

Гранд дамата на любовните романи

КАТРИН КЯУАТЪР

ШАРД

КАТРИН КЯУАТЪР
1994

СЪЛБИ В ОЖОВИ

Любовта се изграва срещу
образата и смъртната заплаха.
Ще успее ли?

Катрин Каултър

Съдби в окови

ПРОЛОГ

Замъкът Вер, 1807 г.

Близко до Лок Левън, полуостров Файф, Шотландия

Той стоеше пред тесния прозорец и гледаше втренчено към двора на своя замък. Април вече бе настъпил, но освен дивно разцъфтелите храсти, чиито цветове пронизваха плъзналата мъгла и заслепяваха с ярките си виолетови багри, по нищо не личеше, че е пролет. Шотландският пирен¹, както и самите шотландци, пробива скали и камънаци, за да разцъфти. Тази сутрин над каменните зидове се стелеше гъста, сива и влажна мъгла. До него, през прозореца на втория етаж на кръглата северна кула, пред който стоеше той, ясно долитаха гласовете на ратаите. Старата Марта къткаше пилетата и им хвърляше зърно. Бърни крещеше с цяло гърло на Остал, новия младок в обора, който на всичко отгоре му беше и племенник. Чу как кривокракият Крокър гълчи кучето си Джордж и отправя заплахи към мързеливия пес, че ще го срита, въпреки че за всички беше ясно, че Крокър е готов да убие човек само заради една обидна дума по адрес на Джордж. Утринната глъч от детството му до ден днешен оставаше, неизменно същата. И всичко си беше, както е било винаги.

Само че не беше.

Отдръпна се от прозореца и се приближи до малката каменна камина. Протегна ръце към пламъците. Това беше личният му кабинет и дори брат му Мелкъм, докато още беше жив, стоеше настрана от тази специална стая. Въпреки слабия огън беше топло, защото върху стените имаше дебели вълнени гоблени, тъкани от прабаба му, за да пазят от влагата и студа. Красив стар килим покриваше почти изцяло очукания и изтрит каменен под. Чудеше се как баща му, известен прахосник, и проклетият му брат бяха пропуснали да го продадат или заложат. Предполагаше, че струва доста пари и би могъл да им осигури най-малко седмица хазарт или леки жени, или пък и двете заедно за няколко дена. И така, освен килима и гоблените, не беше останало нищо, което да има някаква стойност. Над камината висеше доста изтънял гоблен, изобразяващ герба на Кинросови: *Ранени, но никога покорени*.

1. Пирен – нисък вечнозелен храст с малки виолетови, розови и бели цветчета с формата на камбанка – Б.пр.

Той обаче беше *смъртно ранен*. Оказал се бе в голямо затруднение и единственият начин да се измъкне от него бе възможно най-бързо да се ожени за богата наследница. Не искаше да го прави. С по-голяма охота би изпил някой от горчивите билкови чайове на леля Арлет, отколкото да се ожени. Но нямаше избор. Оставените от баща му и от вече покойния му по-голям брат дългове го бяха поставили на колене и в пълна безизходица. Цялата отговорност бе прехвърлена единствено върху него. Беше новият граф Ешбърнхам, проклетият седми граф, който не искаше да се унижава, притиснат от финансови затруднения.

Щеше да загуби всичко, ако не действа бързо. Селяните му сяха да измрат от глад или да бъдат принудени да напуснат земите му. Домът му щеше да продължи да запада, а семейството му – да живее в аристократична бедност. Знаеше, че не може да го допусне. Загледа се в ръцете си, които още държеше разперени пред огъня. Имаше силни ръце. Бяха ли достатъчно силни обаче, за да спасят стария шотландски род Кинрос от пагубната бедност, която ги бе споходила за първи път още по времето на дядо му през 1746 г.? О, но дядо му бил хитрец. Бързо се приспособил към новите условия и спечелил благоразположението на малцината шотландски графове, запазили могъществото си. Освен това бил умен и прозорлив. Не се отнасял с презрение към пушека на фабричните комини. Вложил малкото пари, които стискал здраво в ръцете си, в няколко новооткрити железарски и текстилни фабрики в Северна Англия. Не само успял, но постигнал повече, отколкото и в най-смелите си мечти. Накрая умрял, както всички хора на този свят. Поне имал късмет, че умрял стар и доволен от живота си, без да подозира, че синът му ще се окаже негодник, ще пряхоса спечеленото от него и над замъка *Вер* отново ще надвисне заплахата от разорение.

По дяволите, мислеше той, какво означава една съпруга, особено в Англия? Ако поиска, може да я заключи в някоя от плесенясалите стаи в кулата и да хвърли ключа. Може да я бие, ако се окаже горда и непокорна. Въобще може да прави с проклетата си жена, каквото си пожелае. Разбира се възможно е да извади късмет и тя да се окаже кротка като агънце, глупава като теле и непретенциозна като козите в замъка, които са на върха на щастието си, когато докопат и запреживят чифт стари бутуши. Каквато и да се окаже, той трябваше да се справи с нея. Нямаше избор.

Колин Кинрос, седмият граф Ешбърнхам, напусна кабинета на последния етаж на северната кула. На другата сутрин вече пътуваше за Лондон, за да открие невеста, чиято зестра да не отстъпва по размери от

съкровището на Аладин.

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, 1807

Синджан го видя за първи път една вечер в средата на май на приема, даван от дука и дукесата на Портмейн. Той стоеше изправен в другия край на балната зала близо тридесет стъпки далече от нея, до една палма, чиято буйна зеленина отчасти го скриваше, но това нямаше значение. Беше видяла достатъчно, за да не откъсне повече очи от него. И когато той гъвкаво се отправи към групичка от няколко дами, тя проточи врат над двете знатни вдовици, между които стоеше, и го проследи с поглед. Той се поклони на млада госпожица, покани я на танц и я поведе във фигурите на котилйона². Беше висок, тя веднага го забеляза, защото партньорката му стигаше едва до рамото. Ако не беше така, значи младата дама до него е джудже, което е малко вероятно, помисли Синджан. Не, той наистина беше висок. Много по-висок от нея, слава на вси светии.

Тя продължи безсрамно да сезира в непознатия, без да си дава сметка за това. Усети, че някой сложи ръка на рамото ѝ. Не ѝ се искаше да изпускат от поглед красивия мъж точно сега. Без да се обърне, тя отмести ръката от рамото си и тръгна, като продължаваше да го гледа. Чу зад себе си женски глас, но не се обърна. В момента той се усмихваше на своята дама и Синджан усети как нещо вътре в нея се разбушува. Насочи се към двойката, обиколи дансинга и съвсем ги приближи. Сега той беше на десетина стъпки разстояние и го видя в цялото му великолепие. Беше, висок колкото брат ѝ Дъглас, мускулест и силен като него. Косата му беше по-черна от тази на Дъглас – синьочерна и много гъста. Очите му – о, мили Боже! Не беше възможно мъж да има такива очи. Бяха тъмносини, почти черни. По-тъмносини от сапфирите, които Дъглас подари на Алекс за рождения ѝ ден. Само да беше достатъчно близо да го докосне, да погали трапчинката на брадичката му, да прокара пръсти през блестящата му коса. В този миг разбра, че нищо друго не ѝ трябва до края на живота, освен да го гледа. Разбира се това беше налудничавата идея, но си беше истина. Тялото му беше прекрасно. И двамата ѝ по-големи братя бяха неудържимо мъжествени, така че беше наясно с мъжката хубост. Да, имаше тяло на атлет – силно и мускулесто.

2. Котилйон (фр.) – старинен танц, с който завършвали всички танцови забави – Б.пр.

Беше млад, може би по-млад от Райдър, който съвсем наскоро навърши двадесет и девет години. Някакъв тих глас, дълбоко в нея, ѝ нашепваше настойчиво, че се държи като глупачка, че трябва да изтрее и да сложи край на това безразсъдство, защото в края на краищата той е само един мъж – мъж като всички останали, и в най-добрия случай под великолепната му външност се спотайва характер на трол³. А можеше и да е по-лошо – досаден бърборко, кръгъл глупак или пък да има развалени зъби. Но не, последното поне не беше вярно. Той току-що отметна глава назад и избухна във волен смях, който разкри красиви, равни и бели зъби. Този смях говореше на проникателното момиче за голяма интелигентност. Беше дълбок и богат, съвсем като очите му. А нали очите му бяха на интелигентен човек. Но въпреки това можеше да е пияница, комарджия или развратник, или пък да има някакъв друг осъдителен порок.

Това изобщо не я интересуваше. Не можеше да откъсне очи от него. Дълбоко в нея се надигна неудържим копнеж, който се сля с безброй други копнения, които тя не разбираше, но с цялото си същество усещаше, че са предизвикани от него.

Най-после котилйонът свърши. Той сведе глава над ръката на младата дама, с която танцуваше и я, поведе обратно към възрастната ѝ придружителка. След това се присъедини към няколко джентълмени, които радушно и шумно го поздравиха. Значи беше известен мъж, както нейните братя Дъглас и Райдър. За голямо съжаление на Синджан обаче групата се оттегли към игралната зала.

Някой отново я потупа по голото рамо.

– Синджан?

Дори когато се обърна и видя, че до нея стои снаха ѝ Алекс, не можеше да сдържи въздишката си.

– Да?

– Добре ли си? Доста дълго стоиш вкаменена като някоя от древните гръцки статуи в Нортклиф. Преди малко те повиках, но ти като че ли даже не ме забеляза.

– О, да, чувствам се прекрасно – отвърна Синджан и отново обърна погледа си натам, където го бе видяла за последен път. Чу мъжки смях. Знаеше, че гласът е неговият – чист и звучен. Заля я приятна възбуда. И вълнението отново се надигна в нея, този път почти неудържимо. Усети

3. Трол – в скандинавската митология безотговорен, пакостлив дух. Олицетворяват въздуха, водата и огъня. – Б.ред.

го чак в пръстите на краката си.

Единствено самото съвършенство би могло да ѝ направи впечатление от пръв поглед. Това, което ставаше с нея беше направо невероятно. Не беше нито наивна, нито глупава, нито беше дебютантка в обществото. Не можеше да се мами в преценката си, особено след като толкова добре познаваше братята си, които скандализираха обществото със свободното си поведение. Този мъж сигурно беше трол, поне в същината си.

Дъглас Шербрук се намеси, без да съдржа смеха си.

– Синджан, какво, но дяволите, става с теб? Наистина ли си добре?

Тя пое дълбоко въздух и реши да държи езика си зад зъбите, което въобще не беше типично за нея. Но всичко беше твърде ново, твърде неясно и неизпитано досега. Засмя се звънко и рече:

– Алекс, много ми харесва нейно благородие, дукесата на Портмейн. Галено я наричат Бренди. И тя ме помоли да не я наричам с това ужасно име Брендела. Остроумно хрумване е така да съкрати Брендела, нали? – Синджан се наведе над ухото на снаха си. – Би ли погледнала за миг деколтето на нейно благородие. Възможно ли е тя да е по-внушителна от теб? Разбира се, по-старичка е от тебе и се надявам един ден да я догониш.

Дъглас Шербрук се намеси, без да съдржа смеха си.

– Мили Боже, Синджан, нима смяташ, че възрастта има някакво значение. И че природните дарове на една жена растат с годините? Боже мой, когато Алекс стане на шейсет, дукесата дори няма да може да ходи изправена. Но този проблем изисква задълбочено, изследване на дукесата. От друга страна, Синджан, като твой по-голям брат съм длъжен да ти обърна внимание, че е крайно неблагоприятно да коментираш надареността на нейно благородие и липсата на чак такава надареност у Алекс.

Синджан се усмихна на думите на брат си и на изражението на снаха си, когато той се обърна към Алекс и продължи с печален глас.

– Бях убеден, че ти си най-достойно надарената дама в цяла Англия, Алекс. Може би си носителка на това отличие само за Южна Англия. Може би държиш палмата на първенството само в околностите на Нортклиф Хол. Може би съм бил подведен... Може би съм бил заблуден...

Любящата му съпруга го потупа по рамото и каза:

– Предлагам да запазиш впечатленията и съображенията си за вкъщи, където им е мястото, уважаеми съпруге, и да оставиш дукесата и нейната надареност на дука.

– Права си – съгласи се графът и се обърна към сестра си. Очите му – любящи и критични – веднага забелязаха, че тя е някак променена. В началото на приема тя изглеждаше както обикновено, но сега беше различна. Синджан по начало си беше като безоблачно небе в ясен летен ден. Изразителното ѝ лице беше отражение на чистите ѝ мисли и чувства. Сега това лице не беше като отворена книга за Дъглас и той нямаше никаква представа за какво мисли сестра му. Това го смути. Имаше усещането сякаш конят, който току-що е възседнал, грубо го е хвърлил на земята. Стройната и доста привлекателна млада дама пред него му беше съвсем непозната. Опита се да прикрие недоумението си.

– И така, малчо, добре ли се забавляваш? Котилйонът беше единственият, който пропусна тази вечер нали?

– Тя вече е на деветнадесет, Дъглас – намеси се Алекс. – Крайно време е да престанеш да я наричаш *малчо*.

– Дори когато си играе на *Невестата-дева* и ме стряска в съня ми?

Двамата съпрузи се впуснаха в спор относно съществуването на злочестия призрак от шестнадесети век, за който се говореше, че обитава Нортклиф Хол, и Синджан имаше достатъчно време да обмисли своя отговор. Когато спряха да спорят, тя се приближи плътно до брат си и кратко му отговори.

– Не съм се правила на никакъв призрак. Поне не в Лондон, Дъглас. О, Боже, ето го и лорд Касълбаум с неговата *обична майчица*. Съвсем забравих, че съм му обещала следващия танц. Той ужасно се поти, Дъглас, ръцете му винаги са влажни...

– Знам. Но освен това е симпатичен млад мъж. Виж какво, Синджан – той продължи бързо и вдигна ръка, за да ѝ попречи да го прекъсне. – Дори и да е светец по отношение на потенето, това няма никакво значение. Не се налага да се омъжваш за него. Приеми факта, че този симпатичен лорд се поти, и се забавлявай. Запомни – ти си тук, в Лондон, единствено за да се забавляваш. И изобщо не се съобразявай с *Майка*.

Синджан не можа да преглътне въздишката си.

– *Майка* – повтори тя. – Доста е трудно, Дъглас. Според нея трябва да побързам към олтара, иначе скоро ще се озова в окаяната редица на тези, които си търсят мъж. *Старите Моми*. Винаги държи на главните букви. И след това продължава със списъка на всички останали ужасяващи категории, в които съм застрашена да попадна, включително и заплахата да се превърна в слугиня на Алекс, когато един ден *Майка* се прости със земната суета. Тя даже ми обърна внимание, че не съм първа младост. И когато си огледах зъбите в огледалото, забелязах, че е

започнал да ми никне мъдрец.

– Не я слушай. Главата на семейство Шербрук съм аз, забавлявай се, весели се и флиртувай, колкото си искаш. Няма никакво значение, ако не срещнеш някой господин, който да ти хареса.

Думите му прозвучаха толкова строги и наставнически, че Синджан не успя да съдържи усмивката си.

– Но аз навърших деветнадесет години и очевидно приближавам възрастта, гибелна за една мома. Възраст, до която е абсолютно недопустимо едно момиче да не е имало поне един обожател. Тя дори ми даде за пример Алекс, която се омъжила за теб на осемнадесет. Софи пък имала голям късмет, като успяла да подлъже Райдър да се ожени за нея, защото тогава била почти на двадесет години и се очертавало да си остане стара мома за цял живот. Да пипне Райдър, както твърди тя, било единственото умно нещо, което Софи е направила в живот си. А също, че това е вторият ми сезон в обществото. *Майка* казва, че трябва да си държа езика зад зъбите, защото мъжете не харесват жени, които знаят повече от тях. Според нея това ги тласкало към пианство и хазарт.

Дъглас промърмори нещо грубо и неприлично. Синджан се засмя, но смехът ѝ не беше искрен.

– Е, човек никога не знае, нали?

– Аз пък знам със сигурност, че *Майка* много говори. Прекалено много.

Но докато Дъглас говореше, без да скрива своето недоволство от промяната в нея, пред Синджан стоеше образът на мъжа и тя се усмихна, този път от сърце. Очите ѝ се изпълниха с топлина и копнеж. Знаеше, че снаха ѝ Алекс я наблюдава внимателно. Върху лицето ѝ беше изписано недоумение но не я попита нищо, само каза:

– Щом решиш да споделиш с мен, можеш да го направиш по всяко време, Синджан.

– Може би съвсем скоро ще го направя. О, ето го и лорд Касълбаум с неговите потящи се ръце и всичко останало. Но той танцува превъзходно. И обезателно ще обсъдя с него възрастовите граници. Ще ви видя двамата по-късно.

Докато отново се озърташе да мерне отнякъде, мъжа, тя на три пъти настъпи лорд Касълбаум. По-късно започна да си мисли, че очите ѝ са я измамили. Не беше възможно един мъж да ѝ направи такова впечатление от пръв поглед. Но през нощта го сънува. Бяха заедно. Той се смееше и стоеше близо до нея, докосвайки с връхчетата на пръстите си страната ѝ. Тя знаеше, че го желае. Накланяше се към него, искаше да го

докосне. Очите ѝ искряха от изпепеляващ копнеж. И той разбираше причината за този блясък и плам. Образите постепенно губеха очертанията си и изчезваха, сливайки се в палитра от багри и преплетени тела. И тя се събуди на зазоряване с разтуптяно сърце, обляна в пот и с пресъхнало гърло. Тялото ѝ беше безжизнено и отпуснато. Усещаше странна болка в корема. Знаеше, че насън е изпитала магията на любовта, но образите бяха неясни. За да изплуват отчетливи в съня и, трябваше да го познава, да бъде още по-опиянена от него. Искаше ѝ се да знае поне името му, защото не можеше да приеме такава интимност с един безименен мъж.

За втори път го видя на една музикална вечер в градската къща на Ренли, на площад Карлисъл, три дни по-късно. Обемистата певица, сопрано от Милано, удари с юмрук по рояла, когато пианистът виенчанин започна с мъка да налучква клавишите, което не му пречеше с ентузиазъм и ожесточение да ги натиска. Синджан бързо се отегчи и стана неспокойна. След малко внезапно усети някакво особено раздвижване зад себе си и вече знаеше, просто знаеше, че той е влязъл в залата. Лекичко се изви на стола си – наистина беше той. Дъхът ѝ секна. Току-що бе съблякъл черната си пелерина и разговаряше спокойно с един от господата. Видя ѝ се още по-прекрасен, отколкото на бала на Портмейнови. Беше облечен в черно, със снежнобяла фина риза. Гъстата му коса беше срецана назад, малко по-дълга от модната линия за сезона, но според Синджан беше великолепа. Той седна малко встрани от нея и тя можеше да го гледа до насита, само като се обърне в профил към дерящото се сопрано. След като седна, той остана неподвижен. Синджан забеляза, че не помръдна дори когато сопраното наду гърди и изпълни едно звучно горно до. Явно е смелчага и храбрец, помисли си тя и кимна сама на себе си. Учтив и възпитан.

Пръстите я сърбяха да докоснат трапчинката на брадичката му Видя, че челюстта му е силна и добре оформена, че носът му е изящен и тънък и че устните му я караха да иска да... Не, тя трябваше да се овладее. За миг виденията от съня ѝ се появиха отново и тя вече знаеше, че е загубена. Божичко, сякаш ѝ беше съпруг или годеник. Успя поне външно да запази спокойствие, докато концертът свърши, най-после, ѝ преминаха в салона за вечеря.

Без много да му мисли, тя се обърна към лорд Клинтън, приятел на Дъглас от клуба „Четири коня“, който я придружаваше тази вечер.

– Кой е онзи господин оттатък, Томас? Един висок, с много черна коса. Виждаш го – с онези трима, които даже приблизително не са толкова високи, колкото него, нито пък толкова впечатляващи.

Томас Менърли, лорд Клинтън, хвърли поглед в посоката, която тя му сочеше. Беше късоглед, но въпросният мъж безспорно биеше на очи. Беше много висок и прекалено добре сложен, проклетникът.

– О, това е Колин Кинрос. Отскоро е в Лондон. Граф е на Ешбърнхам и е шотландец – последните думи изрече с презрителни нотки в гласа

– Защо е в Лондон?

Томас се втрени в красивата девойка редом, която беше висока почти колкото него. Това със сигурност беше малък недостатък, но той не беше длъжен да се жени за нея, а само тактично да я държи под око. Докато махаше някакво въображаемо мъхче от ръкава на черното си сако, той внимателно каза:

– Защо се интересуваш, Синджан?

Тя не отговори, при което той се наежи.

– Мили Боже, да не би да те е обидил с нещо? Тези проклетни шотландци си остават варвари, дори когато са получили образованието си в Англия като него.

– О, не. Не. Питам само от любопитство. Пирожките с омари са много вкусни, нали?

Той се съгласи, а Синджан си помисли: Най-после узнах името му. Най-после. Искаше й се да извести с цяло гърло победата си. Най-после. Томас Менърли я погледна точно в този миг и дъхът му секна пред най-красивата усмивка, която беше виждал някога в живота си. Забрави за пирожката с омари в чинията си. Каза й нещо, нещо галантно и даже мъничко дръзко-интимно, но остана разочарован, когато забеляза, че тя дори не го е чула. Ако не грешеше, тя беше впила поглед в проклетия шотландец.

Само след няколко минути отвътре започна да я човърка. Трябваше да научи нещо повече за него, не само името му и факта, че е шотландски благородник. Трябваше да разбере защо в думите на Томас Менърли усети някакво презрение към него. Тази вечер нямаше да има голяма възможност да узнае нещо повече за Колин Кинрос, но не се отчая. Скоро щеше да пристъпи към действия.

Дъглас Шербрук, граф Нортклиф, се бе настанил удобно на

любимия си кожен стол в библиотеката и четеше „Лондон Газет“. Случайно вдигна очи от вестника и видя сестра си, застанала на вратата. Защо, по дяволите стоеше там? Нормално беше да нахълта с гръм и трясък и още преди да ѝ обърне внимание, да бърбори нещо и да се залива от смях. Този смях, толкова безгрижен, обичлив и невинен, заразяваше и него. И тогава тя се навеждаше, целуваше го по бузата и силно го прегръщаше. Сега обаче не се смееше. Защо, по дяволите, изглеждаше толкова променена? Сякаш беше извършила нещо ужасяващо. Но в Синджан нямаше и следа от срамежливост. Разбра го още в мига, когато я взе от бебешката и люлка и тя го хвана за ухото и така го изви, че той изпищя от болка. Той сгъна вестника и го сложи на коленете си. Съвси вежди.

– Какво има, малчо? Е, вече си твърде голяма, за да те наричам така. В такъв случай, кажи, скъпа. Хайде, влизай. Какво става с теб? Алекс каза, че нещо си си наумила. Изплюй камъчето, Синджан. Не ми харесва как се държиш. Съвсем не е в твой стил. А това ме изнервя.

Синджан пристъпи бавно в библиотеката. Беше много късно, почти полунощ. Дъглас и посочи да седне срещу него. Невероятно, мислеше си тя, докато се приближаваше до брат си. Винаги беше вярвала, че Дъглас и Райдър са най-красивите мъже в света. Но явно, че е грешала. Нито един от тях не можеше да се равнява с Колин Кинрос.

– Синджан, държиш се доста странно. Не приличаш на себе си. Да не би да си болна? Или пък *Майка* те е тормозила пак?

Тя тръсна глава и отговори.

– Да, но тя винаги го прави. Казва, че е за мое добро.

– Пак ще разговарям с нея.

– Дъглас...

Тя спря. Той запримига от недоумение като видя, че е забила поглед в земята и нервно подръпва муселинената си пола.

– Мили Боже – бавно каза той, озарен от догадката. – Ти си срещнала мъж.

– Не, не съм.

– Синджан, знам, че не си надхвърлила определената ти сума. Харчиш толкова малко, че след няколко години ще бъдеш по-богата от мен. Вярно, *Майка* непрекъснато ти натяква, но в интерес на истината, ти не обръщаш внимание на забележките ѝ. Алекс и аз те обичаме и се опитваме според възможностите си да ти създадем условия да се чувстваш добре. Очакваме след около седмица да пристигнат Райдър и Софи...

– Знам името му, но не съм се запознала с него.

– О! – Дъглас се облегна, усмихна й се и вплете пръсти в очакване.
– И как му е името?

– Колин Кинрос, граф Ешбърнхам. И е шотландец.

Дъглас свъси вежди. За момент таеше надеждата, че Томас Менърли е този, когото тя харесва. Къде тоя късмет?

– Познаваш ли го? Женен ли е? Сгоден ли е? Комарджия ли е? Уби-вал ли е на дуел? Женкар ли е? – отрупа го с въпроси тя.

– Иска ти се да е нещо по-иначе, нали, Синджан? Шотландец! Не, не го познавам. Щом като дори не сте се запознали, защо си така дяволски заинтересувана?

– Не знам – тя замълча. Изглеждаше необичайно беззащитна. Сви рамене, търсейки нещо останало от предишната Синджан, и нерадостно се усмихна. – Просто така.

– Добре – каза Дъглас и изпитателно я изгледа. – Ще разуча всичко за този Колин Кинрос.

– Нали няма да кажеш на никого?

– Само на Алекс, на никой друг.

– Нали за тебе няма значение, че е шотландец, а?

– Няма, разбира се.

– Забелязах в гласа на Томас Менърли нотки на презрение и неприязън. Нарече го варварин.

– Верую на бащата на Томас беше, че истинският джентълмен още с рождението си трябва да диша прекрасния английски въздух. Явно Томас е наследил абсурдните теории на покойния си баща.

– Благодаря ти, Дъглас – Синджан се наведе и го целуна по бузата.

Той леко сбърчи чело, докато я наблюдаваше да излиза от библиотеката. Бавно вплете пръсти. Единственото, което имаше против шотландците беше, че ако сестра му се омъжи за такъв, ще живее много далеч от семейството си.

Не след дълго я последва и се качи на втория етаж. Влезе в спалнята и видя Алекс пред тоалетната масичка да разресва косата си. Очите им се срещнаха в огледалото. Той се усмихна и започна да се съблича. Тя остави гребена пред себе си и се обърна към него.

– Докато остана гол-голеничък ли ще ме гледаш? – попита я той.

Тя се усмихна и кимна.

– Защо ме гледаш така, Алекс? Дали не се тревожиш, че съм напълнял? Може би ти трябва да се увериш, че не съм трупнал нито грам тлъсти на и тялото ми все още е безупречно?

Тя се усмихна още по-широко. Поклати глава и каза:

– О, не. Сигурна съм че си в идеална форма. Снощи поне беше, тази сутрин също и... – тя прихна.

Той съблече всичките си дрехи, отиде до нея, взе я на ръце и я занесе на леглото.

Щом отново беше в състояние да говори свързано, той се изтегна в леглото до жена си и забеляза:

– Нашата Синджан е влюбена.

– Това значи е причината да се държи толкова странно. – Алекс се прозя широко и се надигна на лакът до мъжа си.

– Името му е Колин Кинрос.

– Мили Боже!

– Какво има?

– На музикалната вечер снощи някой ми го посочи. Изглежда ми твърдоглав и своенравен, Дъглас.

– И всичко това само от едно виждане?

– Доста е висок. Може би по-висок от теб. Това е добре, защото Синджан е малко височка за жена. Но има вид на мъж, който не се спира пред нищо. Който е способен на всичко, за да получи това, което иска.

– Алекс, не е възможно да разбереш само от гледане всички тези неща за един мъж. Ако не престанеш да говориш празни приказки, ще трябва да взема мерки. Да те оставя два дена без дрехи ще стигне ли?

– Не знам нищо за него, Дъглас.

– Каза, че е висок, брутален и не се спира пред нищо. Разполагам със страхотни данни като начало.

– Да. Ще се увериш, че съм права – тя се засмя и топлият ѝ дъх погали рамото му. – Баща ми презира шотландците. Надявам се да не си прудубеден като него.

– Не, не ги презирам, Синджан ми каза, че още не се е запознала с него.

– Не се съмнявам, че това ще стане съвсем скоро. Знаеш колко е изобретателна.

– Междувременно аз ще се постарая да узная всичко възможно за този шотландски джентълмен. Не се спирал пред нищо, хм-м?

На следващата вечер Синджан беше луда от щастие. Дъглас щеше да ги заведе двете с Александра в театър „Друри Лейн“ да гледат „Макбет“. Нямахше съмнение, че като шотландец, представител на рода

Кинрос и братовчед на безброй Мак-някой си, той също щеше да бъде там. Постановката беше премиера. И той щеше, щеше да бъде там. Но ако придружаваше някоя дама? Ако той... Наложил си да не мисли за това. Беше отделила цял час за тоалета си. Камериерката й Дорис й кимна весело и дяволито се усмихна.

– Изглежда много красива, миледи – забеляза тя, докато нежно и внимателно нагласяваше една светлосиня панделка в косите на господарката си. – Цветът ѝ е същият като очите ви.

Когато се огледа за последен път, преди да тръгне Синджан остана доволна от себе си. Роклята ѝ беше от тъмносиня коприна със светлосин шлейф и къси буфан ръкави, пристегнати под гърдите с широк кадифен колан в същия цвят като шлейфа. Беше висока, стройна и бледа – в тон с модата. Деколтетото беше едва загатнато, защото Дъглас проявяваше изключителна строгост в това отношение. Да, изглеждаше прекрасно.

До антракта Синджан не го видя в залата. Фоайето на театъра беше тясно за блестящата публика. Хората обменяха последните новини, смяха се, а ако се съберяха бижутата им, с парите от тях можеха да се изхранят дузина английски села за една година. Беше горещо и душно. Стотиците запалени свещи в полилея на тавана се топяха и на капки падаха върху неколцина злочести посетители. Дъглас се отдели, за да донесе шампанско за Алекс и Синджан. Към тях се приближи една приятелка на Алекс и Синджан използва случая да огледа всяко кътче на огромното фоайе, за да открие своя шотландец, както го наричаше. С облекчение, и задоволство тя го забеляза да разговаря с лорд Брасли, приятел на Райдър, на осем стъпки зад нея. Брас, както го наричаха, беше женкар, но иначе добродушен мъж. Славеше се с това, че осигурява по-голям разкош на жена си, отколкото на любовниците си.

Сърцето ѝ заби лудо. Обърне с лице към него и тръгна напред. Блъсна се в един възпълен господин и автоматично се извини, без да се спира. Не беше на повече от три стъпки от него, когато го чу да се смее и след това най-спокойно да казва на лорд Брасли.

– Мили Боже, Брас, какво, по дяволите, да предприема? Направо е непоносимо! Никога в живота си не съм попадал в такова свърталище на грачещи нещастници, събрани на групички по две, по три да се кикотят, хилят, дърдорят и зяпат. Не е честно, не. Трябва или да се оженим за някоя богата наследница, или да загубя всичко, което имам. А жените, които видях и които могат да ми осигурят необходимите пари, без изключение, ме плашат до смърт.

– О, скъпи приятелю. Има и други жени, които не са чак толкова

неприятни – каза през смях лорд Брасли. – Жени, за които не е необходимо да се жениш, а просто да се забавляваш. Сред тях ще си починеш добре, Колин. Ти със сигурност имаш нужда от това – той потупа Колин Кинрос по рамото. – А за богатата кандидатка за женитба, имай търпение, момчето ми. Имай търпение.

– Ха, търпение! Всеки ден ме приближава до катастрофата. А що се отнася до другите жени, по дяволите, за тях трябва да пиляе сума ти пари, които и без това нямам. Нито мога да ги засипя с дрънкулките, които ще очакват от мен. Не, нямам време за развлечения, Брас. Трябва незабавно да си намеря богатата наследница и то на подходяща възраст.

Гласът му беше гърлен и звучен, преливащ от жизнерадост и сарказъм. Лорд Брасли се засмя, кимна на някакъв познат и се отправи към него. Без да се двоуми нито миг, Синджан се озова пред него и не помръдна, докато красивите тъмносини очи не се спряха върху лицето ѝ и черните му вежди не се повдигнаха въпросително. Тя протегна към него ръката си и заяви.

– Аз съм богатата наследница.

ВТОРА ГЛАВА

Колин Кинрос, седми граф Ешбърнхам, се ококори срещу младата жена пред себе си, която стоеше с протегнатата ръка. Гледаше го открито и, ако не грешеше, очите ѝ бяха пълни с очакване. Беше толкова смаян, че не успя веднага да реагира и да ѝ отговори.

– Извинете, какво казахте?

Без колебание Синджан повтори ясно.

– Аз съм богата наследница. Чух ви да казвате, че трябва незабавно да си намерите богата наследница.

Той ѝ отговори бавно, с тих и леко неуверен глас, като се опитваше да си върне душевното равновесие.

– И сте сравнително млада.

– Радвам се, че мислите така.

Той сведе поглед към все още протегнатата ѝ ръка и механично я пое. Трябваше да я поднесе към устните си, но тя я държеше опъната като ръката на мъж, така че той я стисна в своята длан. Силна ръка, помисли той. Пръските ѝ са тънки, бели и гъвкави.

– Моите поздравления за богатството – каза той. – И за това, че не сте стара. О, извинете, не ви се представих. Граф Ешбърнхам, както навярно знаете.

Тя се усмихна. Очите ѝ сияеха, от щастие. Гласът му беше чудесен – дълбок, пълен с живот, много по-плениващ от гласовете на братята ѝ. И двамата изобщо не можеха да се сравняват с този невероятен мъж.

– Да, знам. Аз съм Синджан Шербрук.

– Странно име. Не е ли мъжки прякор?

– Мисля, че да. Бях на девет години, когато брат ми Райдър се опита да ме изгори на клада и ме кръсти така. Иначе името ми е Джоан, но той държеше да съм Сейнт Джоан. Започна да ми вика Синджан, което е съкращение на Сейнт Джон... Ето откъде идва името ми.

– Харесвам истинското ви име. Предпочитам да ви наричам Джоан. По-женствено е – Колин прекара пръсти през косата си. Смути се, защото усети, че това, което каза, няма никакъв смисъл. Ако изобщо можеше да има нещо смислено в този разговор. – Признавам, че съм доста объркан. Нито аз ви познавам, нито вие ме познавате. Не проумявам защо постъпихте така.

Светлосините ѝ очи искряха от щастие, когато започна да му

обяснява.

– Видях ви на бала в Портмейнови и след това на музикалната вечер в Ренли. Налага се да се ожените за богата наследница. Аз съм богата наследница. Ако не сте трол – по характер, разбира се – нямате никакъв проблем да е ожените за мен.

Колин Кинрос, Ешбърнхам или просто Еш, както го наричаха приятелите му, успя само да се облещи безмълвно срещу момичето, което явно не възнамеряваше да отмести погледа си от него.

– Това е най-невероятното нещо, което ми се е случвало някога – определи доста съдържано ситуацията той. – Като изключим времето, когато учех в Оксфорд и съпругата на един от преподавателите ми пожела да се любя с нея, докато мъжът ѝ учеше на латински моя приятел в съседната стая. Дори искаше да оставя вратата откритата, за да го гледа, докато прави любов с мен.

– И направихте ли го?

– Какво да съм направил? Дали съм се любил с нея? – закашля се, докато се ровеше в спомените си. – Вече не помня – каза той категорично и се намръщи. Между другото един мъж не помни случаи като този.

Синджан въздъхна.

– Ако брат ми беше на ваше място, щеше да ми се довери. Но естествено, не мога да очаквам това от вас, след като не ме познавате. Знам, че не съм голяма красавица, но все пак съм прилична. Това е моят втори сезон в обществото, но още не съм сгодена. Нямам си даже дребничък флирт с някой господин. А съм богата и мила.

– Не мога да се съглася с всичките ви определения.

– Може би вече сте намерил дамата, която да задоволява финансовите ви изисквания?

Той се засмя, когато чу предположението ѝ.

– Нека бъдем наясно. Не съм я намерил – както предполагам сте разбрала, докато сте надавала ухо за моите жални вопли. Всъщност вие сте една от най-приятните дами, които съм виждал. Висока сте, а това е добре, защото няма да ми се налага да превивам до болка врата си, за да разговарям с вас.

– Нали! И аз мразя да разговарям с по-ниски от мен. А по отношение на моята привлекателност, и братята ми твърдят същото, но аз съм приятно изненадана да чуя, че вие мислите така. Както вече ви казах, това е вторият ми сезон и направо умирах от досада, докато не ви видях.

Тя спря да говори, но не и да го гледа неотстъпно. Той се изплаши от копнежа, който излъчваха тези прекрасни светлосини очи. Наистина,

за първи път му се случваше нещо толкова особено. Беше объркан, чувстваше се като първия глупак. Самообладанието, с което се гордееше, се беше стопило.

– Нека минем малко встрани. Да, така е по-добре. Вижте какво, доста е трудно, а и ситуацията е необичайна. Нали е удобно да ви се обадя утре? Една млада дама се е запътила към нас и ми се струва, че има някакво намерение.

Тя му отговори с ослепителна усмивка.

– О, разбира се. Идеята ви е прекрасна – даде му адреса на градската къща на семейство Шербрук на „Патнем Плейс“. – А дамата, която идва към нас, е снаха ми Алекс.

– Как е цялото ви име?

– Всички ме наричат Синджан.

– Да, но аз не го харесвам. Предпочитам Джоан.

– Добре. Тогава лейди Джоан, защото баща ми беше граф. Лейди Джоан Елейн Уинтроп Шербрук.

– Ще ви се обадя сутринта. Искате ли да поюздим?

Тя кимна, загледана в белите му зъби и красивите устни. Неволно се наклони към него. Колин замръзна от смущение и отстъпи назад. Мили Боже, нямаше ли срам това момиче. Любов от пръв поглед? Ха! Щяха да поюздат утре заедно и тогава ще разбере защо си правеше тази безумна шега с него. Щеше да остане с нея насаме, да я гали и целува и да ѝ даде заслужен урок. Проклетата нахална фукла – англичанка до мозъка на костите си! Но за Лондон това си беше съвсем нормално. Все пак, надяваше се, че не всички английски дами са толкова невъздържани и нахални.

– До утре тогава – каза той и се отдалечи, преди Алекс да връхлети върху тях.

Колин потърси Брас и без никакви обяснение го изведе от театъра.

– Не, не се оплаквай. Измъквам те далеч от тези побъркани жени, за да ми кажеш какво, по дяволите, става тук. Предполагам, че ти си в дъното на тази нелепа шега и искам да знам защо си изпратил това момиче при мен. Още ми се вие свят от наглостта ѝ.

Алекс видя как този мъж, Колин Кинрос, издърпа Брас от претъпканото фойе. После обърна очи към Синджан и видя, че и тя гледа в същата посока. Правилно беше предположила, че мислите на зълва ѝ за този мъж не са толкова прозаични, както нейните.

– Господинът изглежда интересен – забеляза Алекс, колкото да отвори дума.

– Интересен? Не ставай смешна, Алекс. Определението ти е съвсем неподходящо. Той е красив, красив до съвършенство. Не видя ли очите му? И как се усмихва и говори...

– Да, мила. А сега да вървим. Антрактът свърши и Дъглас сигурно вече нервничи, че ни няма.

Алекс изчакваше удобен момент да съобщи новината на съпруга си, но такава възможност не ѝ се отдаде. Когато пристигнаха в градската къща на Шербрукови, тя целуна Синджан за лека нощ, бързо хвана Дъглас за ръка и го задърпа към спалнята.

– Толкова ли неудържимо ме желаеш? – попита я Дъглас весело.

– Синджан се запозна с Колин Кинрос. Видях ги да разговарят. Опасявам се, че се е държала доста предизвикателно, Дъглас.

Дъглас се загледа в ръцете си. След това взе един свещник и го постави на тоалетката до леглото. Заразглежда го, без да пророни дума. След това сви рамене и каза,

– Да изчакаме до утре. Синджан не е глупава, нито леконравна. Двамата с Райдър добре сме я възпитали. Тя не е човек, който действа прибързано.

В десет часа на другата сутрин Синджан беше готова да действа. Чакаше пред главния вход красива като кукла, както я беше уверила Дорис. Чувстваше се малко изнервена и леко удряше с камшика за езда по ботуша си.

Защо още го няма? Дали не е помислил, че се шегува. Дали не е решил, че не му харесва и да се е отказал да дойде?

Тъкмо когато беше на ръба на отчаянието, тя го видя да се задава, възседнал великолепен черен жребец. Щом погледът му попадна върху нея, тоя дръпна юздите, наведе се напред и леко се усмихна.

– Ще ме поканите ли в дома си?

– Мисля, че не е удобно. Още е рано.

Добре, помисли той, засега ще трябва да се примирим, с това.

– Къде е конят ви? – попита:

– Последвайте ме.

Минаха зад къщата и отидоха в конюшнията. Кобилата ѝ Фени си кротуваше и равнодушно приемаше милувките на глупавия коняр Хенри. Синджан измести момъка и без помощта му възседна Фени. Оправи

амазонката си със съзнанието, че при тези обстоятелства не е възможно да изглежда кой знае колко добре. Отправи една мила усмивка към кавалера си и каза:

– Още е рано. Искате ли да отидем в парка?

Той кимна и застана с коня си редом до нея. Тя не пророни нито дума повече. С изписано недоволство на лицето той водеше внимателно жребца си покрай една каруца, натоварена с бъчви бира и трима свещеника, облечени като за погребение. Улиците гъмжаха от амбулантни търговци и дрипави дечурлига от бедните квартали. Яздеше близо до нея, без да говори, но внимателно следеше да не се появи, някаква опасност. Макар че му беше ясно, че тя е в състояние да се справи сама почти с всяка ситуация, смяташе, че като мъж е длъжен да поеме отговорност. Не знаеше със сигурност нищо за нея, освен че отлично се справяше с коня.

Когато стигнаха парка и се насочиха към северната врата, той каза:

– Да пришпорим конете, искате ли. Знаем, че за една дама това е малко дръзко, но както сама казахте, още е рано.

Препуснаха по дългата странична алея и още преди да изминат разстоянието, неговият жребец, силен като коня на Дъглас, взе значителна преднина. Когато пристигна на финала след него, тя се смееше.

– Яздите много добре – каза Колин.

– Вие също.

Колин потупа жребца си по шията и каза:

– Попитам лорд Брасли за вас. Той за жалост не ви е видял, докато разговаряхме. Описах му как изглеждате, но честно казано, той не можа да допусне, че е възможно една дама, особено ако тя е лейди Джоан Шербрук, ще разговаря с мен по такъв начин.

Тя погали меката кожа на ръкавиците си за езда и попита:

– А как ме описахте?

Отново го беше поставила на тясно! Но той нямаше да ѝ покаже този път своето объркване. Сви рамене и отговори.

– Ами, казах, че сте сравнително млада, имате светла коса и прекрасни сини очи. Казах, че сте висока и че зъбите ви са бели и равно подредени. Споменах също, че сте дръзка и се държите съвсем безсрамно.

Тя не отвърна веднага. Беше зареяла поглед над лявото му рамо.

– Мисля, че сравнително точно сте ме описал. За учудване е, че не ме е разпознал по думите ви. Той е приятел на брат ми. Райдър казва за него, че е женкар, но иначе бил добродушен. Страхувам се, че Брас все още гледа на мен като на десетгодишно момиченце, което постоянно го

моли за подарък. Миналия сезон веднъж ме придружи до Алманови. Дъглас после ме осведоми, че за никого не е тайна, че Брас не блести с особен интелект и ме посъветва да бъде кротка и любезна и в никакъв случай да не разговарям с него за това, което съм чела в книгите. Може-ло да го уплаши и да побегне.

Колин внимателно я слушаше. Не знаеше на кого да вярва. Действително имаше вид на дама. Брас му бе казал, че лейди Джоан Шербрук е едно мило и умно момиче, боготворено от братята си. Ако се съдело по някои истории, била малко странна, но самият той не бил забелязвал да не си мери приказките, както се говорело. След това шепнешком му довери, че четяла прекалено много книги, както чул няколко икономки да си говорят по неин адрес. Освен това била много висока. Колин се размисли за странното ѝ решение да го чака на стълбите. Никоя млада господарка не би постъпила така в своя дом. Нормалното за една млада английска лейди беше да го приеме във всекидневната с чаша чай в ръка. Освен това Брас твърдеше, че косата на Джоан Шербрук е най-обикновена, кестенява на цвят. А това не отговаряше на истината. Осветена от ранните слънчеви лъчи косата на момичето до него преливаше в истинско богатство на златисти нюанси – от най-светлорусото до тъмно-пепеляво. О, по дяволите! Нищо не разбираше. Не можеше да вярва на дръзките ѝ приказки. Допускаше, че е възможно тази млада жена просто да си търси покровител. Можеше дори да е камериерка на въпросната лейди Джоан Шербрук или да е нейна братовчедка. Той трябваше открито да ѝ каже, че няма пари и че единственото, което може да ѝ предложи, е любов без ангажменти – нито повече, нито по-малко.

– Май доста ви изненадах – каза Синджан, като забеляза отражението на неспокойните му мисли върху лицето. Прецени, че трябва да бъде малко по-сдържана и продължи, опитвайки се да не показва чувствата си. – Вие сте най-красивият мъж, когото някога съм виждала. Не, не е точно това. Исках да кажа, че ме привлякохте не само с вида си, а с... просто с... О, Боже, не знам с какво.

– Аз красив? – Колин за миг онемя от смайване. – Мъжете не могат да бъдат красиви. Това е пълна глупост. Моля ви, кажете ми какво искате и аз ще направя всичко по силите си да го получите. Но не мога да стана ваш покровител. Съжалявам. Дори да бях най-похотливият женкар в Лондон, пак нямаше да мога. Беден съм като църковна мишка.

– Аз не искам от вас да ми бъдете покровител, ако това означава мъж, който да издържа любовница.

– Да. Точно това имах предвид – по гласа му пролича, че вече го е

очаровала.

– Не мога да бъда ваша любовница. Дори и да исках. Това няма да ви донесе никаква изгода. Брат ми със сигурност няма да ми даде зестрата, ако не се оженим. Убедена съм, че съвсем няма да одобри, ако ви стана любовница. За тези неща е страшно старомоден.

– Тогава защо правите това? Обяснете ми, умолявам ви. Да не би някой от побърканите ми приятели да ви е платил да го направите? Дали не сте любовницата на лорд Брасли? Или на Хенри Томпкинс? Или на лорд Клинтън?

– О, не. Никой не ми е поръчвал нищо и не ми е плащал никакви пари.

– На мнозина не им харесва, че съм шотландец. На мъжете от лондонското общество, с които учехме заедно, им е приятно да прием и да спортуваме заедно, но не и да се ожена за някоя от сестрите им.

– Даже да бяхте мароканец, пак щях да изпитвам същите чувства към вас.

Той продължи да я гледа с недоумение. Пухкавото синьо перо на шапката ѝ – едно глупаво и смешно творение на модата – докосваше чаровно лицето ѝ. Костюмът ѝ за езда – син, по-тъмен от очите – беше като излят по тялото ѝ. Беше стилиен, без да бъде предизвикателен и въпреки това подчертаваше високата ѝ гръд, тънката талия и... Той едва чуто изруга.

– И братята ми правят така, но обикновено избухват в смях, преди да са стигнали края на ругатнята.

Той се готвеше да отговори нещо, но забеляза, че е впила очи в устните му. Не, това момиче не можеше да е дама. Сигурно някой от приятелите му ѝ беше платил, за да му скрои този проклет номер.

– Хайде стига! – извика той, – Всичко това е нагласено. Не може да е иначе. Не е възможно една дама, която иска да се омъжи за избрания от нея мъж, да говори за това толкова дръзко и безсрамно.

Неочаквано, както беше на седлото, той се извъртя към нея и я притегли към себе си. Издърпа я от седлото и я постави на коленете си. И останаха така, без никои от двамата да пророни дума, докато конете им не се укротиха. Тя не се възпротиви, а напротив – моментално се притисна към него. Не, в никакъв случай тази жена не можеше да бъде дама. Придърпа я към лявото си рамо и повдигна с пръсти брадичката ѝ, без да си сваля ръкавицата. Искаше да я целуне. Опита се да разтвори с език устните ѝ. Рязко вдигна глава и ядосано ѝ нареди.

– По дяволите! Отвори си устата, както се очаква да направиш в

такъв случай.

– Добре – каза тя и разтвори устни.

Като я видя зяпнала срещу него, Колин не се въздържа и избухна в смях.

– Мили Боже, да не би да се каниш да ми запееш някоя ария. Приличаш на онова отвратително сопрано от Милано. По дяволите! – той я повдигна от коленете си и я върна обратно върху гърба на Фани. Недоволната кобила отскочи встрани, но макар че беше почти загубила ума и дума от радост, и вълнение, Синджан бързо успя да я овладее.

– Добре. Приемам, че си тази, за която се представяш. Ще се... Не, не мога да повярвам, че след като си ме зърнала на бала у Портмейн си решила, че искаш да се омъжиш за мен.

– Тогава не бях сигурна, че, искам да се омъжа за теб. Но знаех, че толкова те харесвам, че мога да те гледам до края на живота си.

Тези думи го обезоръжиха.

– Преди да се видим отново, ако въобще се срещнем пак, настоявам да се сдобиеш с някоя и друга задръжка. Е, не да мълчиш като пън, но да внимаваш поне да не изтърсиш някоя волност, от която да потъна в земята от срам и да не знам как да отговоря.

– Ще се постарая – обеща Синджан. За миг отмести очите си от него и се загледа в просторната ливада от двете страни на алеята за езда, покрита със сочна зелена трева. – Намираш ли, че съм достатъчно хубава, за да бъда твоя жена? О, знам, че само се шегувахте, когато каза, че съм млада. Не бих искала да се срамуваш, нито пък да се чувстваш неловко, ако се ожениш за мен.

Докато говореше, очите им се срещнаха. Той ядосано тръсна глава и каза:

– Престани, за Бога! Много си красива и без съмнение го знаеш!

– Ами! Хората са способни на какви ли не лъжи и комплименти, за да спечелят сърцето на някого, ако знаят, че е достатъчно богат. Не съм глупачка.

Той скочи от жребеца, нави юздата около китката си и се отправи под един кичест дъб.

– Ела тук. Трябва да поговорим, преди да надяна брачния хомот около врата си.

Ах, ще съм близко до него, помисли Синджан и с готовност го последва. Видя трапчинката на брадичката му. Без да се замисли, свали ръкавицата си, вдигна ръка и я помилва. Той не помръдна.

– Ще бъда изрядна съпруга. Сигурен ли си, че характерът ти е

поносим и не е на някой трол?

– Обичам животните и не ходя на лов, за да се страхувам, че духовете им ще ме обсебят. Имам пет котки, всичките са отлични мишеловки. През нощта оставям камината на тяхно разположение. Само през най-лютата зима ги пускам да спят в леглото ми, но това се случва рядко, защото се въртя нощем и има опасност да ги смажа. Ако те интересува дали ще те пердаша, отговорът е няма.

– Явно си много силен. Радвам се, че си внимателен с по-слабите от теб. Добросъвестен ли си? Любезен ли си? Чувстваш ли се отговорен за тези, които са зависими от теб?

Не можеше да откъсне очите си от нея. Въпреки че не му беше лесно, отговори.

– Смятам, че да – помисли си за своя огромен замък. Всъщност само половината от него беше истински замък и то не още от средновековието, а построен в края на седемнадесети век от един от графовете Кинрос. Обичаше замъка с неговите островърхи кули и назъбени бойници. Но на места беше толкова усоеен и порутен, че човек можеше да хване пневмония, ако се застои на едно място за десетина минути. Трябваше сериозен ремонт, за да се възстанови истинският му блясък. Всички постройки в двора, оборите и конюшните, земеделските имоти и канализацията имаха нужда от сериозни поправки. Стадата от овце и говеда значително бяха намалели. Селяните му също бяха в окаяно състояние – някои даже нямаха семена за посев, за да си осигурят прехраната. Той беше длъжен да действа решително, иначе бъдещото се очертаваше мрачно у безнадеждно...

Отмести поглед от нея към наредените една до друга огромни красиви къщи покрай Хайд Парк срещу тях.

– Баща ми пропиля значителна част от наследството ми, а брат ми, шестият граф, окончателно го прахоса. Нуждая се от голяма сума пари. В противен случай семейството ми трябва да живее в благородна бедност, а селяните ми ще бъдат принудени да напуснат и да си потърсят убежище на друго място, ако не искат да умрат от глад. Живее в огромен замък в източен Лок Левън. Много е красив и е недалеч на северо-запад от Единбург, на полуостров Файф. Въпреки ширналите се обработваеми земи и красивите хълмисти възвишения на теб сигурно ще ти се стори дива и неприветлива земя. Щом си англичанка, ще видиш само голи хълмове, скалисти чукари и тесни долчинки с бързи леденостудени потоци, от чиято вода при пиене устните посиняват. През зимата не е чак толкова студено, но дните са къси и понякога духа силен вятър. На

пролет пиренът обагря хълмовете във виолетово, а рододендронът изпъстря селските колиби и дори зидовете на моя замък във всички нюанси на розовото, лилавото и червеното.

Почти не беше на себе си от вълнение. Говореше като някой умопомбъркан поет, който възпява Шотландия и своето любимо кътче в земите ѝ, и който държи на всяка цена да му повярват. Тя го гледаше прехласнатата, попиваше жадно всяка негова дума и не откъсваше очи от устните му. Изведнъж той осъзна цялата нелепост на ситуацията. Не беше по силите му да приеме това и нямаше да го стори.

– Виж какво. Това, което казвам, е вярно. Земите ми са плодородни и знам как да помогна на селяните си да подобрят своя живот, а по този начин и моя. Земята при нас е различна, не е като тази в планинските северни райони, които внасят овце, за да оцелеят. Чрез унищожителната практика на огражденията⁴ мъже и жени, които поколения наред са живели на своя земя, се лишават от собствеността си. Те напускат Шотландия и отиват да търсят препитание в английските фабрики. Ето защо са ми необходими пари, Джоан. Остана ми само женитбата, за да спася наследството си.

– Разбирам. Ела с мен у дома и разговаряй с брат ми Дъглас. Той е граф Нортклиф, както ти казах. Ще го попиташ на колко точно възлиза зестрата ми. Би трябвало да е доста голяма. Веднъж го чух да казва на майка ни да престане да ми опява, че още не съм се омъжила, защото съм толкова богата, че мога да си избира всеки, когото пожелае, дори да стана на петдесет години и да нямам и един зъб в устата.

Той я погледна безпомощно и попита:

– Но защо искаш да се омъжиш точно за мен?

– Нямам никаква представа. Но е факт.

– Даже не знаеш дали няма да те намушкам в леглото.

Очите ѝ се закръглиха и отразиха страстното ѝ желание. Той едва запази самообладание, когато забеляза реакцията ѝ.

– Казах намушкам, а не начукам.

– Какво означава начукам?

– Означава... По дяволите, къде е проклетата въздържаност, за която те помолих? Начукам е груба дума. Моля да ме извиниш, изплъзна ми се от устата.

– О, може би имаш предвид любене?

4. Ограждения – насилствено обезземляване на английските селяни, започнало от края на XV век. – Б.пр.

– Да, точно това имам предвид. Само че не онова сантиментално превъзнасяне, което жените разбират под любене, а едно основно нещо, което правят всеки мъж и жена, когато са заедно.

– Значи си циничен. Знам, че е глупаво да очаквам да си безупречен във всяко отношение. Двамата ми братя се любят, а не се начукват. Сигурно ще успея да те науча и ти да правиш това. Но най-напред, разбира се, ти трябва да ми покажеш как се правят някои неща. Недопустимо е обаче да продължаваш да се хилиш, когато отворя уста да ме целунеш.

Колин погледна встрани. Почувства се съвсем сам върху въображаем остров, който се люлееше под нозете му. Не обичаше да губи власт. А вече бе загубил властта над наследството си, което беше достатъчно да съсипе един мъж. Не искаше да прибави към това и загубата на власт над една жена. Но тя най-невъзмутимо приемаше всичко, което ставаше, за нормално и чудесно, сякаш не би могло да бъде иначе. По този начин парираше какъвто и да било опит от негова страна да вземе положението в ръце и продължаваше да му се налага. Нито едно шотландско момиче не би си позволило да се държи като тази – по всеобщо мнение – изтънчена английска дама. Това, което ставаше, беше недопустимо. Чувстваше се пълен глупак.

– Не ти обещавам, че ще те обичам. Не мога. И никога няма да мога. Защото не вярвам. Имам достатъчно основания да мисля така от дългогодишния си опит.

– Същото говореше и брат ми Дъглас за годеницата си Александра. Но вече не мисли така. Тя го преследва неотстъпно, докато той накрая промени становището си и ми се струва, че сега е готов да легне наскреда най-калната локва, за да може тя да премине по сухо върху него.

– Той е пълен глупак.

– Може и да е. Но е щастлив пълен глупак.

– Няма да говоря повече на тази тема. Не се опитвай да ме убедиш. Не говори. Сега ще те заведа у вас. Трябва да размисля. Ти също. Аз съм мъж, разбираш ли какво значи това? Просто един мъж – нито повече, нито по-малко. Ако се ожена за теб, ще го направя само заради парите ти, а не защото имаш прекрасни очи и може би хубаво тяло.

Синджан кимна и плахо попита:

– Наистина ли мислиш, че тялото ми е хубаво?

Той изруга, помогна ѝ да възседне кобилата си и се метна на своя кон.

– Не мисля – каза той с усещането, че никога не е изпадал в по-затруднено положение. – Не мисля. Просто недей да говориш.

Синджан, за разлика от Колин, не бързаше да се прибере в градската къща на Шербрукови. Когато пристигнаха, тя поведе Фани към конюшните, без да му каже нищо. Той нямаше друг избор освен да я последва.

– Хенри, погрижи се за конете. Това е уважаемият лорд Ешбърнхам.

Хенри отмести един огненочервен кичур, който беше паднал на челото му. Колин забеляза, че конярят го заглежда с любопитство и се зачуди за причината. Сигурно около това скандално момиче се навъртат поне дузина мъже, ако не за друго, поне да чуят какво ще изтърси в следващия момент. Мили Боже, брат й би трябвало да предупреждава за специалната й откровеност всеки мъж, който влезе в къщата през главния вход.

Синджан изкачи на подскоци стълбите и отвори вратата. Застана встрани и го покани. Вестибюлт, в който влязоха, по размери и великолепие не беше същият като покрития с италиански черно-бял мрамор салон в Нортклиф, но все пак личеше, че е предверие на благороднически дом. Бял мрамор с бледосини нишки покриваше пода. Стените бяха в небесен цвят и по тях бяха окачени портретите на покойните Шербрукови.

Синджан затвори вратата и се озърна дали някъде наблизо не чака икономът Дринан или някой друг слуга. Отново погледна Колин и му се усмихна с мила съзаклятническа усмивка. В отговор той се намръщи. Младата дама изкачи две стъпала и застана до него.

– Радвам се, че прие поканата ми. Нали сега вярваш, че аз съм тази, за която се представям? Въпреки че ми допадна идеята да ти стана любовница, все пак е по-добре, че вече си сигурен коя съм. Искаш ли веднага да разговаряш с брат ми?

– Не трябваше да влизам. През цялото време от парка до тук размислях и смятам, че това не трябва да стане по този начин. Не съм свикнал момичетата да ме гонят, като че ли са на лов за лисици. Това не е нормално...

Синджан му се усмихна весело, обвини врата му с ръце и го притегли към устните си.

– Ще си отворя устата, но този път не толкова много. Така добре ли е?

Беше повече от добре. Само за миг Колин задържа очите си върху сочните й разтворени устни и я притегли плътно до себе си. Забрави, че се намира във вестибюла на градската къща на Шербрукови. Забрави, че

сигурно наоколо се спотайват множество слуги. Забрави всичко за предците на Шербрукови, които го гледаха от стените.

Прокара нежно език по устните ѝ и после бавно го плъзна между тях. Усети я да се притиска към него и знаеше, че тя също изпитва наслада от целувката. Впи със засилваща се страст устни в нейните. Тя отвърна жадно и без преструвка. В същия миг светът престана да съществува за него. Не беше лягал с жена близо месец. Знаеше обаче, че не това е причината за необикновеното желание, което изпитва. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ, галеха и опознаваха тялото ѝ. Прихвана я с длани отзад и нежно я повдигна. Тя простена от наслада.

– *Мили Боже! Какво по дяволите става тук?*

Тези думи пронизаха замъгленото съзнание на Колин. На мига някой сякаш го изскубна от прегръдката, завъртя го ѝ с унищожителна жестокост го удари в челюстта. Той се претърколи като камък по белия мрамор. Хвана брадичката си, раздвижи глава и погледна нагоре към мъжа, който изглеждаше решен да го убие.

– Дъглас! Да не си посмял. Това е Колин Кинрос, Ние ще се женим.

– Как ли не! Не видя ли – о, не, мили Боже! Как може един мъж, на който му липсва, елементарното възпитание да разговаря с мен, да се люби с теб на прага на дома ми! Ръцете му опипваха задника ти. Боже мой, как си могла да го допуснеш, Синджан? Качвай се горе, млада госпожице. И само да си посмяла да ми възразиш! Първо ще видя сметката на този кучи син, а после ще се разправам с теб.

Синджан за първи път виждаше брат си толкова разярен, но не би се трогнала дори и ако бе скочил върху полилея от гняв. Застана спокойно пред него, въпреки че той се канеше отново да се нахвърли върху Колин.

– О, Дъглас, недей! Престани! Колин не може да се бие с теб, защото е в твоя дом, където аз съм го поканила. Няма да ти позволя да го удариш още веднъж. Това не е честно.

– Как ли не! – изкрещя Дъглас.

Синджан разбра, че Колин е зад нея, чак когато го чу да казва.

– Той е прав, Джоан. Непростимо беше да си позволя това в дома му. Въпреки всичко, уважаеми господине, не мога да ви позволя да ме ударите отново.

Дъглас не беше на себе си от ярост.

– Но заслужено ще си получиш боя, мерзавце!

Той дръпна Синджан настрана и се нахвърли върху Колин. Двата мъже се вкопчиха един в друг, блъскаха се, дърпаха се, сумтяха. Никой

не отстъпваше по сила и ловкост на другия. Синджан чу, че някой от тях простена от болка, когато един юмрук се стовари в корема му. Чу Алекс да вика и я видя стремглаво да се спуска по стъпалата. Слугите заприиждаха и се стълпиха под стълбището и до вратата към салона, за да наблюдават с широко отворени очи боя.

– Престанете!

Гласът на Синджан не успя да въдвори мир. Напротив, двамата мъже продължиха да се бият още по-настървено. Тя беше страшно ядосана и на брат си, и на Колин. Мъже! Не можеха ли просто да седнат и да обсъдят проблема? Защо трябваше да се държат като хлапаци? Тя извика към Алекс.

– Стой там. Аз ще се справя сама. О, мили Боже, и то с огромно удоволствие.

Тя издърпа един дълъг здрав бастун от поставката от палисандрово дърво в ъгъла до входната врата, замахва и силно удари Дъглас по раменете. След това със същата сила го стовари върху дясната ръка на Колин.

– Стига ви толкова, глупаци такива!

Двамата се пуснаха. Дишаха тежко и Дъглас се държеше за рамото, а Колин за дясната ръка.

– Как се осмеляващ, Синджан?

Дъглас беше задал въпроса, но без да изчака отговор, се нахвърли отново върху мъжа, който бе имал нахалството да опипва задника на сестра му наред вестибюла. И да си завира мръсния език в устата ѝ, проклетия кучи син! В нейната уста!

Синджан ги наблюдаваше и леко се полюляваше на място, за да привлече вниманието им. Чу, че Алекс крещи:

– Престани, Дъглас!

След това снаха ѝ замахна и удари съпруга си по гърба със собственото си бастунче.

За миг Дъглас изтрезня и застина на място. Пред него дребната му жена и зачервената му от вълнение сестра въртяха бастуни като обезумели. Той дълбоко пое дъх, изгледа проклетия шотландски прелъстител и каза:

– Ще ни убият, ако не спрем. Или трябва да се преместим в някоя боксова зала, или да стискаме юмруци в джобовете.

Колин гледаше високата млада дама, която му беше направила предложение за женитба. Тя беше ударила собствения си брат, за да го защити. Това направо не беше за вярване. Сега тя се приближи до него и

застана между двамата, като продължаваше да стиска здраво бастуна в ръце. Това наистина не беше за вярване. Но имаше и нещо унижително за него в създалата се ситуация.

– Да си сложим юмруците в джобовете, ако нямате нищо против, уважаеми господине – каза Колин.

– Така с добре – рече Синджан. – Алекс, какво е твоето мнение? Да оставим ли бастуните или да ги задържим в случай, че господата отново забравят доброто възпитание и изпуснат нервите си.

Алекс недоволно смръщи вежди и не отговори. Тя остави бастуна и заби юмрук в корема на мъжа си. Дъглас беше толкова изненадан от нападението ѝ, че не успя да направи нищо друго освен да простене. Погледна жена си, след това Синджан, въздъхна и каза:

– Добре, няма да използваме юмруците си.

– Цивилизацията е хубаво нещо – каза Синджан, – За да отбележим примирието, ще пием чай. Но преди това, Колин, ела за малко с мен. На устните ти има кръв. Ще трябва да се почисти.

Алекс каза:

– Изглеждаш ужасно, Дъглас. Ръцете ти са разранени, ризата, която уших специално за рождения ти ден, е съдрана. Но ти разбира се не помисли за това, когато глупашки се нахвърли пръв да се биеш, нали? Мили Боже, по яката ти има от кръвта на Колин. Съмнявам се, че и с най-качествените сапуни на мисис Джарвис петното ще се изпере. Синджан, нека се срещнем след десет минути в салона – тя се огледа и забеляза Дринан, пребледнял като платно. Каза му спокойно. – Бъди така добър да разкараш от тук прислугата, Дринан. И донеси кифлички и чай в салона. Господинът е шотландец. А шотландците, без съмнение, са много придричиви. Внимавай кифличките да не са препечени.

Всичко приключи благодарение на две жени. Колин последва мълчешком Джоан Шербрук. С ъгълчето на окоото си мярна графа да прави същото след дребната си съпруга, която беше вирнала носа си, горда като генерал.

Колин Кинрос, седмият граф Ешбърнхам, имаше чувството, че сънува фантастичен сън, Не кошмар, но не и обикновен сън. Погледна златисто-кестенявите коси, които се стелеха по гърба на Синджан, разпуснати свободно по време на схватката. Не знаеше каква е съдбата на шапката ѝ за езда. Имаше буйна, красива коса. Нямаше съмнение, че е млада, а целувката с нея беше най-приятното нещо, за което си спомняше в този миг.

Но това вмешателство беше недопустимо. Сбиването си беше чисто

мъжка работа. В случай като този дамите нямат думата. Не, той не може и няма да допусне още един път такова вмешателство от нейна страна.

ТРЕТА ГЛАВА

– Спри се, Джоан. Няма да позволя да ме влачиш след себе си като овца.

Синджан се обърна щом чу сърдития глас на мъжа, за когото беше решила да се омъжи на всяка цена и се усмихна. Потупа го по рамото.

– И на мен не ми харесва някой да ме влачи след себе си, особено на необичайно място. Нямам предвид, че тази къща е необичайна. Просто е непозната за теб. Мини до мен, така ще се изравним.

– Това че съм недоволен, няма нищо общо с къщата. Нито с това, че съм непознат за някои, а пък други аз не познавам – но тръгна заедно с нея. Чувстваше се като глупак.

Тя го поведе към помещенията на долния етаж на голямата къща. Минаха през някакъв коридор и се озоваха в огромна кухня, където беше топло и уютно. Миришеше на канела и индийско орехче. Откъм старата каменна пещ се носеше ухание на козунак. Усети мириса на прясно изпечени кифлички и устата му се напълни със слюнка. Доста рано беше излязъл от квартирата си.

– Седни на тази маса, любезни господине.

Той я погледна сърдито и каза:

– За Бога! След всичко, което се случи през последните двадесет и четири часа, мисля че поне можеш да ме наричаш Колин.

Тя му отвърна със сияйна усмивка. Ако не й беше толкова ядосан, сигурно щеше да я прегърне и целуне. Но продължи да седи върху проклетия дървен стол като послушно кутре и дори й позволи да докосне устните му с една влажна кърпа. Болеше ужасно, но той не помръдна.

– Предпочитах да те заведа в моята спалня – започна да обяснява Синджан и за миг спря, за да погледне резултата от работата си. – Но ако го бяхме направили, Дъглас веднага щеше да наруши примирието. Понякога изобщо не мога да го разбера.

Той изсумтя.

– Сега обаче имаш възможност да се запознаеш с нашата готвачка мисис Потър, която прави най-вкусните кифлички в цяла Англия. Скъпа госпожо Потър, това е лорд Ешбърнхам.

Колин кимна към огромната жена, цялата облечена в бяло. Дори престилката й беше снежнобяла. В ръцете си държеше голяма лопата за хляб с дълга дръжка. Тя го изгледа подозрително, а той, на свой ред,

огледа внимателно дървената лопата и месестата ръка, която я държеше.

– Коя беше онази дребничка жена?

– Съпругата на Дъглас Александра. Тя много го обича и е готова да пожертва живота си за него.

Колин застина. Представата за такава любов му се виждаше странна. Дори му беше трудно да повярва, че въобще съществува. Протегна ръка, улови Синджан за китката и я дръпна надолу. Притегли я към себе си и младата дама се озова почти до лицето му.

– Ти вярваш ли в такава преданост?

– Да.

– Вярно, удари брат си. Но после се обърна и цапардоса и мен, но още по-силно.

– Опиташ се да бъда справедлива, но е трудно в разгара на боя да си премериш точно удара.

При думите ѝ той не можеше да направи нищо друго, освен да се усмихне.

– Ако не пуснеш ръката ми, мисля, че мисис Потър ще те халоса с лопатата.

Той я освободи и тя най-сетни приключи с почистването на раната върху устните му.

– От горещия чай сигурно ще те заболи, но за сметка на това пък е много вкусен. А сега, обратно в салона. Трябва да си уредите сметките с Дъглас, защото той е глава на семейство Шербрук.

Не мога да повярвам, че всичко това се развива в действителност, мислеше Колин, докато вървеше редом до високото момиче с весела походка и разпуснати коси. Тя започна да подсвирква съвсем като момче. Той я погледна, поклати глава в недоумение и каза:

– Наистина не съм очаквал подобно нещо. До снощи изобщо не знаех, че съществува, а ето че вече съм в твой дом, преди малко брат ти ме нападна и дори бях в кухнята.

– Дъглас е дълбоко убеден, че си го заслужаваш. Той не те познава. Видя само как един красив мъж ме държи в ръцете си.

– Не правех само това с ръцете си.

Вместо да се изчерви, както би направила всяка една английска госпожица от богат род, тя впи очи в устните му и каза с преливащ от желание глас.

– Знам. Беше много приятно, въпреки че малко се изплаших. Никой не го е правил с мен досега. Доста ми хареса.

– Трябва да си премерваш приказките, Джоан. Задръжките, за които

ти говорех, са нещо много полезно. Трябва да се научиш сама да се пазиш.

– Аз мога да се грижа за себе си и го правя, въпреки че рядко ми се налага. На колко години си, Колин?

Той въздъхна и реши, че няма смисъл да коментира повече.

– Двадесет и седем. Роден съм през август.

– Мислех си, че с Райдър сте връстници. Той също ми е брат. Скоро ще се запознаете. Той е дързък, забавен, очарователен и голям филантроп. Но хич не обича хората да знаят колко е мил и добър. Предпочита да минава за голям развратник. А що се отнася до най-малкия ми брат, когото наричаме Негово Светейшество Тайсън, ще те браня от проповедите му, както Дъглас определя досадните му речи за добрите намерения и пътищата, които водят към ада. Но той е мой брат и аз го обичам въпреки пуританските му разбирания за живота. Остана да ти кажа за жена му Мелинда Беатрис. За нея Райдър казва, че две имена ѝ идват малко много. Освен това няма никакъв бюст.

Колин изслуша с широко отворени очи словоизлиянията ѝ и рече:

– Никога не съм срещал семейство като вашето.

– Така е – каза доволно Синджан. – Очаквах, че не си срещал. Братята и снахите ми са чудесни хора. Всички, освен Мелинда Беатрис, която е голяма досадница, са страхотни. Можеш ли да повярваш, че са женени от четири години и вече имат три деца? Братята ми не пропускат случай да се шегуват с Тайсън за неговата съвсем не монашеска активност в тази насока, за това, че би трябвало да се овладява и още, че претоварва Ноевия ковчег с челядта си.

Стигнаха салона. Колин я погледна и се усмихна.

– Имаш думата ми, че няма да нападам брат ти. Ръцете ми са в джобовете.

– Благодаря ти. Надявам се *Майка* да не се появи, докато още си тук. С нея трябва да действам внимателно и решително, а за това е необходимо най-напред да спечеля Дъглас за защитник на каузата си.

Той не ѝ отговори. Тогава Синджан го погледна и попита:

– Искаш ли да се ожениш за мен, Колин?

Изглеждаше вгълбен в себе си.

– Първо искам да се запозная с майка ти. Казват, че дъщерите един ден стават пълно копие на своите майки.

Синджан го плесна по ръката, ужасена от тази представа.

– Мили Боже – простена тя. – Мили Боже.

Той се разсмя, тя отново го плесна и го вмъкна в салона. Обърна се

към сърдития си брат и усмихнатата си снаха.

– Сега да постъпим както е редно. Представям ви Колин Кинрос, граф Ешбърнхам. Той е на двадесет и седем години и смята да се ожени за мен, Дъглас. Така че, както виждаш, било е съвсем в реда на нещата да си позволи някои... ъ-ъ-ъ... волности с мен.

– Той ти опираваше задника, по дяволите! Можех ли да си стоя кротко, докато един тъпанар прелъстява малката ми сестра пред очите ми?

– Не, разбира се, че не. Извинете но аз май не разбирам добре положението. Мисля, че най-удачното би било да го напердашиш. А, ето го и Дринан с чая. Сервирай, Дринан. Синджан, седнете двамата с Колин на канапето, ако обичате.

Колин Кинрос погледна граф Нортклиф и видя срещу себе си мъж едва ли по-възрастен от него с повече от пет години, с тяло на атлет и в никакъв случай конте, каквито бяха повечето от съвременните джентълмени.

– Извинете за волностите, които си позволих с Джоан. Мисля, че след като вече съм направил това, почтено е да се ожена за нея.

– Не вярвам на нито една ваша дума – каза Дъглас. – И не я наричайте Джоан. Само *Майка* я нарича така. Считам това име направо отвратително.

– Аз пък не харесвам мъжкото име, с което се обръщате към нея.

Дъглас чак се опули насреща му.

– Уверявам те, че за мен това е без значение – каза Синджан и гордо се усмихна. – Може да ме нарича, както пожелае. Вижте, реших, че ако човек се заеме сериозно, никак не е сложно да си намери обожател и дори съпруг. Както виждате, била съм права. Чудесно е, когато всичко се нареди така добре. Какво ще вземеш към чая, Колин?

– Един момент – прекъсна я Дъглас. – Аз не виждам нещата толкова опростени, Синджан. Искам добре да ме слушаш – но вместо сестра си той погледна Колин. – Разбрах, господине, че вие сте тръгнал на лов за богата наследница. Никак не сте бил дискретен в това отношение. Без съмнение добре ви е известно, че след като се омъжи, Синджан ще стане много богата.

– Това го разбрах от нея. Тя дойде при мен и ме уведоми, че е богата. Искаше да разговарям с вас и да разбера колко точно е зестрата ѝ.

– Тя *какво*?

Синджан се усмихна невинно на брат си.

– Вярно е, Дъглас. Знаех, че той си търси заможна девойка за

съпруга и си казах, че съм подходяща за целта, защото при мен богатството и младостта са събрани заедно. И още нещо, той по нищо не отстъпва на кой да е Шербрук, включително и на мен.

Алекс не можа да се въздържи и избухна в смях.

– Надявам се, Колин, да се справиш с тази хитруша. Веднъж ме нападна пред очите на всички в огромния вестибюл на Нортклиф Хол и не ме пусна, докато не отвориха вратата на стаята, в която бях заключила Дъглас. Трябва да бъдеш много внимателен, защото тя не се спира пред нищо, когато ѝ влезе муха в главата.

Алекс отново избухна в неударим смях и Синджан ѝ се усмихна. Лицето на Дъглас стана бяло като платно, а Колин имаше вид на човек, който изневиделица се е озовал в лудница, чиито обитатели са се съюзили срещу него.

– По-късно ще ти разкажа за това – каза Синджан и потупа ръкава на кремовото му сако. Направи грешка, че го погледна в очите, защото в нея моментално нахлуха още пресните спомени, от които поруменя.

– Престани, Джоан – каза той тихо през зъби. – Ти си опасна за самата себе си. Просто престани. Нали не искаш брат ти отново да се нахвърли върху мен?

– Вижте какво. Млъкнете всички за малко – Дъглас се изправи и започна да крачи нервно из салона. Държеше чашата си в ръка и разля малко от съдържанието ѝ върху себе си. Намръщи се, остави я на масата и продължи да крачи.

– За първи път ти го видя преди пет дена, Синджан. *Пет дена!* Не можеш да си сигурна, че ще се чувстваш добре с него. Той ти е напълно непознат.

– Обеща, че няма да ме бие и още, че по природа е внимателен и се чувства отговорен към тези, които зависят от него. Когато е много студено, позволява на котките си да спят в леглото му. Какво още трябва да знам, Дъглас?

– Трябва да знаеш дали го интересува и нещо друго, освен парите ти, момичето ми.

– Ако не в момента, то съвсем скоро ще се интересува и от мен. Аз не съм лоша, Дъглас. Ти ме харесваш, нали?

Колин се надигна и се изправи в цял ръст.

– Джоан, престани да отговаряш вместо мен, като че ли съм малоумен или въобще ме няма.

– Добре тогава – каза Синджан и събра прилежно ръце в скута си.

– По дяволите, господине. Не виждам за какво да разговарям с вас.

Това е... – на Дъглас явно не му стигаха думите. Запъти се към вратата и подхвърли през рамо.

– Ще говорим отново с вас, Колин Кинрос, по същото време след седмица. *След седем дни!* След като изтекат седем дни, разбрахте ли? И до това време стойте настрана от сестра ми. Запомнете – след една седмица и нито ден по-рано. А сега, до десет минути напуснете дома ми и дръжте проклетите си ръце по-далеч от сестра ми.

Той тръшна вратата след себе си. Алекс се надигна от мястото си и се усмихна.

– Смятам да намажа сцепената му вежда с розова вода. Надявам се да го облекчи – тя прихна и последва мъжа си. На вратата, без да се обръща назад, каза:

– Не го докосвай, Синджан. Чу ли? На мъжете им липсва търпение в подобни случаи. Не го изкушавай. И десет минути са достатъчни един джентълмен да забрави за доброто си възпитание.

Всичките ли Шербрукови – дори и тези, в чиито вени не тече фамилната кръв – бяха побъркани?

– Радвам се, че осигурих на снаха ти такова развлечение – каза Колин с глас, в който раздражението беше повече, отколкото чая в чашата му. – Ако искаш да не те докосвам, престани да ме зяпаш в устата.

– Не мога. Толкова си красив. О, Боже, разполагаме само с десет минути.

Колин скочи на крака и започна да кръстосва стаята – също като Дъглас преди малко.

– Това е недопустимо, Джоан – каза той и се насочи към мраморната камина. – В бъдеще само аз ще говоря от свое име.

И какво щеше да каже, тогава? По дяволите. Спря и погледна надолу към празното огнище. Бледорозов италиански мрамор, скъпа и изящна изработка. В съзнанието му изникна образът на почернялата камина в големия салон на замъка *Вер* – толкова голяма, че можеше да побере цяла крава. Беше стара и порутена, плочите ѝ бяха напукани, а хоросанът се ронеше. Господи, дори от великолепната картина над мраморната камина, изобразяваща пасторална сцена, лъхаше на солидно богатство и височайши привилегии. Дом, в който богатството и височайшите привилегии са от поколения. Сети се за стръмната вита стълба, която водеше към втория етаж на северната кула. Беше опасна за изкачване, с изгнили дървени стъпала, изложени на студените ветрове, които духаха през пролуките в стените на каменната кула. Пое дълбоко въздух. Можеше да спаси замъка *Вер*. Можеше да спаси своите селяни. Можеше да

попълни стадата си. Можеше дори да засее полята, защото разбираше от земеделие. Обърна се към бъдещата си съпруга и каза:

– Ще приема, че ме намираш за красив. На всеки мъж му се иска да е поне малко привлекателен за жената, за която ще се жени.

– Повече от привлекателен си – каза Синджан и усети как сърцето й лудо заби. Той я беше приел. Най-после. Искаше й се да скочи до тавана от радост.

Колин въздъхна и прокара пръсти през косата си, като я разроши. Той застина на мястото си, когато тя му каза с възторг.

– Никога не съм предполагала, че ще се влюбя. Не се намери мъж, който да ми даде повод да мисля, че си струва да правя това. Е, някои бяха забавни, но нищо повече от това. Други бяха глупави, груби и изобщо нямаха чувство за хумор. Някои пък ме намираха за прекалено интелигентна, само защото не съм неграмотна. Не си представях някой от тях да ме целуне. Божичко, а само да беше посмял да ме пипне отзад, щях да се разпищя и да го убия. Но с теб... с теб е различно. Знам много добре, че не ме обичаш. Но моля те, повярвай ми, това няма никакво значение. Ще направя всичко възможно да те накарам да ме обикнеш. Е, нямам какво повече да ти кажа, освен това, че ще се постарая да ти бъда добра съпруга. Искаш ли да опиташ кифличките на мисис Потър или предпочиташ да си тръгнеш и да обмислиш нещата насаме?

– Да обмисля – каза той. – Ти почти нищо не знаеш за мен. Когато ме опознаеш, може и да промениш мнението си.

Тя го изгледа многозначително и попита спокойно, като че ли всичко вече беше решено.

– Нали ще се грижиш добре за мен като се оженим?

– Ще те защитавам с цената на живота си. Това е мое задължение.

– Ще ме уважаваш ли?

– Ако заслужаваш.

– Това е добре. След сватбената церемония можеш да ми кажеш всичко, което пожелаеш. Но не и преди това. Искам от сега да знаеш, че каквото и да ми кажеш, чувствата ми към теб ще си останат същите. Държа обаче преди да сме се оженили до ушите на Дъглас да не стигнат неприятни приказки по твой адрес.

Колин щеше да се ожени за нея. Неистово се нуждаеше от пари и в същото време, въпреки чудатостите й, я харесваше. Неразумната й любов към истината и прямотата й малко го плашеха. Но това не беше проблем. Щеше да я научи да си мери приказката. Знаеше, че няма да му е трудно да я притежава. Да, щеше да се ожени за нея. Но преди това

трябваше да изчака да изтече срокът, за който брат й настоя. След това сватбата трябваше да стане възможно най-бързо. С всеки изминал ден положението у дома се влошаваше. Джоан се появи тъкмо навреме. Предложи се сама на вълшебен поднос. Само един глупак можеше да откаже такъв подарък – богата наследница. А Колин Кинрос не беше глупак.

Той се приближи до нея, дръпна я да се изправи и я погледна, без да каже нищо. След това нежно я целуна. Искаше му се повече от една невинна целувка, но си наложи да не го прави, въпреки че му мина мисълта да я събори на пода и да я обладае бързо и без много шум. Но не го направи. Не можеше да си позволи да рискува. След дълго мълчание каза:

– Бих искал да се видим отново въпреки забраната на брат ти. Искаш ли да пояздим утре? Ще бъдем внимателни.

– Ще ми бъде приятно. Дъглас няма да разбере. О, Колин?

Той я погледна.

– Ще ме научиш ли да говоря шотландски?

– Това ще бъде удоволствие за мен, мадам – гласът му беше напевен и сладък като мед. – Ще бъдеш моя любима, нали?

– Не съм била любима на никого досега. Звучи вълшебно.

Единственото, което можа да направи, бе да й кимне с глава.

Дъглас се обърна към жена си.

– Не открих нищо лошо за Ешбърнхам. Той е обичан, и уважаван мъж. Учил е в Итън и Оксфорд. Има много приятели сред висшето общество. Единственото, което казват за него е, че му се налага да се ожени за богата наследница.

Дъглас прокара пръсти през косата си – навик, който беше придобил отскоро. Продължи да крачи из стаята, а жена му седеше пред тоалетката си и го наблюдаваше. Беше рано вечерта три дни преди края на седмицата, която Дъглас беше определил за срок пред сестра си и нейния любим. И двамата знаеха, че Синджан се е срещала с Колин още на следващия ден след историческата разправа, но никой от тях не искаше да прави това на въпрос. Доколкото беше известно на Дъглас, след това не бяха се срещали. Но кой можеше да е сигурен в нещо, когато Синджан е замесена? Тя беше ужасно изобретателна.

– От колко време е граф?

– Само от шест месеца. Брат му, а и баща му също, са били

нехранимайковци от класа. Двамата съсипали имота до основи. Притежава огромен стар замък, за който трябва огромни пари, за да стане пак това, което е бил някога. Освен това трябва да се погрижи за земите, за стадата, за бедните си селяни.

– Значи – бавно каза Алекс, – когато е станал граф и е видял в какво злосластно положение се намира, единственото решение, което е можел да вземе, е било да се ожени за богатата наследница. Това не е отвратително, Дъглас?

– Не. Само дето...

– Дето какво, мили мой?

– Синджан не го познава. Заслепена е от любов. Това е всичко. Може да си загине в Шотландия, без да има до нея близък човек да я защити. А представяш ли си, ако...

– Мислиш ли, че Колин Кинрос е почтен мъж?

– Нямам представа. На външен вид изглежда такъв. Но какви са помислите му? Какво, става в душата му?

– Синджан ще се омъжи за него, Дъглас. Дано само не го прелъсти преди сватбата.

Той въздъхна и рече:

– Дано. А сега трябва да разговарям с *Майка*. Тя отново се е развилняла и направо е подлудила камериерката си със заповеди веднага да заведе младия мъж при нея. Заплашва да изпрати Синджан в Италия, докато забрави за връзката си с този чужденец. Най-странното е, че няма нищо против това, че той се жени за дъщеря ѝ заради парите ѝ. Единственото, с което не може да се примири, е, че е шотландец. Казва, че всички шотландци са грубияни, алчни и презвитерианци⁵.

– Може би трябва да ѝ изречитираш нещо от Робърт Бърнс. Стиховете му наистина са прекрасни.

– Ха! Та това си е направо чужд език. Ако чуе, ще изпадне в още по-безумна ярост. По дяволите, искаше ми се Синджан да не е на легло с главоболие точно сега. Никога не е тук, когато имам нужда от нея.

– Да дойда ли с теб?

– Ако го направиш, *Майка* ще вилнее, докато и двамата оглушеем. Още не си спечелила благоразположението ѝ, мила. Страхувам се да не обвини теб за целия този провал – Дъглас въздъхна и напусна стаята, проклинайки сестра си и проклетото ѝ главоболие.

5. Презвитерианец – в Шотландия последовател на протестантското учение, възникнало в Англия през XVI век, което отрича епископската власт и признава само авторитета на свещениците. – Б.пр.

Синджан не я болеше глава. Имаше план и работеше по изпълнението му. Вложи цялото си старание, за да придаде човешка форма на една възглавница. Постави я върху леглото и я покри със завивките. Отлично. Ако не проверяха отблизо, възглавницата напълно наподобяваше женско тяло. Тя потупа крачолата на панталона си, опъна самото и нахлупи филцовата си шапка почти до очите. Приличаше на момче, никой нямаше да се усъмни, че не е. Обърна се и се огледа в голямото огледало как изглежда в гръб. Съвсем като момче, дори черните ѝ ботушки бяха мъжки. Подсвирна тихичко с уста. Сега оставаше само да се спусне по бряста до прозореца и да се озове в градината. Оттам нататък беше лесно.

Квартирата на Колин се намиреше на втория етаж на една стара градска къща от времето на Джордж IV, разположена само през три преки на „Карлион Стрийт“. Все още не беше съвсем тъмно и тя продължаваше да си подсвирква – и за кураж, и за да поддържа впечатлението, че е момче, излязло на разходка. Видя двама господина с развети пелерини, които се смееха и пушеха пури. Не ѝ обърнаха никакво внимание. Срещна и едно дрипаво хлапе, което метеше пред всеки минавач. Благодарите му и му подхвърли едно пени. Лесно откри жилището на Колин. Отиде до входа спокойна, като най-безгрижния човек на този свят. Удари с огромното чукало с форма на орлова глава по вратата. Не получи отговор и отново почука. До слуха ѝ достигна кикот и писклив женски глас, който гълчеше.

– Не, господине. Не правете това! Не, не там. Не бива. Имаме посетител. Не, господине...

Последва нов кикот и когато вратата се отвори, Синджан се озова лице срещу лице с една много красива девойка. От дълбоко изрязаното ѝ деколте надничаха две пищии снежнобели кълба. Светлата ѝ коса беше разрошена. Очите ѝ блестяха закачливо. Без да престава да се смее, попита:

– А ти кой си, млади момко? – сложи ръка на хълбока си и се изпъчи.

Младият момък отвърна с широка усмивка.

– Кой искате да бъда? Може би баща ви? Не, това не е възможно. Нали? В такъв случай би трябвало да се скарам на господина, който ви размива въпреки вашето желание, нали?

– О, ти си бил голям симпатяга. Шегички, номерца, благ език.

Търсиш ли някого?

Синджан кимна. С крайчеца на окоото си видя как един мъж се вмъква през някаква врата встрани от дългия коридор.

– Дошъл съм да се срещна с лорд Ешбърнхам. Тук ли е?

Младата жена зае още по-предизвикателна поза и пак се изхили.

– Много е хубав Негово благородие, но ти сигурно знаеш, че е беден. Не може да си позволи нито момиче, нито слуга. Говори се, че ще се жени за богатата наследница, но той не е споменал нищо за това. Сигурно наследницата е бая ячка и цялата облечена в коприна. Горкият човек.

– Чувал съм, че има богати наследници, които дори умеят да свирят с уста – каза Синджан. – А сега, нали апартаментът на Негово благородие е на втория етаж?

– Да – отвърна младата жена. – Хей, почакай! Не знам дали сега си е у дома. Не съм го виждала близо два дена. Тили, едно от момичетата, се качва горе да види дали не иска малко забавления – всички в къщата му имат мерак – но него го нямаше. Или поне не отвори. А кой мъж не би отворил, щом Тили го търси?

Синджан се втурна нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж и отвърна през рамо:

– Ако го няма, можем да прием чай и да побъррим като се върна.

Младата жена пак се изхили.

– Съгласна съм, умнико. А, ето ви и вас, господине. Нали се разбрахме? Ах вие, палавнико!

Синджан още се усмихваше, когато стигна площадката на втория етаж. Къщата беше солидна, с широк коридор. Добре поддържана, скоро боядисвана – достойно убежище за джентълмени. Дали хубавите момичета не се подвизаваха постоянно тук? Откри вратата на Колин и почука. Никой не отговори. Почука отново. Ах, дано е тук, помисли тя. Едва издържаше вече. Бяха минали четири дена, без да се видят. Успяха да измамят Дъглас, през първия от забранените седем дни, но оттогава Колин не й се беше обаждал. Трябваше да го види, да го докосне, да му се усмихне.

Най-после един плътен глас изрева отвътре.

– Който и да си, върви по дяволите!

Беше Колин, но звучеше особено. Гласът му беше по-плътен и дрезгав. Дали имаше някой при него? Жена например, като тази долу.

Не, не можеше да допусне това. Почука отново.

– По дяволите, разкарай се – суха кашлица последва ругатнята.

Внезапно Синджан бе обзета от страх. Натисна дръжката на вратата, която за нейна изненада не беше заключена. Отвори я и се озова в малко антре. Вдясно видя дълъг тесен хол, добре обзаведен, но обстановката беше някак безлична, нищо не говореше за характера на обитателя. Нямаше и следа, че Колин е тук, нито пък някой друг. Все едно се намираще в апартамента на някой мистериозен джентълмен от миналото столетие. Тя извика.

– Колин? Къде си?

От дъното на хола се разнесоха ругатни. Тя отвори бързо вратата и очите ѝ се сблъскаха с тези на нейния годеник. Той седеше в средата на едно разхвърляно легло – гол, с омотани около кръста чаршафи. Синджан остана с отворена уста, изненадана от това, което видя. Божичко, колко беше едър. По гърдите му имаше черни косъмчета. Тялото му беше силно, мускулесто, стройно. Тя не можеше да откъсне поглед от гърдите, ръцете, раменете, дори врата му. По страните му бе набола брада, очите, му бяха зачервени, косата – разрошена. Изглеждаше прекрасен.

– Джоан, какво правиш тук, по дяволите? Да не си се побъркала? Да не... – гласът му беше прегракнал.

За миг Синджан прекоси стаята и застана до него.

– Какво се е случило? – докато му задаваше въпроса, забеляза, че трепери. А досега го беше зяпала като ненормална, без да забележи това. – О, мили Боже – бутна го в леглото и издърпа завивките до брадичката му. – Няма нищо. Само не мърдай и ми кажи какво се е случило.

Колин легна по гръб и заразглежда Джоан, която беше много смешна в одеянията си на момче. Но дали не му се привижда. Сигурно тя въобще не е в стаята му. Сигурно се е появила във въображението му. Произнесе внимателно името ѝ и вдигна въпросително вежди.

– Да, любими. Аз съм тук. Какво се е случило? – седна до него върху леглото и сложи ръка на челото му. Пареше.

– Не мога да ти бъда любим – каза той. – Няма никакво време. По дяволите, не знам защо съм толкова отпаднал, сякаш съм немощно пале. Защо си се облякла като момче? Това е глупаво. Краката ти са женствени и дълги. Съвсем не приличат на момчешки.

Това беше интересна тема за разговор, но Синджан беше толкова разтревожена, че не я продължи.

– Имаш треска. Повръщал ли си?

Той кимна и притвори очи.

– Нямах ли обоняние, по дяволите, че питаш?

– Боли ли те глава?

– Да.

– Откога ти е зле?

– От два дни. Не ми е зле. Просто съм отпаднал.

– Защо не си повикал лекар? Или мен?

– Нямам нужда от никого. Просто ме тресе, нищо повече. На боксовия мач в Тибърн Хил ме наваля дъжда. Само съм изморен.

– Ще видим – каза тя. Наведе се, опря буза в неговата и помисли *Такива са мъжете, никога не си признават, че и те могат да бъдат слаби*. Тя се отдръпна притеснена. Колин направо гореше. Той отвори очи, а тя нежно сложи пръст върху устните му и каза. – Не мърдай. Ей сега ще се погрижа за всичко. Кога си ял за последен път?

Явно беше много ядосан, защото и думите му прозвучаха така.

– Не се сещам. Това няма значение. Не съм гладен. Махай се оттук, Джоан. Мястото е съвсем неподходящо за теб.

– Ти би ли ме оставил, ако ме намериш болна и сам сама?

– Много добре знаеш, че това е друго нещо. За Бога, Джоан, аз съм по гол задник.

– По гол задник – повтори тя и му се усмихна, – Никога не съм чувала братята си да се изразяват така. Не, не. И да не си посям да ми се мръщиш и да ругаеш повече. Просто си лежи, а аз ще се погрижа за всичко.

– Недей, по дяволите. Махай се оттук!

– Сега си тръгвам, но съвсем скоро ще се върна, за да ти помогна. Стой в леглото на топло, Колин. Искаш ли малко вода?

Очите му светнаха. Той кимна.

След като пи до насита, тя попита с най-обикновен тон.

– Имаш ли нужда да се облекчиш?

Едва доловил смисъла на въпроса ѝ, той сякаш щеше да избухне в ругатни, но само каза:

– Махай се.

– Добре – тя се наведе, целуна го и веднага излезе от стаята.

Колин дръпна завивките до носа си. Мислите му бяха неясни. Стаята се размаза пред очите му. Когато успя отново да ги отвори, видя, че е сам. Дали наистина Синджан бе идвала? Вече не беше толкова жаден. Значи някой все пак е идвал. Господи, зъзнеше от студ и не можеше да овладее треперенето на цялото си тяло. Главата му бучеше. Съзнанието му отново се замъгли. Беше болен. Беше много по-зле, отколкото когато си счупи две ребра в големия бой два месеца, преди да убият брат му и той да наследи титлата. Титлата, която искаше, само за да спаси дома си

от разорение. Затвори очи и видя Джоан облечена като момче. Тя му се усмихваше. Странно момиче. Щеше да се върне. Не се съмняваше в това, ако не беше сънувал, че е била при него преди малко.

Един час по-късно Колин едва не припадна от изненада, когато в стаята влязоха Джоан и брат ѝ Дъглас. Видя, че още е облечена в момчешките си дрехи. Не я ли беше наказал брат ѝ? Нима съвсем не беше научена как трябва да се държи една жена от доброто общество? Колин се взираше в графа. Дъглас правеше същото. Колин не знаеше какво да каже.

Дъглас пръв наруши тишината и каза:

– Ще дойдеш с нас, в дома на Шербрукови. Добре виждам, че си болен. Сестра ми не иска да се омъжи за полужив мъж.

– Значи наистина си била тук – каза той на Синджан.

– Да. Сега всичко ще се оправи. Ще се грижа много добре за теб.

– По дяволите! Аз съм просто уморен. Не съм болен. Преувеличавате. Искам да остана сам...

– Без възражения, моля – каза Дъглас.

И Колин Кинрос наистина млъкна, защото се чувстваше по-зле и от най-нещастното псе.

– Синджан, излез от тук. Колин е гол и присъствието ти го притеснява. Изпрати Хенри и Богс да ми помогнат да го облечем.

– И сам мога да се облека – заяви Колин.

Дъглас видя, че треската го изгаря, но се съгласи.

Не успя да се облече много добре, но поне го направи бързо. Ездата до дома на Шербрукови обаче се оказа истински ад, който Колин едва преживя. Той припадна, докато Хенри и Богс му помагаша да изкачи широкото стълбище.

Чак когато влязоха в спалнята за гости, Дъглас откри отворената четириинчова рана от нож в десния хълбок на Колин.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Трябва да починеш, Синджан. Вече приближава един след полунощ.

Синджан не искаше и за миг да отмести очи от заспалото му лице. Все пак погледна снаха си.

– Аз и така си почивам, Алекс. Искам да съм до него, когато се събуди. Винаги иска вода, нали знаеш.

Алекс отговори спокойно.

– Той е силен. Няма да умре. Вече не се тревожа за него. Опасявам се ти да не се разболееш.

– Сигурна ли си, Алекс?

– Да, сигурна съм. Вече диша по-леко, сама можеш да се убедиш. Лекарят каза, че ще се справи. Ще оживее.

– И въпреки всичко не искам да го оставя сам. Измъчва се от ужасни кошмари.

Алекс ѝ подаде чаша чай и приседна до нея.

– Какви кошмари?

– Не знам точно. Но е много уплашен от нещо, и много объркан. Не зная дали е от нещо, което наистина съществува, или това е резултат от треската.

Колин чу гласа ѝ. Звучеше равен и спокоен, но все пак в него се долавяше тревога. Искаше му се да отвори очи и да я погледне, но не можеше. Беше като вцепенен и ужасно се страхуваше. Отново бе видял Фиона. Тялото ѝ лежеше проснато върху остриите камъни в подножието на скалата. Беше мъртва. Стоеше до нея и я гледаше. Страхът отново нахлу в него. Опита се безуспешно да го прогони, но той не отстъпи и завладя съзнанието му. Умираще от ужас и страх от нещо, което не можеше точно да си спомни, от надвисналата над него несигурност. Той ли я беше убил? Не, по дяволите. Той не беше убил жена си. Не беше. Дори кошмарът не бе в състояние да му внуши, че е извършил подобно деяние. Някой го бе довел на това място, може би самата Фиона, която след това беше паднала от скалата. Но той не я беше убивал. Беше дълбоко убеден в това. Отдръпна се бавно от ръба на скалата. Крачка по крачка. Зави му се свят и се почувства странно чужд на самия себе си. Беше завел хора на мястото, където я намери. Никой не го попита какво се е случило, как е станало така, че Фиона лежи тридесет стъпки по-

долу със счупен врат.

Но след това плъзнаха приказки, безкрайни приказки, които имаха далеч по-унищожителна сила от едно директно обвинение. Проклетите слухове и намеци витаеха непрекъснато около него. Но никой не му каза и дума. Това беше ужасно мъчително. Идваше му да крещи с цяло гърло, че е невинен, но как да обясни защо е бил горе, на ръба на скалата. Това беше нещото, което не знаеше и не си спомняше. Когато дойде в съзнание, вече беше там. Не можеше да открие причини защо е отишъл. Единственият човек, на когото разказа всичко точно така, както си спомняше, беше бащата на Фиона, главата на клана Макферсон. Той му повярва. Но това не беше достатъчно и никога нямаше да бъде. Чувстваше се виновен за това бяло петно в паметта му, което го терзаеше и преследваше неотстъпно. Нападаше го в съня му, когато беше най-уязвим. Тази вина не беше реална вина. Но той приемаше кошмарите за наказание, което трябва да понесе, като изкупление за греховете си.

Сега Колин се мятеше в леглото, задушаваше се от стенания. Раната от забития в хълбока му нож го изгаряше. Синджан скочи на крака и обхвана с ръце раменете му, опитвайки се да го успокои.

– Тихо, Колин. Всичко е наред. Това е само сън, нищо повече от един кошмарен сън. Призраците те тормозят само в съня ти. Нищо друго. Всичко е наред, повярвай ми. Не те лъжа. Аз съм при теб. Ето малко вода, пийни, ще се почувстваш по-добре.

Тя леко наклони чашата и той отпи. Задържа я пред устните му докато той сам не се отдръпна. Попи водата, потекла по брадичката му и тихо каза на снаха си.

– Капнах малко лауданум във водата. Ще му помогне да заспи и да откъдне от тези кошмари.

Алекс нищо не отговори. Знаеше, че никой не е в състояние да я отдели от Дъглас, ако е болен. Затова само потупа Синджан по рамото и напусна стаята.

Дъглас все още беше буден. Той придърпа Алекс към себе си и я попита:

– Как е той?

– Много е зле. Измъчват го кошмари. Ужасно е, Дъглас.

– Не успя ли да убедиш Синджан да остави Финкъл да се грижи за него до сутринта?

– Не. Финкъл ще заспи и сигурно ще събуди горкия Колин с хъркането си. Разказвал си ми как по време на боен поход Финкъл те е събуждал дори след като си бил капнал от умора след дванадесетчасова битка.

По-добре е Финкъл да се грижи за Колин през деня. Синджан е млада и здрава. Тя се нуждае да бъде до него. Остави я.

Дъглас въздъхна и каза:

– Животът е пълен с изненади. Забраших му да идва у дома, макар да бях твърдо убеден, че двамата пак ще се срещнат. По дяволите! Можеше да умре, ако Синджан не бе се решила да отиде в квартирата му. Аз съм виновен. Тя нали не знае за раната?

– Не. Но те предупреждавам, ако не престанеш да се упрекваш за нещо, за което нямаш никаква вина, ще пиша на Райдър и ще настоявам да пристигне веднага и да ти тръсне един здрав бой, за да дойдеш на себе си.

– Ха! Райдър никога не би го направил. Освен това аз съм по-едър от него. Ще го надвия.

– О, но тогава ще си имаш работа със Софи.

– Само мисълта за това ме ужасява!

– Надявам се, че не възразяваш срещу това, че тя и Райдър не могат веднага да пристигнат в Лондон. След като двете деца са толкова зле наранени от падането в плевнята, няма да им бъде особено весело да дойдат тук. Щяха да се притесняват през цялото време. Освен това близнаците са луди от радост, че са заедно с братовчедите си и другите деца.

– Липсват ми малките дивачета – каза Дъглас с любов.

– Всичките дванадесет плюс нашите две и детето на Райдър и Софи?

– Предпочитам двете от време на време. Хубаво ми е, когато наоколо има деца. При нас са винаги толкова за кратко, че не мога да не ги глезя.

– За това си прав. Но, скъпи, след като Колин е толкова болен и сме ангажирани с подготовката за сватбата, мисля че е по-добре момчетата да останат при леля си и чичо си.

– Синджан сигурно иска сватбата да стане възможно най-скоро. В такъв случай Райдър и Софи няма да могат да дойдат.

Дъглас усети една нежна ръка да го погалва по гърдите, усмихна се в тъмнината и каза:

– О, мислех, че си изморена. Имаш ли сили? Нима ще си получа наградата?

– Само ако обещаеш да не викаш прекалено високо и пак да събудиш майка си – тръпки побиха Алекс при спомена за една нощ, когато тя и Дъглас се забавляваха до samozабрава, а майка му нахлу ужасена в спалнята с обвинение, че Алекс е убила обичния й син. Този спомен не

й беше приятен.

– Ще си запуша устата с кърпа.

Най-после дойде в съзнание, но беше толкова отпаднал, че нямаше сили да отиде до нощното гърне. Беше ужасно. Добре че треската беше преминала и болката в крака му почти се понасяше. Беше пълна глупост от негова страна да не повика лекар, когато това се случи, но той не беше от тези, които търсят лекарска помощ за щяло и не щяло. Семейният доктор Чайлдрис от тридесет години насам посещаваше Кинросови само тогава, когато някое дете се разболе. Колин беше млад, силен и здрав, а ето че едно дребно намушкване с нож го беше повалило на легло, изгарящ в треска и губещ съзнание. Видя през полуспуснатите си клепачи, че Джоан влезе в стаята. Усети раздражение, умираше от глад. Не искаше тя да бъде при него. Нуждаеше се от мъжка помощ.

– О, това е добре. Ти си буден – каза Синджан с усмивка, която огря цялата спалня. – Как се чувстваш?

Той изсумтя.

– Искаш ли да те избърсна? Веднъж обръснах главата на Тайсън, докато Райдър го държеше да не шава. Беше преди около десет години. Мога пак да опитам. Ще внимавам, обещавам ти.

– Не.

– Колин, да не забравя нещо много странно. Долу чака един мъж, който твърди, че е твой братовчед.

Като чу това, Колин подскочи като ужилен и седна в леглото. Завивките се свлякоха до кръста му и той я зяпна с широко отворени очи. Кой братовчед? Никой от братовчедите му не знаеше, че е тук. О, Макдъф знаеше.

– Това не е възможно – каза той и отново се отпусна на възглавницата.

Синджан погледна към очертанията на стройното му тяло под одеялото от кръста надолу. Тя преглътна. Беше толкова красив, силен и висок. Черните косъмчета покриваха гърдите му и се събираха в тясна черна ивица, която се губеше под завивките. Но той все още беше прекалено слаб. Ребрата му се брояха, но това скоро щеше да се промени.

– Трябва да стоиш на топло – каза тя и го зави до раменете, въпреки че й се искаше да отметне одеялото чак до ходилата и да го съзерцава така поне шест часа.

– Джоан, нали не се шегуваш? Макдъф ли е тук?

Тя се опули,

– Макдъф? Не се представи. Просто каза, че е любимият ти братовчед. Името му като на шекспировия Макдъф⁶ ли е?

– Да, като деца му викахме Маккъд.

– Къд на шотландски нали е крава?

Той се засмя.

– Точно така. Истинското му име е Франсиз Литъл⁷, което е направо абсурдно за човек с неговия ръст. Започнахме да му викаме Маккъд, но той ни заплаши, че ще натрие носовете ни в калта, ако не престанем да го наричаме така. Затова го прекръстихме на Макдъф.

– Отива му повече отколкото Франсиз Литъл, което е най-неподходящото за човек с гърди като вековен дънер. Макдъф! Не съм виждала по-червена коса от неговата, а няма пукната луничка. Очите му синят като небето през май...

– Очите му имат същия цвят като твоите. Престани да се превъзнаваш по моя братовчед-великан. Доведи го тук.

– Не – възрази Синджан. – Първо ще закусиш. А, ето го и Финкъл. Той ще ти помогне за останалите неща. След малко ще се върна и ще ти помогна да се нахраниш.

– Нямам нужда от твоята помощ.

– Разбира се, че нямаш, но компанията ми ще ти бъде приятна, нали?

Той я погледна, а тя му се усмихна, нежно целуна стиснатите му устни и тръгна към вратата с почти танцова стъпка. На прага се обърна и го попита:

– Искаш ли да се ожениш за мен утре?

Той я погледна по-скоро с раздразнение отколкото с изненада и каза:

– Първата ти брачна нощ ще бъде страхотна. През цялото време ще лежа до теб като мъртвец.

– Това няма значение. Предстои ни цял живот да бъдем заедно.

– Отказвам да се ожена, докато не съм в състояние да легна с теб както си му е редът.

И веднага осъзна, че беше много глупаво от негова страна да изрече тези думи. Ако беше възможно, трябваше да се ожени на часа. Времето

6. Макдъф – герой в трагедията на Шекспир „Макбет“, който застава на страната на сина на убития от Макбет крал Дънкан Малколм, защото Макбет е погубил жената и децата на Макдъф и убива Макбет. – Б.пр.

7. Литъл (little, англ.) – малък. – Б.пр.

летеше. Той отчайващо се нуждаеше от парите ѝ.

Синджан се облегна назад и загледа двамата мъже. Говореха тихо и тя не чуваше нищо от разговора им, но и без това не ѝ се подслушваше, въпреки че владееше това изкуство до съвършенство. След като имаше трима по-големи братя, тя от малка се бе научила, че тайната информация за извършена пакост или нещо подобно се научава най-добре през ключалката на вратата. Застана до прозореца и погледна надолу към градината. Денят беше студен, но небето бе безоблачно и синьо, а храстите и дърветата – обсипани с цветове. Чу, че Колин се смее и обърна глава към мъжете като се усмихна. Макдъф – прякорът му беше по-странен и от нейния – изглеждаше симпатичен и – което беше по-важно – привързан към Колин. Дори седнал на леглото, той изглеждаше огромен. Не беше дебел, а просто грамаден като великан. И смехът му беше съответен на размерите – гръмогласен и волен. Тя го хареса. Не се притесняваше от присъствието на Макдъф в спалнята, защото предварително му бе заявила, че ако посещението му измори Колин, тя лично, ще го изрита навън.

Тогава той я беше погледнал с целия си огромен ръст и бе отговорил със смях.

– Виждам, че не сте страхливка, но сигурно сте глупавичка, щом сте приютила този бедняк в дома си. Веднага щом се наложи, ще си тръгна. Не се опасявайте, че ще му взема силиците на горкото момче.

И така, постигнала пълно съгласие с него, тя го заведе да види Колин.

Сега той се надигна и каза на братовчед си.

– Време е да почиваш, приятелю. Не, не ме убеждавай колко си добре. Дал съм обещание на Синджан, а и тя ми взе страха.

– Името ѝ е Джоан. Не е мъж.

Макдъф повдигна огненочервената си вежда и рече:

– Ей че си кибритлия! Да не си ядосан на девойчето, Еш? Ще дойда да те видя утре сутринта. Прави това, което ти казва Синджан. Не знам дали ти е известно, но тя ме покани на сватбата.

След като си каза приказката, Макдъф Дънера си тръгна.

– И той като теб говори, без шотландски акцент.

– Симпатиите на Макдъф, въпреки прякора му, са на страната на английската линия в рода. Баща ми и майка му са брат и сестра. Майка му се омъжила за англичанин от Йорк – много богат търговец на

желязо. И двамата учихме в Англия, но той беше по-амбициозен от мен. Мислех си, че когато му се отдаде възможност, ще прекъсне всички връзки с Шотландия. Поне така го бях чувал да говори. Но сега се колебае дали не е променил намеренията си, защото през последните пет години прекарва повечето време в Единбург.

– Изморен си, Колин. Ще се радвам да ми разкажеш всичко това, но по-късно, скъпи.

– Ти се заяждаш.

Той като че ли се бе обидил и това й хареса. Значи започва да му въздейства, помисли си тя.

– Не, не се заяждам. Сложи си ключа, за да провериш, че не заяждам. – каза тя, докато наместваше завивките около раменете му.

Той стъписан я погледна.

– Сексуалните ти намеци съвсем не подхождат на една непорочна девойка.

Той видя, че тя въобще не разбира какво има предвид и изсумтя.

– Просто искам да се махнеш от тук, Джоан.

– Веднага. Извинявай, Колин. Изморен си, имаш нужда от почивка.

На вратата се спря и го погледна.

– Искаш ли да се ожениш за мен вдругиден?

– Ако утре мога да ходя, вдругиден сигурно ще мога и да яздя.

Тя наклони глава в очакване на конкретен отговор, но когато видя, че той продължава да я гледа недоволно, усмихна се и излезе.

Колин се отпусна в леглото и затвори очи. Беше толкова притеснен и ядосан, че му идеше да крещи. Макдъф бе дошъл да му каже, че Макферсонови окупираат земите на рода Кинрос. Бяха чули за финансовата му несъстоятелност, знаеха, че не е в Шотландия и се бяха възползвали от това. Те, според Макдъф, свободно нахлували, необезпокоявани от никого, в земите на Кинросови и заграбвали стадата им. Те бяха хищни и некадърни. Всичко, което правеха, беше да се вайкат за нещастията, които сами са си причинили. Бяха стигнали до там, че убили няколко селяни, които се опитали да спасят домовете си от плякосване. Хората му правели всичко според силите си, но им липсвал водач. Никога досега Кинрос не се беше чувствал толкова безпомощен. Лежеше в това проклето прекрасно легло, в тази проклета красива къща, немощен като новородено пале и безполезен – както за себе си, така и за семейството и селяните си.

Най-важното нещо, което можеше да свърши, беше да се ожени за Джоан Шербрук. Нищо нямаше значение, дори зъбите й да бяха конски,

щом жълтиците ѝ блестяха и бяха многобройни. Нищо друго нямаше значение освен да смаже страхливото племе Макферсон и да спаси замъка *Вер* и останалите имоти на Кинросови. Трябваше бързо да действа. Опита се да стане. Прониза го остра болка в раненото бедро. Той скръцна със зъби и се сгромоляса пак в леглото. Главата му забуча. Следващия път, когато Джоан го попита дали ще се оженят, той ще ѝ каже да повика свещеника още в следващите пет минути.

Дъглас Шербрук внимателно сгъна писмото и го върна в плика.

Започна да крачи напред-назад из библиотеката, после се закова на място, отново извади писмото от плика ѝ го зачете. Големите печатни букви бяха изписани внимателно с черно мастило,

ЛОРД НОРТКЛИФ,

КОЛИН КИНРОС УБИ СЪПРУГАТА СИ. ТОЙ ЩЕ СЕ
ОЖЕНИ ЗА СЕСТРА ВИ И ПОСЛЕ ЩЕ УБИЕ И НЕЯ. В ТОВА
НЯМА НИКАКВО СЪМНЕНИЕ. ТОЙ Е БЕЗСКРУПУЛЕН И Е
ГОТОВ НА ВСИЧКО, ЗА ДА ПОСТИГНЕ ТОВА, КОЕТО
ИСКА. А ЕДИНСТВЕНОТО, КОЕТО ИСКА СЕГА, Е ПАРИ.

Дъглас не обичаше такива неща. Анонимни обвинения, от които човек може да побеснее, и на които не вярва, защото са анонимни, но въпреки това червейчето на съмнението започва да те гризе, независимо от чувствата, които човек изпитва към този, когото обвиняват. Писмото пристигна точно преди час. Едно малко момче го беше подало на Дринан ѝ казало, че някой си го помолил да го предаде лично на господаря на тази прекрасна къща.

Дринан не бе разпитал момчето как изглежда този някой си. Жалко. Дъглас предполагаше, че това е дело на мъж. Отново закрачи нервно без посока из стаята, но този път смачка писмото.

Колин бързо се възстановяваше. Синджан танцуваше от радост и искаше да се оженят до края на седмицата. Господи, вече беше вторник. Какво да прави? Знаеше много добре, че за Синджан няма да има никакво значение дори в проклетото писмо да обвиняваха Колин, че е убил сума ти народ. Просто нямаше да повярва. И никога не би повярвала. Или може би, преди да приеме за истина подобно обвинение, щеше да обяви война на цялото си семейство.

По дяволите! Не можеше да остави нещата така. Когато Алекс и Синджан отидоха в ателието на мадам Джордан да вземат сватбената

премяна той се зае да разясни случая. Отиде при Колин.

Колин беше облечен в една от своите собствени пижами благодарение на Финкъл и още няколко души от прислугата, които отидоха до квартирата, опаковаха всичките му дрехи и донесоха тук двата куфара с багаж. Той беше изправен до леглото, отправил поглед към вратата.

– Имаш ли нужда от помощ? – попита Дъглас и влезе в стаята.

– Не, благодаря. Опитвам се да докажа на себе си, че мога да пресека три пъти стаята, без да се плъосна на носа си.

Дъглас се засмя й опита.

– Колко пъти го направи?

– Два пъти с една почивка от пет минути. Но имам чувството, че на третия път направо ще умра.

– Седни, Колин. Трябва да поговорим.

Колин с ентузиазъм прие предложението и се отпусна в едно кресло до камината. Опъна крака си напред, потръпна от болката в него и започна леко да го разтрива.

– Нали не си казал за раната ми на Джоан?

– Не. Само на жена си, въпреки че не проумявам какво значение има за теб дали Синджан знае или не.

– Това ще я вбеси и разтревожи. Тя няма да остави нещата така. Сигурно ще наеме някой полицаи от „Бау Стрийт“⁷ й ще хукне с него подир мъжа, който го е направил. Сигурно ще публикува съобщение в „Лондон Газет“, че дава награда за полезна за залавянето му информация. Може да си навлече някоя неприятност. Човек трябва да я пази повече от нея самата, отколкото от другите.

Дъглас го гледаше с широко отворени очи, когато най-сетне каза:

– Познаваш я толкова отскоро, а... – той поклати глава. – Точно така би постъпила. Понякога си мисля, че дори и добрият Дядо Боже не може да се досети какво си е наумила да извърши, докато не го направи. Занимава се с най-различни неща, както вече си забелязал.

– Не съм още наясно, но мисля, че скоро ще науча.

– Още не си ми казал как стана така, че те раниха.

Колин отговори, като избягваше да погледне Дъглас в очите.

– Някакъв пройдоха се опита да ме обере. Съборих го на земята, а той извади от ботуша си нож. Добра се само до хълбока ми.

– Ти уби ли го?

– Не, но трябваше да го убия този мръсник. Ако беше успял да пребърка джобовете ми, нямаше да припечели кой знае колко. Нямах повече от две гвиней⁸ със себе си.

– Преди малко получих едно писмо, в което е написано, че си убил жена си.

Колин не помръдна. Сякаш се намъкнах в душата му, помисли Дъглас, където се спотайват болката и вината му. Но не беше съвсем сигурен в това. Колин беше отправил поглед над лявото рамо на Дъглас към камината.

– Не беше подписано. Донесло го някакво момче. Мразя такива писма. Човек се чувства направо отвратен от злобата, която блика от тях.

Колин отново нищо не каза:

– Досега никой не знаеше, че си бил женен.

– Така е. Мислех, че това не е ваша работа.

– Кога е починала съпругата ти?

– Малко преди брат ми. Преди шест месеца и половина.

– Как?

Стомахът на Колин се сви на топка,

– Падна от една скала и си счупи врата.

– Ти ли я бутна?

Колин не отговори. Това беше тягостно мълчание – пълно с болка и гняв.

– Имаште ли някакви недоразумения? Нещастен случай ли беше?

– Не съм убивал жена си. Нито ще убия сестра ти. Предполагам, че авторът на писмото те предупреждава точно за това.

– Правилно предполагаш.

– Ще кажеш ли на Джоан?

Дъглас го погледна с недоумение. Още не беше свикнал, че Колин нарича сестра му Джоан.

– Трябва да ѝ кажа. Естествено, за предпочитане е ти сам да ѝ разкажеш всичко и да ѝ обясниш някои неща, които не желаеш да споделиш с мен.

Колин умишлено замълча. Беше предпазлив. Дъглас стана и каза:

– Съжалявам. Тя е моя сестра и животът ѝ ми е скъп. Длъжен съм да я закрилям. Не е честно да не знае такова нещо за теб. Смятам, че преди да се ожените този въпрос трябва да се изясни. Настоявам това да стане.

Колин продължи да мълчи. Не вдигна поглед, докато Дъглас не

8. Гвинея – златна монета, почти излязла от употреба в Англия, равна на 21 шилинга. 1 шилинг е равен на 12 пенса. – Б.пр.

затвори тихо вратата след себе си. Разтри бедрото си. Зарастващата рана го сърбеше и кожата около нея беше порозовяла. Но заздравяваше добре. Щеше ли обаче това да бъде достатъчно бързо?

Кой, за Бога? Кой може да е написал това писмо? Макферсонови бяха единствените, които подозираше. Те единствени имаха мотив. Първата му жена се казваше Фиона Дахлинг Макферсон. Беше най-голямата дъщеря на стария земевладелец Лахтам. Но тъст му нито се усъмни в него, нито го обвини за смъртта на дъщеря си. Поне беше така, когато Фиона умря. Разбира се, брат ѝ Робърт не мислеше така, но в семейството тежеше думата на бащата. Колин беше чул, че от няколко месеца насам бащата на Фиона не бил много наред с разсъдъка и здравето му рязко се влошило, в което нямаше нищо чудно, защото той беше на възрастта на келтските скали в Лимнер. Да, сигурно подлите страхливци Макферсонови са написали и изпратили писмото. Нямаше кой друг.

Тревогата от проклетото писмо обаче бледнееше пред необходимостта да се ожени за Джоан колкото е възможно по-скоро. Ако не направеше това, щеше да загуби всичко. Той затвори очи. Опита се да заспи. След няколко часа стана от креслото и успя с много воля да премине два пъти стаята по дължина. Измина разстоянието за трети път. Силите му се възстановяваха, слава Богу. Само се молеше да стане достатъчно скоро.

Същия ден, докато вечеряха заедно с Джоан, която се хранеше до леглото му той взе решението. Тя му говореше нещо, но той осъзна това, едва когато поднасяше към устата си парче шунка, набучено на вилицата.

– ...моля те, опитай се да ме разбереш правилно. Сватбената рокля наистина е прекрасна, но за какво е целият този шум, Колин. Майка ми сигурно ще те развежда и показва като някакъв трофей. Толкова е щастлива, че най-после не съм в *класацията на Старите момичета*. Ох, как ненавиждам всички тези труфила и джунджурии. Иска ми се просто да те грабна и да се махнем оттук, за да заживеем заедно. Всички останали глупости са едно единствено нещо – празна работа.

Напрегнатото му лице се отпусна. Почувства облекчение. От нейните устни се сипеше манна небесна. Той се луташе тревожно от мисъл на мисъл, отхвърляше една след други различни възможности и ето че изведнъж се появява *тя* и му се предлага изцяло и безрезервно.

– Още не съм достатъчно силен – каза той и насочи вниманието си към парчето шунка.

– До петък ще бъдеш. А може и по-скоро. Ах, ако можеше да

оздравееш още в този миг.

Колин си пое дълбоко въздух.

– Джоан, трябва да ти кажа нещо. Моля те, изслушай ме. Много е важно. Брат ти ще забрани сватбата ни. Каза ми, че ще го направи, защото е длъжен да те закриля.

Синджан го погледна и застина с вдигната в ръка вилица над чинията, по която имаше няколко зрънца грах. Тя изчака известно време, после бавно съдвка граха и отпи вино от чашата пред нея. Продължи да чака, без да каже нещо.

– Да върви всичко по дяволите! Брат ти мисли, че съм убил човек. Ако аз не ти кажа това, той ще ти го каже. Длъжен е да те закриля, както ти казах. Иска всичко да се изясни, преди да се оженим. За нещастие това никога не може да се изясни докрай. Не съм му го казал, но е така. Ние няма да се оженим, Джоан. Съжалявам. Брат ти няма да е съгласен, а аз трябва да се подчиня на волята му.

– И кого са те набедили, че си убил?

– Първата си жена.

Без никакво колебание Джоан каза:

– Пълен абсурд! Не говоря за това, че си толкова млад, а вече си бил женен, а за това, че не мога да си представя ти да причиниш болка някому, още повече пък на собствената си съпруга. Глупости. И как е стигнала до Дъглас тази смехотворна небивалица?

– Получил е анонимно писмо.

– Виж ти. Може би някой ти завижда. Или може би някой е недоволен от това, че си толкова привлекателен и заслепи всички в Лондон с блясъка си? Ще поговоря с Дъглас и ще изясним недоразумението.

– Не.

Тя усети неговата категоричност в тази единствена дума. Нищо не му каза. Отново го изчака. Костваше й доста усилия да бъде търпелива, но този път се налагаше.

След безкрайно дългото мълчание беше възнаградена. Той каза бавно, като я гледаше право в очите.

– Ако искаш да се омъжиш за мен, тази вечер трябва да заминем. За Шотландия. Там ще се оженим, но не в „Гретна Грийн“, защото това ще е първото място, където брат ти ще ни потърси. Ще трябва да го направим, без да позволим на Дъглас да ни попречи. Ще отседнем в къщата на Кинросови в Единбург и там ще си организираме подобаваща сватба.

Ето че го направи. Засрами се от собственото си безчестие. Но какво друго му оставаше? Нямахше избор, освен това тя сама му се бе

предложила, направо върху сребърен поднос.

Синджан не отговори веднага. Когато заговори, той едва не се свлече в леглото от облекчение.

– Малко се забавих, не защото обмислях предложението ти, Колин. Съставях план. Можем да го направим. Единственото ми притеснение е, че още не си напълно възстановен, но в този случай това няма значение. Аз ще се погрижа за всичко. Ще тръгнем в полунощ – тя стана и оправи полата си. Изглеждаше решителна, съвсем като брат си. – Това безспорно ще огорчи много Дъглас, но в края на краищата става въпрос за моя собствен живот, и аз съм тази, която трябва да избера това, което считам за най-добро. О, Божичко, толкова много неща трябва да се свършат. Ти не се тревожи, Колин. Твоята задача е да почиваш и да възстановиш силите си – тя се наведе и го целуна. Той нямаше време да отговори на целувката ѝ, защото Синджан вече се бе устремила към вратата с толкова широки крачки, че бедрата ѝ се очертаваха под полата. Тя сложи ръка на бравата, обърна се и каза. – Дъглас не е глупав. Веднага ще се досети какво сме направили. Ще измисля откъде да минем, за да го заблудим. Добре, че съм пестелива – отделила съм прилична сума от двеста паунда⁹ собствени пари. След като се оженим, Дъглас ще бъде принуден да ти даде зестрата ми и ти няма повече да се тревожиш, че губиш всичко. Ще трябва да го направи бързо. Трябва да го убедим, че парите са ти необходими сега. Много съжалявам за това писмо, Колин. Някои хора са големи мръсници – след като каза това, тя излезе. Колин беше сигурен, че я чу да си подсвирква.

Всичко се нареди добре. Той спечели. Напук на всичко спечели – и то без да направи нещо против волята ѝ. Тя беше тази, която настояваше, не той. Да, но чувството за вина продължаваше да го гризе отвътре и да го измъчва. Въпреки че познаваше Джоан отскоро, той не се съмняваше, че ще тръгнат навреме и с удобна карета, която брат ѝ напразно щеше да се опитва да догони. Нямаше да се изненада, ако установи, че тя и конете е подбрала специално. Затвори очи да се наслади на победата и пак ги отвори. Сега трябваше да изяде всичко в чинията си. Трябваше отново да бъде силен.

Братята ми ще ме убият, помисли тя, докато закритата карета се носеше бързо в тъмнината към Ридинг Роуд. Колин седеше изтощен до

9. Паунд е равен на 1 суверен или на 20 шилинга. – Б.ред.

нея. Тя се наведе и го целуна нежно но бузата. Той не помръдна. Зави го още по-плътно с одеялата. Спеше спокойно, дишаше дълбоко и ритмично. Отлично, значи нямаше кошмари. Още недоумяваше как е възможно една болест да стопи до такава степен силите му. Но сега това нямаше значение. Съвсем скоро той отново щеше да бъде добре, особено след като за него ще се грижи вече тя.

Обичаше го толкова много, че само при мисълта за него изпитваше болка. И нямаше да позволи никой и никога да застане между тях. Това е моят живот, мислеше, тя. Не е нито на Дъглас нито на Райдър, нито на някой друг. Да, този живот си е мой. Аз обичам Колин и му вярвам. За мен той вече е мой съпруг и другар.

После мислите ѝ се насочиха към майка ѝ, която същия следобед беше успяла да измами нещастния Финкъл и да нахълта като победител в спалнята на Колин. По-късно той ѝ беше разказал през смях как майка ѝ влетяла в стаята и го заразглеждала дълго невнимателно, преди да му каже.

– Е, младежо, научих, че искате да се ожените за дъщеря ми заради зестрата ѝ.

Колин се бе усмихнал на родителката на бъдещата си съпруга и беше отвърнал.

– Госпожо, дъщеря ви много прилича на вас. Тя има късмет, както и аз. Трябва да се ожена по сметка, госпожо, нямам друг избор. Оказа се обаче, че дъщеря ви надмина и най-оптимистичните ми очаквания. Ще се грижа добре за нея.

– Гласът ви се лее като мед, господине, и ще ми бъде много приятно, ако и в бъдеще това е така. Сега чуйте внимателно какво ще ви кажа. Джоан е мъжкарана. Трябва да намерите начин да ограничите лудориите ѝ, защото тя е истинска майсторка в тази област. Всички го знаят. Братята ѝ винаги са приветствали нейните шуротии, защото са пълни идиоти по отношение на женското благоприличие. А отсега нататък нейното държане ще бъде ваша отговорност. Освен това тя чете. Да, говоря ви самата истина, защото чувствам, че трябва да го направя. Тя *чете* – богатата вдовица си пое дълбоко въздух – дори трактати и дебели томове, които са събирали прах от години. Нямам вина за този неин недостатък. За него отново са виновни братята ѝ, които не са ѝ показали как е редно да се държи.

– Наистина ли чете, уважаема госпожо? Казвате дебели томове и други такива книги?

– Точно така. Не си прави труда дори да прикрива книгите под

стола, ако в стаята влезе някой господин. Това си е направо предизвикателство и когато се опитам да я смърря, тя се смее. Какво мога да направя? Ето, казак ви истината. Джоан може да страда много, ако решите, че характерът ѝ е твърде необичаен, за да се ожените за нея.

– Както казахте, това ще бъде мой проблем, мила госпожо. Ще се постарая да четете само книги, които считам подходящи за една млада съпруга.

Графинята вдовица му се усмихна.

– Това е превъзходно! Освен това ми е особено приятно, че не говорите с произношението на някой невеж шотландски варварин.

– Аз съм учил в Англия, госпожо. Баща ми смяташе, че шотландските благородници трябва да говорят безупречно езика на краля на Англия.

– О, баща ви е бил мъдър човек. Вие сте граф, както разбрах. Седми граф, което ще рече, че титлата ви е прилично стара. Не одобрявам новоизлюпените аристократи. В действителност те са парвенюта, а си мислят, че са равни с нас, потомствените благородници, което разбира се, абсолютно не е вярно.

Той кимна. Нито за миг не бе престанал да я гледа сериозно. Разпитът продължи, докато Синджан не се втурна задъхана в стаята и каза:

– Нали е красив и ужасно умен, майко?

– Мисля, че е подходящ, Джоан – каза графинята, като се обърна с лице към дъщеря си. – И най-вече, че се появи навреме, за да те спаси от злочестата съдба на стара мома, слава Богу. Ако беше грозен, недъгав или с противен характер, колкото и да исках да му откажа – макар че такъв рядък шанс не бива да се изпуска, защото с всеки изминал ден остаряваш и все по-малко мъже ще те искат за съпруга – нямаше да мога, защото обстоятелствата налагат да се ожениш. Да, така стана добре. Той наистина е красив, въпреки че е доста мургав. Прилича на Дъглас. Странно, нито ти, нито Александра имате нещо против това. А сега, Джоан, не трябва да позволиш нито на него, нито на себе си да се превърнете в мърлячи като всички шотландци, когато отидете на онова място. Радвам се, че си го довела въщи. Ще го посещавам всеки ден и ще му разкажа всичко за Шербрукови. Ще му разясня какви са задълженията му към теб и към нашето семейство.

– Ще бъда очарован, госпожо – каза Колин.

Всичко мина великолепно, беше помислила Синджан, докато се опитваше да се успокои. Когато Финкъл ѝ докладва, че майка ѝ е нахлула внезапно при Колин, едва не припадна от страх. Видя, че той се смее

доволно на собствената си съобразителност и се наведе да го целуне.

– Добре се справи с нея. Благодаря ти.

– Просто я изгърпях, това е всичко. Освен това я засипах с комплименти, което явно ѝ хареса.

– Няма съмнение, че е така. Нито Дъглас, нито Райдър имат навика да я ласкаят. Това ѝ липсва. Ти добре се справи. Колин,

Вече бяха в каретата. Искаше да го целуне, но се страхуваше да наруши съня му. Но нищо, пред тях имаше много време. Докато пресекат Лейк Дистрикт, преди още да са стигнали Шотландия, тя най-после щеше да бъде негова. Имаше и план как точно да стане това. Едно момиче не може да избяга с любимия си и да остане *недокосната*. А тя щеше да се постарее много добре да бъде *докосната*. Бракът, който по-късно щяха да сключат в Шотландия, щеше да бъде само една формалност.

Синджан плъзна ръка под одеялото и погали неговата здрава, жилеста, властна ръка. Помисли си за жена му, която беше вече мъртва. Нищо повече не го бе питала за нея и нямаше да го попита, ако той сам не пожелае да ѝ каже нещо за своята първа съпруга и за това как е умряла. Синджан се зачуди как ли се е казвала.

Чудеше се още дали някога да му каже, че е научила от Дъглас за писмото много преди да отиде при него в стаята. Дори го беше прочела два пъти. Поспори съвсем кратко с брат си, защото от една страна знаеше, че той се тревожи за нея, а от друга – ако съвсем не се възпротивеше, той щеше да се усъмни. Накрая двамата постигнаха съгласие. Тя отстъпи пред настояването бракът да се отложи до изясняване обвинението в убийство. През цялото време обаче тя беше твърдо решена да избяга с Колин още същата нощ. Може би някой ден, в неясното бъдеще, Колин щеше да разбере, че всъщност тя внимателно бе довела нещата дотам, че той да направи предложението да избягат вместо нея.

Съжаляваше, че ѝ се налага да мълчи, въпреки че ѝ се искаше да каже истината. Тя обаче знаеше, че мъжете ненавиждат да бъдат *водени за носа* и мисълта, че една жена може да ги командва, ги хвърля в истинска ярост. Щеше да пощади мъжката му гордост, поне докато се възстанови напълно. Или може би докато я обикне... Като си помисли какво би станало, ако му кажеше истината, тя видя неясното бъдеще откъм мрачната му и нерадостна страна.

ПЕТА ГЛАВА

– Отиваме в Чипинг Нортън. Ще отседнем в *Белия елен* – каза Синджан на Колин, когато видя, че се размърдва. – Ще бъдем там след около час. Как се чувстваш?

– Ужасно съм изморен, по дяволите.

Тя го потупа по рамото и рече:

– Прозвуча така, сякаш не ти достигат сили дори да излееш яда си от умората. Съвсем нормално е да си изтощен, след като трябваше да се приготвим толкова набързо и да положим огромни усилия да се измъкнем незабелязано. Не се тревожи. В Шотландия ще сме след шест дни, в най-добрия случай. Имаш достатъчно време да се възстановиш.

В каретата беше тъмно и Синджан не забеляза раздражението в очите му, предизвикано от усещането за безпомощност, от ограбената мъжественост и от факта, че е като дете в ръцете на бавачката си, само че тази бавачка беше едва деветнадесетгодишна. Той изсумтя.

– Защо, за Бога, си избрала точно *Белия елен*?

Тя се изхили на глас. Съвсем неочаквана реакция от една бавачка, помисли си с изненада Колин.

– Заради историите, които дочух един ден Райдър и Дъглас да разказват на Тайсън и от които той – съвсем естествено за човек като него, който смята да надвие църковните одежди – се ужаси. Разбира се, Райдър и Дъглас умряха от смях.

– И никой от тях ли не подозираше, че ти, невинна дъщеря и сестра, подслушваш?

– О, не – заяви тя, махна с ръка и се усмихна. – Изобщо нямаха представа. Научих се още седемгодишна да послушвам майсторски, Имам усещането, че ти знаеш всичко за *Белия елен* и за многобройните любовни вечери, които младите джентълмени прекарват там.

Колин замълча.

– Спомняш ли си твоите тайни любовни срещи?

– Да, в общи линии. Там се срещаш с жената на един от професорите си. Казваше се Матилда и косата ѝ беше толкова руса, че направо изглеждаше бяла. След това ходех там с една келнерка от *Горящия делфин* в Оксфорд. Беше ненаситна дивачка и обичаше пухените постелки на *Белия елен*. После се сещам за Керис – някакво измислено име, но това няма значение. Беше червенокоса.

– Може би ще бъдем в същата стая или стаи. Може би ще наемем цялата странноприемница, за да не пропуснем някоя възможност, така да се каже. Един символичен жест към твоите младежки лудории.

– Ти въобще не отговаряш на всеобщата представа за девица, Джоан.

Тя го погледна изпитателно. Луната най-после беше изплувала иззад гъстите тъмни облаци и успя да види лицето му. Беше мъртвешки бледо и изпито. Сигурно прекараната треска е била по-тежка, отколкото бе предполагала, щом все още е така немощен.

– Не се притеснявай, че ти се спи, Колин. Дори можеш да хъркаш, ако това ти е приятно. Нямам нищо против да си остана девица, докато оздравееш.

– Това е добре, защото точно такава ще останеш – той докосна раната на бедрото си и се замисли защо ли още се притеснява да ѝ открие, че е ранен. Това вече нямаше никакво значение.

– Освен, разбира се – тя се наклони към него и – според нея самата – сниши глас в съблазнителен шепот, но всъщност съвсем не беше така, – ако ти не пожелаеш да ми кажеш какво трябва да направя, за да приключим с това, което ни предстои. Братята ми винаги са твърдели, че съм изключително възприемчива. Желал ли да го направим?

Идваше му да се пръсне от смях, но само простена.

Синджан прие реакцията му за отказ и въздъхна.

Белият елен се намиреше, в центъра на малкия търговски град Чипинг Нортън, в местността Котсуолдс. Странноприемницата наистина беше прекрасна и живописна, в стил късна английска готика, но беше толкова грохнала и разкривена, че Синджан хем беше очарована, хем се помоли на Бога да не се срути върху главите им. Значи това е било мястото, където безброй млади господа правят своите любовни срещи. Изглежда доста романтично, помисли си тя и отново въздъхна.

Беше три часа сутринта. Наоколо не се виждаше жива душа. Но Синджан бе толкова превъзбудена, че не изпитваше никаква умора. Беше успяла да избяга от брат си – подвиг, който не беше за подценяване. За миг скочи от каретата, даде заповедите си на кочияша, който слава Богу не се нуждаеше от много обяснения, но за сметка на това джобовете му се оказаха толкова дълбоки, че побраха повече гвинеи, отколкото бе предвидила. Това обаче не я разтревожи. В случай, че парите свършеха, щеше да продаде перлената си огърлица. За нея най-важното бе

Колин и това да се оженят. Тя се обърна, за да му помогне да слезе от каретата.

– Още малко и ще си в леглото. Ако искаш да вляза първо аз, а ти изчакай, докато...

– Я млъквай! – отговори той. – С ханджията ще се оправя аз. Той е един дърт развратник и не искам да остане с погрешно впечатление. По дяволите, поне да имаше брачна халка. Не си сваляй ръкавиците. Ти си моята съпруга и аз ще се погрижа за всичко.

– Добре – тя засия от щастие, след това се намръщи. – О, скъпи, имаш ли нужда от пари?

– Имам пари.

Въпреки това Синджан бръкна в чантичката си и извади пачка банкноти.

– Вземи. Ще бъда по-спокойна, ако са у теб – тя лъчезарно му се усмихна.

– Хайде да приключваме с всичко това, преди да съм се срутил на земята. И не забравяй да държиш устата си затворена.

Десет минути по-късно Синджан отвори вратата на малката спалня, разположена под тъмната стряха. Отдръпна се встрани, за да може Колин да влезе пръв.

– Мисля, че ханджията е убеден, че лъжем – каза тя, без констатацията да я разтревожи ни най-малко. – Но ти се справи чудесно. Подозирам, че той се изплаши от теб. Ти си благородник, следователно от теб може да се очаква всичко.

– Да. Сигурно този разплут стар пръч си е помислил, че лъжа – Колин видя леглото и простена при мисълта за удоволствието, което го очаква. Усети, че тя е хванала пелерината му и замръзна на място. – Съмнявам се, че би повярвал някоя от двойките да са семейство, дори и да е присъствал на сватбата им.

– Нека да ти помогна – пое пелерината му грижовно като бавачка. Това го подразни, но нито каза нещо, нито помръдна от мястото си. Продължи да гледа към леглото. И седмица сън нямаше да му е достатъчно.

– Ако седнеш, ще сваля ботушите ти.

Съвсем скоро и това стана. Имаше достатъчно опит с братята си. Тя отстъпи крачка назад и попита:

– Трябва ли да направя още нещо?

– Не – отвърна той. – Само се обърни с гръб.

Тя покорно изпълни нареждането му, свали обувките и чорапите си

и окачи пелерините и на двамата в малкия гардероб. Чу, че леглото скърца и се обърна. Той лежеше на гръб, със затворени очи, завивките го покриваха до голите гърди. Ръцете му бяха открити, отпуснати покрай тялото.

– Всичко е много странно – каза тя разочарована, че гласът ѝ съвсем не е глас на девица – плах и тих.

Той не отговори и тя доби смелост да продължи.

– Виж – каза бавно, – ще бъде справедливо, ако ме обвиниш, че съм прекалено пряма, но братята ми винаги са ме насърчавали да говоря това, което мисля. А и ти го правиш. Но сега мисля, че е доста странно да съм с теб в тази стая, да знам, че си гол и че трябва да легна до теб в леглото...

Монологът ѝ беше прекъснат от леко похъркване. На Синджан не ѝ оставаше нищо друг освен да се присмее сама на себе си. Всичките ѝ сантиментални излияния бяха отишли на вятъра – отправени към нея самата, гардеробчето и един заспал мъж. Приблужи се тихо до леглото и го погледна. Той е неин, помисли тя, целият е неин и никой не може да ѝ го отнеме. Дори и Дъглас! Бил убил жена си! Това си е чиста глупост. Докосна нежно челото му. Беше студено. Треската отдавна бе преминала, но той все още беше изтощен. Тя се намръщи, наведе се и го целуна.

Никога досега, през своя деветнадесетгодишен живот, Синджан не беше спала в едно легло с друг човек. Да не говорим пък за мъж, който е огромен и хърка. Мъж, който в нейните очи изглеждаше толкова свършен, че ѝ се искаше да прекара остатъка от нощта като му се любува, милва и целува. И все пак, всичко беше странно. Е, трябваше да свиква. Дъглас и Алекс, както и Райдър и Софи, винаги спяха на едно легло. Същото правеха всички женени хора. Разбира се родителите ѝ бяха изключение. Но, в интерес на истината, и тя не би се съгласила да спи в едно легло с майка си. Вмъкна се в леглото и дори на педя разстояние от него усети топлината на тялото му.

Легна по гръб и с протегнатата ръка потърси неговата. Но вместо ръката му, докосна тялото му. Беше гол. Кожата му бе гладка и гореща. Намери сили обаче да отлепи ръката си. Знаеше, че не е честно да се възползва от съня му. Вплете пръсти в неговите. И изненадващо сама заспа скоро след това.

Събуди се изплашена. Слънчевите лъчи вече нахлуваха в стаята през тесния ромбовиден прозорец. Явно денят отдавна бе настъпил. От друга страна, това беше добре, защото Колин се нуждаеше от здрав сън, за да възвърне силите си, и леглото беше за предпочитане пред

друсането в каретата. Остана известно време в леглото. Осъзнаваше прекрасно, че той е до нея и дълбоко спи. Видя, че раменете му са открити. Бавничко, макар да знаеше, че не бива да го прави, тя се извъртя и го погледна. Беше изритал одеялото в краката си и лежеше гол-голеничък пред очите ѝ, огрян от ярката слънчева светлина. Никога преди това не бе виждала гол мъж. Реши, че е точно толкова красив, колкото и бе предполагала, че е. Но беше болезнено слаб. Заразглежда корема му, слабините и почти скритата му в черното окосмяване мъжественост. Краката му бяха дълги и стройни, покрити с черни косъмчета. Беше повече от красив. Беше великолепен. Дори ходилата му бяха изящни. Когато най-сетне си наложи да отмести очи от слабините му, почти заслепена от тяхната прелест, тя запримига в недоумение срещу бялата превръзка върху дясното му бедро.

Разбира се, не можеше само треската да бъде причина за продължителното му боледуване. Сети се, че предната вечер го бе видяла да куца. Значи е бил ранен. Ядоса се на себе си и се разтревожи. Беше глупаво от нейна страна да не се досети, че треската и изтощението му не са били случайни. Защо, по дяволите, не ѝ беше казал за това? Тя се измъкна от леглото и нахлузи роклята си.

– Ах ти мерзавцо – каза шепнешком, но не и съвсем нечутно. – Аз съм твоя съпруга и трябва да имаш доверие в мен.

– Още не си моя жена. Какво си заопявала?

По страните му беше набола брада, косата му бе разрошена, но очите гледаха внимателно и бяха толкова тъмносини, че тя за миг замълча и се отдаде на насладата да ги съзерцава.

Колин забеляза смъкнатото одеяло и разголеното си тяло, но спокойно ѝ каза:

– Джоан, моля те да ме завиеш.

– Няма да го направя, преди да ми кажеш какво ти се е случило. Защо е тази превръзка?

– Причината за окаяното ми състояние е, че ме раниха с нож и аз като пълен глупак не потърсих лекар. Не исках да го научиш, защото си представях как с голи ръце ще разпердушиниш на парчета цял Лондон, за да изнамериш злодея и да ми поднесеш главата му на тепсия. Но вече не сме в Лондон и няма значение дали го знаеш или не. Вече не си застрасана от опасностите, които сама можеше да си навлечеш.

Синджан го гледаше безмълвно. Той беше прав. Нямаше и капка съмнение, че само да беше разбрала за нараняването му, и щеше да побеснее. Усмихна се и попита:

– Трябва ли да се смени превръзката?
– Мисля, че да. Конците трябва да се извадят утре или вдругиден.
– Добре – каза тя. – Бог ми е свидетел, че имам опит с всичките деца на Райдър.

– Брат ти? Колко деца има той?
– Наричам ги неговите *ненагледни*. Райдър обича да спасява деца от беди и опасности и да ги подслонява в Брендън Хауз. Сега там има около дванадесет, но човек никога не знае кога ще пристигне нов обитател или пък кога някое дете ще замине да живее при новото си семейство, което Райдър е подбрал много внимателно. Човек едва сдържа сълзите си, когато види някое детенце, пребито жестоко от своя баща пияница или просто изоставено на улицата от насмукалата се с джин майка.

– Разбирам. Сега се облечи, но преди това ме завий.

Тя го направи без охота. Той вътрешно възтържествува. Не беше срещал жена като нея. Непристойният ѝ интерес към тялото му го смущаваше.

Синджан разреши за себе си проблема с обличането като праметна едно одеяло върху вратата на гардероба. Докато се приготви, не престана да говори на Колин. После, докато закусваше, го наблюдаваше как се бърсне. Предложи да му помогне при измиването, но това удоволствие ѝ беше отказано. Беше с гръб към него, когато ѝ заповяда да приготви багажа. Все пак ѝ беше позволил да погледне ранения му крак. Раната заздравяваше добре. Синджан натисна тъканта около шевовете.

– Слава Богу – каза, – толкова се притесних.

– Вече съм здрав. Остава само да си върна добрата форма.

– Всичко това е много странно...

Той я погледна – огън момиче, което като че ли нямаше страх от никого и от нищо, което считаше, че светът е нейна собственост и може да си го пренарежда и прекроява, както тя си иска. Животът, доколкото той го познаваше, беше безмилостен към такива хора и съумяваше да ги постави на съответното им скромно място. Той почувства, че не му се иска това да ѝ се случи, сякаш желаше да не се променя още дълго време. Беше силна, а не суетна госпожичка и той беше доволен, че е такава. Една префинена английска дама никога не би оцеляла в замъка *Вер* и неговите обитатели. Точно в този миг забеляза едва доловима сянка от страх в очите ѝ. Дребно, издайническо напомняне за нейната уязвимост, което го принуди да замълчи. Съвсем скоро тя щеше сама да разбере всичко.

Не след дълго Синджан отново се развесели и се усмихваше дори

на ханджията мистър Моул. На тръгване обаче, когато той ѝ направи няколко похотливи подмятания, тя се обърна троснато към него и направо изстреля в лицето му.

– Колко жалко, господине, че сте толкова неприятен и не криете лешото си възпитание. Съпругът ми и аз спряхме в хана ви, само защото той е болен. Уверявам ви, че никога повече няма да дойдем тук, освен по същите причини, разбира се което е малко вероятно, защото...

Колин избухна в смях и я хвана за ръката.

Съвсем скоро той се унесе в размисъл. Синджан реши, че не трябва да го безпокои. Той продължи да мълчи през целия ден, вечерта и на следващия ден. Съзнанието му бе обсебено от мисли, които не бяха свързани с нея, и тя реши да го остави спокойно да реши проблемите си, каквито и да са те. Но когато те спряха да ношуват и той поръча две отделни стаи, без да обясни защо го прави, тя сериозно се притесни. Въпреки това не го попита защо постъпва така.

Късно следобед на следващия ден каретата се носеше към Грантхам, когато той се обърна към нея и изплю камъчето.

– Дълго разсъждавах върху това, Джоан. За мен ще бъде трудно, но трябва да го направя, за да се освободя от малкото действителна вина, която изпитвам. Злоупотребих с гостоприемството на брат ти като се измъкнах от дома му като крадец през нощта и отвлякох сестра му. Не, моля те, не ме прекъсвай. Нека свърша. Накратко, по никакъв начин не мога да оправдая постъпката си. Но има едно нещо, което ще ми помогне да запазя достойнството си и да съхраня себеуважението си. И то е да те запазя невинна до първата брачна нощ.

– *Какво!* Искаш да кажеш, че съм те оставила ден и половина да си разсъждаваш, да мълчиш като пън и всичко, което си успял да измъдриш е тази невероятна глупост? Колин, чуй ме, ти не познаваш братята ми. Ние трябва, тоест ти трябва да ме направиш своя съпруга, ѝ то още тази нощ, защото в противен случай...

– Я стига! Държиш се така, сякаш искам да те подложа на адски мъки, а не да запазя проклетата ти непорочност. Това не е никаква глупост нито невероятна, нито каквато и да е друга. Няма да те опозоря по този начин. Няма да опозоря и семейството ти. Чувството за собствено достойнство е в кръвта ми, било е в кръвта на цели поколения Кинрос. Когато са убивали, когато са водили жестоки битки през вековете, то винаги се е спотайвало някъде дълбоко в природата на всеки Ешбърнхам. Знаеш много добре, че трябва бързо да се ожения, за да спася фамилията и имотите си от нахлуващите с измама Макферсонови, но това не

е оправдание да се отнеса като безотговорен развратник с една невинна девойка, която все още не е моя законна съпруга.

– Кои са Макферсонови?

– По дяволите, не исках да ги споменавам. Забрави за тях.

– Но какво ще стане, ако Дъглас ни догони?

– Ще се разбере с него, когато му дойде времето, ако въобще му дойде времето.

– Разбирам това – за достойнството. Наистина те разбирам, Колин, но, мисля, че има и нещо друго. Съвсем ли не ме харесваш? Знаем, че съм висока и доста слаба за твоя вкус, но...

– Не. Нито си висока, нито си слаба. Просто остави всичко да върви по реда си, Джоан. Решението ми по този въпрос е категорично. Докато не се оженим, няма да те пипна с пръст. Това е.

– Слушам, уважаеми господине. Но и аз също съм категорична – моята неприкосновеност ще остане един спомен, докато стигнем Шотландия. Това, че си мислиш, че просто ще се *разбереш* с Дъглас, ако ни догони, е направо неразумно. Не познаваш брат ми. Вярвам, че съм умна и че съм проявила достатъчно съобразителност как да му се изплъзнам, но той е хитър като лисица. Моята девственост е нещо повече от стъпка към брака. Просто се налага веднага да ме освободиш от нея. Становището ми по този въпрос не търпи никаква промяна. И така, кое решение ще следваме?

Искаше й се той да се разкреши, както биха направили Дъглас и Райдър в същата ситуация, но Колин каза спокойно с леденостуден глас.

– Моето. Аз съм мъжът. Ще ти бъда съпруг, което означава, че си задължена да ми се подчиняваш. Може да започнеш с подчинението още от сега. Без съмнение това ще се отрази благоприятно на характера ти.

– Никой не е разговарял с мен по този начин, само майка ми, а съм спокойно на нея можех и да не обръщам внимание.

– Но на мен не можеш. Не се дръж като дете. Имай ми доверие.

– Въпреки че не крещиш, ти си същият тиранин като Дъглас.

– Тогава трябва да проумееш, че единствената ти възможност е да си затваряш устата.

– Тогава си извади сам конците – каза тя разгневена и се обърна с лице към прозореца.

– Ти си една досадна английска глезла. Трябваше да се досетя по-рано за това. Разочарован съм, без да съм особено изненадан. Можеш да се отметнеш от брака, скъпа, наистина можеш да го направиш с

проклетото си английско достойнство. Ти не само говориш без заобикалки, ти си кавгаджийка, когато събитията не се развиват по твоя угода. Освен това си грубиянка и злобарка. Започвам да се съмнявам дали парите ти си заслужават тормоза, на който ще бъде подложен в един съвместен живот с теб.

– За какъв тормоз, ми говориш, безмозъчен дръвнико! Само защото не съм съгласна с теб, и ти решаващ, че съм досадна глезла, злобарка и всички останали определения, с които току-що ме нарече?

– Значи се отмяташ! Чудесно, можеш да кажеш на кочияша да обърне каретата.

– Не, по дяволите. Това е най-лесното. Аз ще се ожена за теб и ще ти покажа какво означава вярност, доверие и отстъпчивост.

– Нямам, навик да се доверявам на жени. Вече ти казах, че ми харесваш, но за нищо повече от това не може да става дума. Трябва да си наясно. А сега, толкова съм изморен, че очите ми сами се затварят. Щом ще бъдеш моя жена, дръж се както се полага, ако обичаш.

– Като скръстят ръце в скута си и си въртят палците ли?

– Да, това е добре за начало. И си дръж устата затворена.

Тя го гледаше в пълно недоумение. Изглежда се опитваше да я принуди да се откаже. Но тя добре знаеше, че този брак е жизненоважен за него. Сигурно беше проява на мъжко своенравие. Освен това и за нея женитбата беше единственият избор. Искаше ѝ се да изкрещи с цяло гърло колко е късно вече за нея да се отказва, защото вече му бе подарила сърцето си. Тя обаче нямаше намерение да му позволи да се превърне в тиранин за нея. Ако сега му признаеше любовта си, все едно да падне в краката му и да му се моли, от което, без съмнение, той щеше да се превърне в същински Чингиз хан. О, да, нямаше нещо за тираните, което да не ѝ беше известно, въпреки че напоследък Дъглас все по-рядко се държеше като такъв. Но още си спомняше първите дни на брака му с Александра. Твърдо решена какво поведение трябва да следва, Синджан хвърляше коси погледи към Колин, но не проговаряше. Беше няма като риба. Колин прекара в сън, докато пристигнаха в странноприемница *Златното руно* в Грантхам късно същата вечер.

Синджан предположи, че Колин сам ще извади конците от раната си, защото той отново нае две отделни стаи, пожела ѝ като предан съпруг, лека нощ и я остави пред вратата на нейната спалня. На следващата сутрин взе под наем кон, като просто и кратко ѝ съобщи на закуска, че се отегчил от друсането в проклетата карета. Ха! Той се бил отегчил да пътува с нея. През целия ден яздеше до каретата. С нищо не показа, че

кракът го боли. В Йорк Синджан също нае кон, готова да отстоява решението си в случай, че той възрази, но Колин само сви рамене, сякаш искаше да ѝ каже: *Това са твои пари. Няма да ме изненадаш, ако настояваш да ги прахосаш.* Сега тя бе доволна от решението му да не минават през Лейк Дистрикт, въпреки че яростно го оспори, когато стана дума за това. Неговото желание бе да се прибере по-бързо у дома и нейните предупреждения, че Дъглас може да ги догони въоръжен с три пистолета и сабя, не го разколебаха. Докато вятърът развяваше косите ѝ, тя си мислеше, че Лейк Уиндърмиър е доста романтична местност, където имат възможност да бъдат заедно. Безкрайният галоп на север с мълчаливия мъж, който яздеше непосредствено пред нея, нямаше нищо общо с представата ѝ за бягство с любимия в Шотландия.

Сутринта отново яздиха пред каретата тъкмо пресякоха границата и навлязоха в територията на Шотландия, когато Колин дръпна юздите на своя кон и извика.

– Спри за малко, Джоан. Трябва да говоря с теб.

Бяха в подножието на планината Шевиот – ниски и голи хълмисти възвишения, които се простираха докъдето поглед стига. Беше красиво и пустинно. Наоколо не се виждаше жива душа. Нямаше и помен от селище. Въздухът беше топъл и влажен, ухаеше на пирен. Тя му каза:

– Радвам се, че не си отвикнал да говориш, като се има предвид колко отдавна не си го правил.

– Я да си затваряш устата. Имам впечатлението, че си ми ядосана, че не си лягам с теб, след като се имаш за млада дама от сой.

– Не е това причината.

– Тогава сигурно се цупиш, че не минахме през Лейк Дистрикт – смехотворна идея, която не може да заблуди даже идиот?

– Не, не се сърдя и за това. Кажете какво искаш да говориш с мен, Колин?

– Най-напред ми отговори дали още искаш да се омъжиш за мен.

– Ако откажа, ще ме насилиш ли да го направя? Само заради парите ми?

– Сигурно бих размислил върху този вариант, ако се наложи.

– Отлично. Тогава няма да се ожения за теб. Най-напред ще се срещнем в пкъала. А сега ме насили!

Той се усмихна за първи път от четири дни насам. Действително се усмихна.

– Признавам ти, че не си досадна. Твоето скандално поведение дори понякога ми е приятно. Добре, утре следобед, след като пристигнем в

Единбург, ще се оженим. Имам къща на площад Аботсфорд, която е доста стара и порутена и която ще глътне бая пари, но не чак толкова, колкото замъкът *Вер*. Ще отседнем там и ще се погрижа да намеря свещеник, който да ни ожени. На следващия ден ще тръгнем за *Вер*.

– Добре – съгласи се тя. – Колин, искам да ти напомня отново и те моля да ми повярваш – Дъглас е умен и прозорлив, не е за подценяване. Той може да ни причака навсякъде. Изпълнявал е най-различни опасни мисии срещу французите. Предупреждавам те, че трябва да се оженим веднага и...

– Приключихме с този въпрос. Ще яздим до *Вер*, освен ако не си много разранена и да не можеш да яздиш. Ако се окаже така, ще пътуваш с каретата.

– Не разбирам какво ми говориш.

– Говоря за отнемането на... за нашата първа брачна нощ, за това, че ще кървиш.

– Ти умишлено си жесток, Колин. Нарочно си отвратителен и груб.

– Може би, но ти си вече в Шотландия, скоро ще станеш моя жена и ще разбереш, че ми дължиш вяност и подчинение.

– По друг начин се държеше, когато се видяхме за първи път. Като се разболя, беше дори приятен, въпреки че болестта те правеше, раздрознителен. А сега се държиш направо като глупак. Ще се омъжа за теб и всеки път, когато се държиш глупашки, ще правя по нещо, с което ще те накарам да съжаляваш за това.

Така, смяташе тя, всичко си отива на мястото. Обичаше го до лудост – факт, който добре знаеше, че му е известен и може би това беше причината да си позволява грубо държане с нея. Но тя нямаше да допусне недостатъците в характера му или мухлясалите му разбирания за отношенията в семейството да разрушат представата, която си бе изградила за него.

Той се засмя. Смахът му беше силен и звучен, смях на човек, който си знае цената и се величае пред човека до себе си. Отново беше здрав, чувстваше се силен и готов да покори света – с нейните пари.

– С нетърпение очаквам твоите опити. Но имай предвид, Джоан, че шотландците са господари в своите домове и пердашат жените си, както вашите почтени и любезни английски господа правят само понякога.

– Това е недопустимо! Нито един мъж, който познавам, не би вдигнал даже пръст срещу жена си.

– Била си закриляна. Но с времето всичко ще научиш – той реши да ѝ обясни, че няма никакъв проблем да я затвори в някоя плесенясала

стая в замъка, но замълча. Още не бяха женени. Погледна я, целуна я и заби шпори в хълбоците на коня си.

Пристигнаха в къщата на Кинросови на площад Аботсфорд в три часа на следващия следобед. През последния час от пътуването им ръмеше тих дъжд, но Синджан беше твърде развълнувана, за да обръща внимание на струйките вода, които се стичаха във врата ѝ. Бяха минали по „Роял Майл“, която не отстъпваше по красота на лондонската „Боунд Стрийт“. През цялото време тя разглеждаше – с изненада и удоволствие – приятните дами и господата, които изглеждаха точно така, както тези в Лондон, а всички магазини бяха същите като лондонските. След това свиха наляво към площад Аботсфорд и се озоваха пред къщата на Кинросови – висока тясна сграда, изградена от стари червени тухли, която изглеждаше живописна с трите групи комини и покрива от сиви плочи. Прозорците бяха малки, всички със спуснати кепенци. Синджан предположи, че къщата е поне на двеста години.

– Красива е, Колин – каза тя и се плъзна на земята от гърба на кобилата. – Има ли конюшня за конете?

Първо се погрижиха за собствените си коне, а после платиха на кочияша и свалиха от каретата куфарите и сандъците с багаж. Синджан не спираше да говори от вълнение. Непрекъснато въртеше глава ѝ гледаше към двореца на върха на хълма, удивляваше се, че го е виждала на картина целия обвит в сива мъгла, но сега се възправяше пред нея с цялото си величие, слава и могъщество и тя едва намираще думи да изрази възхищението си от гледката. Колин само ѝ се усмихваше и се забавляваше с ентузиазма ѝ, защото беше изморен, дъждът малко го дразнеше – въпреки че бе израснал с такъв дъжд, а дворецът с крепостта наистина заслужаваше внимание, но той просто си беше там, надвиснал над града и никой не се сещаше за него.

Портата отвори старият Енгъс, който през целия си живот бе служил на семейство Кинрос.

– О, господарю, добре дошъл – поздрави той. – О, Боже, младата дама, както виждам, е с вас. Ах, толкова лошо, много лошо, господарю.

Колин замръзна на място в очакване на най-лошото. Страхуваше се да чуе истината, но трябваше да попита:

– Откъде разбра за младата дама, Енгъс?

– Ах, милостиви Боже – простена старецът и отметна дългите кичури бяла коса, паднали върху кръглото му лице.

– Надявам се, че нямаш нищо против, че сам се поканих в дома ти. Твоят човек не ми даваше да прекрача прага, но аз настоях да вляза –

каза Дъглас, който се появи иззад Енгъс. После се изхили през зъби и рече. – Хайде, влизай, кучи сине. А що се отнася до теб, Синджан, скоро ще усетиш опакото на ръката ми.

Синджан погледна разгневения си брат и се усмихна. Не й беше лесно, но успя да го направи. Не беше изненадана, че го вижда тук. Но по всичко личеше, че Колин направо е стъписан. Беше го предупредила, по дяволите! Сам си беше виновен, с неговото твърдоглавие. Синджан пристъпи напред.

– Здравей, Дъглас. Прости ми, че ти създадох толкова тревоги, но се страхувах от твоята непреклонност, която си склонен често да проявяваш. Добре дошъл в нашия дом. Да Дъглас, аз съм вече омъжена жена, омъжена *по всеки един начин*, бих допълнила, така че забрави за каквото и да било намерение да анулираш брака. Ще съм ти благодарна, ако се въздържиш да го убиеш защото съм твърде млада, за да остана вдовица.

– Дявол да го вземе! – брат й Райдър се изтъпанчи до Дъглас, готов да убива. За разлика от Дъглас, който вътрешно изгаряше от ярост, но външно запазваше спокойствие, Райдър беше червен като рак. Той изкрещя, – Това ли е негодникът, който бил тръгнал на лов за богата наследница? Той ли те отмъкна от Дъглас?

– Да, той – каза през зъби Дъглас. – Проклет да е твоят *съпруг*! По дяволите! Синджан, нямаш никакво време. Дватама с Райдър сме яздили като бесни за да те догоним. Лъжеш, Синджан. Само кажи, че излъга и още на мига тръгваме обратно за Лондон.

Колин влезе в собствения си дом и вдигна ръце.

– Хайде млъквайте всички! Синджан, отдръпни се. Ако братята, ти са решили да ме убият, ще го направят независимо от опитите ти да ме защитиш по женски с бръщолевене. Енгъс, иди донеси нещо за пиене. Жена ми, както и аз, сме жадни. Господа, или ме убивайте, или заповядайте в салона.

Това прозвуча толкова непринудено, че Синджан не успя да съдържи усмивката си.

– Никъде не виждам поставка за чадъри – каза тя, по Дъглас не откликна на шегата. Беше непреклонен, суров и изглеждаше безмилостен като палач.

– Райдър, това е съпругът ми Колин Кинрос. Както виждаш, той крещи силно също като вас двамата и прилича малко на Дъглас с тази разлика, че е по-красив, по-умен и по-разсъдлив от него.

– Глупости!

– Откъде знаеш, Райдър? Ти го виждаш за първи път. Колин, това е брат ми Райдър.

– Започва да става интересно – каза Колин.

Райдър внимателно се взираше в Колин, без да спира да вика.

– Само като го погледна, мога да преценя, че нищо от това не е вярно. В никакъв случай не е по-разсъдлив от Дъглас, по дяволите. Синджан ти си формена идиотка, момичето ми. Нека да ти кажа...

– Заповядай в салона, Райдър. Там можеш да ми кажеш всичко, което желаеш – Синджан се обърна към Колин и то погледна въпросително.

– От тук – каза той и ги поведе по тесния коридор, който миришеше на плесен, а прашният въздух напълни носовете им. Влязоха през единствената врата в стая, която само от любезност би могла да се определи като елегантно мизерна.

– О, Господи – каза Синджан, оглеждайки стаята. – Има хубаво разположение, Колин, но трябва да купим нови пердета, нови килими... Божичко, тези сигурно са осемдесетгодишни. Само погледни столовете – тапицерията им направо е изгнила.

– Млъкни!

– О, Дъглас, съжалявам. Плановете ми като господарка на дома не те интересуват, нали? Заповядай, седни. Както казах, добре дошли в новия ми дом. Колин ми каза, че къщата е на двеста години.

Дъглас погледна Колин и го попита:

– Добре ли си вече?

– Да.

– Заклевах ли се, че си напълно здрав и си възстановил силите си?

– Да.

– Мили Боже! Проклет да си – Дъглас се нахвърли върху него и го сграбчи за врага. Колин не беше толкова глупав и бе готов да посрещне нападението. Паднаха на пода, от избелелия килим се вдигнаха облаци прах, започнаха да се търкалят като ту Дъглас, ту Колин вземаше надмощие.

Синджан погледна към Райдър, чиито прелестни сини очи се бяха присвили, изпълнени с ярост.

– Трябва да сложим край на това. И преди се е случвало. Ако не беше толкова опасно, щях да го приема за лоша мелодрама. Ще ми помогнеш ли? Това е недопустимо. Би трябвало да се държите като цивилизовани джентълмени.

– Забрави за цивилизацията. Ако твоят *съпруг* извади лошия късмет да повали Дъглас, тогава ще се намеся.

Синджан извика.

– Спрете! По дяволите!

Призивът ѝ остана без видим ефект.

Тя панически се огледа. Търсеше някакво оръжие. Уви, нямаше нито поставка за чадъри, нито някоя друга разсъхнала се мебел, която би могла да използва, за да цапардоса с нея Дъглас по главата. Случайно погледът ѝ попадна на това, което ѝ трябваше. Внимателно вдигна малката табуретка, която едва се забелязваше зад канапето и я стовари с всичка сила върху гърба на Дъглас. Той изрева, рязко се изправи и впи поглед в сестра си, която сега беше вдигнала табуретката над главата си.

– Да не си посмял да го докоснеш, Дъглас. Ако го направиш, кълна се, че ще строша твърдоглавата ти кратуна.

– Райдър, погрижи се за ненормалната ни сестра, докато аз убия този жалък кучи син.

Но това нямаше да го бъде. Тежкото дишане, ругатните и сумтенето внезапно бяха прекратени от оглушителен изстрел на пушка. Той прозвуча в затвореното помещение мощно като топовен гърмеж.

Енгъс стоеше на прага с една стара, още димяща пушка в ръце. Огромна дупка зееше на тавана.

Синджан изтърва табуретката, която падна с трясък на пода. Погледна дупката и опушения черен таван около нея и се обърна към Дъглас.

– Достатъчно ли е голяма зестрата ми, за да поправим поне това?

ШЕСТА ГЛАВА

Стиснал здраво пушката, Енгъс стоеше в ъгъла на гостната, без да помръдне. Продължаваше да е нашрек, въпреки че вече бе оповестил намерението си.

– Простете, уважаеми господа, но Нейно благородие е вече Кинрос и въпреки че сте нейни братя, ако се наложи да гръмна някого, това ще е един от вас. Освен това сте англичани тузари, от което още повече ме сърбят ръцете.

Така е, установи Райдър, след като прецени положението, което съвсем не беше благоприятно за него и за Дъглас.

Колин и Синджан се настаниха един до друг на канапето с протритата и избеляла сива брокатена дамска. Райдър и Дъглас седнаха срещу тях на два също толкова протрити стола. Подът между четиримата беше гол. Тишината в стаята беше изненада за всички.

– Оженихме се в „Гретна Грийн“ – наруши мълчанието Синджан.

– Друг път сте се оженили – отвърна Дъглас. – Дори ти, Синджан, не си толкова глупава, че да не се досетиш, че най-напред ще ви потърся там. Затова сигурно сте отишли на друго място.

– Грешиш. Знаех, че ще си помислиш точно това и ще тръгнеш направо за Единбург, за да откриеш преди нас къщата на Колин. Както виждаш, много добре те познавам, Дъглас.

– Това няма нищо общо с нашите намерения – каза Райдър. – Идваш ли си с нас у дома, малчо?

Колин повдигна въпросително черната си вежда.

– Малчо? Вие наричате *малчо* лейди Ешбърнхам, моята съпруга?

Синджан се намеси, като го потупваше по ръката – така, както според нея успокояват всички съпруги мъжете си.

– На братята ми им трябва време, за да свикнат с промените. Райдър ще бъде съвсем различен след година-две.

– Това съвсем не ме забавлява, Синджан.

– И мен. Аз съм омъжена. Колин е моят съпруг. Със сигурност тези проклетите Макферсонови са автори на анонимното писмо до Дъглас, в което обвиняват Колин, че е убил жена си. Те са страхливци и мошеници и са решили да унищожат Колин на всяка цена. А какво по-добро начало от това да попречат на брака му с мен?

Колин я гледаше слисан. Тя направо го плашеше. Беше споменал

Макферсонови пред нея един единствен път, а тя моментално навърза цялата история. Разбира се, той мълча почти три дена през които тя имаше достатъчно време да обмисли и подреди всичко което беше научила. Слава Богу, че не знаеше все още историята отначало до край.

В стаята влезе една много дебела жена с голяма червена престилка, която се спускаше направо от огромното деколте на черната ѝ рокля чак до колената. Тя приветливо се усмихваше.

– О, вие сте тук, господарю. Най-после се завърнахте у дома. И тази сладка малка дама ще ви бъде съпруга? – тя направи реверанс, като включи в него и престилката СИ.

– Здравей. Как се казваш?

– Агнес, мила госпожо. Тук сме двамата с Енгъс. Върша всичко, което той не върши, а това значи – почти всичко. Вижте дупката на тавана! Моят Енгъс винаги се справя отлично с работата си. Някой от вас гладен ли е?

Всички в хор отговориха утвърдително и Агнес излезе. Енгъс не беше помръднал от мястото си в ъгъла и продължаваше здраво да стиска пушката пред гърдите си.

Чак сега Колин усети, че мълчи като ням. Той се изкашля. Намираха се в неговия дом, в края на краищата.

– Господа, желаете ли коняк?

Райдър кимна, а Дъглас отново сви юмруци и каза:

– Да. Добър контрабанден френски коняк, нали?

– Естествено.

Е, добре. Това вече е нещо, помисли Синджан, отдъхвайки си за миг. Мъже, които пият заедно, не могат да се бият – поне докато чашите са в ръцете им. Разбира се, можеха да ги захвърлят, но тя никога не беше виждала нито Райдър, нито Дъглас да правят това.

– Как са Софи, племенниците ми и останалите деца?

– Всички са добре с изключение на Еми и Теди, които се боричкали в плевнята, когато една бала слама се разместила и се стоварила с цялата си тежест върху тях. Слава Богу, няма счупени кости.

– Предполагам, че Джейн добре им се е накарала.

Джейн беше директорката на Брендън Хауз или *Лудницата*, както Синджан наричаше красивата триетажна къща, която се намиреше на сто ярда от Чедуик Хауз – дома на Райдър, Софи и малкия им син Грейсън.

– О да. Джейн изпадна в дива ярост и заплаши, че ще им изтегли ушите и ще ги остави на хляб и вода щом им изчезнат синините. Мисля,

че точно така ще направи, само че с буца мармалад към хляба. Софи целуна и двамата и също им се скара.

– А ти какво направи, Райдър?

– Само ги прегърнах и им казах, че ако още веднъж направят такава глупост, много ще им се разсърдя.

– Страшна закана – каза Синджан и избухна във весел смях. Тя стана и отиде при Райдър, наведе се, прегърна го силно и каза. – Толкова ми липсваше.

– Проклет да съм, *малчо*, страшно съм изморен. Дъглас ме измъкна от леглото, а Софи беше толкова топличка, толкова ми беше трудно да я оставя. На всичко отгоре брат ми настояваше да яздим сякаш самият дявол ни гони но петите. Каза, че ще те надхитри. Перчеше се, но ти спечели, нали?

– Заповядайте коняка си, милорд.

– Аз не съм лорд, Кинрос. Втори син в семейството съм, така че просто съм *Благородие*, въпреки че намирам това за много смешно. Наричай ме просто Райдър. Ти си ми зет, поне докато Дъглас реши дали ще те оставим жив. Не го взимай толкова присърце. Неотдавна Дъглас дълго мисли върху това дали да убие братовчед ни Тони Периш – наричаше го калпав педераст – но накрая се отказа:

Енгъс малко се отпусна.

– Тогава положението беше съвсем различно, Райдър.

Енгъс бързо се върна към бойната си готовност.

– Вярно, но Синджан е омъжена за него, Дъглас, няма мърдане. Знаеш, че тя не е от хората, които вършат половинчати работи.

Дъглас изпсува.

Енгъс пак се отпусна малко, защото знаеше, че псувните помагат на мъдрите мъже да излеят гнева си. Колин отиде до Дъглас и му подаде чаша коняк.

– Колко време смятате да останете? Не ме разбирайте погрешно. Като мои зетьове, сте добре дошли! – и останете, колкото искате, но къщата е оскъдно мебелирана и сигурно няма да ви е много удобно.

– Кои са Макферсонови? – попита Дъглас.

Колин отвърна сравнително спокойно.

– Родът им враждува с моя в продължение на няколко поколения. Всичко е започнало някъде около 1748 година, след битката при Кулоден. Тогава се проляла кръв, защото господарят на рода Макферсон открадна любимия жребец на дядо ми. Враждата най-накрая бе прекратена, когато аз се ожених за дъщерята на сегашния земевладелец – Фиона

Дахлинг Макферсон. Когато преди около шест месеца тя умря при загадъчни обстоятелства, баща ѝ не ме обвини. Най-големият ѝ брат Робърт обаче е зъл, неразумен, алчен и безскрупулен. Когато братовчед ми ме посети в Лондон, ми каза, че Макферсонови, предвождани от това копеле Робърт Макферсон, са нахлули в земите ми и са убили двама от моите селяни. Джоан е права. Почти е вероятно някой от тях да е написал писмото. Единственото, което недоумявам, е откъде са разбрали къде се намирам и кой от тези сополиви страхливци е успял да измисли такъв коварен план.

– Защо по дяволите, я наричаш Джоан? – понита Райдър.

Колин запримига.

– Така се казва.

– От години не се казва така. Името ѝ е Синджан.

– Това е прякор за мъж. Не ми харесва. Тя е Джоан.

– Мили Боже, Дъглас, все едно слушам *Майка*.

– Вярно – съгласи се Дъглас. – Синджан ще го склони да я нарича с името, с което всички ние я наричаме. Да се върнем към Макферсонови. Не искам сестра ми да бъде в опасност. Няма да позволя това.

– Тя може да е *твоя* сестра – каза Колин много тихо, – но е *моя* съпруга. Ще бъде там, където съм аз. И ще прави това, което аз ѝ нарежда. Ще я пазя от неприятности и тревоги. Не се безпокой – той се обърна към Синджан. На фона на меката следобедна светлина се забелязваха искрите в очите му, но лицето и гласът му бяха напълно спокойни. – Нали така, скъпа?

– Да – отговори тя, без да се двоуми. – Веднага ще отпътуваме на север към замъка *Вер*. Добре ще се грижа за Колин, не се притеснявайте.

– Ни най-малко не се притеснявам за този крадлив кучи син – изкрещя Дъглас. – За теб се тревожа, по дяволите.

– Много мило от твоя страна, Дъглас, и това е напълно обяснимо, защото ти ме обичаш.

– Така ми се иска да те напердаша по задника.

– В бъдеще само аз ще я пердаша – заяви Колин. – Още не вярва, че това може да ѝ се случи, но ще повярва.

– Струва ми се – произнесе бавно Райдър, като местеше очи от сестра си към Колин и обратно, – да, струва ми се, че си си намерила майстора, Синджан.

– О, да – каза тя, като се направи, че не е разбрала намека. – Той е моят жених, моят другар за цял живот. Дълго го чаках и най-накрая той ме намери – тя се приближи към бъдещия си съпруг, който стоеше до

камината с чаша коняк в ръка. Сложи ръце на гърдите му, наклони се към него и го целуна по устните.

Дъглас изръмжа, а Райдър, скъпият благословен Райдър, се изсмя.

– Е, добре, вече не си *малчо* – каза Райдър. – Бих изпил още един коняк, Колин. Синджан, дръж си ръцете по-далече от любимия, за да му спестиш поредния вероятен бой с Дъглас.

– Още нищо не е решено – каза Дъглас. – Много съм ти обиден, Синджан. Можеше да ми се довериш, да разговарям с мен. А вместо това ти се измъкна от къщи като долна крадла.

– Но, Дъглас, аз бях разбрала твоето становище. Знаеш, че уважавам мнението ти. Истината обаче беше, а и е такава, че Колин няма никаква вина. Освен това той спешно се нуждае от моите пари и не може просто да чака някакво изясняване, което може би никога няма да се изясни. Много се безпокоях, защото и вие, и парите ми останяхте в Лондон. Но вече, слава Богу, не е така. Радвам се, че дойдохте – макар че вие не сте били щастливи, когато сте пристигнали. Но сега можете да уточните на място всичко с Колин.

– Джоан – каза тихо Колин. – човек не говори за толкова важни неща по този начин. Поне не в присъствието на дама тук, в гостната, при такива странни и необичайни обстоятелства.

– Дупката на тавана ли имаш предвид?

– Много добре знаеш какво имам предвид.

– Но защо пък не? Става въпрос за моята зестра, а ти си моят съпруг. Нека уточним поне това.

Дъглас не се въздържа и избухна в смях.

– Мисля – каза Райдър, – че този смях е гаранция, че кожата ти ще остане здрава, Колин. Синджан, ти излез, а господата ще се заемат с финансовите въпроси.

– Добре. И не забравяй наследството ми от леля Маргарет, Дъглас. Веднъж ми беше казал, че ми е завещала цял куп пари, които трябва да получи, след като се омъжа.

– Все едно, че сме женени, Колин.

Той се обърна с лице към нея в мрачния господарски апартамент, който се намираще в дъното на също толкова мрачния коридор на втория етаж на къщата на Кинросови. Гореше един единствен свещник, който Колин държеше в ръце. Той го постави на очуканата масичка, където някога баща му държеше приборите си за бръснене, поклати глава

и каза:

– Знам, че трябва да се преструваме на женени и имам намерение да правя точно това, докато братята ти са тук. Ще спя заедно с теб в това легло, което – както виждаш – е достатъчно голямо, за да побере цял полк. Но няма да пускаш ръце, Джоан, иначе ще ти се разсърдя.

– Направо не мога да повярвам, Колин. Искрено се надявам, че не си от хората, които щом веднъж вземат някакво решение, се придържат към него докрай, независимо дали впоследствие то се е оказало добро или лошо.

– Решението ми е правилно.

– Ти си направо смешен.

– Една съпруга не бива да се държи толкова непочтително със своя съпруг,

– Още не си ми съпруг, по дяволите! Ти си само най-неотстъпчивият най-твърдоглавият...

– В ъгъла има гардероб. Можеш да се преоблечеш зад него.

Лежаха един до друг в огромното легло. Синджан гледеше към тъмните, вонящи на плесен драперии. Колин наруши тишината.

– Братята ти ми харесват. Те са честни и добри приятели. А за роднини са направо превъзходни.

– Много мило от твоя страна, че казваш това.

– Не се цупи, Джоан.

– Не се цупя, само мръзна. В тази ужасна стая е влажно.

На него не му беше студено, но той по начало не беше зиморничав. Знаеше, че ако я притегли към себе си, за да я стопли, ще се люби с нея. А той нямаше намерение да променя решението си, особено след като братята ѝ се намираха под покрива на неговия дом, за да напомнят за коварството му.

Той се надигна, протегна ръка и придърпа халата си, който бе оставил в долния край на леглото.

– Вземи, облечи това. Можеш да се увиеш в него. Така ще ти стане много топло.

– Трогната съм от щедростта ти, а логичната ти мисъл направо ме смайва.

– Заспивай.

– Да, милорд. Както пожелаете, както заповядате, както...

Той захърка.

– Чудя се защо Дъглас не поиска да види брачното ни свидетелство. Не е от хората, които пропускат нещо толкова съществено.

– Може и да го поиска. Искаш ли да се оженим утре, докато братята ти са на посещение в двореца? Оказа се, че Дъглас има приятел, който е майор там, и иска да запознае Райдър с него.

– Това е направо блестяща идея – отговори Синджан. – Колин?

– Сега пък какво има?

– Може ли поне да се държим за ръце?

Той взе ръката ѝ в своята и усети, че пръстите ѝ горят. Значи наистина е била премръзнала! Той си помисли за това, че бъдещата му съпруга е готова да направи едва ли не всичко, само и само да получи това, което иска. Ще трябва да внимава с нея.

– Харесваш ли пижамата ми?

– О, да. Мека е и ухае на теб.

Той не каза нищо повече. Тя продължи.

– Така, както си облечен с нея, си представям, че ме докосваш навсякъде...

В десет часа сутринта на следващия ден Колин и Синджан бяха венчани от един презвитериански свещеник, приятел на чичото на Колин – Теди, а не на баща му, който, както Колин ѝ обясни, бил грешник във всяко отношение и съвършен негодник. Преподобният Макколи, останка от далечното минало, беше надарен с много повече коса от всеки друг старец на този свят, но най-вече се отличаваше с бързината, с която раздаваше брачни свидетелства и произнасяше речи, но в случая точно това беше най-важното. Когато ги обяха за лорд и лейди Ешбърнхам, Синджан се втурна напред и каза:

– Най-после свършихме тази работа. Сега да предложи ли на братята си да видят брачното ми свидетелство?

– Не. Почакай. Искам да те целуна.

Тя застина в очакване на целувката.

– Ах! – той нежно обхвана брадичката ѝ с ръка и повдигна лицето ѝ към себе си. – Вече не си така настъргвена да те обезчестя, нали? Всичко беше игра. Но защо? – той се наежи и стисна брадичката ѝ. – Сега разбирам. Толкова се тревожеше снощи Дъглас и Райдър да не разберат, че още не сме женени. Искаше да ме защитиш, нали? Искаше зестрата ти да премине в моите ръце.

– Не – каза тя. – Не е само това. Можех да съзерцавам голото ти тяло до самата си смърт. Дори ходилата ти са красиви.

– Винаги успяваш да ме изненадаш, Джоан. Понякога това ми

харесва. Но не е толкова просто да лежиш гол в леглото и някой да те съзерцава. Ти какво ще направиш, ако си гола, а аз съм се надвесил над теб, готов да те сграбча?

– Не знам. Може би ще затворя очи. На пръв поглед е страшно, но не и противно все пак, поне не с теб.

Той се засмя.

– Бих искал още сега да направя нещо по този въпрос. Или най-много през следващия час. Но братята ти са тук и не мисля, че Дъглас ще приеме за любезно да те метна през рамо и да те понеса към спалнята. Остава да чакаме до довечера, Джоан. Тази вечер.

– Да – съгласи се тя и се надигна на пръсти с леко отворени устни. Той я целуна с леко докосване, както се целува леля, и я пусна.

Площад Аботсфорд беше само на петнадесет минути пеша от църквата, в която преподобният Макколи ги венча. Колин тъкмо беше казал на Синджан да спре и ѝ показваше един стар паметник от времето на Джеймс IV, когато внезапно се чу свистене и един каменен отломък профуча досам главите им и поряза бузата на Синджан. Само миг преди това тя беше минала пред Колин и се бе навела да прочете полуизтрития надпис. Подскочи от удара и веднага се хвана за бузата.

– Какво беше това?

– О, Боже – извика Колин и я блъсна на земята, като я покри с тялото си.

Минувачите ги поглеждаха с любопитство и отминаваха. Само един мъж пристигна запъхтян и се спря при тях.

– Някакъв мъж стреля по вас – каза той и се изплю на земята от възмущение. – Видях го отсреща до галантерията. О, госпожо, добре ли сте?

Колин помогна на Синджан да се изправи. Тя притискаше с ръка бузата си и между пръстите ѝ се процеждаха капчици кръв. Колин изпусува.

– О, дамата е ранена. Елате у дома, живея наблизко, на „Клеборн Стрийт“.

– Не, господине. Благодаря ви. И ние сме наблизко – на площад Аботсфорд.

Синджан стоеше онемяла от уплаха ѝ недоумение и слушаше как двамата мъже разменят имената и адресите си. Колин възнамеряваше по-късно да се види и разговаря със свидетеля. *Някой беше стрелял по нея.* Това беше невероятно. Не ѝ се вярваше. Все още не изпитваше болка, но усещаше мократа, лепкава кръв между пръстите си. Не ѝ се

искаше да я види и затова продължаваше силно да притиска ръка към раната.

Колин се обърна навъсен към нея. Без да продума, той я взе на ръце.

– Отпусни се и сложи глава на рамото ми.

Тя го послуша.

За лош късмет и на двамата, Райдър и Дъглас току-що се бяха върнали, когато Колин я внесе на ръце в къщата. Нямаше как да скрийт кръвта, която още се стичаше между пръстите ѝ. Настана врява, в която се редуваха обвинения, въпроси и викове, докато най-накрая Синджан успя да се вреди и спокойно да заяви.

– Дъглас, Райдър, стига де. Паднах, това е всичко. Просто паднах като една тромава глупачка и си нараних бузата. Знам, че е тъпо, но поне Колин беше с мен и ме донесе дотук. А сега, ако вие двамата млъкнете за миг, бих искала да видя дали сериозно съм се наранила.

Разбира се братята ѝ не млъкнаха. Отведоха Синджан в кухнята, точно както тя бе направила с Колин в лондонската къща на Шербрукови, за да види той сцепената си устна. Забеляза, че той не е забравил за този случай. Настаниха я върху един стол и ѝ заповядаха да не мърда.

Дъглас веднага нареди да му донесат топла вода и сапун, но Колин грабна чистата кърпа от ръцете му и заяви.

– Махни си ръката, Джоан, и ме остави да погледна раната.

Тя затвори очи и не издаде нито звук, когато той докосна драскотината с мократа кърпа и изтри кръвта от лицето ѝ. Слава Богу парчето камък само леко я беше ожулило. Кожата бе малко разцепена и той почувства облекчение, защото братята ѝ се бяха надвесили над него и внимателно следяха всяко негово движение, готови, както му се струваше, да го разкъсат на парчета, ако не направи нещо така, както те биха го направили.

– Дребна работа – каза Колин.

Райдър го отмести встрани и заяви.

– Доста странно ожулване, Синджан, но мисля, че няма да ти остане белег. Ти как смяташ, Дъглас?

– Хич не ми прилича на ожулване. По-скоро нещо е профучало край бузата ѝ с голяма скорост и я е порязало. Ще кажеш ли как се сдобих с тази рана, Синджан? Нали не мислиш, че ще повярвам на нелепите ти обяснения, че си паднала?

Без за секунда да се подвоуми, Синджан се свлече в ръцете на Колин и простена.

– Толкова боли. Съжалявам, Дъглас, но боли ужасно.

– Добре – каза съпругът ѝ. – Аз ще се погрижа за това.

Докато Колин почитваше раната, Дъглас се мръщеше недоволно. Свъсеното му лице съвсем не се хареса на Синджан.

– Не се чувствам добре. Може и да повърна. Ужасно ми се гади.

– Раната е съвсем повърхностна – каза Дъглас и още повече се намръщи. – Би трябвало изобщо да не я усещаш.

– Така е – каза Колин, – но понякога едно незначително нараняване може да изцеди и последните сили на човек. Искрено се надявам да не повърнеш.

Прозвуча като предупреждение. Синджан веднага отговори.

– Стомахът ми се успокои, докато Колин говореше.

– Така е добре. Виж какво, Дъглас. Сестра ти е много изморена, предполагам, че вече си забелязал.

Тишината, която настъпи, беше застрашителна. Двамата братя изпиваха с погледи ту зет си, ту малката си сестра – тяхната малка *невинна* сестра, тяхната съвсем доскоро малка *невинна* сестра. Налагаше се да преглътнат голям залък. Не им беше лесно. Най-накрая Дъглас въздъхна дълбоко и каза:

– Да, предполагам, че е. Почини си, Синджан. Ще се видим по-късно.

– Няма да превързвам раната, Джоан. Така ще зарасне по-бързо.

Тя погледна мъжа си и смело му се усмихна, но усмивката ѝ беше нещастна и трогателна. Като видя това, Райдър свъси вежди.

– Никак не ми харесва всичко това – гласно обяви той. – Не те бива да хитруваш, Синджан. Освен това си лоша актриса и...

Точно в този момент в кухнята влезе Агнес и Синджан затвори очи от облекчение. На тримата мъже им бе дадено бързо да разберат, че са излишни, а на всичко отгоре са изцапали и масата с кръв. Горката млада господарка била ранена, а те се перчели като три петела пред една единствена кокошка.

Десет минути по късно Синджан лежеше в леглото в господарските покои, завита с три одеяла. Колин седна до нея. Беше замислен.

– Братята ти подозират, че всички тези стонове и прилошавания са били преструвка. Така ли беше?

– Да. Трябваше да направя нещо. Искях да припадна, но нямаше да ми повярват. Съжалявам, Колин, направих всичко, което можах. Не можем да им кажем истината. Само да се усъмнят и няма да си тръгнат отук, освен ако не те цапардосат по главата и ме отвлекат. Не можех да

го допусна.

Той се засмя, въпреки че беше изненадан от дързостта ѝ.

– И ми се извиняваш, защото стрелях по теб и ти се опита да заблудиш братята си? Не се тревожи. Включвам се в играта. Почини си, докато поговоря е тях. Съгласна ли си?

– Само ако ме целунеш.

Той се наведе и я целуна – със същата бегла целувка както в черквата, все едно, че целуваше леля си или собствената си сестра, стига да имаше такава.

Синджан не спеше, когато Колин влезе в спалнята. Беше уплашена и разтревожена и затаи дъх. Той се приближи до леглото и се вгледа в нея. В ръката си държеше свещник.

– Посиняваш. Поеми си дъх.

Тя издиша със свистене въздуха, който беше задържала в гърдите си и каза:

– Май забравих, че трябва да дишам.

– Как е раната?

– Добре. Усещам я малко да пулсира. Мисля, че вечерята мина добре. Ти как смяташ?

– Не можеше да бъде по-добре, след като братята ти се редуваха един след друг да разглеждат бузата ти. Но поне Агнес сервира великолепна вечеря.

– Всичките ми пари вече в твои ръце ли са?

Според Колин въпросът беше съвсем неуместен, но въпреки това той кимна.

– Дъглас изготви кредитно писмо на мое име. Освен това утре ще се срещне с управителя на Шотландската банка. Ще се погрижи неговият адвокат да ми извърти цялата информация, която ще ми трябва за бъдещите финансови сделки, както и отчет за състоянието на капиталовложенията ти. Всичко е уредено. Благодаря ти Джоан.

– Успях ли да задоволя очакванията ти? За моето богатство?

– Бих казал дори, че си повече от подходящата богата наследница. Само завещаните от леля ти Маргарет пари те правят една от най-богатите млади английски дами.

– Какво ще правиш сега, Колин?

Той остави свещника и седна до нея.

– Студено ли ти е?

Нежно погали с пръсти гладката кожа около зачервената, драскотина.

– Много съжалявам за това. Трябва да поговорим по този въпрос. Надявам се, че куршумът е бил предназначен за мен, а ти, си се оказала, на пътя му в последния момент.

– Добре, но аз съвсем не искам да се надявам да е било така! Не искам да има някой, който се опитва да те убие. От друга страна, не искам и мен да убият – тя замълча, сбърчи чело и се вгълби в себе си.

– Какво има?

– Ами твоята рана. Ако не е било само обир? Ако е било един от всичките опити да те убият?

Той поклати глава.

– Недей да ставаш толкова мнителна. Лондон е отвратителен град, в интерес на истината, и аз въобще не се намирах в някой първокласен квартал, когато това стана. Не, това си беше просто един дребен прес-тъпник, който търсеше начин да напълни кесията си, и случайно ме бе набелязал за жертва. Нищо повече. А сега, искаш ли да те любя? Все пак това е първата ти брачна нощ.

Само така мислите ѝ ще се втурнат в друга посока, помисли Колин и погледна новата си невеста. Беше облякла бяла ленена нощница, която нямаше нищо общо е прелъстителния тоалет на една младоженка, и която стигаше едва ли не до брадичката ѝ. Дългата ѝ разрошена коса падаше свободно почти до средата на гърба ѝ, а няколко къдрици се виеха върху раменете ѝ. Той взе косите ѝ в шепи и ги поднесе към лицето си. Косата ѝ беше мека, гъста и ухаеше на жасмин.

– Толкова много цветове – каза той с пълното съзнание, че сега – след като вече не ѝ се налага да бъде смела и жертвоготовна, за да го спаси – тя изпитва боязън от предстоящите събития. Знаеше, че ако преди ѝ бе позволил, беше твърде вероятно тя сама да съблече дрехите си, да го намести да легне по гръб и сама да свърши всичко. И щеше да го направи единствено за да го защити и да му даде своите пари. Беше мила, откровена, решителна и по-умна, отколкото беше необходимо. Трябваше да бъде строг с нея – тя вече беше негова съпруга – защото иначе можеше да добие власт над него, а това той никога не би допуснал. Въпреки всичко не можеше да си представи как я заключва в някоя от пленясалите стаи на кулата.

Извади голям късмет, че я откри. Нямаше никакво съмнение. После помисли за куршума, който бе улучил каменната плоча на паметника и отчупил парчето, което я бе наранило. Какво щеше да стане, ако

парчето олово беше улучило нея? Или пък каменният къс се бе забил в окоето ѝ? Той прогони тези мисли. Това не се беше случило. Възнамеряваше да се погрижи за нейната безопасност веднага щом братята ѝ си тръгнат утре сутринта. Малко след тях и те двамата щяха да отпътуват за *Вер*. Замъкът беше единственото място в Шотландия, където можеше да бъде спокоен, че не я заплашва никаква опасност.

Той се наведе и я целуна. Тя трепна и леко отвори устните си, но той не прие поканата. Продължи нежно да я целува, като галеше с език долната ѝ устна. Спря да я целува, чак когато усети, че тя започва да се отпуска. Не искаше още да я докосва. Отново напълни шепите си с гъстите ѝ къдрици и зарови лицето си в тях. После повдигна глава и каза:

– Много си хубава, Джоан, наистина си много хубава. Бих искал да те видя цялата.

– Не ти ли стига лицето ми засега?

– Искам изцяло да се насладя на прелестта ти – но се досети, че е пропуснал да запали камината. Щеше да му достави голямо удоволствие да я гледа до насита, легнала по гръб гола в леглото, но тогава тя щеше да се простуди. А това не биваше да става. Вместо това ѝ помогна да изхлузи нощницата си през главата, бутна я внимателно да легне назад и я зави до кръста. Искеше да гледа, да докосва и да целува гърдите ѝ.

– Нека да те огледам.

Но на Синджан това не ѝ хареса. Тя покри с ръце гърдите си. После разбра, че постъпва глупаво и моментално изпъна ръце покрай тялото си. Той беше напълно облечен, а тя лежеше чисто гола пред него. Тя почти губеше контрол над себе си, а той се владееше напълно. Това никак не ѝ харесваше.

Колин се изправи и се загледа в гърдите ѝ. Гледаше ги, без да ги докосва.

– Много са хубави – само отбеляза той, без да дава израз на възхищението си. Беше изненадан, че са толкова големи. Тя ходеше като момче, стъпваше игриво без никакво кокетство, не полюляваше предизвикателно ханшове като жена. Но гърдите ѝ наистина бяха прекрасни – едри и стегнати, с нежни тъмнорозови зърна.

– Колин?

– Това плахо гласче действително ли е на жената, която искаше да ми смъкне панталона, за да бъде с мен още в мига, в който напускахме Лондон?

– Да, но сега не ми харесва. Различно е. Вече нямаме причина да го правим. Още повече, че ти ме зяпаш.

– Доколкото си спомням, ти също се беше опулила в мен, само че завивките ми бяха смъкнати до глезените. Тогава ти ме гледа до насита, нали? И беше напълно облечена, докато го правеше, нали?

– Отначало не. Първо бях с нощница.

– Но не ме зави, докато не ти омръзна да ме гледаш...

– Говориш глупости, Колин. Можех да си те гледам още часове наред.

Той не намери остроумен отговор на обяснението ѝ и предпочете да замълчи. Наведе се и без да я докосва, нежно пое с устни връхчето на едната ѝ гърда. Помисли, че ще се опита да го отблъсне, но тя само потръпна и повече не помръдна.

– Какво правиш, Колин? Това е...

Той опари лицето ѝ с топлия си дъх и тя остана с отворена уста на средата на изречението.

– Това е моята прелюдия – каза той и отново наведе глава да продължи приятното си занимание. Ноздрите му се изпълниха с нейния аромат и той започна да я целува още по-настойчиво.

– О, Боже, Колин, това усещане е много особено.

– Така е. Надявам се, че ти приятно.

– Не знам. Може би. Не, приятно не е точната дума... О, Боже...

Той много внимателно пое гърдата ѝ в ръката си и я поднесе към устните си. Когато вдигна глава, за да я погледне в лицето, забеляза белотата ѝ, която се открояваше върху тъмната му кожа. Бяха толкова различни.

Може би нямаше да се окаже чак толкова ужасно, че си има съпруга. Искаше да бъде в нея, още сега, още в този миг, но знаеше, че трябва да почака. Знаеше, че жените се нуждаят от насърчаване, най-вече да ги галят между бедрата. Знаеше още, че иска да опита вкуса ѝ, да опознае с устни и език нежната ѝ плът.

За прелюдия това, което бе направил досега, беше достатъчно. Време беше да пристъпи към същинската работа. Изправи се бързо и застана до леглото. Няколко минути мълчешком и с наслада съзерцаваше своята нова невеста – тази, която не беше желал, но която беше спасила него, рода му и бъдещите поколения на този род. Започна да се съблича с усмивка на устните си, без да отмества погледа си от прекрасните ѝ сини очи – шербруковосини, както беше чул да им казват в Лондон – които сега бяха пълни с очакване и огромно вълнение. Но освен вълнение и очакване, в тях видя и предпазливост, дълбоко загнездена там – дълбоко в очите ѝ, които следяха всяко негово движение. Съблече

ризата си, след това седна, за да събуе ботушите си. Не се обърна, докато свали и панталона си. Нито за миг не отмести погледа си. Когато остана чист гол, той се изправи и се усмихна с ръце, отпуснати свободно до тялото.

– Гледай ме до насита, мила моя.

Синджан вдигна поглед към него. Гледаше го неотстъпно. След това поклати глава и с неприкрит ужас каза:

– Това никога няма да стане, Колин. Не може.

– Кое няма да стане? – той проследи погледа ѝ и сведе очи надолу. Изненада се от възбудата си, та нали още не бяха започнали. Природата се бе оказала доста щедра по отношение мъжествеността му и въпреки че досега жените винаги изпадаха в буйна радост още щом го видеха, той се досети, че една невинна девойка едва ли би приела това със същия ентузиазъм, поне не първия път.

– Това – каза Синджан и посочи с пръст, въпреки че не беше необходимо чак такова уточнение.

– Ще видиш, че ще бъде добре. Хайде, имай ми малко доверие.

Гърлото ѝ се сви. Струваше ѝ се, че няма да успее да продума. Но продължи да го гледа.

– Добре – прошепна тя, дръпна завивките до брадичката си и се отмести в противоположния край на леглото. – Но не мисля, че доверието има нещо общо с това.

След миг той я попита:

– Имаш ли представа как се прави това?

– Да, разбира се. Не съм нито проста, нито невежа. Но това, което аз знам, не може да стане. Много си голям и въпреки че ти имам доверие, не може да бъде така, както аз мислех, че ще бъде. Просто е невъзможно. Сам ще се увериш.

– Е добре, но аз пък ти казвам, че това няма да стане – каза той и като продължаваше да ѝ се усмихва, пристъпи към леглото.

СЕДМА ГЛАВА

Толкова предизвикателна, толкова самоуверена, дръзка и нахална бе в опитите си да го накара да спи с нея, а се оказа, че всъщност се страхува. След всички горещи предизвикателства и покани, с които му бе досаждала, сега той се забавляваше с уплахата ѝ да стане жена. Погледна я, защото добре разбираше, че тя се опитва да се измъкне.

Отметна завивките и се мушна в леглото при нея. Легна отгоре ѝ и гърдите им се притиснаха. И двамата затаиха дъх.

– Това е много хубаво, Джоан – каза той и нежно я целуна, докато в същото време се притисна още по-плътнo до нея.

– Сякаш си покрит с козина. Гъделичкаш ме. Много е странно, Колин.

– А ти си мека и топла като коприна, която се гали нежно по тялото.

Езикът му се стрелна между устните ѝ, ръката му гальовно, се спусна към корема ѝ, а после и по-надолу. Когато стигна там, пръстите му престанаха да се движат, за да почувства топлината ѝ, а и тя да усети неговата. След това усили натиска на ласката си, за да може да изпита силата на ръката му. Тя потръпна. Почувства тръпката ѝ и остана доволен. Самият той вече беше по-твърд от камък. Всеки миг можеше да загуби контрол, а слабините му се разкъсваха от болка, от която направо обезумяваше.

Синджан го наблюдаваше внимателно. Целуна я със затворени очи, гъстите му черни мигли се открояваха върху лицето му. Беше красив до съвършенство. Тя беше желала точно това, което ставаше сега. Беше го желала още от първия миг, в който реши да го има, но мили Боже, той беше огромен, толкова голям, че едва ли беше възможно да е приятно. О, но ръката, и пръстите му бяха притиснати, до онова интимно място в нейното тяло и леко я милваха. Може би той имаше право на тази интимност. А може би не. Това не беше неприятно, със сигурност не беше и дано да му бъде достатъчно. Тя направо се молеше това да го задоволи! В този миг той отвори очи и ѝ каза:

– Ако ме погледнеш още по-отблизо, сигурно ще станеш кривогледа – разсмя се, но смехът изостри болката в слабините му, защото беше страшно възбуден! Не си спомняше друг път да е изпитвал такава възбуда освен когато беше момче и непрекъснато го нападаха похотливи

щения. Искаше му се да проникне в нея още сега, в този миг. Искаше да я има и да навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко, докато...

– Моля те – каза тя и обви врата му с ръце, – моля те да ме научиш да се целувам. Харесва ми целуването, Колин. Мога да те целувам цял живот.

– Има много по-хубави неща от целувките, но ти обещавам, че винаги ще започваме с тях и ще свършваме с тях. Просто разтвори устни и ми подай езика си.

Тя го направи. Когато езикът ѝ намери неговия, тя усети как пръстите му се промъкват надолу и гаят нежно плътта ѝ. В нея се надигна непознато досега усещане, от което потръпна и простена, докато се целуваха. И двамата се сепнаха.

Той отмести ръката си и я погледна. По лицето ѝ явно бе изписано разочарование. Усмихна се въпреки болката и попита:

– Нали ти харесва? Да продължим ли?

– Може би ще бъде хубаво.

Той се засмя и отново я целуна. Ласката на пръстите му стана по-настойчива, тя простена и той забрави всичко друго освен непреодолимото желание, което избухна в него и над което губеше власт.

Тя, неговата невеста, беше ужасно стегната. Знаеше че трябва да се владее, за да ѝ достави удоволствието, което тя искаше да изпита, но се съмняваше, че подобно нещо е възможно още първия път. Може би най-доброто засега беше да приключат с този първи път по-бързо. Тя постепенно се отпускате около пръста му, горещата ѝ плът откликваше и той навлезе по-дълбоко. Да, тя се отпускате, за да го приеме. Той усети соковете ѝ и едва не свърши при представата как прониква дълбоко в нея.

Той простена, потръпна и отново простена. В същия миг Синджан забрави за усещанията, които ласката му предизвикваше в утробата ѝ, и широко отвори очи.

– Колин? Какво има? Да не ти причиних болка?

– Да, но това е чудесно. Джоан, сега мога да дойда в теб. Ти си готова да ме приемеш, въпреки че ще те боли. Трябва да ми вярваш. Ще се движа много бавно. Непременно трябва да проникна в теб. Трябва да го направим, за да има втори път, когато и за теб ще бъде чудесно. Сама ще се увериш. Сега просто ми се довери.

В един миг и последното приятно усещане в нея сякаш се изпари. Тя не откъсваше очите си от него. Беше се настанал между краката ѝ, присвиваше ги в коленете ѝ така, че да му бъде удобно. Беше много голям, беше направо огромен. Тя не можеше да си представи как би могло

това да стане.

– Не! – изстреля тя, изпаднала в панически страх. Опря юмруци в окосмените му гърди и натисна, за да го отблъсне от себе си. – Моля те, Колин. Промених решението си. Нека да почакаме, а? Може би по Коледа ще е добре...

Той навлезе в нея. Тя изпищя, отдръпна се и се сви. Той обаче я задържа към себе си и навлезе още малко. Тя се опита да не се съпротивлява и да съдържи виковете си, но беше трудно. Затвори очи, за да не го вижда и да преодолее болката, която стана още по-раздираща. Усети го, че спря да се движи в нея. Дишаше тежко и гласът му трепереше, когато й каза:

– Девствеността ти. Трябва да мина през нея. Недей да крещиш. Мили Боже, съжалявам, скъпа – той се тласна напред, още докато говореше.

Тя нададе сърцераздирателен вик. Той бързо сложи ръка на устата ѝ, за да го заглуши. Беше проникнал в нея. Това не ѝ харесваше. Не ѝ харесваше болката, разкъсването и нахлуването в тялото ѝ. Него не го болеше! О, не, той беше един варварин, който се движи вътре нея, отново и отново, докато изведнъж престана, гърбът му се изви ѝ тялото му застина. Тя отвори очи и го погледна в недоумение. Видя че неговите са затворени главата му е отметната назад, а от гърлото му излизаха стонове, сякаш изпитва адска болка.

Той само простена, сподавил надигналия се в него вик. Заради братята ѝ, предположи тя. След това се отпусна с цялата си тежест. Тя усещаше, че той все още в нея, усети соковете и семето му, усети... не знаеше какво усети. Сигурно болката, която той ѝ причини, но не усещането беше нещо повече от раздиращата пулсираща болка. Той я беше излъгал, когато ѝ казваше да му има доверие. И тя му беше повярвала като първа глупачка. Поне докато той не проникна със сила в нея.

Чувстваше се предадена.

Той дишаше тежко. Главата му бе отпусната до нейната на възглавницата. Тялото му лежеше върху нейното. Тя почувства потта, с която и двамата бяха облени.

Беше ѝ трудно да говори спокойно. Искаше да го удря, да крещи. Въпреки това овладя гнева си и спокойно му каза:

– Това не ми хареса, Колин. Беше ужасно.

Той усещаше сърцето си като чук в слепоочията, не му стигаше въздух. Струваше му се, че гърдите му се пръснат. Чувстваше се безтегловен, празен. Помнеше всеки миг от изливането си като чудесен и

несравним с нищо преживяно досега, несравним и с представите и очакванията му... А на нея не ѝ беше харесало. Било ужасно. Не, не можеше да е вярно. Той поклати глава. Сигурно не беше чул добре.

Отне му доста време, за да успокои дишането си. Той мълчеше, а тялото ѝ под неговото не помръдваше. Предположи, че ѝ тежи, но не се отмести. Още беше в нея, вече не толкова дълбоко, но все още потръпваше от наслада и желание при допира с плътта ѝ. Най-сетне намери сили да се надигне на лакти и погледна надолу към жена си.

При това движение отново се плъзна навътре в нея. Тя потръпна от болка и стисна зъби. Той моментално спря.

– Съжалявам – извини се, но всъщност не съжаляваше. Поне не за това, което се случи, защото за първи път в живота си беше изпитал такава наслада. – Твоята невинност е вече минало, скъпа. Вече няма да те боли.

Тя повече не можеше да си налага спокойствие и избухна.

– Ти ме излъга, Колин. Каза, че ще стане. Каза ми да ти вярвам.

– Естествено, аз съм твой съпруг. Не усещаш ли, че съм в теб? Значи е станало. Съвсем нормално е да бъда в тебе. Съвсем нормално е да изливам семето си в твоята утроба. Следващия път всичко ще стане полесно. Може би ще ти хареса. И сега ти беше поне малко приятно, нали?

– Не си спомням.

Не си спомняше? О, но той отново я желаше. Това го изненада и малко го притесни. Разбира се, не беше чак такъв разгонен дивак, че да насили отново току-що обезчестената си съпруга. Не той не беше такъв. Но когато усети да го обхваща с горещата си плът, той простена. Това беше твърде много. Много повече отколкото беше способен да издържи мъж, чийто разум е подвластен на насладата. Той стегна тялото си и отново проникна в нея.

Тя изпищя от болка и страх. Заудря го с юмруци, блъскаше го и се опитваше да се откопчи от него, но колкото по-буйна беше съпротивата ѝ, той толкова по-дълбоко навлизаше в нея. Усещаше плътта ѝ да пулсира около него и вече нищо не беше в състояние да го спре. Чу виковете ѝ, но не спря. Не можеше да спре. Отново достигна върха на възбудата си и високо изстена.

След това пак отпусна тялото си върху нея, дишаше тежко и се чудеше, какво става с него.

– Още колко пъти ще направиш това?

– Мисля, че ще поспра за известно време. Джоан, нали не плачеш? Не, кажи, че не плачеш. Повече нищо няма да правя, обещавам.

Той се успокои, защото гласът ѝ вече не трепереше. Тя каза:

– Много те обичам, Колин, но едва ли ще мога понасям често това. Не беше никак приятно. Знам, трябваше да го направим, за да не ме върне Дъглас у дома в Лондон и да анулира брака ни. Но след като вече го направи, необходимо ли е и в бъдеще да го правиш често?

Желанието му беше да я увери, че е готов да го направи за трети път, още сега, пък даже и за четвърти, но замълча. Беше ѝ причинил болка, а тя нямаше представа за удоволствието, което можеше да изпита.

– Съжалявам – каза той и се опита да се измъкне внимателно от нея. Усети как тялото ѝ се стегна, чу я да плаче: – Съжалявам – и се ядоса на себе си, че повтаря извиненията си като папагал.

– И все пак не разбирам.

– Какво не разбираш?

– Винаги съм мислела, че Дъглас и Алекс, това е жена му, нали се сещаш... Е, добре, винаги съм смятала, че и на нея много ѝ харесва да е в леглото заедно с него. Райдър и Софи също, но сега... може би харесват само целувките, а понасят и търпят останалото, защото обичат съпрузите си. Но е много трудно, Колин. Не знаех, че е така.

– Казах ти, че следващия път, когато го направим ще ти хареса. Обещавам ти, че ще бъде така.

Но тя не му вярваше, естествено, и той не можеше да я обвинява за това. Нали беше готов отново да я об्लाдае, въпреки че знаеше за болките, които и причинява.

– Съжалявам – за трети път се извини. – Както решиш.

Тя лежеше по гръб. Той се надигна и се изправи до леглото. Върху белите чаршафи и по бедрата ѝ имаш кръв, смесена с млечнобели капчици. Той се надвеси над нея и Синджан, която се страхуваше от найлошото, изпищя с цяло гърло.

В следващия миг някой заблъска по вратата на спалнята. Чува се виковете на Дъглас.

– Какво става там вътре? Синджан, какво има?

– Дръпни се, Дъглас! Той я убива! – това беше Райдър, който блъсна вратата и нахлу в спалнята, последван от брат си.

Настана смъртна тишина. Братята не помръдваха. Нощниците им се усукваха около босите им нозе и те се взираха в своя нов зет, който стоеше гол до Синджан – просната по гръб в леглото, но това беше само за миг, защото почти моментално тя грабна завивките и ги дръпна над раменете си.

– Излезте от тук! – извика тя на братята си, почувствала се толкова унижена, че мислеше, че ще умре. – Как смеете! По дяволите и двамата? Махайте се оттук!

– Но, Синджан, чухме те да крещиш. Ти виеше от болка...

Тя възвърна самообладанието си. Мислеше, че е невъзможно, но успя. Дори можа да им се усмихне – едва-едва, несигурно и съвсем измъчено.

– Виж какво, Дъглас, много път съм чувала Алекс да цепи въздуха с викове. Не можа ли и аз да викам?

– Това не беше вик на удоволствие – каза Райдър с леден глас, от който тя потрепери от страх. – Това беше вик на болка. Какво ти направи този кучи син?

– По дяволите! – изрева Колин. Той грабна захвърлената си нощница и я нахлузи набързо. – Това е повече от смешно! Не мога ли да имам спокойствие в собствения си дом? Да, тя викаше. И двамата вървете по дяволите! А вие какво очаквахте? Та тя беше девствена, за Бога, и трябваше да отнема проклетата ѝ невинност!

Дъглас първо погледна Райдър, после Колин. После изрева от ярост и с цяло гърло закрещя.

– Ах ти, подъл кучи сине. Ах ти, долен дръвнико. Този път наистина ще те убия, гаден лъжец такъв!

– Не започвайте отново – опита се да ги спре Синджан.

– Ще започнем отново, по дяволите! – заяви Райдър и брадичката му се тресе от ярост. – Ти си била *девствена*, Синджан? Ти, която си омъжена за този дивак от колко време? *Съвсем* омъжена, нали така? Омъжена *по всички* начини! Добре тогава, как така се оказа, че още си невинна? Този развратен непрокопсаник няма вид на мъж, който ще изчаква някого или нещо.

Синджан омота завивките около себе си и седна в леглото. Колин приличаше на насъскано куче, готово да нападне всеки миг. Беше приведен напред със свити юмруци и с горящи очи като на хищник. Братята ѝ пристъпваха напред, сякаш готови да пролетят кръв.

– Престанете и тримата! – извика тя. Къде беше сега Енгъс с проклетата си пушка? Тя скочи на крака и застана пред братята си. – Само да сте посмели, чувате ли ме? Само да сте посмели!

Но те не ѝ обърнаха внимание, решени да пребият Колин. Тогава тя заговори спокойно и студено. Никога не бяха я чували да говори преди така.

– Сега и двамата напуснете спалнята ми или се заклевам, че никога

повече няма да разговарям с вас. Кълна се.

– Не, не можеш да направиш това – каза Дъглас преbledнял.

– Не съзнаваш какво говориш – заяви и Райдър и отстъпи крачка назад. – Ние сме твои братя, ние те обичаме, ние...

– Точно това ще направя. Изчезвайте и двамата. Ще говорим за това сутринта. Изправихме ме на нокти от срам и ако... – гласът ѝ се разреperi и тя се разрида.

Стана толкова неочаквано, че Дъглас и Райдър се втурнаха към нея. Колин вдигна ръка и вече съвсем, успокоен ги спря.

– Не, господа. За нея ще се погрижа аз. Ще разговаряме сутринта. Сега излезте.

– Но тя плаче – каза Райдър слисан. – Синджан никога не плаче.

– Сигурно си и направил нещо, за да плаче, кучи сине...

– Оставете ни сами, Дъглас – Колин обви ръце около Синджан.

Райдър и Дъглас излязоха. Не искаха да го направят, но нямаха друг избор. И двамата неохотно напуснаха стаята, без да престават да ругаят.

Колин не каза нищо. Беше притиснал Синджан плътно до себе си и гледаше, как вратата се затваря зад тях.

– Трябваше да заключа проклетата врата – заяви той, ядосан на себе си. – Това ще ми е за урок. Трябва да взима съответните мерки, щом двамата братя на жена ми я обичат толкова много, че са готови да убия всеки, който я докосне с пръст, ако това не ѝ харесва.

– Ако беше заключил, щяха да издънят вратата. Това нямаше значение. А ти направи много повече от това да ме докоснеш с пръст.

– О, тя говори – възхити се Колин. – Каква величествена гледка. Младоженката внезапно избухва в сълзи и в следващия миг говори с най-спокойния тон, който съществува – той я отблъсна от себе си. Очите ѝ още бяха влажни, но вече не плачеше. Това обаче не го умилостиви. Сграбчи я за раменете и я разтърси.

– Сега ще ти кажа нещо, Джоан, и се надявам никога повече да не ми се налага да го повтарям. Това е моят дом. Ти си моята съпруга. По дяволите, аз съм мъж, а не някакъв сополанко и няма защо да ме защитаваш, като ме криеш зад проклетата си фуста. Разбираш ли ме, госпожо?

Тя се опита да се изтръгне от ръцете му, но той я държеше здраво. Искаше да го удари. Разкрещя се срещу него като обезумяла.

– По дяволите, щяха да те убият! Щяха да те смажат от бой. А ако си отвориш добре очите, ще видиш, че нямам никаква фуста!

– Недей да извърташ! Никога повече да не си посмяла да заставаш пред мен. Разбра ли ме, госпожо? За Бога, може да се окаже наистина опасно и да бъдеш ранена. Та тук е Шотландия – една страна, която е доста по-различна от благовъзпитания рай на юг. Винаги съществува опасност от насилие. Повече няма да допусна да се държиш така безразсъдно. Разбра ли ме?

– Ти не си сополанко, а си глупак на глупаците! Развилнял си се като разярен бик. Това е пълен абсурд! Престорих се, че плача, само за да ги накарам да престанат да разпитват. Както виждаш, сработи безотказно. Какво толкова сбърках?

– До гуша ми дойде! – той се плесна по челото. – Това вече преля чашата на търпението ми, по дяволите! Марш в леглото, Джоан, тресеш се цялата от студ.

– Няма. Отново ще ми причиниш онези ужасни болки. Никак не ми харесва това, Колин. Не искам отново да го правиш. Не ти вярвам.

Той не знаеше какво да направи. Стоеше в средата на мрачната стая с опушени стени, вехти мебели и избелели пердета. Стоеше в една стая със своята съпруга, която му заявяваше, че не може да спи заедно с нея. Беше невероятно. Беше нечувано и невиждано. Освен това тя беше имала наглостта за пореден път да се изтъпани между него и братята ѝ. Беше вбесен. Вече не разсъждаваше логично. За миг се озова до нея и дръпна завивките, с които се бе омотала. Грабна я на ръце и я запокити в леглото.

– Стой там!

След това оправи одеялата, метна ги отгоре ѝ и каза:

– Стоплай се.

– Няма да влизаш отново в мен, Колин. Няма да го допусна. Беше ужасно. Няма да направиш това отново. По дяволите, стой настрана!

Търпението му се изчерпа. Първо братята ѝ, а сега и тя, си позволяваха да го командват. Тя беше негова съпруга и беше крайно време да започне да се държи с нея така, както възнамеряваше да се държи и напред. Усети, че отново е възбуден. Това му беше достатъчно, за да се нахвърли върху нея. Моментално запуши устата ѝ с ръка и разтвори краката ѝ. Тя се съпротивляваше с всички сили, но не успя да се откопчи. Той се вмъкна между краката ѝ и ги разтвори толкова широко, колкото искаше. След това проникна в нея, но този път по-бавно. Тъй като тя беше още влажна от семето, което беше излял в нея преди, и от собствените си сокове, успя да навлезе без усилие дълбоко в нея. Този път, когато започна да се движи в нея, болката не беше така раздираща, но

все пак я болеше, защото плътта ѝ беше наранена отпреди. Въздържа се да не крещи. Последното нещо, което искаше, беше братята ѝ отново да нахлуят в стаята. А това нямаше да бъде никакъв проблем за тях, защото той пак не беше заключил вратата. Понасяше болката със затворени очи и свити в юмруци ръце, отпуснати покрай тялото ѝ. Обърна глава и я навря в дюшека. Повече не помръдна. Той не беше така енергичен, както преди, нито беше груб. Не продължи дълго. Опита се да я целуне, но тя продължаваше да държи главата си обърната встрани. Чу, че дишането му се учести, усети, че тялото му завибрира и потръпва от насъбралото се напрежение. Той се освободи и простена. Когато свърши, не се свлече върху ѝ както преди, но веднага се отдръпна. Тя едва сдържа болезнения си вик. Беше толкова натъртена и разранена, че се съмняваше дали изобщо ще може да се движи. Знаеше, че той се е изправил до леглото и я наблюдава, но това не я интересуваше. Изобщо не я беше еня, че е с разтворени крака. Че лежи гола. Нямаше никакво значение. Всичко беше без значение. Ако пожелаеше, той можеше отново да я обладее и тя не беше в състояние да му попречи. Нека я гледа. Много важно! Той все още не проговаряше. Синджан чуваше дишането му – запхтяно и забързано.

– Цялата лепна. Искам да се измия.

Той задиша по-спокойно. Господи представяше си колко е оклепана и как лепне, след като три пъти се беше освободил в нея. Въздъхна и се опита да възвърне самообладанието си, като заглуши надигналите се в него угризения и гняв от нелепата ситуация.

– Остани в леглото. Ще донеса вода и хавлия.

Синджан не помръдна. Затвори очи. Това беше нейната първа брачна нощ – смесица от болка и смут, след което в спалнята бяха нахлули Дъглас и Райдър. Обърна гръб на Колин и сви крака към гърдите си. Толкова много ѝ се искаше сега да е онази Синджан, която беше само до преди месец. За онази Синджан всичко беше просто и ясно. Тя умееше да се весели, да се шегува, да мечтае за любов. Само беше погледнала Колин и за миг мечтата ѝ се беше превърнала в реалност. Но за какво всъщност беше мечтала – измислици и фантазии на едно момиче, което изобщо не познава живота. Всичко се беше объркало.

Тази вечер плака за първи път от три години насам.

Колин стоеше до леглото. Чувстваше се точно като развратен кучи син, за каквото го бе обявил Дъглас. Беше напълно безпомощен пред нея. Тя не плачеше нежно, по женски, а ридаше – високо и грозно, от дълбините на душата си.

– Добре, по дяволите – каза той, качи се на леглото и легна до нея, като я обви с тялото си. Тя спря да реве и започна да хлипа. Той я целуна по тила. Тя се стегна и рече:

– Моля те, Колин. Не ми причинявай повече болка. Аз наистина не заслужавам да ме наказваш така.

Той затвори очи, когато чу думите ѝ – без съмнение тя беше убедена в правотата си. Вината беше негова, защото се беше държал грубо и недоцялано. Беше действал прибързано, облада я три пъти, като последния път съвсем не беше както трябва. А и вторият път не беше особено добре, но поне имаше основание да го направи. Третия път го направи единствено, за да я накаже. Наистина, съвсем не се беше държал така, както подобава.

– Няма – каза той. – И да искам, не мога. Нямам физическа възможност. Заспивай!

За голяма изненада Синджан заспа веднага, щом затвори очи. Спа дълбоко и продължително. Събуди се чак на сутринта, когато Колин я обърна да легне по гръб. Тя потръпна от студения полъх и отвори очи. Той се бе надвесил над нея, в ръката си стискаше хавлиена кърпа.

– Отпусни се и ми позволи да те измия.

– О, не – тя се отдръпна от него и се претърколи няколко пъти в огромното легло, докато стигне другия му край. – Не, Колин, ще се оправя сама. Моля те да излезеш.

Той стоеше и се мръщеше, хванал хавлията в протегната си ръка. Чувстваше се като глупак.

– Много добре – каза най-накрая. Хвърли хавлията към нея и чу как тя плесна, когато се удари в китката ѝ. – Енгъс ще качи в стаята ведра с гореща вода. Изкъпи се бързо, защото и аз искам да се измия, а ти явно нямаш желание да споделиш ваната с мен, което е много жалко, защото вече съм твой съпруг – нещо, което ако си достатъчно честна да признаеш, до неотдавна желаше повече от всичко на този свят. Ти искаше да се оженим и да имаш моето мъжко тяло. Или може би не в тази последователност?

– Ти като че ли ми се сърдиш – каза тя и дръпна завивките почти до носа си. Беше много обърквана. – Това е доста странно, Колин. Ти ми причини болка, не можеш да го отречеш, а сега на всичко отгоре се сърдиш.

– Не се сърдя на теб. Ядосан съм на проклетата ситуация.

На вратата се почука.

– Не мърдай – каза ѝ той през рамо. – Остани завита с одеялата.

Беше Енгъс, а не братята ѝ, готови да се бият. Той внесе две ведра, от които се вдигаше пара.

Колин изля водата в порцелановата вана, вдигна глава и попита:

– Ще можеш ли да дойдеш до тук гола и да се потопиш в горещата вода?

Тя въобще не си представяше такова нещо. Поклати глава.

– Изкъпи се първо ти.

Той съблече халата си и влезе във ваната. Облегна се назад и присви крака в колената. Синджан щеше да избухне в смях, ако не се чувстваше толкова нещастна. Не искаше да напуска леглото. Не искаше да се среща с братята си.

Никой от тях не продума. И Дъглас, и Райдър изглеждаха така, сякаш са взели решение повече да не се бият и да не спорят с Колин. Явно бяха осъзнали, че са поставили сестра си в много неловко положение. Още повече я притесниха обаче, след като дадоха да се разбере, че са обсъдили положението и са решили как да се държат. Да разговаря за случилото се, дори с тях, беше нещо, което Синджан не можеше да понесе.

След втората чаша кафе Райдър заяви.

– Дъглас и аз си тръгваме тази сутрин, Синджан. И двамата съжаляваме, че се намесихме и те поставихме в неудобно положение. Въпреки, всичко, ако някога имаш нужда от нас, само ни пиши или прати някой до Дъглас или до мен. Веднага ще пристигнем. Ще направим всичко, което пожелаеш.

– Благодаря ви – отговори тя. Изведнъж ѝ се прииска да не я оставят, да не ѝ обещават, че никога повече няма да се месят в живота ѝ. Винаги го бяха правили. Обичаха я. Дори и снощи го направиха от обич към нея.

Когато час по-късно те се готвеха да тръгнат, тя се почувства като ограбена. Останала сякаш сам самичка на този свят. И за първи път изпита страх от това, което беше сторила. Хвърли се към Дъглас и се притисна към него.

– Моля те да внимаваш. Поздрави Алекс.

– Ще я поздравя.

– И близнаците. Както разбрах от Райдър, те съсипват къщата му с пълна сила. Сигурно гледката е страхотна. Толкова ми липсват децата...

– Знам, скъпа, знам. И на мен ми липсват. Цяло щастие е, че Райдър

и Софи обожават децата, дори и малките пакостливи дяволчета. Затворих къщата в Лондон и Алекс и момчетата ще са пристигнали вече в Нортклиф Хол, когато се прибера. Не се тревожи за *Майка*. Ще се погрижи писмата ѝ до теб да са приятни, а не изпълнени с вечните ѝ мърморения и натяквания.

Когато Райдър на свой ред я прегърна, той ѝ каза:

– Ще целуна Софи и ще прегърна и погала всички палавници вместо теб. Страшно ще ми липсваш, Синджан.

– Не забравяй и Грейсън, Райдър. Толкова е красив. Ужасно ще ми липсва.

– Той е съвършено копие на Софи. Само очите му са шербруковосини и има волевата брадичка на нашия род.

– Да. Толкова го обичам.

– Ш-ш-т. Не плачи, скъпа. Мисля, че разбирам как се чувстваш. Нали и Софи трябваше да напусне своя дом в Ямайка, за да дойде с мен в Англия. Знам как понякога ѝ се късаше сърцето от носталгия по дома. Най-малкото – в Англия направо умираше от студ. Но Колин е твой съпруг и ще се грижи добре за теб.

– Да, знам.

Обаче не прозвуча така, сякаш е убедена в това, помисли си Райдър. О, Господи, какво можеха да направят? Тя вече беше омъжена за него. Да, но как да я оставят тук сама... Това не му харесваше. Когато обсъждаха въпроса с Дъглас, брат му беше настоял, че вече достатъчно са се намесили и че е време да тръгват. Райдър каза:

– Понякога в началото на брака нещата не са толкова прости, колкото ни се иска...

Тя вдигна очи към него, сякаш не разбираше. Той доуточни.

– Разбираш ли, понякога възникват дребни проблеми, но с времето всичко се разрешава, Синджан. Трябва да проявиш търпение, това е всичко – Райдър не беше сигурен, че това, което току-що ѝ каза, имаше нещо общо с нейното положение. Измъчваше го болката в погледа ѝ. Не искаше да я оставя сама в тази проклета чужда страна, при този проклет неин съпруг, когото тя почти не познаваше.

Колин стоеше встрани, наблюдаваше ги и се мръщеше. Ревнуваше – и макар да изпитва подобно чувство в този момент направо не беше за вярване – той знаеше коя е причината за ревността му. Те тримата бяха толкова близки, а той самият и по-големият му брат Мелкъм винаги бяха на нож. Баща им само се усмихваше и заставаше на страната на поголемия, защото той беше бъдещият господар, бъдещият граф и от

значение беше само неговото мнение, вярвах само на неговите думи, важни бяха само неговите желания, безкрайните му дългове, направени от хазарт и скитосване с проститутки. По-късно Колин се бе отказал да воюва на страната на Наполеон. Знаеше, че баща му държи на това, само за да го предизвика, а не защото има твърди убеждения, които настоява синът му да последва. Брат му споделяше убежденията на бащата, само за да го дразни и да се опита да го принуди по този начин да напусне Шотландия. Но въпреки всичко Колин не напусна родината си. Искаше длъжност в английската армия, но баща му отказа да му я купи, защото имаше други планове за него. Използва го, за да сложи край на родовата вражда с Макферсонови. Колин се ожени за Фиона Дахлинг Макферсон, когато беше на двадесет години. С това настъпи краят на семейната вражда – допреди един месец. Тогава беше станало нещо, което сигурно е накарало Робърт Макферсон да забрави примирието.

– Да не би нещо да не е наред, Колин?

Говореше Дъглас. Колин бързо пропъди неприятните мисли от главата си и отговори.

– Не, няма нищо. Ще се грижа добре за сестра ви. Не се тревожете.

– И ще я доведеш на гости у дома в началото, на следващата есен. Дали ще можеш?

Колин бързо обмисли и кимна.

– Дадохте ми необходимите средства, с които да стъпя на крака, да оправя дома и земите си. Предстои ми много работа, но се надявам до есента всичко да е наред.

– Парите са на Синджан, не са мои. Радвам се, че ще бъдат използвани добре. Лично аз мразя пред очите ми да се съсипва имот.

– Може би... – каза бавно Колин, като погледна двата великолепни арабски жребци, които цвилеха и пръхтяха. Енгъс държеше единия за поводите, а някакъв уплашен млад коняр – другия. – Може би ще пожелаете някой път да ни гостувате и вие. След като *Вер* бъде възстановен, разбира се. Пътят до замъка е много красив, с дървета от двете страни от началото до края. А сега, с настъпването на пролетта, короните им образуват тунел над пътя.

– Ще ни бъде много приятно – каза Дъглас. – Райдър може да вземе всички деца.

– Обичам децата – заяви Колин. – В замъка *Вер* има много място. За всички ще се намерят стаи.

След тези думи Дъглас и Райдър потеглиха, махнаха с ръка за сбогом и прищпориха конете по павираната улица с развети зад себе си

наметала.

Синджан стоеше на улицата и гледаше след тях. Никога досега не се бе чувствала толкова нещастна. Нямахме да допусне обаче нещастие-то да свие гнездо в сърцето и мислите ѝ. Въпреки всички неприятности в леглото, тя беше омъжена за Колин. Райдър беше прав. Тя трябваше да прояви търпение. В края на краищата нали обожава съпруга си? Значи може да забрави за това, което ѝ причини. Щеше да се справи. Имаше много неща, които трябваше да направи. Не беше от хората, които само хленчат колко са нещастни. Разбира се в миналото не се беше сблъсквала с кой знае какви несполуки и нещастия, за които да плаче.

Обърна се и се усмихна на съпруга си. Макар, че не се получи особено блестяща усмивка, опитът ѝ да го направи заслужаваше похвала.

– Искан ми се още една чаша чай. А ти?

– Да, Джоан. Мисля, че и аз искам – той мина зад нея и каза. – Харесвам братята ти.

Тя за миг замълча, после въодушевено каза:

– Да. И аз много ги харесвам.

– Знаем, че ще ти липсват. Обещавам ти скоро да ги видиш.

– Аха. Обещавах ми.

Той остро я погледна, но не каза нищо.

ОСМА ГЛАВА

Пристанът в залива Форт беше затлачен с боклуци, вонеше на развалена риба и на пот от телата на гръмогласните хамали. Въздухът беше пропит и с други миризми, които тя, слава Богу, не можа да разпознае. Беше задръстен с каруци и товарни талиги. Във водата имаше толкова много лодки – с всякакви размери – че направо беше чудно как се бяха побрали в залива, без да се разбият. Две талиги се сблъскаха и от едната се изтърколи някаква дъбова бъчва. Тя се удари с гръм в паветата, отскочи и се отправи към водата, като набираше все по-голяма скорост, докато накрая се разби в железния парапет. Плисна гъста тъмна бира, чийто остър, мирис изпълни въздуха. Синджан се усмихна и подуши. Никога не беше ходила на пристанището в Лондон, но предположи, че и там е същото. Колин я хвана за лакътя, без да каже нищо, и я поведе към един ферибот, който беше толкова наклонен към брега, че приличаше на кон изправил се на задните си крака. Беше дълъг, тесен шлеп с небоядисани дървени перила и се казваше *Звездата на Форт* – твърде претенциозно име за толкова окаян морски съд. Конете вече бяха на борда и се намираха в близост до хората, което явно не им харесваше. Фериботът беше собственост на някакъв старец, който разполагаше с най-нецензурния речник, който Синджан беше чувала. Псуваше непрестанно хора, животни, куфари и сандъци. Дори наруга отсрещния бряг. Синджан искрено съжали, че разбира само някои от думите. Тя забеляза, че Колин се подразни от реакцията на стареца, когато един кон го блъсна няколко пъти в гърдите и той изля цялото си недоволство от всичко живо в радиус от три мили наоколо.

Фериботът потегли и Синджан се огледа ужасена, защото очакваше всеки миг да се блъснат в някоя лодка. Минаха на косъм от един холандски кораб. Озоваха се толкова близо до някаква фрегата под испански флаг, че се наложи моряците да отгласнат двата съда с дълги дървени пръти, за да ги отделят един от друг. Сякаш нищо от това не притесняваше Колин. Сигурно си е съвсем в реда на нещата, помисли тя, защото той все пак е шотландец и всичко това му е добре познато. Дори конете усетиха соления хлад на въздуха и започнаха тежко да дишат. Поне денят беше красив – времето беше меко, слънцето се бе вдигнало високо в небето сред облаците. Наближиха отсрещния бряг. Полуостров Файф вече се виждаше достатъчно ясно и тя забеляза, че изглежда съвсем по

английски, като Съсекс. Тревата беше сочна, свежа и буйна, хълмовете се извисяваха плавно в далечината, беше красиво и Синджан усети прилив на ентузиазъм. В този миг *Звездата на Форт* се блъсна в някакъв шлеп. Дватама капитани започнаха да си разменят ругатни, конете да цвилят, а пътниците да размахват юмруци. Синджан се опита да не избухне в смях, когато усети, че и тя крещи на капитана на шлепа.

Фериботът пресече реката на най-тясното място, наречено *Тесния път на кралицата*. Никак не беше красиво, защото водата беше мътна, гъмжеше от нечистотии и имаше много водовъртежи. Но за сметка на това гледката на изток, към Северно море, беше величествена. Най-неочаквано Колин каза:

– Това тук е част от дългото устие на река Форт. В нея се вливат води почти по целия ѝ път до западното крайбрежие. Там тя е много широка, водата е дълбока и толкова синя, че ти идва да извикаш като я видиш. След това коритото се стеснява и реката започва да криволичи из равнинната пустош на Стърлинг.

Синджан пое дълбоко въздух. След като го изслуша кимна, обърна се и подпря лакти на парапета. Страхуваше се да не пропусне нещо от гледката. Освен това нямаше желание да разговаря със съпруга си.

– Ако погледнеш нататък, можеш да видиш Двореца. Днес времето е ясно и гледката наистина е поразителна.

Синджан се обърна покорно и погледна.

– Миналата вечер, когато целият беше обвит в мъгла, ми се стори по-тайнствен и по-ефирен. Виковете на войниците, които се чуваха от време на време, приличаха на гласовете на изплували от сивата мъгла призрази. Приличаше на приказан готически палат.

В отговор Колин само изсумтя и се обърна към разцепените води.

– Ще трябва да се приспособиш към мъглата – каза той. – Дори и през лятото минават цели седмици, без да видим слънце. Но иначе е топло и е достатъчно светло, за да четем дори в полунощ.

Като чу това, Синджан се оживи и попита:

– Нали имаш добре подбрана библиотека във *Вер*, Колин?

– Библиотеката, както почти всичко останало в замъка, е в пълен хаос. Брат ми не се интересуваше от нищо, а след смъртта му не ми остана време да въведа някакъв ред. Ще трябва да я прегледаш, за да откриеш дали има нещо, което те интересува. В моя кабинет в кулата има само подбрани книги.

– Може би ще се намерят романи? – изпълненият ѝ с надежда глас предизвика усмивката му.

– Страхувам се, че едва ли са повече от един-два – отвърна той. – Запомни, че се намираш в сърцето на една презвитерианска страна. Пламъците на ада очакват всеки, който не е бил предупреден, че не трябва да чете романи. Опитай се да си представиш Джон Нокс, който чете с наслада някой от романите на Мисис Радклиф. Това е направо невероятно.

– Е, добре. Остава ми надеждата Алекс да е изпратила всичките ми книги. Дано се окаже, че е така, когато пристигнат сандъците с багажа ни.

– Стига брат ти да не е заповядал преди това да изгорят всички твои вещи.

– Напълно е възможно. Когато е ядосан, Дъглас е в състояние да сътвори невероятни неща.

Синджан се надяваше багажът им да пристигне скоро. Имаше опасност да се окаже без дрехи за преобличане. Дори синият ѝ костюм за езда, който беше един от любимите ѝ, беше в окаяно състояние. Тя изтупа праха от ръкава си и погледна към спътниците им. Повечето бяха селяни, облечени в груби дрехи от домашно тъкана вълна в убити тонове, с дървени обувки и кожени елечи. Имаше и един мъж, явно с благороднически произход, с риза с висока яка, който беше доста преbledнял от полюшването на шлепа. Друг от мъжете имаше вид на преуспяващ търговец. Той непрекъснато плюеше във водата и зъбите му бяха също толкова кафяви, колкото и плюнката. Езикът, на който говореше, не беше английски, въпреки че Синджан разбираше почти всичко. Звучите се преливаха в неповторим ритъм, който звучеше едновременно грубо и мелодично.

Синджан не каза нищо повече на своя съпруг. Той поне се стараше да се държи любезно с нея, тя също, въпреки че не ѝ се искаше да е мила и любезна. По-скоро искаше да го удари. Погледна го в лицето, обърнато в профил, и задържа погледа си, защото не можеше да откъсне очи от съвършената му красота. Брадичката му бе вирната и очите му затворени, като че ли с това искаше да потвърди, че е шотландец и вече си е у дома. Една чайка прелетя край него и изписка направо в лицето му. Той отметна глава назад и избухна в неудържим смях.

Тя обаче не си беше у дома. Вирна брадичката си като него. Вдъхна морския въздух, напоен предимно с миризма на риба, хора и коне. Погледна чайките, гларусите и стридоядите, които кръжаха възторжено около шлепа в очакване да получат възнаграждение във вид на трошички хляб от пътниците.

– Още днес можем да пристигнем във *Вер* – каза Колин. – Пътят не е повече от три часа. Слънчево е и ще ти бъде приятно. Мислиш ли, че ще можеш да яздиш?

– Сигурно. Но е странно, че ми задаваш този въпрос. Знаеш, че съм отлична ездачка.

– Да, но сега е малко по-различно. Имам предвид, че може би си разранена.

Тя леко се извърна, за да го погледне в очите.

– Казваш го, сякаш си особено доволен от себе си. А това е малко странно.

– Въобще не съм доволен, а съм загрижен. Ти явно чуваш само това, което ти се иска да чуеш, а не това, което ти казвам.

– Но чувам огромно задоволство в гласа ти. Е добре, Колин, какво би станало, ако ти кажа, че съм много разранена? Може би ще наемеш носилка? Може би ще окачиш табела на врата ми, на която да пише, че не мога да яздя, защото съм като разорана, като дълбоко разорана ечемична нива.

– Сравнението ти е забавно, но нищо повече. Не, ако си много разранена, ще те кача на моя кон. Би могла да се отпуснеш в скута ми и болката, която сигурно изпитваш, да бъде по-гърпима.

– Бих предпочела да яздя сама. Благодаря ти, Колин.

– Както желаяш, Джоан.

– Освен това предпочитам да не бяхме напускали Единбург.

– Вече сподели мнението си по този въпрос. Обясних ти кое налага да тръгнем толкова бързо. В Единбург е опасно, а не искам да ти бъдеш изложена на опасност. Ще те заведе във *Вер* и ще се върна сам в Единбург. И на двамата ни предстои много работа.

– Никак не ми се иска да остана сама в замъка с хора, които дори не познавам, Колин.

– След като си тяхната господарка, какво значение има? Ако нещо не ти харесва, като се върна можем да го обсъдим и да го променим. Може дори ще направиш списъци, които да прегледам.

– Говориш така, сякаш става дума за детето ти, а не за съпругата ти. Ако съм недоволна от някой слуга, ще мога ли да го уволня или ще трябва да впиша името му в списъка, така че съпругът ми...

– Аз съм господарят.

– ...така че господарят да го прегледа и да вземе решение – като някой съдия.

– Ти си графиня Ешбърнхам.

– И какво друго включва това, освен да правя списъци и да се науча как да предявявам исканията си пред теб?

– Нарочно се заяждаш, Джоан. Погледни тази птица. Това е брегобегач. По английското крайбрежие им викате бекаси.

– Колко задълбочени познания имаш! Знаеш ли, че на коремчетата им се появява черна шарка, когато искат да се чифтосат? Не? Е, сигурно в Оксфорд не са успели да те научат чак и на това. Но може пък вината за незнанието ти да е в теб. Сигурно си прекарвал повечето време да чукаш своите дами в странноприемницата в Чипинг Нортън.

– Паметта ти е в окаяно състояние. Чукам е груба дума. Не бива да я използваш друг път. Позволяваш си, да говориш необмислено с прекалено голямо спокойствие. Съществува реална опасност да бъдеш хвърлена във водата.

Тя продължи, без да се двоуми.

– А сега, позволи ми да представя своето единствено искане пред теб. Искам да остана с теб. Въпреки всичко съм твоя съпруга.

– Какво имаш предвид с това въпреки всичко? Да не би да говориш за недотам приятните ти изживявания в нашето брачно ложе? Добре, ти не остана особено доволна. Но причината е, че ти си много тясна, а аз бях твърде ентузиазиран. Не трябваше да настоявам да го правим трети път. Вече ти се извиних няколкократно за това. Казах ти, че в бъдеще ще бъде по-добре. Не ми ли вярваш?

– Не. Ти ще си останеш такъв, какъвто си – прекалено твърд и огромен.

– Пак се заяждаш, нали?

– О, Колин. Върви по дяволите.

– Нима не си се погледнала в огледало, Джоан? Още имаш белег от камъка, който одраска лицето ти. Това беше всъщност куршум. Можеше да бъдеш сериозно ранена, дори убита. Ти ще останеш във *Вер*, докато аз се погрижа да се приключи с всичко това и повече да не те грозят никакви опасности.

– Но аз дори не успях да разгледам Двореца в Единбург!

– След като ти предстои да изживееш живота си в Шотландия, значи ще успееш да разгледаш Двореца толкова пъти, колкото пожелаеш.

– Макферсонови в Единбург ли живеят?

– Не. Живеят на около петдесет мили от моите земи, но както ми казаха, старият господар е в града, в удобната им къща близо до сградата на Парламента. Трябва да се срещна с него. Освен това, както вече няколко пъти ти казаха, трябва да свърша още куп неща. Да разговарям с

банкери и строители, да потърся нови мебели, да купя овце и да ги изпратя във *Вер*, да...

Той не довърши, защото тя, без да го изслуша, се обърна на другата страна. Да върви по дяволите! Сякаш не я интересуваха нито неговите мебели, нито добитъка, който трябваше да се купи, нито плановете му да възстанови замъка. Но, не. Причината беше, че той не я включваше в плановете си. Вече беше спорила достатъчно с него, но той остана непоколебим.

Тя седна на един куфар. Той се огъна под тежестта ѝ, но тя остана да седи по турски върху смачкания куфар, без да каже нищо на съпруга си. Поне не я беше нападнал отново, след като напуснаха къщата на Кинросови. Тя беше разранена, беше направо като разкъсана, но никога нямаше да му признае това. Щеше да язди, дори раните ѝ да бяха смъртоносни. Естествено, надяваше се, че не са.

Час по-късно те слязоха от *Звездата на Форт* и поеха към земите на Кинрос и замъка *Вер*, като вързаха куфарите зад седлата.

– Може би в края на лятото ще имаме възможност да се изкачим в планината. Гледката е направо поразителна. Все едно преминаваш от спокойното езеро в бурно море – всичко е в развалини, няма и следа от цивилизация. Ще ти хареса.

– Да – съгласи се рязко Синджан. Движението на коня ѝ причиняваше болка. Беше отлична ездачка, но досега не беше изпитвала такива страдания и независимо от това как се нагаждаше към хода на коня, седлото сякаш се забиваше в нея.

Колин я погледна. Тя беше отправила поглед право напред между ушите на своя жребец, беше вирнала гордо брадичка така, както държеше главата си непрекъснато през последните два дни. Беше облечена със същата тъмносиня амазонка, с която яздеше след него по време на тяхното бягство – красив спортен костюм, ушит по последна мода, който и стоеше като излят, защото тя – неговата съпруга – беше висока и стройна с матова кожа и прибрани коси под синята кадифена шапка за езда, чието щраусово перо нежно докосваше лицето ѝ. Костюмът беше доста пращен и измачкан, но въпреки това на него му харесваше. Сега след като разполагаха с пари, той можеше да ѝ купи много красиви неща. Помисли за дългите ѝ бели крака, за здравите ѝ стегнати бедра и стомахът го присви от надигналото се желание.

– Ще спрем за обяд в една гостилница близо до Ланарк. Ще имаш

възможност най-сетне да вкусиш нашата кухня. Агнес в къщата на Кинросови готви с голямо въображение националните ястия. Майка ѝ е родом от Йоркшир и затова тя предпочита английското говеждо с варени картофи пред шотландската национална кухня. Може би с удоволствие ще опиташ бруни.

За нея беше очевидно старанието му да е мил с нея, но това не я интересуваше в този момент. Бодеше я ужасно.

– Още колко път има до гостилницата?

– Около две мили.

Две мили! Мислеше, че не би могла да издържи дори и метър. Пътят беше хубав, широк, от двете му страни се извисяваха хълмове с лиственици и борове. Минаваха покрай ферми и дълбоко разорани ниви които ѝ напомняха за Англия. По пасбищата имаше добитък. Пресичаха на север полуостров Файф, който се намирал между устията на реките Форт и Тей, както Колин ѝ бе обяснил по-рано. Един район, който е бил защитаван от високопланинците на север и от английските нашественици на юг и по този начин се е превърнал в историческа люлка за религията и властта. Тя се увери за пореден път, че природата е много красива и за пореден път прецени, че това не я интересува.

– Там, отсреща, са разположени няколко необикновени хълма, образувани от базалтова лава на угаснали вулкани. Съвсем скоро ще се увериш сама колко гъсто са разположени един до друг, колко голяма площ заемат и колко са високи. Между тях има разпръснати езера, някои от които гъмжат от риба. Днес нямаме време, но скоро ще се разходим по крайбрежието. Там има само скали, които прорязват водите на Северно море, а то се блъска яростно в брега, като разгневен великан. Върху ивицата край морето е разположена цяла верига от малки рибарски селища, повечето от които са много живописни. Някой път ще се изкачим до връх Уест Ламонд – най-високата точка. Прилича на огромна камбана и гледката от там е наистина поразителна.

– Лекциите ти са много поучителни, Колин. Аз обаче предпочитам да науча нещо повече за *Вер* – бунещото на което ще бъде захвърлена.

– Уест Ламонд се намира недалеч на северозапад от Охтертухти...

Синджан изкрещя.

Той стисна зъби и рече:

– Опитвам се да те забавлявам, Джоан. Опитвам се да ти разкажа нещо интересно за твоята нова страна. Не ми допада непрестанния ти сарказъм. Не ме карай да съжалявам, че съм се оженил за теб.

Тя се извърна върху седлото, за да го погледне в очите, и отвърна:

– Защо пък не. Аз със сигурност вече съжалявам за това.

Тя забеляза гнева, който лумна в очите му, и усети същото чувство да се надига в гърдите ѝ. Пришпори коня в галоп и бързо се отдалечи напред. Веднага съжали, че го направи, защото от препускането тялото ѝ заподскача върху седлото. Сълзи опариха очите ѝ, но тя не задържа коня.

Гостилницата с доста странното име *Оскубаната гъска* се намираше в малко селце, разположено в подножието на един от проклетите стръмни базалтови хълмове. Голямата наскоро боядисана табела, която висеше на верига пред вратата, изобразяваше огромна гъска с малка главичка, дълга шия и почти без пера по тялото. Гостилницата явно беше новопостроена, което изненада Синджан, която смяташе, че всяка странноприемница в Англия и Шотландия би трябвало да датира най-малко от времето на кралица Елизабет I. Дворът беше изрядно пометен. От всички прозорци и врати долиташе шотландска реч, но с акцент доста по-различен от познанията на Синджан. Въпреки цялото си нещастие и страдание, тя се усмихна. Дръпна юздите на коня и известно време не смееше да помръдне, за да превъзмогне болките. Огледа се и видя Колин зад себе си, протегнал към нея ръце, за да ѝ помогне да слезе. Нормалната ѝ реакция би била да се измее и сама да скочи от коня. Но не и днес. Позволи му тази учтивост. Той я свали внимателно на земята и когато най-после тя стъпки на краката си, ѝ каза:

– Липсваше ми – наведе се да я целуне. Усети, че тя се стегна и я пусна. В края на краищата те се намираха в двора на една селска кръчма, пред очите на сума ти народ. Жената на собственика, Грита, поздрави Колин така, сякаш той беше любимият ѝ племенник, когото не бе виждала от много време, изрази бурно неодобрението си, че е отслабнал и възхищението си от прелестната Синджан, похвали вида на конете им, въпреки че беше ясно като бял ден, че са взети под наем, изкоментира как синьото на костюма на Синджан е в тон с очите ѝ... И изрече всичко това само на един дъх.

Вътре в сградата беше мрачно и студено, но миришеше приятно на бира. Имаше неколцина местни хора, които пиеха и приказваха тихо помежду си, без да обърнат внимание на графа и графинята.

Колин поръча бруни за себе си и за Синджан. Когато вече бяха на масата, той я наблюдаваше как отхапва от овесените курабийки с джинджирил. Бяха чудесни и тя ентусиазирано зажима на очакващата

одобрението ѝ Грита.

– А сега – каза той, – нека хапнем малко хегис¹⁰.

– Знам от какво се прави. Попитах Агнес. Не го намирам за особено вкусно, Колин.

– Ще свикнеш. Всеки около теб ще похапва от това ядене с огромно удоволствие. Децата ни ще бъдат захранени с хегис. Затова ти предлагам да го опиташ сега.

Техните деца. Тя го зяпна с отворена уста. Деца! Мили Боже! Та те бяха женени няма още и седмица. Той разбра защо тя реагира така и се засмя.

– Вярно е, че бях доста груб, Джоан. Три пъти излях семето си и е възможно вече да си заченала моето дете.

– Не – каза тя твърдо. – Не, още съм много млада. Освен това, още не съм сигурна дали го желая. Когато горката Алекс беше бременна, повръщаше непрекъснато, поне в началото. Холис, нашият иконом, скри във всяка стая на Нортклиф Хол по едно нощно гърне – изглежда спомениът за това беше мъчителен за нея и тя поклати глава. – Не, няма да напращам това, Колин. Не още.

– Страхувам се, че изборът за това не е твой. В много случаи децата са естественият резултат от правеното на любов и...

Нещо привлече вниманието ѝ. Тя изпусна вилицата си и го погледна.

– Правене на любов? Колко странен начин да се определи това, което ти направи с мен. Със сигурност има по-подходящи думи от тези. Например твоята мръсна *чукане*.

– Използват се най-различни думи, за да се назове съвкуплението – каза той с педантичен глас, забравил за миг нейния сарказъм. – Съдейки от собствения си опит, жените предпочитат поезията и евфемизмите, следователно *правя любов* е най-подходящият начин да се нарече това. А сега, госпожо, ще те помоля да говориш малко по-тихо. Може и да не си забелязала, но около нас има хора и ако за твоите аристократични английски очи те са диваци, за мен те са мои сънародници и съвсем не са глухи.

– Не съм казала такова нещо. Ти си...

– Аз съм реалист. Има вероятност да си забременяла и е най-добре да си подготвена да го приемеш, когато се случи.

Синджан преглътна.

10. Хегис – шотландско национално ястие – саздрма от агнешки дреболии. – Б.пр.

– Не – отрязва тя. – Няма да допусна това.

– А сега, моля, опитай хегиса.

Прехваленото хегис представляваше овнешко шкембе, пълно с черен дроб, сърпа, говежда лой, овесено брашно, картофи и целина. Синджан хвърли поглед към издутата овнешка топка, в която бе натикано всичко това, и ѝ се прииска да побегне.

– Ти не си поръчвал такова нещо на гостилничарката – произнесе бавно Синджан, докато гледаше с погнуса невероятната на вид издута гореща торба, пълна с нарязани карантии, които ѝ се искаше никога да не беше виждала. – Не е имало време да го приготви.

– Не е имало нужда да го поръчвам. Това е основното ядене, което сервира тук от пет години насам, откакто отвориха гостилницата. Яж! – като каза това той разряза шкембето и набучи на вилицата си едно доста голямо парче.

– Не. Не мога. Дай ми време, Колин.

Той ѝ се усмихна.

– Добре. Искаш ли тогава да опиташ малко клепшот? Това е ястие от Оркнейските острови, предполага се, че е пренесено при нас от викингите. Приготвя се от зеленчуци и обикновено се поднася заедно с хегис, но ти го хапни отделно и виж дали стомахът ти ще го приеме добре.

Беше му благодарна. Целината беше ужасна, но тя просто я избуца в края на чинията. Картофите бяха много вкусни, а ароматът на индийско орехче и сметаната придаваха наистина приятен вкус. Двамата повече не разговаряха.

Синджан прекара следващия час и половина направо замаяна от болката. Въобще не забелязваше проклетия пейзаж, въпреки че Колин не спираше да коментира забележителностите по пътя. Тя почти беше готова да се предаде и да му заяви, че повече не може да язди – нито ярд повече, нито дори фут – когато той каза:

– Спри, Джоан. Пред нас е *Вер*.

Гласът му преливаше от гордост и любов. Тя се надигна в седлото. Пред нея, разположена върху нисък хълм, се простираше постройка с размерите на Нортклиф Хол. Дотук обаче свършваха всички прилики. Западното крило представляваше истински замък от приказките – с наъбени зидове и кръгли триетажни кули с островърхи конусовидни покриви. Беше замък от някоя детска книжка с приказки. Липсваха само знамената по кулите, подвижният мост, ровът пълен с вода и рицарят в сребърни доспехи. Не беше солиден като Нортклиф Хол, но беше загадъчен. Една двуетажна постройка свързваше замъка с къща в стил късна

английска готика и цялото имение наподобяваше нещо като дълго рамо с по един юмрук от всеки край – един приказан замък в единия край и една английска готическа къща в другия. В днешно време два толкова несъвместими стила на едно място би трябвало да предизвикат смях, но в действителност представляваха величествена гледка. Сега това беше нейният дом.

– Семейството живее предимно в готическата част, въпреки че замъкът е строен по-късно – през втората половина на седемнадесети век. Графът, която го е вдигнал, не е разполагал с достатъчно пари, за да построи солиден замък, затова тази част се руши по-бързо от готическата, която е почти сто и петдесет години по-стара. Въпреки това аз обичам замъка. Прекарвам голяма част от времето си в северната кула. Винаги, когато имаме повод да празнуваме, организираме го в замъка.

Синджан гледаше смяяна.

– Не очаквах точно това – произнесе бавно тя. – Доста е масивен и всички части са... ъ-ъ-ъ... доста различни една от друга.

– Разбира се всяка е строена самостоятелно. Първоначалната готическа сграда е от началото на шестнадесети век. Камината там е толкова голяма, че побира за печене цяла крава. В крилото към тази постройка има зала за менестрели¹¹, която съперничи на тази в английския замък *Брейт* в Йоркшир. О, разбирам! Ти си очаквала да видиш някаква руина, почти приземна съборетина която дори вони тъй като няма начин да не си чувала, че шотландците живеят под един покрив със своите животни. Очакваше да видиш нещо не чак толкова внушително като чудесния Нортклиф Хол, нали? Този замък може и да не е във великолепно състояние, но е истински, голям е и е мой – за миг го завладя някаква нервност, после продължи спокойно. – Селяните често прибират животните в домовете си през зимата. Това е вярно. Но тук, във *Вер* това не се прави.

– Знаеш ли, Колин – каза тя плахо, като го гледаше право в очите. – Ако наистина съм очаквала да видя порутена съборетина, това не е ли доказателство колко силно съм пожелала да се омъжа за теб?

Той объркан я погледна. Понечи да каже нещо, но веднага стисна устни. Тя се извърна встрани, но за първи път не успя да скрие от него умората и болката в очите си. Това поне беше нещо реално, нещо, за което той можеше да се хване.

11. Менестрел (от лат.) – поет-музикант в средните векове, който странства из замъците. Освен пътуващите менестрели, имало и такива, които се числели постоянно към свитата на големите владетели, за да ги забавляват. – Б.ред.

– Мили Боже – извика, – защо, по дяволите, не си ми казала нищо досега? – Изглеждаше побеснял и май наистина беше. – Боли те ужасно, нали? Със сигурност е така, а не си обелила и думичка за това. Инатът ти е повече от магарешки, Джоан. Няма да търпя това. Разбираш ли?

– О, не викай. Добре съм. Искам...

– Млъкни, Джоан. Ти твърдиш, че не страдаш много, така ли? Защо тогава изглеждаш така, сякаш всеки миг ще се свлечеш на земята и ще издъхнеш? Кървиш ли? От ездата сигурно съвсем си се разранила.

Тя знаеше, че не може да издържи нито миг повече върху седлото. Нямаше повече сили за това. Освободи крака си от стремето и се плъзна на земята. Облегна се на коня, докато събере сили да стъпи на крака. Когато успя, каза:

– До *твоя* замък ще вървя пеш, Колин. Денят е прекрасен. Искам да се насладя на аромата на маргаритките.

– Тук няма никакви маргаритки, по дяволите!

– Тогава на аромата на минзухарите...

– Престани, Джоан! – изглеждаше истински вбесен. Изпсува и скочи от коня.

– Не ме докосвай!

Той се отдръпна на три стъпки разстояние от нея.

– Това ли е девойката, която искаше да я целуна във фойето на къщата на брат й в Лондон? Това ли е девойката, която дойде при мен в театъра, протегна ми ръката си и ме уведоми, че е богата наследница? Това ли е девойката, която безспир ме умоляваше веднага да се любя с нея? Още в каретата? Къде е тази девойка сега, питам те аз?

Синджан не отговори. Не я интересуваше. Отмести очи от него и притъпи напред. Болката я преряза и тя се спъна.

– О, по дяволите! Стой на място и не мърдай.

Той я хвана за ръката и я обърна с лице към себе си. Отново видя неистовата болка в очите й и това стопи надигналия се в него гняв. Хвана я през кръста и внимателно я притегли към себе си.

– Отпусни се за миг – каза той, допрял устни в косите й. – Отдъхни и след това ми позволи да те нося. Съжалявам, Джоан – той притисна лицето й към рамото си. Тя вдъхна от неговия мирис и не отвърна нищо.

Синджан пристигна в своя нов дом на кон, в ръцете на своя съпруг – точно като принцеса от приказките, която принцът отвежда със себе си в своя замък. За разлика от принцесите в приказките обаче, облеклото на Синджан беше смачкано, тя беше цялата покрита с прах и й беше напълно ясно, че прилича на истинска развалина.

– Ш-ш-т, не се стягай, отпусни се – каза ѝ тихо той и топлият му дъх погали страната ѝ. – Не мога да повярвам, че се страхуваш. Не и ти – една представителка на рода Шербрук от Нортклиф Хол. Семейството ми и моите селяни ще те приветстват за добре дошла. Ти си тяхната господарка.

Тя мълчеше. Минаха под тунел от зеленина, образуван от клоните на дърветата край пътя. Когато приближиха, видяха наизлезлите мъже, жени, деца и добитък, наредени от двете страни, за да посрещнат своя господар. Цареше голямо оживление. Някои мъже хвърляха шапки във въздуха, жените развяваха престилки. Две-три проскубани псета джафкаха и подскачаха около коня на Колин, но той продължаваше невъзмутимо и спокойно напред по пътя. Видяха и една коза, която самодоволно преживяше някакво въже, сякаш въобще не се интересуваше от факта, че господарят отново е оказал чест на замъка с присъствието си.

– Всички знаят, че си моята невеста. Моята невеста с голямо наследство, която е тук, за да спаси мен, моя замък и моите селяни от глад и изгнание. Може би по скоро приветстват добрия Господ, отколкото нас. Но истината е, че ти ме намери и аз ще се постарая всички да узнаят това и те непременно ще те приветстват от все сърце. Макдъф трябва да е още тук. Държах да те посрещнат топло.

– Благодаря ти, Колин. Много мило от твоя страна.

– Можеш ли да ходиш сама?

– Сигурно.

Както беше зад нея, той се усмихна на дързостта ѝ. Не и липсваше кураж. А той щеше да ѝ потрябва много скоро.

Синджан се събуди, когато бледият вечерен мрак се бе спуснал над околността. Беше объркана, но миг след това паметта ѝ вече беше свежа и тя затвори очи, за да избяга от действителността. Изглеждаше невероятно, но беше самата истина. Колин не ѝ беше казал нищо. За свое удобство бе премълчал едно от нещата, което щеше да има особено значение за живота ѝ във *Вер* като негова съпруга. Тя поклати глава, недоволна и разгневена заради проклетото му мълчание. Огледа огромната спалня – господарската спалня с великанското легло, разположено на подиум, което можеше да побере поне шест души, легнали един до друг. Стаята беше облицована в тъмна ламперия от дъбово дърво, която беше много красива, но потъналите в прах завеси в убит червен цвят, които закриваха прозорците, я правеха мрачна и неприветлива като монашеска килия.

Мебелите бяха допотопни. Тя веднага разпозна готическия стил на огромния шкаф, който заемаше почти целия ъгъл. Продължаваше да разглежда около себе си, без да помръдне. Обмисляше списъка на предстоящите покупки и вече го попълваше наум. Толкова неща трябваше да се направят. Не знаеше откъде да започне. Не ѝ се мислеше за това как я бяха приели като графиня Ешбърнхам, но се налагаше да го стори.

Когато я въведе през огромните дъбови порти в просторния четириъгълен салон на първия етаж, Колин бе обвинил ръката си около кръста ѝ. Продължи да я държи там, дори когато се появиха слугите, които до един бяха впили очи в нея и без съмнение намираха жеста на господаря си за много романтичен. Залата на менестрелите заемаше трите страни на втория етаж. Парапетът беше стар, с много орнаменти. Огромен тежък полилей се спускаше от третия етаж. Покрай стените бяха наредени столове в готически стил с високи облегалки и други с по-малки размери. Беше видяла всичко това като в мъгла, докато слушаше Колин да ѝ представя един след друг присъстващото множество. Болеше я, но тя не беше нито бърза, нито глезна. Усмиваше се и повтаряше имената. Който моментално след произнасянето забравяше.

– Това е леля Арлет, по-малката сестра на майка ми. Арлет, това е съпругата ми Джоан.

Пред нея застана старо лице с остра брадичка. Синджан се усмихна, пое ръката на жената и я поздрави.

– А това е... беше... снаха ми Сирена.

Млада жена с рядка красота, не много по-възрастна от Синджан, ѝ се усмихна приятелски.

– А това са децата ми. Филип, Дахлинг, елате тук да поздравите новата си майка.

В този миг Синджан престана да забелязва какво става около нея. Погледна мъжа си, но не каза нищо. Помисли си, че не го е разбрала правилно. Към нея обаче бавно запристъпваха две начумерени личици с присвити, пълни с подозрение очи, Колин имаше две деца – шестгодишен син и дъщеря на около четири-пет години.

– Кажете здравей на Джоан. Тя е моята нова съпруга и ваша мащеха – гласът му беше плътен и заповеднически. Синджан веднага щеше да възнегодува, ако се бе обърнал към нея с такъв тон. Той не пристъпи нито крачка напред, към собствените си деца.

– Здравей, Джоан – каза момчето и добави. – Аз съм Филип.

– А аз Дахлинг – каза момиченцето.

Синджан се опита да се усмихне и да бъде мила. Обичаше деца,

наистина ги обичаше, но не можеше да се примири с мисълта, че изведнъж става мащеха, без изобщо да е предупредена за това. Погледна отново Колин, който в този миг се усмихваше на момиченцето. После вдигна детето в ръцете си, а то го прегърна през шията и му каза:

– Добре дошъл у дома, татко.

Татко! Това не можеше да бъде вярно, но явно беше. Синджан най-после се окопоти след зашеметяващата изненада и попита:

– Наистина ли си дарлинг¹²? През цялото време?

– Разбира се. Каква друга мога да съм?

Колин се намеси.

– Истинското ѝ име е Фиона, като на майка ѝ. За да не ги бъркаме, започнахме да ѝ викаме Дахлинг, което е нейното второ име.

– Здравейте, Дахлинг, Филип. Радвам се да се запозная и с двамата.

– Ти си много висока – каза Филип, който беше пълно копие на баща си, с изключение на студените сиви очи, които я гледаха настойчиво.

– Дрехите ти са изпомачкани – каза Дахлинг. – И имаш много грозен белег на лицето.

Синджан се разсмя. Винаги трябва да очакваш от децата да бъдат прями до грубост.

– Това е вярно. Баща ви аз яздихме през целия път от Единбург до тук, всъщност яздим още от Йорк. И двамата имаме нужда от една добра баня.

– Братовчедът Макдъф каза, че си била хубава и трябвало да бъдем мили с теб.

– Харесва ми това, което ви е казал – каза Синджан?

– Достатъчно, деца – намеси се ляла Арлет и се приближи към тях. – Извинете ги... ъ-ъ...

– О, моля, наричайте ме Синджан.

– Не, наричай я Джоан.

Сирена гледаше ту единия, ту другия. В този миг Синджан пожела с цялата си душа сега да е на скалите край Нортклиф Хол и да се вира в Ла манша, а морският вятър да развява косите ѝ. Болеше я между краката, ужасно я болеше. Тя погледна Колин и каза спокойно:

– Страхувам се, че не се чувствам много добре.

Той реагира много бързо, не можеше да му се отрече. Взе я на ръце, без да каже никому нито дума, понесе я нагоре по някакво широко стълбище, след това по дълъг и просторен коридор, който беше тъмен и

12. Дарлинг (англ.) – мила, скъпа. – Б.пр.

миришеше на плесен. На Синджан ѝ се стори, че Колин измина цяла миля с нея на ръце, преди да влезе в огромната спалня и да я положи, на леглото. След това понечи да вдигне полата ѝ, но тя го удари през ръцете и извика.

– Не!

– Джоан, нека да видя раната. За Бога, аз съм твой съпруг. Вече съм видял всичко от теб, което може да се види.

– Остави ме, Колин. Не съм особено разположена към теб в този момент. Моля те, остави ме.

– Както желаш. Да ти изпратя ли малко топла вода?

– Да, благодаря. А сега ме остави.

Той излезе и преди да минат десетина минути на вратата се появи младо момиче.

– Казвам се Ема – съобщи тя. – Донесох вода, господарке.

– Благодаря ти, Ема – тя освободи момичето по най-бързия начин.

Наистина състоянието ѝ беше ужасно. Задните и части бяха изранени и изпитваше ужасни болки след целодневното яздене. Изми се, след това допълзя до леглото и се сви в единия му ъгъл. Чувстваше се самотна в това чуждо място, беше ядосана на Колин, че е премълчал толкова важно нещо и по този начин я бе разтревожил неимоверно силно. Тя беше машеха на две деца, които – по всичко личеше – нито я искаха, нито пък я харесаха. За нейно облекчение бързо потъна в дълбок сън.

Но вече беше будна. Трябваше да стане от леглото. Трябваше да се изправи пред Колин, пред неговата леля, пред неговата снаха, която вече не му беше снаха, и пред двете му деца – неговите деца.. Не искаше да го прави. Чудеше се как Колин е обяснил на семейството си внезапното ѝ оттегляне. Сигурно не е казал истината. Навярно всички вече я считаха за глезла, за най-обикновена английска глезла.

Тя тъкмо се канеше да стане от леглото, когато вратата се откряна и иззад нея надникна едно малко личице.

Беше Дахлинг.

ДЕВЕТА ГЛАВА

– Ти си будна,

– Да, будна съм – отвърна Синджан, когато се обърна към вратата и видя Дахлинг да наднича в стаята. – Тъкмо мислех да стана и да се облека.

– Защо си се съблякла? Татко не ни каза какво ти е.

– Просто бях изморена. Изминахме дълъг път от Лондон до тук. Баща ти искаше да се прибере колкото е възможно по-бързо у дома, при теб и Филип. За нещо специално ли си дошла?

Дахлинг се вмъкна боязливо в стаята, Синджан забеляза, че е облечена в дебела вълнена рокля, която ѝ беше окъсяла. Обувките ѝ – груби и очукани, явно ѝ бяха омалели. Детето сигурно не се чувстваше добре в това облекло.

– Исках да видя дали наистина си толкова грозна колкото си мисля, че си.

Пакостливо дяволче, помнели Синджан и се сети за Ейми – едно от децата на Райдър което беше най-палавото и смело същество, което Синджан познаваше въпреки че Райдър казваше, че таи дълбоко в себе си страх от нещо.

– Добре, тогава. Ела насам. Така ще можеш да прецениш добре, нали? Да, можеш да се качиш при мен върху леглото и да ме разгледаш отблизо. Точната преценка е нещо много важно.

Когато момиченцето стигна подиума, Синджан свали крака на пода, взе детето на ръце и го качи при себе си на леглото.

– Ето, сега можеш да ме разгледаш внимателно.

– Говориш много смешно, също като леля Арлет. Тя винаги ни се кара – на мен и на Филип. – да не говорим като останалите в къщата с изключение на татко.

– Ти говориш много добре – каза Синджан, без да помръдне, защото момиченцето прокараваше пръсти по лицето ѝ и докосна леко червения белег на бузата ѝ.

– Това какво е?

– Ударих се, когато бяхме с баща ти в Единбург. Някакво камъче профуча покрай мен. Няма нищо, белегът скоро ще изчезне.

– Ти не си много грозна. Съвсем малко грозна си.

– Благодаря ти, че ме освободи от толкова голямо и непосилно

бреме и ми оставяш по-малкото. И ти не си грозна.

– Аз? *Грозна*? Аз съм Голяма Красавица, съвсем като мама. Всички го казват.

– О, така ли? Я да видя – Синджан направи абсолютно същото, което Дахлинг бе направила преди малко. Тя прокара пръсти по лицето ѝ, като задържаеше малко по-дълго ръката си на някои места, без да каже нито дума.

Явно притеснена, Дахлинг започна да нервничи.

– Аз съм Голяма Красавица. Ако сега не съм, когато порасна, ще бъда.

– Приличаш на баща си. Той е много красив, така че си права. Очите ти са като неговите. Той има красиви тъмносини очи. Твоите са същите. И моите са красиви, не мислиш ли? Наричат ги шербруковосини, Шербрук е името на семейството ми.

Дахлинг прехапа долната си устна,

– Май наистина са красиви – съгласи се най-после тя. – Но това не означава, че не си съвсем малко грозна.

– Косата ти е тъмна като на баща ти. И това е хубаво. Харесваш ли моята коса? Наричат я шербруково-кестенява.

– Ами, хубава е. Много е къдрава. Моята не е. Лели Арлет само клати глава и казва, че ще трябва да се примирия с това.

– Но въпреки това ти си голяма красавица, нали?

– О, да, така казва татко – отвърна Дахлинг без капчица съмнение в гласа.

– Ти вярваш на всичко, което казва баща ти, нали?

Момиченцето наклони глава.

– Той е моят татко. Той ме обича, но понякога няма време за мен и Филип, защото вече е глава на клана Кинрос. Това е много отговорна работа. Татко е много важен, всеки има нужда от него. Не му остава много време за неговите *рожби* – деца.

– Носът ти не е като на баща ти. Твоят е леко вирнат. Сигурно майка ти е имала такъв нос?

– Не знам. Ще попитам леля Сирена. Тя е по-малката сестра на мама. Грижи се за нас, когато гувернантките си заминат, въпреки че не ѝ е особено приятно да го прави. Предпочита да облича хубави рокли и да бере цветя, сякаш чака своя принц.

Синджан усети как я присви под лъжичката при тази невинно поднесена новина.

– Гувернантки? Вие с Филип имате повече от една?

– О, да, все не ни харесват. Всички са англичанки – като теб – и са грозни до една. Затова правим всичко възможно да се махнат от тук. Или пък с нещо не харесваха на мама и тя ги принуждаваше да си тръгнат. Мама не обичаше да има други дами наоколо.

– Разбирам – отвърна Синджан, но всъщност нищо не разбираше. – Колко гувернантки сте сменили откакто майка ви отиде на небето?

– Две, но имай предвид, че това е само за седем месеца. Ако искаме, можем да те принудим и ти да се махнеш.

– Така ли мислиш? Не, не ми отговаряй. А сега, мила моя, аз трябва да се облека за вечеря. Искаш ли да ми помогнеш или може би искаш аз да ти помогна с нещо?

Дахлинг се намръщи.

– Какво не ми е наред, че да ми помагаш?

– Вие къде вечеряте с Филип – в детската стая или заедно със семейството?

– Както татко реши. Откакто стана граф, той решава всичко. На леля Арлет това не ѝ харесва. Понякога виждам как очите ѝ направо почервеняват, като му се ядоса. Татко казва, че понякога сме същински дяволи и не иска да сме около него, докато се храни.

– Добре, какво ще кажеш да вечеряме заедно тази вечер? Един вид да отпразнуваме идването ми тук. Имаш ли друга рокля?

– Аз не те харесвам и не искам да празнувам. Ти не си ми майка. Ще кажа на Филип да те накараме да си отидеш.

– Имаш ли друга рокля?

– Да, но не е нова. И тя ми е къса като тази. Татко казва, че нямаме пари за заврънкулки.

– Дрънкулки.

– Да, точно така. Леля Арлет казва, че раста много бързо и татко не трябва да си пилее парите за мен. Тя казва, че не се учудва, че сме бедни, защото той никога не е бил най-напред граф.

– Х-м-м. Баща ти сега има достатъчно пари да ти купи нови рокли. Ще го помоля.

– Това са твои пари. Чух братовчедата Макдъф да казва на леля Арлет, че си много богата и затова татко се е оженил за теб. Като чу това, тя подсмъркна и му рече, че татко е постъпил правилно като се е жертвал. Каза още, че това било първото почтено нещо, което той направил през целия си живот.

Колко тъжно, помисли Синджан, неприятно изненадана от неподлежащия на съмнение факт, че леля Арлет е една противна стара сврака.

Тя каза със спокоен тон, дори усмивка засия на лицето ѝ.

– Точно така. Бедният той е много благороден и не обича да се меси в чужди работи. И вие с Филип не трябва да ме пропъждате от тук, защото аз съм дошла с много по-важни задачи, отколкото вашите гувернантки.

– Леля Сирена казва, че татко вече е получил парите ти и може би и ти скоро ще отидеш на небето при мама.

– Дахлинг! Млъкни!

Колин влезе в стаята и впи очи в малкото момиченце, което го гледаше с обожание, примесено със страх, защото той изглеждаше недоволен от нея. Синджан погледна спокойно съпруга си. Лицето му беше строго и заплашително. Беше влязъл в стаята като господар, като истински граф, и изглеждаше малко притеснен.

– Тя просто ми разказваше за семейството, Колин – каза нежно Синджан. – Сигурна съм, че нямаш нищо против да знам какво мислят за мен леля Арлет и Сирена. Също така имах възможността да се уверя сама, че си прав и навярно Дахлинг ще стане Голяма Красавица, когато порасне. Очевидно е много умна, но има нужда от няколко нови рокли. Това е повече от основателна причина да се върна с теб в Единбург. Не мислиш ли?

– Не. Дахлинг, върви при леля си Сирена. Довечера ще се храните с нас на голямата маса. Сега върви.

Дахлинг скочи от леглото, хвърли поглед към Синджан, поклати глава и бързо се измъкна, от стаята.

– За какво си говорихте?

– Най-обикновен разговор с дете – за всичко и за нищо. Както ти казах, много обичам деца и имах възможност често да съм сред тях – при наличието на трима племенника и *ненагледните* на Райдър. Защо, но дяволите, не си ми казал, че имах деца?

В този миг Синджан видя, че Колин се държи съвсем като Дъглас, Райдър и Тайсън. Предположи, че това е присъщо на цялото мъжко племе. Когато за един мъж е очевидно, че не е прав, или темата не е по вкуса му, или е просто неудобна за него, той я отминава без коментари. Така че вместо отговор, Колин попита:

– Какво ти каза?

Съжителството на Синджан обаче с тримата ѝ братя я бе научило да бъде настоятелна и тя повтори въпроса си.

– Защо не си ми казал?

Той зарови пръсти в черната си коса и я разроши.

– По дяволите, Джоан, това вече няма никакво значение.

Синджан се облегна на възглавницата и придърпа нагоре завивките.

– Знам защо си го направи Колин. Напълно ми е ясно. Страхувал си се, че няма да искам да се омъжа за теб, ако знам, че ми предстои да станa славната мащеха на две деца, които преследват с ненавист всяка гувернантка, която ти или съпругата ти наемете. Нали е така?

– Да. Не. Може би. Не знам, по дяволите.

– Дали си ми подготвил и някоя друга малка изненада? Може би имаш любовница в някоя от кулите, която нощем пуска през прозореца дългите си златни коси, за да се изкачиш по тях при нея? Какво ще кажеш за някое и друго извънбрачно дете, което се мотае наоколо? Или може би някой побъркан чичо, заключен сам в готическата част на имението?

– Имаш ли рокля за тази вечер?

– Имам, но Ема трябва да я изглади. Имам само една рокля, Колин. Та, има ли други изненади?

– Ще ти изпратя Ема, а други изненади няма, освен... откъде си разбрала за стария чичо Максимилиан? Той наистина е побъркан и всеки месец по пълнолуние вие като куче. Кой може да ти е казал за него? Обикновено е съвсем безобиден, само речитира Робърт Бърнс и пие джин.

– Ще приема, че се шегуваш.

– Да, по дяволите, шегувам се. Но с децата е различно. Те са просто деца, Джоан. Те са едни малки хитри зверчета, които са *мои*. Надявам се, че няма да ги намразиш и да ги обиждаш, само защото си ми сърдита, че не съм ти казал предварително за тях.

– И да не ги замерям с камъни?

– Говоря сериозно.

– Тогава може би камъните са за теб?

– Ако си толкова добре, че можеш да хвърляш камъни, значи си в състояние да спиш с мен тази вечер – той се почувства виновен, че каза това, защото щом чу думите му, тя пребледня. – О, успокой се! Не съм дивак.

– Успокоих се. И колко гувернантки, са имали удоволствието да сменят Филип и Дахлинг – да речем през последните две години?

– Не знам. Не повече от три, най-много четири. Фиона не одобри едната, така че децата не са виновни за нея. Последната беше голяма мухла, липсваше й всякаква смелост и издръжливост.

– Не беше издръжлива ли? Добре. Ако обичаш, кажи на Ема да

изглади роклята. Ще ѝ я дам, когато разопаковам куфара си.

– Тя ще го разопакова.

– Не, предпочитам аз да го направя.

– Как се чувстваш?

– Добре. В тази стая няма параван за преобличане. Надявам се, че ще изнамериш отнякъде.

– Защо? Ти си моя жена и аз съм твой мъж.

– Не се чувствам удобно, когато се събличам и обличам пред теб. Освен това ще ми е нужна помощ. Къде е спалнята на графинята?

– През тази врата – той посочи една врата, която тя не беше забелязала, защото бе вградена в ламперията.

– Там ли спеше бившата ти съпруга?

– Джоан, какво става с теб? Това няма никакво значение. Тя е мъртва. Ти си моята съпруга и...

– След като вече разполагаш с парите ми, можеш да ме изпратиш на небето при майката на Дахлинг. Казваш, че този куршум в Единбург бил предназначен за теб? Може би не е било точно така, Колин.

Той грабна една възглавница и я запрати по нея. Удари я право в лицето.

– Да не си посмяла още веднъж да разговаряш по този начин с мен, чуваш ли? Върви по дяволите! Разбери веднъж завинаги, че си *моята* проклета графиня!

– Добре. Бях ти ядосана и затова се държах лошо. Прости ми.

– Този път ще ти простя. Обаче се постарай да премерваш обидите си в бъдеще и престани да се заяждаш с мен. А сега трябва да побързаш. Вечерята ще бъде поднесена след четиридесет и пет минути. Ще ти изпратят Ема.

Той излезе от стаята, без да каже нито дума повече. Добре, мислеше Синджан, докато галеше с ръка възглавницата, с която той я беше замерил, реакцията му беше интересна. Може би той поне малко се интересуваше от нея.

Братовчедът Макдъф беше първият роднина, когото тя срещна, когато слезе долу. Стоеше до стълбището с чаша коняк в ръка. Изглеждаше замислен. И като че ли още по-грамаден, отколкото си го спомняше. Буйната му червена грива беше намазана с брилянтин, облеклото му беше официално – черен брич, бяла ленена риза и бели копринени чорапи. Тя почти се завря в лицето му и чак тогава той я забеляза.

– Джоан! Здравей и добре дошла във *Вер*. Извини ме, че не бях тук, когато сте пристигнали.

– Здравей, Макдъф. Моля те, наричай ме Синджан. Единствено Колин настоява да ми викат Джоан.

– Осмелявам се да предположа, че ще успееш да го склониш.

– Мислиш ли?

– Да, така смятам. Той ми разказа как сте били посрещнати в Единбург – как братята ти са ви чакали там и за всичко останало – спря да говори и погледна нагоре към залата на менестрелите, която сега беше потънала в мрак, и леко свъси вежди. – Бих искал и аз да бъда с вас. Изглежда е било много забавно. Наистина ли Енгъс направи дупка в тавана на гостната?

– Огромна дупка. Целият таван почерня и се опуши.

– Все не ми стигат приключенията. Не ти се вярва, като ме гледаш колко съм едър, нали? Бих могъл да спечеля колкото си пожелаеш хубави млади дами, само като се намръщя на противниците си. А ако размахам огромния си юмрук, направо ще изчезнат яко дим. Колин ми каза и за изстрела – той замълча, разгледа лицето ѝ и докосна с дебелия си пръст раната. – Няма да остане белег, слава на всевишния. Не се тревожи, Колин непременно ще му даде да се разбере на престъпника. Как намираш новия си дом?

Синджан погледна потъналата в прах дъбова ламперия и мръсните, украсени с пищни орнаменти перила на стълбището.

– Намирам го вълшебен. Освен това мисля, че безброй мръсни ръце са пипали перилата, докато в същото време също толкова други ръце са мързелували.

– Почти нищо не е пипано след смъртта на Фиона и на брата на Колин.

– Дори и най-обикновено почистване?

– Явно е така – Макдъф обходи с очи просторното помещение на първия етаж. – Ти си права. Не бях забелязал. Но знаеш ли, всичко е горе-долу в такъв вид, откакто почина майката на Колин преди пет години. Добре е, че дойде тук, Синджан. Сигурно ще се погрижиш всичко отново да блесне от чистота.

– Името ѝ е Джоан.

– Това любимият ти рефрен ли е, Колин? – гласът на Макдъф прозвуча дружелюбно. Здрависа се с братовчед си, при което Колин направо се разтресе от ръкостискането.

– Добре де, аз пък предпочитам Синджан. А сега можем да вървим

в салона, нали? Твоята невеста сигурно ще изпие с удоволствие чаша шери.

– Да, наистина – каза Синджан, погледна съпруга си и преглътна. Той беше изящен в своя вечерен костюм и снежнобялата риза. Беше толкова безупречен и толкова красив, че направо ѝ се прииска да се хвърли в обятията му. Искаше да целува устните и ушите му, да усети пулса на шията му.

– Добър вечер, Джоан.

– Здравей, Колин.

Той изви в дъга едната си черна вежда, заинтригуван от нотката, която долови в гласа ѝ, но не каза нищо. Само се поклони.

Леля Арлет стоеше сама в тъмния неприветлив салон, седнала до едва мъждукащия огън. Беше облечена цялата в черно, роклята ѝ беше закопчана с красива брошка на врата. Беше много слаба. Гъстата ѝ черна коса бе вдигната в елегантен кок, а по слепоочията ѝ се спускаха два бели кичура. Някога сигурно е била голяма красавица. Сега, с тънките си устни и вирнатата брадичка, изглеждаше ядосана. Тя стана и каза направо, без да поздрави.

– Децата вечерят с Дулчи в детската стая. Нервите ми са опънати до скъсване, племеннико, покрай пристигането на Младата Особа, която трябваше пред очите на всички да изнесеш на ръце горе. Не искам да бъда на една маса с децата тази вечер.

Колин се усмихна.

– На мен обаче децата ще ми липсват – той направи знак с ръка на някакъв лакей, облечен с дрипава тъмносиня ливрея, чиято бяла украса беше пожълтяла. – Моля те, доведи децата, Рори.

Старата дама изсъска и Синджан се обърна към нея.

– Извинете, госпожо, но аз съм тази, която настоява да бъдем на масата заедно с децата. Сега вече аз отговарям за тях и искам да ги опозная.

– Никога не съм мислила, че е редно да се позволява на децата да се хранят заедно с възрастните.

– Да, лельо, твоето мнение по въпроса ни е известно. Позволи ни това удоволствие тази вечер. Джоан, малко шери? Лельо, ти какво желаш?

Леля Арлет взе своето шери, седна и тенденциозно млъкна. В този миг в салона влезе Сирена. Приличаше на принцеса в официалната рокля от бледорозова коприна, с която беше облечена. Прелестните и кестеняви коси бяха вързани с панделка от същия розов плат. Тя се

усмихваше, наситено сивите ѝ очи сияеха, отправени към Колин. Мили Боже, помисли Синджан, и пое питието си от Макдъф. Как ли, запита се тя, ще се живее тук, когато Колин замине. Сирена кимна на Синджан и така ѝ се усмихна, че красноречиво ѝ даде да разбере, че тя самата добре съзнава колко е красива и Синджан също трябва да бъде наясно с този факт.

Синджан се усмихна с усилие и за нейна изненада Сирена върна усмивката. Изглеждаше искрена. Синджан се молеше в действителност да е така, но не беше наивна. В замъка *Вер* течаха дълбоки води, много дълбоки. След малко влязоха и децата, придружени от камериерката си Дулчи – младо момиче с игриви черни очи, чаровна усмивка и огромни гърди.

И двете деца бяха красиви. Филип, същинско копие на баща си, стоеше гордо изправен и май беше малко изплашен. Очите му се стрелкаха от баща му към Синджан и обратно. Той нито пристъпи към тях, нито каза нещо. Дахлинг обаче се отправи към баща си, облечена във възкъсатата си рокличка и чифт пантофки, които навярно бяха виждали и по-добри дни. Тя каза:

– Дулчи каза, че ако не се държим възпитано на вечеря и те предизвикаме да ни се скараш, ще ни посети духът на Перлената Джейн.

– Ах, какво дете! – възкликна Дулчи, вдигна ръце към лицето си и избухна в смях. – Голяма хитруша е, сладката малка!

– Благодаря, Дулчи – каза леля Арлет и освободи с жест девойката. – Можеш да дойдеш да ги вземеш след час, но не по-късно, имай предвид.

– Да, госпожо – каза приглушено Дулчи и се поклони.

– Не искам да пълниш главите на децата с тези измислени истории за призраци.

– Добре, госпожо.

– Много хора са виждали Перлената Джейн – каза спокойно Макдъф. Обърна се да обясни на Синджан. – Тя е нашият най-славен дух – млада дама, за която се предполага, че е била изоставена и жестоко убита от нашия праядо.

– Глупости! – каза леля Арлет. – Аз никога не съм я виждала. Вашият праядо не би убил дори и муха.

– Фиона се бе срещала с нея много пъти – каза тихо Сирена на Синджан. – Каза ми, че първия път, когато ѝ се явила в своята бяла, обшита с перли рокля, тя едва не припаднала от страх, но духът нито се опитал да ѝ стори нещо лошо, нито да я изплаши. Просто призрачната дама

седнала на зида при входа на замъка. Лицето ѝ било восъчнобяло като на смъртник и тя просто наблюдавала сестра ми.

– Предполагам, че това е станало по времето, когато Фиона разбра, че Колин си има любовница.

Синджан ахна. Гледаше с невярващи очи леля Арлет, която бе оповестила ужасната новина. Постъпката ѝ беше възмутителна, направо невероятна. Възрастната жена се обърна към Синджан и гласът ѝ преливаше от злоба.

– Недей да бъдеш глупава, момиче! Мъжете са си мъже навсякъде по света и всички имат любовници. Да, Фиона беше научила за онази малка уличница, с която той спеше.

Синджан хвърли бърз поглед към Колин, който имаше язвителен вид. Сякаш беше свикнал с такъв род нападки и не им обръщаше внимание. Но Синджан нямаше намерение да отмени това безнаказано. Тя беше вбесена. Произнесе със звучен и отчетлив глас.

– Забранявам да се говори за Колин по този непочтен начин. Той никога не би нарушил обета, който е дал. Ако мислите, че би направил това, тогава вие сте или сляпа, или глупава, или просто сте зловна. Няма да допусна това, госпожо. Вие живеете в дома на моя съпруг. Ще се отнасяте към него с дължимото уважение.

Ето начин да си спечелиш враг само за няколко секунди, помисли Синджан. Леля Арлет пое дълбоко въздух, но нищо не отговори. Синджан сведе поглед към скръстените си ръце. Настъпи гробно мълчание.

Колин наруши тишината, избухвайки в дълбок, силен и звучен смях, който отекна в пропитите с влага тапети на огромния салон. И каза, без настроението му да помръкне.

– Лельо Арлет, трябва да внимаваш. Джоан изпитва необходимост да ме закриля. Няма да допусне никой да ме обиди. Липсват ѝ само кон и доспехи, за да отиде на някой турнир и да защити честта ми. Препоръчвам ви, госпожо, да мерите приказките си, когато сте край нея. Установих, че дори когато ми е ядосана, тя е готова с цената на всичко да ме защити. Единствено тя си запазва правото да ми опъва ушите, никой друг. Доста е странно, но е така. А сега, искате ли да преминем в столовата? Филип, хвани Дахлинг за ръка. Джоан, позволи ми да те придружа.

– Има нужда да бъде научена на обноски – измърмори под носа си леля Арлет, но достатъчно високо, за да я чуят всички.

– Залагам на теб – каза Макдъф в ухото на Синджан, когато Колин я настани на отреденото за графинята място на дългата махагонова маса.

Синджан знаеше, че леля Арлет беше заемала това място преди това. За таи дъх в очакване, но леля Арлет само спря за миг и вдигна рамене, преди да се настани на стола, който Колин ѝ поднесе и който се намираще вляво от неговия. Не настъпи объркване, нямаше шум и Синджан беше благодарна за това. Настаниха децата в средата на масата, като от едната им страна седна Макдъф, а от другата – Сирена.

– Искам да вдигна тост – каза Колин, стана на крака и вдигна машата с вино в ръка. – За новата графиня Ешбърнхам.

– Точно така! Браво! – извика Макдъф.

– Да, наистина – каза топло Сирена.

Децата отместиха погледи от баща си към своята мащеха. Филип каза ясно:

– Ти не си ни майка, въпреки че татко трябваше да те направи графиня, за да ни спасиш от разрухата.

Леля Арлет хвърли злобна усмивка на Синджан.

– Не, аз не съм ви майка. Навярно си забелязал, Филип, аз съм твърде млада, за да бъда твоя майка. Аз съм само на деветнадесет години. Много е странно това, което каза:

– Дори когато остарееш, ти няма да бъдеш наша майка.

Синджан се усмихна на момчето.

– Със сигурност няма. Очаквам скоро да пристигне моята кобила Фени. Тя е страхотно издръжлива, Филип. Ти яздиш ли?

– Разбира се – отвърна той изпълнен с презрение. – Аз съм от рода Кинрос и един ден ще бъда господар. Дори Дахлинг, която е една малка глупачка, язди.

– Отлично. Може би утре вие двамата ще ме разведете из околността.

– Те имат уроци – намеси се леля Арлет. – Трябва аз да ги занимавам, защото тук не се задържа нито една гувернантка. Това е задължение на Сирена, но тя все гледа да се измъкне.

Колин каза с топъл глас.

– С Джоан ще им бъде много забавно, лельо. Нека децата я придружат. Въпреки недоволството им, тя е тяхна мащеха и ще остане тук. Трябва да се опознаят – той погледна строго сина си. – Няма да я тормозиш! Нали ме разбираш, Филип?

– Да – рече Синджан с приповдигнато настроение. – Няма да ми слагате змии в леглото, няма да вадите тиня от тресавищата, за да я слагате на стола ми или пък да я навирате в ръцете ми посред нощ.

– Знаем по-добри неща от тези – каза Дахлинг.

– Това с тинята звучи интересно – каза Филип и Синджан веднага разпозна напрегнатия преценяващ поглед, който бе забелязвала безброй пъти в очите на всяко дете, което познаваше.

– Яж си картофите – каза Колин, – и не мисли за тинята.

За вечеря имаше хегис. Синджан си помисли дали няма опасност да стане кожа и кости и поради липса на храна да се превърне в поредния призрак, обитаващ замъка. Поне смениха на няколко пъти блюдата, така че все пак успя да залъже гласа си. Тя се беше заслушала в разговора между Колин и Макдъф, които обсъждаха някакви делови операции и проблеми с местните хора, но не им обръщаше особено внимание, защото болката между краката ѝ, макар да бе станала тъпа и не толкова пулсираща, все още я измъчваше. Тя вдигна рязко глава, когато чу Колин да казва.

– Утре сутринта заминавам за Единбург. Много неща трябва да свърша там.

– След като вече получи парите ѝ? – заядливо отбеляза леля Арлет.

– Да – потвърди Колин. – След като вече получих парите ѝ, мога да се заема с всичките зловещи неприятности, които баща ми и брат ми струпиха на главата ми.

– Баща ти беше голям мъж – каза Арлет. – Той няма никаква вина.

Колин понечи да каже нещо, но само се усмихна и поклати глава. Продължи да разговаря с Макдъф. На Синджан ѝ се искаше да запрати чинията си по главата му. Той наистина утре щеше да я зареже и да я остави в това чуждо място. Прекрасно, направо чудесно! С две деца, които бяха готови на всичко, за да ѝ отровят живота, и с две жени, които сигурно биха я оставили да скочи от някоя от назъбените кули, без да ѝ кажат нито една дума.

Сирена рече:

– Трябва да организираме празненство в чест на съпругата ти, Колин. Всички са в очакване. Съседите ще останат смаяни като разберат колко набързо си се оженил – все пак минали са едва седем месеца – но след като си го направил само заради парите ѝ, по-добре е да научат за това колкото може по-скоро. Не си ли съгласен с мен, Макдъф?

Братовчедът Макдъф не отговори, а само обърна глава към Колин, когато той каза:

– Ще обсъдим това, когато се върна.

Синджан набоде на вилицата си няколко картофа и посвети вниманието си на своя нов дом, който беше значително по-приятен от сътрапезниците ѝ. За нейна изненада готическата столова се оказа нещо

изключително. Представляваше дълго и тясно помещение, по стените на което бяха подредени гъсто един до друг семейни портрети. Масивната маса и изящно гравираните столове от тъмно тежко дърво бяха неочаквано удобни. Завесите, които покриваха открай докрай високите прозорци в предната част на стаята, бяха вехти и протрити, но си личеше доброто им качество, а цветът все още беше напълно запазен. Тя си помисли, че когато ги подмени с нови, трябва да потърси същия нежен златист брукат.

– Замъкът *Вер* е най-красивото имение в цялата страна.

Тя се усмихна на Сирена и се съгласи с нея.

– Вълшебен е.

– И се руши под носовете ни – допълни леля Арлет. – Не мога да допусна мисълта вече да сте забременяла.

Разговор без никакви недоизказани неща, помисли Синджан. Чу подрънкване на вилица по чиния, вдигна очи и видя, че Колин е отправил поглед към своята леля. Наистина беше доста нахално, но след като Колин вече бе повдигнал пред нея този въпрос, тя не се стъписа така, както първия път и отговори спокойно.

– Не.

– Не забравяй, че децата са тук, лельо.

– Ние не искаме нейните деца да се мотаят тук – заяви Филип. – Ти нали няма да допуснеш това, татко? Ти си имаш мен и Дахлинг. Нямах нужда от други деца.

– Въобще няма да ги обичаме – каза Дахлинг. – Те ще бъдат грозни като нея.

– О, не – рече Синджан със смях. – Те могат да бъдат много красиви, като баща ви. Освен това, Дахлинг, ти нали вече се съгласи, че шербруквосини ми очи, както и шербруково-кестенявите ми коси, са красиви.

– Ти ме принуди да се съглася – опълчи се Дахлинг и долната ѝ уста сърдито увисна.

– Вярно. Извих ти ръката и набодох носа ти с топлийки. Ето каква ужасна мащеха съм.

– Перлената Джейн ще ти се яви – отправи Дахлинг последния си аргумент.

– Очаквам я с нетърпение – каза Синджан. – Ще видя дали е толкова поразителна като *Невестата-дева*.

– Невестата-дева? – Макдъф наклони глава на една страна и рунтавите му червени вежди се повдигнаха цял инч нагоре.

– Това е призракът, който обитава Нортклиф Хол. Той принадлежи на млада дама от шестнадесети век, чийто младоженец бил убит много скоро след венчавката.

Дахлинг залепи очи за лицето на Синджан.

– Наистина ли? Виждала ли си я?

– О, да. Тя се появява на жените в семейството, но знам със сигурност, че и брат ми, който е граф, също я е виждал, въпреки че той отказва да си го признае. Тя е наистина много красива. Има дълги светлоруси коси и е облечена във феерична рокля. Говори на този, пред когото се яви, но винаги много тихо. По-скоро бих казала, че човек чува гласа ѝ вътре в себе си. Нейната мисия сякаш е да предпазва жените в семейството от опасности.

– Това са пълни глупости – заяви Колин.

– И Дъглас твърди същото. Но тя му се е явила, Алекс ми каза. Той просто не се решава да признае, защото се страхува да не го помислят за страхливец, пък и самият той е убеден, че ако си признае, ще трябва да гледа на себе си като на някой бълбъл. Всички графове на Нортклиф са писали за нея, но Дъглас отказва да направи това. Наистина жалко.

– Не ти вярвам – каза Филип. – *Невестата-дева*, какво смешно име!

– Ами и аз не ти вярвам. *Перлената Джейн* – името също е много смешно. Не, няма да ти повярвам, докато не видя с очите си Перлената Джейн.

Това си беше отлично предизвикателство, помисли Синджан, като погледна към Филип изпод клепките си. Въобще нямаше да се изненада, ако Перлената Джейн започнеше да витае из стаята ѝ след заминаването на Колин.

– Деца, време е да тръгвате. Дулчи дойде.

На Синджан не ѝ се щеше децата да си тръгнат. Поне беше предизвикала любопитството им. Филип погледна умолително баща си, но Колин поклати глава и каза:

– По-късно ще се кача да ви завия. А сега, бъдете добри и вървете с Дулчи. Джоан, когато приключиш с вечерята, можеш да отведеш леля Арлет и Сирена в салона. С Макдъф трябва да обсъдим още някои въпроси. Ще се присъединим към вас след малко.

– Колко жалко, че си му толкова безинтересна, че така те зарязва.

О, леличко, по-добре е да внимаваш с приказките си помисли Синджан. Усмихна се нежно на възрастната жена.

– Съгласна съм. Ако прекрасният му и велик баща не е бил такъв

безотговорен разсипник, сигурно нямаше да му се наложи да ме зарязва.

Синджан чу как Колин се смее зад гърба ѝ. Беше разиграла съвсем погрешно картите си, помисли тя по-късно. Той щеше да замине спокоен, че тя няма да има неприятности с роднините му. Може би ако беше съобразила навреме да избухне в безпомощни ридания, той нямаше да замине или поне щеше да я вземе със себе си в Единбург.

– Мисля, че Колин е най-красивият мъж в цяла Шотландия – каза Сирена.

– Ти си глупава и наивна – заяви леля Арлет. – Съвсем като сестра си.

Синджан пое дълбоко въздух и залепи на лицето си усмивка, която остана там до края на вечерта.

Вече минаваше полунощ, когато Колин влезе тихо в господарската спалня. Джоан спеше свряна в най-отдалечения ъгъл на леглото. Завивките бяха издърпани чак до носа ѝ. Той се усмихна и се съблече. Запъти се гол към леглото, и стъпи на подиума. Внимателно отметна завивките. Тя се размърда и ги задържа обратно, но не се събуди. Бъди бавен ѝ много внимателен, каза си той. Беше успял да отбие бедрата ѝ, когато му се прииска да спре за миг, за да се полюбува на дългите ѝ бели нозе. Краката ѝ бяха хубави, наистина много хубави. Усети, че се възбужда, но знаеше, че тя не е в състояние да го приеме тази нощ. Въпреки това искаше да провери дали е възможно да я подготви да го приеме. Внимателно привдигна хълбоците ѝ и изтегли ношницата нагоре до кръста ѝ. Приблужи свещта. Ах, колко беше хубава. Той се загледа в кестенявото окосмяване на венериния ѝ хълм и премести поглед върху плоския бял корем, в който беше възможно да живее вече неговото дете. Тази мисъл го опияни. Тя се опита в съня си да се изплъзне от него и простена няколко пъти. Той отмести предпазливо краката ѝ, а тя покорно ги разпери още повече. Ето сега, каза си той. Застана на колене и я разтвори. Остана смаян при вида на нежната кожа, разранена от продължителната езда през деня. Разтвори я още повече с пръсти и отново се смая, като видя колко е зачервена.

– Съжалявам – произнесе тихо той и се подвоуми дали да не се опита да ѝ достави удоволствие. Защо не. Тя трябваше да усети, че може да изпитва наслада, когато е с него. Той се наведе и нежно докосна с устни белия ѝ корем. Тя потръпна. Мускулите ѝ се свиха от допира на устните му до кожата ѝ. Продължи да я целува, като се спускаше надолу към

краката. Намери я и издиша горещия си дъх. Тя се сгърчи. Той се усмихна доволен.

Докосна леко с език нежната ѝ плът. В същия миг тя изпищя, отскочи, размаха ръце, за да се освободи от него и смъкна надолу ношницата си.

– Здравей – каза ѝ той, като се хилеше насреща ѝ. – Харесва ми вкуса ти, но за да се уверя, че е така трябва да опитам още. Какво мислиш по този въпрос, Джоан?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Синджан беше готова да изкрещи отново, но се отказа. Той се беше наместил между краката ѝ, държеше ги в ръцете си и бе опрял леко брадичка в корема ѝ. Хилеше се срещу нея.

– Е? Искаш ли да продължа?

Тя едва се овладя, Беше ѝ трудно, защото никога не си беше представяла такава... Високо каза:

– Това, което направи, беше нещо изумително. Доста ме смути. Сигурен ли си, че такива неща се правят?

Той се наведе и отново я целуна нежно, след това вдигна глава, разтвори още по-широко краката ѝ и чаровно ѝ се усмихна.

– Много си вкусна, Джоан. Да, скъпа, за мъжа е огромно удоволствие да целува жената между бедрата.

– Чувствам се много странно, Колин. Ще ме пуснеш ли? Не съм свикнала да лежа с вдигната до кръста нощница и някой да се намира точно там, където ти си се разположил сега. Това е неудобно. Все пак си мъж.

– Ако продължа да целувам и галя това местенце, ти ще изпиташ невероятно удоволствие.

– О, не, сигурна съм, че няма. Наистина, Колин, пусни ме. Божичко, ти си гол!

– Да. Не се страхувай. Нямам намерение отново да те обладая. Всъщност исках да видя колко си се наранила от ездата.

– *Аз* съм се наранила! Каква наглост! *Ти* беше този, който ме нарани.

Той се надигна между краката ѝ и тя видя как впи очи надолу и нежно я погали с пръсти. Беше толкова объркана, че не знаеше какво да каже.

– Страхувам се, че си много разранена, но ще се оправиш. Просто стой настрана от конете известно време – като каза това, той целуна корема ѝ, наведе се и се настани удобно. Тя почувства твърдия му член да се притиска в нея и се опита да събере краката си, което разбира се беше глупаво, защото той се намираше между тях.

– Нали ти е приятно, когато гърдите ти се притискат в мен? Как смяташ?

– Не ми харесва. Мисля, че ти не можеш да се владееш. Не искам

отново да ми причиниш болка.

– Аз съм мъж, Джоан, не съм някакъв простак. Няма да вляза в теб, обещавам ти. А сега ме целуни и ще те оставя.

Тя сви устни. Той се разсмя и прокара език по долната ѝ устна.

– Подай ми устните си. Нали си спомняш как ме молеше да те науча да се целуваш? Как успя толкова бързо да си забравиш претенциите!

– Не съм забравила. Просто не искам да го правим както тогава, за да не се превърнеш отново в необуздан варварин.

– Добро основание – той нежно я целуна още веднъж и се претърколи на леглото до нея. Видя как тя бързо смъкна нощницата до ходилата си, след това изтегли нагоре завивките върху двамата и се изпружи по гръб – като катурната за вечни времена статуя.

– Ако искаш, можеш да ми доставиш удоволствие – беше се подпрял на лакът, обърнат с лице към нея. Очите му бяха потъмнели, страните зачервени и тя много добре знаеше причината за това. Разбира се, мъжкият нагон.

– Как може да стане това? Ти обеща, Колин, обеща, че този път няма да ми причиниш болка.

– О, това е напълно възможно. Аз те докосвах и галех между краката. Ти можеш да направиш същото с мен.

Тя го изгледа така, сякаш той беше полудял – един истински луд, безусловно луд човек.

– Така правят помежду си хората, които се обичат.

– Не съм сигурна, че те разбирам, Колин.

– Говоря за моя малък мъж, Джоан. Можеш да го целуваш и галиш.

– О!

– От друга страна може би е по-добре да поспя. Трябва да тръгвам рано сутринта...

– Наистина ли? Това ще ти хареса ли? Ще ти достави ли удоволствие, Колин?

Не можеше да не усети смущението и съмнението в гласа ѝ и бързо ѝ каза:

– Е, добре. Трябва да поспя малко.

– Ще опитам, ако искаш.

– Какво?

– Ще те целувам там, ако искаш.

Той забеляза, че мисълта за това ни най-малко не я отблъсква. Напротив, явно изпитваше любопитство и той усети как започва да тръпне от възбуда. Замисли се, дали да се освободи, ако тя го приеме в устата

си. Слабините му запулсираха и той усети мощната си ерекция. Не, по-добре да не я отвращава, защото не беше сигурен дали ще успее да се овладее. Поклати глава, обладан от желание, и каза:

– Добре.

И остана да лежи по гръб, без да прави нищо. Синджан отметна завивката и го погледна. Той почувства изпиващия ѝ поглед върху себе си и запулсира още по-силно.

– Докосни ме – каза той.

Много бавно тя смъкна завивката до ходилата му и един продължителен миг го наблюдава безмълвно. Най-после докосна с длан мускулестия му корем, миг преди той да изкрещи от страхотно желание да го докосне.

– Ти си красив, Колин.

Вече не издържаше. Простена и леко се надигна. Когато тя го докосна с нежност, той целият се разтресе, като неопитен хлапак.

Не помръдваше, ръцете му бяха изпружени покрай тялото, свити в юмруци. Тя коленичи до него. Косата ѝ се спусна на вълни върху корема му, но той не виждаше нейната прелест и топлина, защото гледаше като омагьосан себе си и нейните устни. Почувства горещия ѝ дъх и се разтопи от неописуемото удоволствие. Когато тя лекичко го захапа, той едва не изкрещя.

– Ти си много различен от мен – заяви тя и го погали. Беше почти въздушно докосване, но от това той изпита още по-силна съблазън. – В никакъв случай не мога да се меря по хубост с теб.

Искаше му се да ѝ каже, че това са глупости, но не продума, защото беше напрегнат и изгаряше от желание да го целуне. Но тя не го правеше. Наистина, беше съвсем непросветена, но полека-лека щеше да се научи, а той желаше да я остави сама да го направи. Тя се опита и той се сгърчи. Идваше му да простене, но не издаде нито звук, защото не искаше да я плаши.

Когато най-после тя го пое в устата си, той знаеше, че няма да може да се овладее. Сладостната болка, която премина през него, го разтресе целия. Трябваше да спре. Не искаше да я смути или отврати. Въпреки че обезумяваше от възбуда и се чувстваше така, както никога преди, той я отдръпна от себе си.

Тя се изви, за да го погледне и косите ѝ се разпиляха върху голото му тяло.

– Не го ли правех както трябва?

Той погледна красивите ѝ шербрукосини очи и се усмихна – едва

ли щеше да успее да се усмихне така, както би искал, но поне опита.

– Аз съм мъж, Джоан, и за мен това е непоносимо. Не ми задавай повече въпроси. Настани се удобно до мен и хайде да спим.

Тя се сгуши в него и сложи длан върху бумкащото му сърце, без да каже нищо. Бесният му пулс постепенно се успокои. Тя го целуна по гърдите и каза:

– Ще се постарая да правя всичко както трябва, Колин. Много ми е приятно да те докосвам с ръце и устни, защото ти си направо великолепен. Но *онази* част от твоето тяло е прекалено голяма и ти навярно си даваш сметка за това. Няма да стане. Вече се увери, че няма да стане. Съжалявам, но е така.

– Ти си едно глупаче, което още нищо не разбира – той я целуна по носа и я притисна по-силно към себе си. – Ще ми бъде по-приятно, ако съблечеш тази смешна нощница.

– Не – отсече тя, след като обмисли миг-два. – Не мисля, че идеята ти е добра.

Той въздъхна и се съгласи.

– Може би си права.

– Колин?

– Х-м-м?

– Ще спиш ли с други жени, когато отидеш в Единбург?

За миг замълча, после на свой ред попита:

– Вярваш ли, че съм имал любовница, докато първата ми жена беше жива?

– Разбира се, че не!

– Добре, тогава защо допускаш, че мога да легна с друга жена, след като сега съм женен за теб?

– Знам, че мъжете го правят. Само братята ми са изключение. Те са верни на своите съпруги, защото много ги обичат. Надявам се ти да си по-скоро като тях, отколкото като всички останали мъже, които нямат капчица достойнство. От друга страна ти не ме обичаш. Затова ти задавам този въпрос?

– Ти ще прелъстиш ли някой мъж, докато ме няма?

Тя го ръгна в корема и той извика, за да ѝ достави удоволствие. После тя погали мястото, където го беше ударила, и пръстите ѝ се спуснаха надолу. Той простена, започна да диша тежко и дълбоко.

– Не. Моля те, недей.

Тя отмести ръката си, при което той изпита и облекчение, и яд.

– Защо леля Арлет каза, че си имал любовница, докато жена ти е

била жива?

Той не отговори на въпроса ѝ, а заяви:

– Тя много не ме обича, както сама ще разбереш, щом вече си моя съпруга и живееш тук. Не знам защо.

– И човек би я разбрал, знаеш ли? Ако не ми беше ясно, че не знае как си устроен, и аз бих повярвала. Но след като знам колко си голям и как, само като те погледне, всяка жена би побягнала, за мен е ясно, че не говори истината. Извинявай, Колин, ти си толкова красив, но както ти казах, *онази* част от тялото ти...

– Нарича се член, Джоан.

– Добре тогава. Твоят член, Колин. Никои жена не би имала желанието да направи това. Освен собствената ти жена и то само защото е нейно задължение да го прави.

Той не можа да се овладее и буйно се разсмя.

– Всичко ще разбереш. Да, ще разбереш.

– Да не би да има мъже, които да са още по-големи?

– Как бих могъл да се осмеля да отговоря на този въпрос? Ще прозвуча като някой самодоволен глупак, ако кажа *не*, и сам ще накърня своята мъжка гордост, ако кажа *да*. Всъщност не съм виждал чак толкова много голи мъже, особено когато са възбудени. Освен това ти още нищо не си разбрала, Джоан. Но ще разбереш. А сега, заспивай.

Тя заспа преди него. Мислите на Колин обаче непрекъснато се връщаха към Робърт Макферсон, който явно имаше намерение да го убие. Мислеше и за невинната си съпруга, която не се свенеше да му задава пряко всякакви въпроси за неговите мъжки атрибути. Наистина беше забавно. Не беше срещал момиче като нея. А какви само усещания изпитваше, когато тя го докосваше с устни – това беше предостатъчно да накара един силен мъж да се разкрещи.

Той наистина не искаше така набързо да се раздели с нея, но нямаше друг избор. Трябваше да свърши толкова много неща, а не искаше да я излага на опасност. Тук поне беше на сигурно място. Макдъф му беше казал, че Макферсон е в Единбург, далеч от *Вер*. Да, тук тя щеше да е в безопасност, а той самият щеше да има свободата да проследи Робърт Макферсон, да го вразуми или – ако откажеше да бъде вразумен – да убие този мръсник. Поне нямаше да се притеснява от неудобството съпругата му – в желанието си да го защити – да тръгне сама да напада Макферсон.

Когато на следващата сутрин Синджан слезе на първия етаж, Колин вече беше заминал. Тя погледна Филпот, икономата на Кинросови, и попита с малко глух глас.

– Той замина ли вече?

– Да, мила госпожо, още на зазоряване.

– Добре, по дяволите – каза Синджан и влезе в салона.

Синджан се взираше в герба на Кинросови над грамадната камина в централната средновековна част на замъка. Върху златния щит бяха изобразени три сребърни лъва. Други два по-големи лъва придържаха щита, а над тях имаше грифон. Под щита се четяха думите: *РАНЕНИ, НО НИКОГА ПОБЕДЕНИ*.

Тя се засмя. Девизът беше чудесен и сега, когато все още я болеше между краката, той звучеше доста актуално и за нея.

– Фиона винаги се възхищаваше на герба на Кинросови и не си спомням някога да се е смяла пред него.

Синджан се обърна и видя Сирена. Усмихна й се и каза:

– Девизът просто ми напомни нещо. Мислех да взема Филип и Дахлинг след като обядваме. Знаеш ли каква е програмата им за деня?

– Леля Арлет има главоболие. Филип и Дахлинг сигурно вече са се качили на главата на Дулчи.

– Божичко, как не знаех за това. Извини ме, Сирена, ще отида при тях.

– Той никога няма да те обикне, нали знаеш това?

Синджан се вторачи в жената срещу себе си и се смая от възмутителната й откровеност.

– Защо не? Нито съм лоша, нито съм грозна, въпреки че на Дахлинг ѝ доставя удоволствие да мисли, че съм грозна.

– Той обича друга – съобщи Сирена с глас на артистка от трагедия.

Синджан едва не избухна в смях. Тя притисна гърди с ръка, пое въздух и попита.

– Друга?

– Той обича друга – повтори Сирена и се оттегли с изяществото на принцеса от огромния готически салон.

Синджан само поклати глава.

По пътя към детската стая попадна на икономката мисис Ситън, която имаше много тъмни очи и сключени над тях гъсти черни, вежди. Беше съпруга на мистър Ситън, който – както Колин ѝ бе споменал беше важна особа в местната черква, а в имението изпълняваше длъжността управител. Синджан лъчезарно ѝ се усмихна.

– Миледи, разбирам, наистина се убеждавам, че вече не сме в онова бедствено положение.

– Това е вярно. Негова светлост е вече в Единбург, за да ни измъкне от водите на Стикс¹³.

Мисис Ситън си пое дълбоко въздух и каза:

– Слава Богу. Откакто се помня замъкът *Вер* е бил мойт дом. Направо е срамна тази занемареност.

Синджан се сети за Филип и Дахлинг, но реши, че могат да се насладят на удоволствието да поизмъчват още малко Дулчи.

– Имате ли нещо против да дойда при вас, мисис Ситън, да прием по чаша чай? Можем да изготвим списък на нещата, които са необходими.

Списък, който след това Колин трябваше да одобри. Каква нелепост! Какво разбираше Колин от чаршафи, пердета, протрити дамаски, чинии и тенджери?

– След това ще трябва да ми кажете откъде можем да купим нещата, които са ни необходими.

Помисли, че мисис Ситън направо ще се разплаче. Хлътналите ѝ бузи се издуха и леко порозовяха от удоволствие.

– О, да, миледи, да, наистина.

– Забелязах още, че прислугата не е облечена подобаващо прилично. Има ли добър шивач в града? Децата също имат нужда от нови дрехи.

– О, да, миледи! Ще отидем в Кинрос – градчето на другия бряг на езерото. Там ще намерим всичко необходимо. Не се налага да ходим чак до Единбург или Данди. В Кинрос има всякакви стоки, ще се убедите.

– На Колин няма да му допадне, че се бъркате в това. Току-що пристигате, не принадлежите на този дом, а вече се опитвате да се разпореждате. Няма да позволя това.

Синджан запримига срещу мисис Ситън, преди да се обърне към леля Арлет с думите.

– Мислех, че лежите с главоболие, госпожо?

Устните на леля Арлет станаха още по-тънки.

– Станах, защото се опасявах от това, което може да направите.

– Трябва да започнем да попълваме списъка, мисис Ситън. След малко ще дойда при вас в стаята ви. О, да искам също така да видя в какво състояние са помещенията за прислугата.

– Да, миледи – каза мисис Ситън и се оттегли с енергична стъпка.

13. Стикс (мит.) – реката, която в 7 кръга обграждала Ада. – Б.пр.

- А сега, лельо Арлет, какво възнамерявате да правите вие?
- Да правя? Какво имате предвид?
- Ами това дали смятате да се заяждате с мен? Дали възнамерявате да се държите лошо и да развалите настроението на всички около вас?
- Много сте млада! Как си позволявате да ми държите такъв тон?
- Аз съм съпругата на Колин – графиня Ешбърнхам. Ако пожелая да ви кажа да вървите по дяволите, лельо Арлет, намирам се в правото си да го направя.

Лицето на леля Арлет стана толкова червено, че Синджан за миг се притесни, че е прекалила и уважаемата дама всеки миг може да получи сърдечен удар и да се срути. Но тя бързо се съвзе. Леля Арлет без съмнение беше замесена от сурово тесто. И последните съмнения на Синджан се стопиха, когато тя заяви.

– Вие сте от богат и знатен род. Англичанка сте. Не знаете какво е да си свидетел на това как всичко около теб се руши и загива. Нямате ни най-малка представа какви чувства изпитва човек, когато вижда децата на селяните на плачат от глад. Въпреки това вие идвате тук, перчите се с вашите пари и очаквате всички да коленичат пред вас.

– Не мисля, че очаквам това от някого – отвърна бавно Синджан. – Това, което очаквам, е да ми се даде шанс. Вие не ме познавате, госпожо. Бълвате насреща ми нападки, които едва ли имат нещо общо с някого. Моля ви, нека се опитаме да живеем в мир. Не бихте ли опитала да ми дадете поне малко шанс?

- Вие сте много млада.
- Да, но съм сигурна, че с годините ще натрупам опит.
- Освен това сте и дръзка, млада госпожо!
- Братята ми добре са ме научили, госпожо.
- Колин не го приемат тук като граф Ешбърнхам. Той е по-малкият син и освен това отказа да се подчини на баща си. Отказа да се присъедини към Императора.

– И е постъпил правилно. Много съм доволна, че Колин няма нищо общо с Наполеон. Въпреки всичко той е изпълнил волята на своя баща. Сложил е край на родовата вражда с Макферсонови като се е оженил за Фиона. Нали така?

– Да, но вижте какво стана след това – той уби проклетата кучка. Блъсна я от ръба на онази скала и се престори, че не знае какво се е случило. Престори се, че нищо не помни. О, да, сега той е господар и Макферсонови отново са се изправили на нож срещу нас.

– Колин не е убил Фиона и вие добре знаете това. Защо го мразите

толкова силно?

– Той уби Фиона! Няма кой друг да го е сторил. Тя го измами, да, измами го със собствения му брат. Това е голяма изненада за вас, нали, наивна английска глупачке? Това е самата истина. Колин научи за изневяратата ѝ и я уби. Не бих се учудила, ако разбере, че е убил и брат си, това красиво момче, *моето* красиво и умно момче. Тази нещастница Фиона непрекъснато му се набираше в ръцете и го прелъсти толкова неочаквано, че той дори не можа да се опомни какво се е случило.

– Лельо Арлет, вие говорите прекалено много и доста несвързано.

– Ах вие, глупачке! Хубостта на Колин ви е завъртяла главата, нали? Няма да сте търпение да легнете с него. Няма да сте търпение да ви направи графиня. Всички момичета го желаят и никоя няма капка мозък в главата си, както и вие...

– Казахте, че Фиона не го е искала, а в същото време е била негова съпруга.

– Много скоро той престана да я харесва. А тя не беше доволна от начина, по който се отнасяше с нея. Имаше тежък характер.

– Това, което знам със сигурност е, че Фиона не е била добра домакиня. Погледнете, лельо Арлет, всичко е потънало в разруха. Тук има нужда от парцал, метла и кофа с вода, а не от моите пари. Сега ви предлагам да се успокоите и да изпиете чаша чай. Имам намерение да се заема с всичко това и да сложа ред. Вие можете да ми помогнете, а ако не искате – просто няма да се съобразявам с вас.

– Няма да допусна това!

– Говоря сериозно, госпожо. Ще ми съдействате ли или да започна да си върша работата, сякаш вие не съществувате?

Мили Боже, колко е решителна и смела. Беше готова да се обзаложи, че с уплашила леля Арлет. Беше дала своя първи ултиматум. Докато говореше, представяше си *Майка* и тази представа ѝ бе дала кураж. Никой никога не се осмеляваше да противоречи на нейната майка.

Леля Арлет поклати глава и напусна салона с гордо изправени рамена. Синджан беше доволна, че не вижда лицето на многоуважаемата дама в този миг. Беше спечелила, поне си мислеше, че е спечелила.

Защо, зачуди се Синджан, когато се вгледа в една голяма паяжина, която се спускаше от огромния полилей над главата ѝ мисис Ситън бе занемарила домакинските си задължения? Имаше вид на опитна и енергична жена. Час по-късно тя получи отговор на този въпрос – след като Великият списък бе съставен и двете с икономката седнаха на чаша чай.

– Защо ли, миледи? Мис Макгрегър не разрешаваше.

– Коя е мис Макгрегър? О, леля Арлет.

– Да. Тя заяви, че само да разбере, че някой се е опитал да придаде приветлив вид на тази купчина развалини лично ще го нашиба с камшика.

– Но тя току-що ми каза колко страда от това, че всичко се руши и че децата на селяните плачат от глад.

– Каква несправедливост! Децата на нашите селяни никога не са оставали гладни! Ах, как щеше да я нахока господарят, ако я беше чул да казва това!

– Колко странно. Тя всячески се опитва да сее раздор. Защо го прави? В никакъв случай не съм само аз причината – Синджан се замисли и за другите неща, които леля Арлет бе споменала пред нея. И те ли бяха лъжи? Най-вероятно да.

– След смъртта на сестра ѝ лейди Джудит преди около пет години – лейди Джудит е майката на негова светлост – мис Макгрегър реши, че старият господар ще се ожени за нея, но той не го направи. Мисля, че спеше с нея, но никога не е имал намерение да признае това пред Бога и пред олтара. Ах, тези мъже! Всички са такива с изключение на мистър Ситън. Той не проявява никакъв интерес към плътските желания.

– Много съжалявам, мисис Ситън.

– Да, миледи, и аз съжалявам. Във всеки случай мис Макгрегър беше бясна и колкото повече минаваше времето, ставаше все по-заядлива с всички нас. Издребняваше, бихте казала вие. Но тя обичаше и глезеше Мелкъм, който за кратко време беше господар на рода Кинрос. Тя се отнасяше с него, като с малък принц. Мелкъм дори я предпочиташе пред собствената си майка, защото тя го разглези и разхайти, а майка му здравата го пердашеше през ръцете, когато направеше някаква бяла. Тогава той тичаше при мис Макгрегър и ѝ ревеше. И това съсипа характера му, няма съмнение, че беше така. Той стана пройдоха, извинете, миледи, но си беше истински пройдоха, съвсем като баща си. После неочаквано за всички той умря и младият господар Колин зае неговото място. Тепърва ще видим той какво ще направи. Поне едно е сигурно – не е разсипник и е честен. Може да има и още нещо, но аз не знам друго. Що се отнася до състоянието на замъка, мъжете рядко забелязват в каква обстановка живеят, докато някоя паяжина не им падне в супата или не се омотае в лъжицата им. Разбира се, миледи, Фиона нищо не я интересуваше. Когато последно повдигнах въпроса пред новия господар, той каза, че нямаме пари за нищо.

– Е, вече имаме пари. Имаме и желание да направим нещо и двете

заедно ще се погрижим за това. Докато негова светлост се върне, *Вер* ще изглежда отново така, както е бил по времето на майка му.

– Ах, щастлив ден е бил този, в който негова светлост ви е срещнал, за да си го купите.

– Бих предпочела да се бяхте изразила малко по-тактично, мисис Ситън.

– Да, миледи.

Синджан напусна стаята на икономката, като доволно си подсвиркуваше с уста, че предвидливо бе отделила своите все още почти непокътнати двеста паунда от парите на Колин. Зачуди се какво ли ще си помисли той, когато види, че парите липсват.

Синджан лежеше в огромното господарско легло и въпреки че чаршафите бяха изпрани и одеялата добре проветрени, още й се набиваше острата миризма на плесен, с която бяха пропити стените на твърде дълго държаната затворена стая.

Нейните първи три дни във *Вер* бяха минали неусетно. Мили Боже, толкова много неща трябваше да се направят. Мисис Ситън вече беше пазарила дузина жени и шест мъже да почистят замъка. Синджан възнамеряваше сама да излъска тази стая. Ако трябваше да изчака завръщането на Колин, както той беше наредил, списъкът, който щеше да му даде, можеше да стигне чак до Северно море. Естествено тя и за миг не бе имала намерението да го изчака. Беше посетила стаята на Колин в северната кула и остана едновременно очарована и ужасена от нея. Стълбите към кабинета бяха истинска заплаха, защото дървените стъпала бяха прогнили на много места. Представляваха реална опасност. Самата стая беше потънала във плесен и книгите бяха застрашени от унищожение, ако не се погрижеше бързо за тях. Но тя имаше намерение всичко да бъде в идеално състояние, когато мъжът й се върне и се качи в кабинета си в кулата.

Вчера тя беше отишла до градчето Кинрос, придружена от мисис Ситън, Мърдок Дребосъка – който стигаше едва до гърдите на Синджан, беше един от най-верните слуги на Колин и си падаше малко майстор по всичко, и мистър Ситън – управителя на Кинросови, който беше заклет въздържател. Мисис Ситън, която знаеше всичко в околността, се оказа права – Кинрос се славеше със своята шивачка и дърводелец и в магазините му се продаваха всякакви стоки.

Кинросшайър беше китно градче, което рибарите от близкото езеро

Лок Левън използваша за своя база. Тесен път минаваше успоредно на северния бряг на Лок Левън и конете, които четиримата яздеха, го познаваха много добре. Водата поразяваше със синия си цвят, а хълмовете оттагък езерото бяха ту покрити със сочна буйна зеленина, ту голи, скалисти и непроходими. Почти всяка педя земя беше разорана и сега, в началото на лятото, полята бяха засети с ечемик, жито, царевица и ръж.

Щом навлязоха в града мистър Ситън веднага посочи църквата, благослови добродетелите на местните свещеници и прокле всички покварени на вечни мъки в ада. Посочи им и стария градски кръст, който все още стоеше върху железните пилони за назидание на злосторниците. Що се отнася до Мърдок Дребосъка, Синджан забеляза, че той целенасочено избягваше района на църквата и градския кръст на железния пилон.

Скоро ѝ стана ясно, че макар и графиня Ешбърнхам, местните хора се отнасяха с недоверие към нейната платежоспособност. В същото време обаче, не ѝ се искаше да харчи от двестата паунда. Но хората си бяха прави – както изтъкна беззъбият дядо Горм – щом като старият господар бил принуден да продаде мелницата на Кинросови. Сега там живеел някакъв проклет търговец на железарски стоки, който се опитвал да се разпорежда с местното население. Мисис Ситън обясни по най-недипломатичния начин: *Да, моята господарка е богата наследница. Тя е червива с пари и господарят се ожени за нея тъкмо за това.* Думите ѝ върнаха усмивките и ентузиазма на беззъбия Горм и останалите. Те купиха плат за нови дрехи на децата, за слугите и за Синджан. Купиха нови чинии за слугите, нови чаршафи и продължиха нататък с покупките по реда в списъка, който Колин никога нямаше да види. Какъв ден само беше това! Свършиха много работа и бяха удовлетворени.

Сега Синджан се извъртя на една страна в леглото. Беше изморена, но въпреки умората сънят ѝ не идваше. Мислеше си за мелницата на Кинросови. Беше помолила Мърдок Дребосъка да я заведе там. Видя красива къща с прекрасни градини още от седемнадесети век и стара мелница, чието колело като че ли всеки миг щеше да се завърти от водите на бързия поток. Тя стоеше там и съзерцаваше малките зарибени езерца, изящните скулптури, майсторски оформените в причудливи форми, храсти, невероятно красивите розови градини и тържествено обеща пред себе си двамата с Колин да направят всичко възможно и да върнат мелницата отново на семейството. Техните деца и внуци заслужаваха да бъде възстановено наследството им.

Ужасно ѝ липсваше Колин. От друга страна, той сякаш въобще не

бързаше да се върне при нея. Най-последно се бе примирила с това, че мъжете трябва да спят с жени и всичко й се видя много просто. Просто не трябваше само да се целуват, а и да влизат в тялото на жената и да освождават в нея своето семе. Въпреки че той сякаш не бе останал особено доволен трите пъти, когато нея я боля толкова много, особено след като язди на следващия ден. Само да можеше да го убеди, че по веднъж ще му бъде достатъчно, нямаше да й е трудно да понесе това. По един път всяка вечер? По един път на седмица? Не разбираше от тези неща. Зачуди се колко ли често братята й Дъглас и Райдър правят любов със своите жени. Защо, но дяволите, беше пропуснала да разговаря с Алекс и не й бе задала откровено някои въпроси? О, тя добре знаеше защо. Мислеше си, че знае *всичко*. Беше прочела до една древногръцките пиеси в библиотеката на Дъглас, а те все пак не бяха свенливи по отношение на плътските въпроси.

По дяволите. Тя си представи Дъглас и Алекс, които винаги се докосваха и горещо се целуваха, когато мислеха, че никой не ги гледа. Райдър и Софи правеха същото. Райдър се смееше, докато милваше Софи и се закачаше с нея, дори когато докосваше ушите й. Тя би искала и Колин да прави тези неща. Но той не ги правеше. Защо не беше попитала Алекс? Освен това Алекс беше много дребна и доста по-слаба от Синджан, а Дъглас беше едър колкото Колин. Направо не проумяваше как Алекс понася всичко това. По дяволите.

Тя въздъхна и се обърна по гръб. В този миг долови някакъв шум. Отвори широко очи и се взря в мрака по посока на шума. Чу как нещо сякаш драска. Сигурно си въобразяваше. Къщата беше много стара. Всички стари, постройките издават особени, необясними шумове и скърцания. Затвори очи и се сгуши в леглото.

Отново чу същия шум, този път малко по-силен. Чуваше се дращене, сякаш нещо се бе заклезило в ламперията и драпаше да се измъкне. Плъх. Не беше възхитена от подобна възможност.

Звукът спря, но Синджан остана напрегната в очакване да започне отново. И наистина започна този път още по-силно. Освен дращенето се чуваше още някакъв шум, който звучеше като фон на другия. Сякаш нещо се влачеше по пода. Нещо като тежка верига, която бавно се провлачва по дървения под, но звукът беше странно приглушен.

Синджан подскочи в леглото. Това беше абсурд!

След това чу стенание – далечно, пронизително, човешко стенание, от което кожата й настръхна. Сърцето й лудо запрепуска. Напрегна очи да различи някаква фигура в мрака, но не видя нищо. Трябваше да

запали свещ. Протегна ръка към нощната масичка, за да вземе кибрит, но без да иска го събори на пода.

Стенанията изведнъж секнаха. Спря и дращенето. Но веригата продължаваше да се тътрузи бавно но пода и явно се приближаваше, защото се чуваше все по-силно, макар все така приглушено. Вече беше в спалнята.

Синджан изпита истински ужас. Ако викът не бе заседнал в гърлото ѝ, щеше да изкрещи. В най-отдалечения ъгъл на спалнята заблещука слаба светлина. Мъждукаше едва-едва и беше толкова бяла, тънка и бледа, че приличаше на дим. Тя впи очи в този лъч светлина и едва не си глътна езика от страх.

Стенанията се подновиха и изведнъж веригата се удари силно в някого или в нещо. Чу се вик, като че ли наистина веригата се бе стоварила върху човек.

Мили Боже, помоли се тя. Не можеше повече да стои в леглото и да трепери като глупачка. Страхуваше се да го напусне, но си наложи да го направи. Опипа с ръка пода за кибрита. Кутийката се бе търкулнала някъде и не можа да я намери. Беше застанала на ръце и колене, когато отново чу стенанието – силно, пронизително, изпълнено с болка. Синджан се смрази. После запълзя към края на подиума. Не смееше да се отдели от пода. Когато стигна края, подаде глава отгатакъ ръба. В далечния ъгъл светлината заблестя по-ярко. Изглеждаше много особено – едва мержелееше, а в същото време беше и много бяла.

Изведнъж чу ужасен писък. Синджан едва не скочи на крака и не хукна навън. Косите ѝ се изправиха. Цялата трепереше от неудържим ужас.

Също така изведнъж светлината изчезна. Ъгълът на стаята отново потъмня. Не се чуваха повече стенания.

Тя изчака. Започна да ѝ става толкова студено, че вече не трепереше от ужас, а от студ. Продължи да чака с изопнати до скъсване нерви.

Нищо. Никакво дращене. Нищо друго.

Синджан бавно се надигна и придърпа одеялата от леглото. Зави се с тях и се сви на подиума. Накрая заспа.

На следващата сутрин мисис Ситън я намери на същото място, на което бе заспала. Синджан погледна с недоумение надвесилата се над нея жена, която непрекъснато повтаряше.

– Ох, ох, как сте пострадала, миледи! Ох, ох!

Синджан бе измръзнала и схваната от дългите часове, прекарани на пода, но не беше наранена.

– Мисис Ситън, ох, помогнете ми да стана, моля ви. Да, благодаря. Сънувах някакъв ужасен кошмар и сигурно от страх съм се търколила на пода.

Мисис Ситън вдигна дебелия си черен вейдър и ѝ помогна да стане.

– Ей сега ще се оправя. Ако Ема ми донесе малко вода да се измия, скоро ще мога да сляза в салона.

Мисис Ситън кимна и се запъти към вратата на спалнята, после промени посоката, спря и заби очи в пода.

– Ох какво е това, за Бога?

Икономката се намираше в далечния ъгъл на спалнята.

– Кое какво е? – гласът на Синджан прозвуча пискливо и дрезгаво.

– Това – каза мисис Ситън, като сочеше пода. – Прилича на тиня от Кравешкото блато – гъста, черна и миризлива кал. О, дори има дребни буци... – гласът ѝ секна и тя отстъпи крачка назад. – Майка ми все казваше, че дяволът има пръст в таз работа – мисис Ситън, която иначе говореше безупречен английски, сега заприказва с подчертан шотландски акцент. Скоро обаче се съвзе и замислено каза. – Как се е озовала тук? Божичко, това блато никак не е близо до *Вер* – погледна малко особено Синджан и сви рамене. – Няма значение. Ще изпратя някой да го почисти.

На Синджан не ѝ се искаше да види калта отблизо, но я погледна. Беше отвратително. Като че ли нещо или някой беше изсипал това на пода или... го беше довялкъл може би с верига.

Наистина се справила отлично, помисли си тя, като стъпи във ваната. Наистина отлично.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Синджан се озова сред четирима мъже, които разговаряха на висок глас на език, който въобще не беше английски. Бяха свалили огромния полилей и ръждясалата верига, на която висеше. Сега, преди жените да почистят с вода кристалните висулки, те остъргваха натрупаната от години мръсотия.

Тя им каза нещо, усмихна се и продължи към малката столова, към която беше тръгнала и която се наричаше Вътрешната господарска стая. Спря, за да види леля Арлет, която гълчеше една от прислужниците, коленичила с четка в ръка върху мраморния под на огромния готически вестибюл.

– Няма да допусна това, Ани. Ставай и се махай оттук!

– Има ли някакъв проблем? – спокойно попита Синджан

Леля Арлет се изви рязко към графинята и отговори.

– Не одобрявам нищо от това, което става тук, моето момиче. Погледни я само какво прави! Тези мраморни плочи от години са си такива.

– Да, и горката Ани сигурно си е превързала колената, за да издържи толкова време в това положение.

– Вече ви казах, че не принадлежите на този дом млада госпожо и имах предвид точно това. На всичко отгоре имате нахалството да пилеете господарските пари за глупости.

– О, не – отговори с усмивка Синджан. – Харча само мои собствени пари, уверявам ви.

– На мен ми харесва, лельо – Сирена се носеше надолу по стълбите, копринената ѝ рокля в нежен светлосин цвят се вееше и тя още повече приличаше на заблудена принцеса след последния път, когато Синджан я бе видяла.

– Какво разбираш ти? Ти, която нищо не правиш, а непрекъснато получаваш. Погледни се само! Ти си луда!

– Какво да се гледам, лельо? Изглеждам прекрасно. Огледалата не лъжат. Ти си стара и ми е ясно, че е съвсем нормално да завиждаш. А сега, скъпа Джоан, как бих могла аз да помогна?

– Много мило от твоя страна, Сирена. Защо не дойдеш във Вътрешната господарска стая да обсъдим това, докато закусваме?

– О, сега не ми се закусва. Мислех да набера малко лилави магарешки тръни. Нали знаеш, че емблемата на Шотландия е магарешки

трън?

– Не знаех.

– Така е. Когато викингите слезли на нашия бряг с намерение да изнасилват и плячкосват, един от тях стъпил на магарешки трън и изревал от болка. Това вдигнало на крак келтите и те успели да избягат от врага.

– Бабини деветини! – каза леля Арлет и добави под носа си. – Защо не отидеш да седнеш под някое самодивско дърво?

– Много нелюбезно от твоя страна, лельо! Но дори и да го направя, нищо няма да стане. С всеки изминал ден ставам все по-силна. Сигурно знаеш, Джоан, че аз съм магьосница, но добра магьосница. Ще разговарям с теб по-късно – тя се понесе навън през масивната входна врата, като си тананикаше някаква мелодия.

– Какво е това самодивско дърво? – попита Синджан и забеляза, че дъхът на Ани секна.

– Нищо особено.

– Добре. А сега, лельо Арлет, ти ще бъдеш любезна и ще оставиш Ани на мира. Искаш ли да закусим заедно?

– Ще освободя това място от твоето присъствие – заяви леля Арлет с най-зловния глас, който Синджан беше чувала някога. След това се фръдна и бързо напусна вестибюла, но не излезе навън, както направи Сирена, а се качи горе. Какво ли можеше да съсипе там? Нищо, помисли с облекчение Синджан.

– Когато се измориш, Ани, моля те иди в кухнята и опъни крака. Готвачката е приготвила пълни кани с кафе и чай за всички и се надявам, че има огромен поднос с бруни – Синджан премлясна, когато назова тези вкусни джинджифилови бисквити от овесено брашно.

– Благодаря, миледи.

Синджан се усмихна, дочула шума откъм стълбището, където работеха дърводелците. След като стегнеха централното стълбище и укрепяха перилата, те щяха да се заемат със стълбището към залата на менестрелите. След това им предстоеше стълбата в северната кула. Работата напредваше бързо и Синджан напусна вестибюла със задоволство.

Влезе във Вътрешната господарска стая и се зарадва, когато видя на масата Дулчи, а от двете ѝ страни Филип и Дахлинг.

– Добро утро, Дулчи, добро утро, деца.

Дулчи каза:

– Добро утро и на вас, миледи. Филип, недей да се мръщиш така. Ще ти останат бръчки по челото за цял живот. Дахлинг, престани да мажеш яйцето си по покривката!

Още една нормална закуска, помисли Синджан, припомняйки си закуските с децата на Райдър. Лудница, същинска лудница.

Тя си взе храна от поставените върху страничния бюфет блюда и зае мястото на Колин, тъй като то беше най-близо до децата.

– Това е татковият стол.

– Да, гравирани са много красиво. Освен това размерът му съответства на баща ти.

– Ти си чужда на това място.

– Ти си чужда *тук* – добави Дахлинг.

– Но аз съм съпруга на баща ви. Къде другаде ми е мястото, ако не тук, във *Вер*?

Този въпрос затрудни Дахлинг, но не и Филип.

– Сега, след като татко вече е взел парите ти, може да отидеш в манастир.

– Господарю Филип!

– Но аз не съм католичка, Филип. Какво да правя в манастира? Не зная нищо за распятието на Христа, за утринните молитви и изповеди.

– Тогава върви във Франция и стани кралица.

– Това е по-приемливо, Дахлинг, но за нещастие в момента във Франция няма кралица, а има императрица, която се нарича Джозефин и е съпруга на Наполеон – и двете деца се оказаха в безизходица. – Кашата е много вкусна, сигурно заради пресния овес. Много обичам с кафява захар.

– По-хубава е с бучка масло – каза Филип.

– Така ли? Тогава утре ще опитам с бучка масло – тя преглътна последната лъжица кажа, въздъхна от удоволствие, отпи от кафето и съобщи. – През последните дни работих много усилено. Реших тази сутрин да се награда и вие ще бъдете моята награда. Ще отидем, заедно на езда и вие ще ми покажете околността.

– Боли ме коремчето – каза Дахлинг, улови се за стомаха и започна да пшъка.

– Тогава трябва да пиеш водна детелина, Дахлинг.

– Аз ще дойда с теб – заяви Филип и смигна заговорнически на сестра си.

На Филип му трябваша по-малко от два часа, за да я зареже сама на възвишенията Ламонд. На Синджан пък ѝ потрябваша още три часа да се добере до замъка. Но следобедът в никакъв случай не беше загубено

време за нея. Тя срещна пет селски семейства и пи пет различни вида сайдер. Сред селяните попадна на мъж, който знаеше да пише – казваше се Фрескин – и по този повод имаше паче перо и няколко листа хартия. Синджан ги използва, за да започне списък с имената на новите си познати и нещата, от които имаха нужда. Жената на Фрескин не можа да скрие уплахата от лицето си, когато мъжът ѝ каза, че са останали с много малко зърно. Имаха нужда и от крава и две овце, но зърното им беше жизнено необходимо.

Дори някой от мъжете, жените или децата да я бе съжалил заради факта, че се е озовала тук единствено заради тлъстите суми пари от наследството си, всички бяха достатъчно любезни да не го кажат гласно. Синджан започна да привиква с местния диалект. Освен чуждите на английския език думи, селяните изяждаха някои звуци, от което се получаваше един напевен изговор. Тя разбра, че *сладичка съпруга* на шотландски диалект означава клюкарка. Жената на Фрескин сигурно беше сладичка съпруга.

Тъй като времето беше чудесно, тя остави кобилата си да препусне в лек галоп по плавните хълмисти възвишения и през горичките от лиственици, борове, брези и ели. Пи вода с шепи направо от Лок Левън. Беше толкова студена, че устните ѝ изтръпнаха. Остави коня сам да избира пътя сред елите и той без малко не я завлече в едно торфено блато. Поведе кобилата в бавен ход към голите хълмове на изток. В крайна сметка, когато се прибра във *Вер* беше капнала от умора и беше много довольна от разходката.

Почина си на възвишението, където двамата с Колин бяха спрели неотдавна. Замъкът *Вер* изглеждаше все така приказен, дори може би още повече, след като тя се чувстваше вече част от него. Напомни си, че трябва да купи плат, от който да ушият знамена за четирите кули. Може би дори щеше да може да открие някоя прелестна девойка със златни коси, която да пожелае да стои на някой от прозорците на кулата и да сплита и разплита косите си.

Въздъхна и в този миг забеляза Филип, изправен до масивните готически порти, явно за да я изчака.

– Ах, господарю Филип, как добре ме нареди! Чудесно, нали! Почакай само да отидем на гости в моя дом в Южна Англия. Тогава аз ще те оставя да се луташ из яворовата гора. Но ще ти направя пътечка от тропички хляб, за да не се загубиш.

– Знаех, че ще се върнеш.

– Разбира се, че ще се върна. Нали тук живея.

Филип ритна някакво камъче с протритото бомбе на обувката си и каза:

– Следващия път ще се постарая по-добре.

Тя не се престори, че не го е разбрала. Засмя се и разроши красивата му гъста черна коса – същата като на баща му.

– Не се съмнявам в това, но чуй и запомни какво ще ти кажа – моето място е тук и е по-добре да свикнеш с това. Не си ли съгласен?

– Дахлинг е права. Ти си грозна.

Синджан лежеше будна в леглото и гледаше към почернелия таван. Беше минала повече от седмица, без да получи някаква вест от Колин. Тя се безпокоеше, не – беше ядосана. Всички готически стаи бяха приведени в изряден вид и почти всичките й двеста паунда бяха похарчени. Изкушаваше се да отиде до Единбург, но не за да дебне мъжа си, а за да вземе още пари. Хората, които работеха за нея, без съмнение заслужаваха пари за труда си, а не обещания.

Дърводелците бяха готови да се преместят в северната кула. Може би трябваше да изчака Колин, може би беше редно той да наглежда ремонта. Да върви по дяволите. Не заслужаваше подобна чест. Тя се обърна на една страна, след това отново се изтегна по гръб и въздъхна.

Днес й направиха първата визита – местен благородник със съпругата си, които бяха дошли да видят заможната наследница, спасила графа, който бе изчезнал някъде.

Случайно чу леля Арлет да казва.

– Това е огромно бреме за всички нас, Луиза. Може да е богата, но й липсва елементарно възпитание и няма никакво уважение към по-възрастните. Раздава заповеди наляво и надясно, без да ми обърне капчица внимание.

Сър Хектор Макбин се оглеждаше във всички посоки с нарастващо одобрение и с не по-малко удивление.

– Струва ми се, че заповедите й са свършили добра работа, Арлет. Всичко дъха на чисто. Луиза, виж полилея само. Кълна се, че всеки път, когато минавах под това огромно чудовище, умирах от страх. А сега блести от чистота и сякаш виси на нова верига.

Ето това е удобният момент да вляза, помисли Синджан, като пооправи полите на единствената си рокля, и го направи със сияйна усмивка.

Визитата премина чудесно. Филпот, облечен в новата си униформа в яркосоиньо и бяло, поднесе кнедлите – специалитет на готвача, които

сигурно бяха най-вкусното нещо на този свят. Филпот изглеждаше величествен като крал Джордж III в някой от по-добрите му дни и точно толкова любезен.

Леля Арлет като че ли всеки миг беше готова да започне да съска. Синджан ѝ подаде една кнедла с думите.

– Яйчният сос не може да се сравни с нищо. Нали е много вкусен, лельо?

Леля Арлет беше смаяна. Дори не можеше да кимне.

Макинови бяха симпатични и изглеждаха искрени в добрите си чувства към Колин. Когато се приготвиха да си тръгват, лейди Луиза се усмихна на Синджан, потупа я по рамото и тихо ѝ каза:

– По всичко личи, че си оправно момиче. Тук, в замъка *Вер* има много странни неща, носят се и ужасни слухове, но мисля, че ти ще поставиш нещата на мястото им, без да обръщаш внимание на приказките, защото те – разбира се – са глупости.

Каквото и да означава това, помисли Синджан, тя трябва да благодари на жената. Остана на стъпалата на входа и махна с ръка за довиждане. Леля Арлет каза:

– Мислиш се за много по-добра от останалите. Е, надявам се, че Луиза успя да надникне зад фасадата ти. Сега ще каже на всички, че ти си една фукла, невиджано парвеню, което...

– Лельо Арлет, аз съм дъщеря на граф. Ако мислиш, че при тези обстоятелства бих могла да бъда парвеню, явно се нуждаеш от допълнително образование. Престани, ако обичаш, с изобличителните си речи, защото имам много работа – тя се обърна, без да даде възможност на Арлет да издума нещо в отговор. – Дахлинг, ела тук, скъпа, трябва да ти премерим роклята.

Предната вечер в леглото на Синджан имаше змия – дълга и черна, която се виеше неистово и търсеше къде да се скрие. Синджан премигна, като я видя, но след това се усмихна. Уви внимателно около ръката си горката живинка и слезе долу, за да я пусне на свобода да скрие в избуялите градини.

Чудеше се какъв номер ще ѝ погодят тази вечер. Не ѝ оставаше много време да разбере. Оказа се, че са и подготвили ново представление с призрака. Наистина бяха талантиливи актьори и тя се усмихна в тъмнината като произнесе силно, с треперещ глас.

– Мили Боже! Недей да идваш отново. Остави ме призрако! Моля те, остави ме.

Духът изчезна малко след това и Синджан беше готова да се

закълне, че дочу сподавен кикот.

Колин извика нейното име още докато изкачваше очуканите стъпала на замъка, но го посрещнаха Филип и Дахлинг. Дахлинг обвини ръце около краката му и занарежда колко подла, лоша, грозна и зла била Синджан. Филип не се включи в агитката. Колин стисна в прегръдките си и двете деца и ги попита къде е Джоан.

– Джоан? – попита безразлично Филип. – О, тя се намира едновременно навсякъде. Прави всичко. Никога не оставя на мира. Направо не се търпи, татко.

В следващия миг се появи леля Арлет, добра се възможно най-близо до ухото му и изсъска, че *момичето* за което бил принуден да се ожени, непрекъснато раздавало заповеди на *всички* и съсипвало всичко, и най-вече какво е необходимо да направи той, за да сложи край на всичко това. Липсваше само Сирена, но още в следващия миг се появи и тя.

– Радвам се, че се върна – поздрави го тя с нежния си глас, при което веждата на Колин скочи нагоре с цял сантиметър.

– Всички вие, Дахлинг, махни се от крака ми! Филип, отведи сестра си оттук. Къде ли? Където искаш, не ме интересува. Арлет, изчакай един момент, ако обичаш. Къде е Джоан?

– Тук съм, Колин.

Той вдигна поглед и я видя да слиза по широкото стълбище. Беше облечена в нова рокля от прост бледожълт муселин, която съвсем не беше изискана, а беше от тези, които носят селските моми, но на Джоан ѝ стоеше изключително елегантно. Беше му липсвала. Беше мислил за нея много по-често отколкото му се искаше, и се бе прибрал у дома, за да я види, преди да свърши всичко, което трябваше да направи. Да, помисли той, тя наистина е прекрасна. Нямахме търпение да сваля тази рокля, за да я целува и има. В следващия миг обаче той помирился въздуха и всичките му приятни представи изчезнаха. Пчелен восък и лимон. В съзнанието му нахлуха спомени от времето на майка му и той отново подуши въздуха, защото просто не можеше да повярва, че това е възможно.

След това се огледа. Това, което видя, го накара изумено да премигне. Никъде нямаше и петънце, не че преди беше забелязвал каква страхотна мръсотия цареше навсякъде. Но сега се сети, че е било така. Да, сети се.

Полилеят беше като нов, мраморният под беше толкова излъскан, че фигурата му се отразяваше в полираната повърхност. Не каза нищо.

Беше зашеметен. Отиде в салона, след това във Вътрешната господарска стая. Имаше нови пердета, които приличаха на старите. Но не бяха същите. Не бе възможно килимите да са нови, а в същото време техните сини и червени багри сякаш гreeха на следобедната светлина.

– И на мен ми е приятно да те видя, Колин.

Той погледна към жена си, видя присвитите ѝ устни и приглушено каза:

– Виждам, че си имала много работа, Джоан.

– О, да, всички имахме. Обърни внимание на пердетата, Колин. Нови са, но намерих същия плат. Можеш ли да повярваш, че манифактурата в Денди продължава да произвежда все още същия плат? Работят този десен близо петдесет години! Чак да не повярваш!

– Харесвах пердетата такива, каквито бяха.

– О? Имаш предвид, че ти е харесвал прахолякът и натрупаната с години мръсотия по пода?

– Тези килими изглеждат странни.

– Разбира се, че изглеждат така. Те са *чисти*. И вече от тях не се вдигат облаци прах при всяка стъпка.

Той отвори уста да ѝ отговори, но тя го изпревари.

– Нека да позная – харесвал си ги такива, каквито са били.

– Да. Както казах, ти си имала много работа и си свършила все неща, които не одобрявам.

– Да не би случайно да трябваше да се изтегна в някое удобно кресло и да чета романите, които ги няма в мухлясалата ти стая, наричана от теб библиотека, и да ям бруни?

Той забеляза, че стоят на три крачки разстояние един от друг, но не пристъпи напред. Имаше право да е ядосан и сърдит. Трябваше да я накара да разбере това и да му се извини.

– Длъжна беше да изчакаш да се върна. Специално те помолих да съставиш списъци, които да прегледам, и след това сяхаме...

– Татко, тя е лоша и жестока с Филип и мен! Дори ме накара веднъж цяла сутрин да стоя в стаята, а времето навън беше чудесно.

– Дори и с децата ми, Джоан? – Колин сведе поглед към дъщеря си. – Върви при Дулчи. Искам да разговарям с втората ти майка.

– Не я искаме тук. Нали ще ѝ кажеш да не ни бие вече?

Синджан погледна смаяна малкото момиченце, след това избухна в смях.

– Това наистина е доста добре, Дахлинг. Истински оръдеен изстрел, Доста добре.

– Тръгвай, Дахлинг. Ще обсъдя този въпрос с Джоан. О, лельо Арлет, и ти ли си тук? Моля те да ни оставиш и затвори вратата. Разговарям със съпругата си.

– Нали ще ѝ кажеш да престане да съсипва всичко, Колин? В края на краищата ти си този, който е господар, съпруг, граф, а не това момиче тук. Не тя, а ти си този, който отговаря за замъка *Вер*. Нали ще се погрижиш тя да...

– Прати я в манастир! – извика Дахлинг и изчезна зад вратата.

Арлет само кимна и се оттегли. Затвори много внимателно вратата след себе си. Останаха сами наред безупречно почистения и излъскан салон на Кинросови. Дори изпочупените стари мебели имаха приятна патина, но в този миг Синджан не обръщаше внимание на никое от постиженията си. Беше го насочила изцяло върху своя съпруг. Той сигурно нямаше да повярва на драматичните изпълнения на Дахлинг, сигурно...

– Била ли си децата ми?

Тя впи очи в него. Беше толкова красив, че сърцето ѝ забързваше ритъма си само като го погледнеше, но сега ѝ изглеждаше непознат – един красив непознат, когото ѝ се искаше да удари.

– Била ли си ги, Джоан?

Беше пълен абсурд, беше направо смешно. Трябваше да сложи край на това и то веднага. Бързо отиде до него, обгърна с ръце врата му и се повдигна на пръсти.

– Ужасно ми липсваше – каза тя и го целуна. Устните ѝ бяха напрегнати и топли. Той не отговори на целувката ѝ. Хвана рязко ръцете ѝ и ги свали от врата си.

– Нямахме ме тук почти три седмици. Върнах се, само за да те видя и да се уверя, че си жива и здрава, че проклетите Макферсонови не са се опитали да ти причинят някакво зло. Не можах да откроя този мръсник Роби Макферсон в Единбург. Крие се от мен проклетият страхливец. Разбира се ако се беше случило нещо лошо, щях веднага да науча, но исках да дойда и лично да се уверя, че всичко е наред. А ти се чувстваш като кралица в замъка, нали? Бързичко си започнала да се разпореждаш и си правила всичко, каквото си пожелала. Пренебрегнала си ме.

В думите, които той сипеше върху нея, тя почувства тежко обвинение. Не беше свикнала да я огорчават до болка по този начин. Погледна го и простичко каза:

– Направих това, което сметнах за добре.

– Ти си твърде млада, за да се доверяваш само на себе си.

– Това е нелепо и ти добре го знаеш, Колин. О, Сирена е дошла.

Сигурно да те целуне отново. Искаш ли да продължиш нравоучителната си проповед в нейно присъствие? Мога да повикам леля Арлет и децата да се върнат, ако желаеш? Може би ще успеят да сформират малък хор и да ти изпеят жалба за моите прегрешения. Не? Добре тогава, ако искаш, можеш да отидеш в стаята си в кулата. Също така, имаш възможност още сега да излееш цялата си злоба върху мен.

Тя се завъртя на пета и се втурна навън. Точно като някой младок, помисли той и стисна челюст. Походката ѝ бе почти напълно лишена от женственост. Въпреки това той добре знаеше какво представлява всъщност. Сви отпуснатите си покрай тялото ръце в юмруци, последва я и каза:

– Щеше да бъде добре, ако беше направила опит да се сприятелиш с децата. Виждам, че те все още те смятат за натрапница, а и ти самата ги харесваш точно толкова, колкото и те теб.

Тя не се обърна, а подхвърли през рамо.

– Говори по-високо, Колин. Децата копират своето поведение от родителите си. Навярно знаеш това.

Той млъкна. Вървеше по петите ѝ, докато стигнаха северната кула. Веднага долови мириса на пчелен восък и лимон и разбра, че тя беше имала наглостта да се разпорежда с *неговия* кабинет така, както тя си иска – точно както и с целия замък. Избърза напред и като видя ремонтираното стълбище пред себе си, каза:

– Не исках да бъде поправено по този начин. Какво, по дяволите, си направила!

Тя се намираше три стъпала пред него, когато се обърна и му отговори.

– О! И как искаше да бъде, Колин? Може би си имал желанието да разположиш стълбите диагонално? Или пък да изградиш под всяко стъпало по една килия, в която да попадне всеки невнимателен посетител, запътил се към кабинета ти?

– Нямах право да се бъркаш в моите работи. Бях те предупредил да не го правиш.

Той не каза нищо повече. Заизкачва бързо стъпалата и преди да я отmine, почти се притисна в нея, защото стълбището беше много тясно. Отвори обкованата с месинг врата на кабинета. Лъхна го мирис на свежест и някакъв аромат. Това вече беше повече, отколкото можеше да понесе. Застана в средата на овалната стая и впи очи във вазата с пресни рози върху бюрото си. Рози, за Бога, това бяха любимите цветя на майка му. На всичко отгоре техният аромат бе примесен с тръпчивия мирис на

лимон.

За миг затвори очи, после каза:

– Вие сте надхвърлила всякакви граници, госпожо.

– Нима? Може би предпочиташ мръсотията? Предпочиташ книгите ти да продължават да изгниват? Сигурно ти е добре известно в какво състояние ги остави? Рафтовете, върху които бяха натрупани, бяха изгнили от дървояди и гъмжаха от буболечки и един Бог знае още от какво. Скоро щяха да се разпаднат.

Той се обърна побеснял към нея, напълно безпомощен. Тя беше права, по дяволите. Всичко беше в окаяно състояние, но той искаше лично да се погрижи за ремонта. Това беше неговият дом, това бяха неговите черги и дрипи, неговите задължения. Но тя не се бе съобразила с желанието му, а напротив – беше се разпореждала като някой вездесъщ арбитър и беше направила всичко така, както тя желае, без никакво указание или разрешение от негова страна. Не можеше да ѝ го прости. Беше напуснал дома си, за да се погрижи за нейната сигурност и тя добре се бе отплатила за загрижеността му. Продължи да излива негодувание-то си наум, но когато в него се надигна нова вълна на ярост, той процеди през зъби.

– Ненавиждам миризмата на лимон и пчелен восък! Повръща ми се само да ме лъхне на рози!

– Но мисис Ситън каза, че майка ти...

– Да не си посмяла да говориш за майка ми!

– Добре, няма.

– Влязла си в моята стая – единствената *лично* моя стая сред тази купчина камънаци, която имам, откакто съм се родил. Влязла си тук и с лека ръка си променила всичко по свой вкус.

– Нищо не съм променила. Ако не престанеш да се държиш като безмозъчен идиот и се огледаш около себе си, ще се увериш в това. Розите – да! Но нищо друго. Освен това те не са промяна, а нещо като временно допълнение. Сигурен ли си, че предпочиташ гоблените, които прапрабаба ти е тъкала, да загубят разцветките си под натрупаната от години върху тях мръсотия и един ден съвсем да се разпаднат? И каменната настилка, Колин, Можеше да си счупиш някой крак, ако не бях наредила да я ремонтират. Нищо не съм променила. Можеш да видиш, че дори и проклетите камъни по пода са същите. И килима, мили Боже, този красив килим, чиито ярки цветове най-после могат да се видят.

– Всичко това трябваше да стане по мое нареждане.

Беше като вързано куче. Щом веднъж се докопаше до кокал за

нищо на света не искаше да го пусне. Тя призова на помощ вече изчерпващото ѝ се търпение и каза:

– Е, добре, подреждането на камъните не струваше кой знае колко. Защо тогава не си го направил досега?

– Какво съм направил или не съм, си е моя работа. Не съм длъжен да ти давам обяснения за нито едно от своите действия. Това е моят дом и моят замък. Ти си постъпила неправилно.

– Аз съм твоя съпруга, следователно замъкът *Вер* е и мой дом. Значи отговарям за него.

– Ти си само това, което аз ти позволя да бъдеш.

– Ако наистина вярваш на думите си, ти си идиот!? Очаквах с такова нетърпение да се прибереш. Изминаха почти три седмици, без да получа нито вест от теб. Добре тогава, милорд, вие май сте забравил, че имате и някои отговорности... Например вашите деца.

– Моите деца? Видях, че и след три седмици те не те харесват точно толкова, колкото и когато те видяха за първи път и сигурно има основателна причина да бъде така. Ти си им посегнала, така ли? Въобразила си си, че си заела моето място – и защо не, след като всички пари са твои – и си решила, че щом изпълняваш ролята на мъж, трябва да крачиш надменно, да раздаваш заповеди и да биеш децата, ако не се съгласят моментално с това, което ти искаш.

Синджан си наложи да не вземе първото издание на шекспировите пиеси. Избра един дебел том от някакъв духовник от шестнадесети век, за когото не беше чувала нищо, и го запрати по мъжа си.

Тежката книга го блъсна в гърдите. Той изохка и отстъпи назад. Погледна към нея с разширени, невярващи очи. Тя го беше замерила с книга? Ако имаше под ръка сабя, сигурно щеше да се опита да го прободете.

Беше очаквал с нетърпение да се прибере у дома, макар и само за ден-два. Беше очаквал с нетърпение да види своята невеста. Беше си представял как ще заеме мястото си около голямата маса в столовата и тя ще седне на своето, а блестящите от чистота – без съмнение измити със собствените ѝ ръце – деца ще го гледат с грейнали очи и усмихнати личица. Чуваше звънкия детски смях, виждаше ги кротки като агънца и безкрайно щастливи със своята нова втора майка. Той разтри с длан гърдите си, без да откъсва очи от нея. Приятните му фантазии изчезнаха. Да върви по дяволите тя, той имаше право. Само защото беше заможна, тя се бе намърдала на мястото му и се държеше като господар в собствения му дом. Нямахше да търпи такова отношение.

– Смятам да те заключа в господарската спалня. Не виждам каква поразия в повече би могла да сътвориш там.

Тя се вгледа в него. Денят беше топъл и вятърът бе издухал към тила му красивата му черна коса. Лицето му беше загоряло от слънцето, очите му бяха наситено тъмносини – предателско сини, помисли си тя. Изглеждаше обхванат от гняв и негодувание срещу нея. Тя бавно каза:

– Само защото съм се опитала да стана една от Кинросови ли ще ме накажеш?

– Една истинска съпруга в рода Кинрос не би насилвала никого да се подчинява на нейните заповеди. Би проявила разбиране към всички. Би се съобразила със своя съпруг. Би му се подчинила. Само заради това, че си богата, нямаш право да се държиш като господарка. Няма да допусна това.

Без да каже нищо повече, тя бързо се отдръпна от него. Той се загледа напред и също не пророни нито дума. Тя излезе през откренатата врата и той чу леките ѝ стъпки да отекват надолу по витото стълбище, по скоро ремонтираното вито стълбище.

– Добре, по дяволите! – каза той.

Синджан отиде направо в конюшната. Безумно ѝ се искаше Фени да беше сега там, но багажът ѝ от Нортклиф Хол още не беше пристигнал – нито сандъците нито кобилата ѝ. При конете беше Мърдок Дребосъка Като видя бледото ѝ печално лице и очите и, изпълнени с нещо, което той не разбираше, бързо оседла дръгливата червеникавокафява кобила Керът, която тя вече бе яздила.

Синджан не беше облечена с костюм за езда. Но това не я интересуваше. Видя, че Мърдок не бе сложил дамско седло на кобилата. Но и това не я интересуваше. Хвана кичур от гривата на коня и се метна на гърба му. Полите ѝ се запретнаха до коленете, така че се видяха белите и копринени чорапи и черните ѝ пантофки.

Тя пришпори коня и се стопи в далечината, далеч от замъка.

– Добре. Замина,

Колин се опули срещу леля Арлет.

– Какво имаш предвид?

– Имам предвид, че тази нахалница се метна на един кон и се махна отгук, без дори да си облече костюм за езда. С вдигнати поли, така че се виждаха чак чорапите ѝ. Видях я от прозореца на столовата.

– Ще можеш ли да задържиш парите ѝ, Колин?

Този въпрос зададе Сирена, която сновеше из вестибюла и се оглеждаше във всяка лъсната до блясък повърхност, покрай която минаваше.

Той нямаше време да отговори, защото в същия миг на вратата се появи Мърдок Дребосъка, стиснал оръфаната си шапка в грубите си ръце,

– Малко съм разтревожен, милорд – това беше единственото, което каза.

Колин изстрели една цветиста псувня, а Мърдок го гледаше навъсено и неодобрително. Леля Арлет се канеше да започне да хули Мърдок, но нямаше време да го направи. Колин излезе през главния вход. През целия път до конюшната ругаше. Неговият личен жребец Гъливер дишаше тежко. Метна се върху стария Камбер – един древен боен другар, който бе участвал в много повече битки с враждуващи родове, отколкото всички мъже, живели в замъка.

– В коя посока замина?

– Към западния бряг на езерото.

Не намери нито нея, нито дирите ѝ, нито дори една единствена следа. Търси я в продължение на два часа, като не преставаше да бълва ругатни по неин адрес. Накрая наистина се разтревожи да не би някой от Макферсонови да я е отвлякъл. Не беше сигурен, че Латхам Макферсон, старият господар на клана, наистина е успял да наложи забраната си над набезите в земите на Кинросови. По дяволите, напълно беше възможно Роби Макферсон да се отметне от поетото пред баща си обещание, ако въобще беше давал подобно обещание. Целият плуваше в пот. Накрая, когато слънцето вече взе да залязва, той се върна в замъка. Нейната кобила Керът преживяше сама в конюшната.

Мърдок Дребосъка само сви рамене и каза, без да погледне господаря си в очите,

– Тя се върна преди повече от час, милорд. Не каза нищо, но изглеждаше добре.

– Ясно! – Колин изплюща с камшика по ботуша си.

Въобще не се изненада, когато видя, че господарската стая не само че не е удостоена с нейното присъствие, но и блести от чистота, както и целият замък. Всичко си беше в същите тъмни тонове, но не беше толкова мрачно. Не му се искаше да признае, че е така. Когато слезе за вечеря изкъпан и официално облечен, реши да държи езика си зад зъбите. Не искаше да правят нова сцена пред очите на цялото семейство.

Видя я да стои изправена до празната камина. Не се бе преоблякла.

Държеше чаша шери в ръка. Леля Арлет бръщолевеше нещо, без съмнение неприятно, а Сирена се бе отпуснала върху канапето и замечтано гледеше пред себе си. Децата също бяха там, седнали един до друг в едно кресло, а Дулчи стърчеше зад тях като някоя едрогърда фея закрилница.

Синджан вдигна поглед и го видя да влиза в стаята. По дяволите, беше великолепен. Тя въобще не беше искала да го измества от мястото му. Как можеше да бъде толкова сляп? Искаше свое собствено място, не неговото. Искаше да бъде до него, да се смее с него, да работи с него, да го целува и да гали тялото му.

– Добър вечер – поздрави Колин всички в стаята.

– Татко, тя казва, че не можем да вечеряме на масата, но след като ти си тук, ще трябва да отстъпи.

Дулчи ахна и сграбчи Дахлинг за рамото.

– Ти си едно малко лошо момиче, Дахлинг Кинрос!

– Истинска магьосница, както виждам – каза Колин.

– Този път малко преигра, Дахлинг – каза Синджан и се усмихна на заварената си дъщеря, – но опитът си заслужаваше. Ще ти дам няколко урока по актьорско майсторство. Никога не бива да преиграваш – това е правило номер едно в театъра.

– Много бих искала да се кача на театрална сцена – каза Сирена. – Нали така е правилно да се изразя на английски, Джоан?

– Точно така. Походката ти е толкова грациозна, сякаш не вървиш, а се носиш по вълните. Останалото няма изобщо да те затрудни.

– Наслушах се на глупости – заяви леля Арлет и стана. – Какви са намеренията ти, Колин?

– Да вечерям, лельо Арлет. Джоан, ето го и Филпот, който е дошъл да обяви, че масата е сервирана. Дай ми ръката си.

Не ѝ се искаше да направи точно това, но всички ги гледаха и нямаше друг избор. Когато той я потупа по ръката, тя се стегна. Пригответи се за битка.

– О, не тук, скъпа. Ще ти кажа какво очаквам от теб довечера, когато заключа вратата на *моята* спалня – господарската спалня – изключително чистата господарска спалня.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Колин удържа на думата си. Леко бутна Синджан в господарската спалня и заключи вратата след себе си. Не отделяше очи от нея, дори когато пусна ключа в джоба на жилетката си. Проследи я как отива до средата на просторната стая. Тя спря и обгърна с ръце раменете си, сякаш й беше студено.

– Искаш ли да запаля камината?

Тя поклати глава.

– Може би идеята ми ще ти хареса. Все пак след малко ще останеш чисто гола, а не искам да трепериш от студ. Искам аз да съм причината.

Значи той бе имал предвид мъжко наказание, помисли тя и го погледна. Съпругът ѝ напълно се владееше. Изглеждаше зъл, решителен, някак странно вбесен. Не беше казала нищо, с което да предизвика този гняв, поне не на масата. Сигурно отново бе усетил мириса на пчелен восък и лимон.

Слава Богу, Синджан беше сестра на двама братя, Бог да ги благослови, изключително своеволни, твърдоглави и интелигентни, от които бе научила много неща за мъжете, за техните странни възгледи и непонятното им поведение.

Пред нея стоеше Колин и се държеше като султан, а тя явно трябваше да играе ролята на робиня. Хареса ѝ тази идея. Щеше да и хареса още повече, ако той се смееше и шегуваше. О, да, бяха необходими воали, безчет разноцветни воали, с които да танцува за него и...

– На какво, по дяволите, се смееш?

– На воалите.

– Джоан, да не си се побъркала?

– О, не. Просто си представях, че си Великия султан, а аз – твоята робиня за тази нощ. Бях обвита с воали и танцувах за твое удоволствие.

Той застина напълно объркан. Тя беше непредсказуема. Никога не можеше да отгатне какво ще изрече или извърши в следващия миг. Дори когато кажеше нещо, което беше очаквал, той продължаваше да се смущава от простия, искрен и лишен от скрит умисъл начин, по който се изразяваше. Това не му харесваше.

– Намирам идеята ти за очарователна. И ти е дошла на ума съвсем навреме. Тази нощ обаче ти просто ще танцуваш гола за мое удоволствие. Ако имаш нужда от акомпанимент, ще ти пляскам с ръце.

Следващия път, когато се върна от Единбург ще донесе воали. Тогава ще можем да опитаме отново, като се придържаме по-близо до твоето предложение.

– О, значи възнамеряваш сутринта да заминеш? Сигурно преди зазоряване? Докато аз още спя, естествено. Разбирам, Колин. Последното нещо, което ти се иска сега, е пред теб да застане прочувствената ти съпруга и да те умолява да не я оставяш отново тук сама, да не я оставяш затворничка в твой дом, в твоите земи, в твоята проклетата чужда страна. Допускаш ли, че мога да повлияя на решението ти да заминеш? Не, аз не мисля, че мога. О, да, не бива да забравям и приятните ти роднини, в чиято компания ме оставяш. Леля Арлет е истинско съкровище. Мрази теб, мрази и мен. Доколкото разбирам, единствените двама, които обича, са брат ти и баща ти, който я измамил, поне според нея. Що се отнася до Сирена – не знам дали тя принадлежи на този или на някакъв приказен свят. Тя е луда, но симпатична луда. А децата? Защо просто да не продължа да ги бия всеки път, когато ми се прииска да го направя.

– Не искам да спорим повече тази вечер. Просто разбери, Джоан, че докато отсъствам, не трябва да правиш нищо, без да сме се уговорили за това. Нищо. Опитай се да се държиш мило с моите близки и с децата ми. Това е всичко, което очаквам от теб.

– Върви по дяволите, Колин.

Той забеляза как тя вирна брадичка и усети, че пулсът му се учестява, а кръвта нахлу от главата в слабините му. Защо това момиче, което го желаше така открито и настойчиво в Лондон, което по време на целия път до Шотландия го умоляваше да се докосне до неговото мъжко тяло, сега се бе превърнало в такава опърничава жена. В шербруковосините очи не горяха пламъците на изгарящо желание, а проблясваха ледени лунни огньове. Но това също го възбуждаше.

Направи крачка към нея. Тя не помръдна. Нямаше намерение да му позволи да я гони из господарската стая, въпреки че веднъж беше чула Алекс да пищи, докато Дъглас я гонеше и Синджан знаеше, че това, което са направили, след като писъците изведнъж секнаха, е било прекрасно. Но тази вечер нямаше да бъде прекрасно.

– Ще ти позволя да ме целунеш, Колин. Това ми е много приятно. Вече ти казах.

– О, да, ще те целувам.

– Ако искаш, и аз ще те целувам.

– Да, очаквам да ми върнеш целувките.

– Не, имах предвид, че мога да целувам и галя... члена ти, ако

желаеш. Достави ми истинско удоволствие онзи път, когато те чувах как стенеш и виждах тялото ти да се стяга и потръпва от нещата, които ти правех.

Той замръзна на място. Преглътна. Беше много възбуден. Бързо си я представи надвесена над него да го докосва с устни и ръце. Още усещаше върху корема си разпилените ѝ коси.

– Не, не искам да правиш това – каза той и усети как тялото му възнегодува,

– Защо? Тогава ти хареса, сигурна съм. Само не разбрах защо ме накара толкова прибързано да спра. Тъкмо бях схванала как се прави. Тази вечер бих могла да го правя до безкрай. Не искам да ми правиш нищо друго. Вече решихме, че няма да го правиш. Прекалено голям си.

– Обясних ти, че още нищо не разбираш. За едно толкова интелигентно и високообразовано момиче като теб невежеството ти в тази област е наистина смешно. Аз ще се любя с теб, Джоан, и ще проникна в теб така, както се очаква от мен като мъж и както всички мъже и жени се сливат в едно още от мига, в който Бог е отворил Рая за хората.

– Много добре. Виждам, че мнението ти по този въпрос е категорично. Само исках да проверя накъде духа вятърът... Съгласна съм да направя компромис, Колин. Мисля, че ще успея да издържа един път. Няма да е чак толкова непоносимо. Но не мога да ти позволя да го направиш повече от един път. Ще бъде жестоко да настояваш.

Не можа да потисне смеха си. Божичко, колко му беше липсвала, въпреки че се бе старал да не мисли за нея. Искаше му се да бъде с жена, но не го бе направил, въпреки че няколко дами му бяха отправили такива красноречиви покани, че само един слепец не би ги разбрал. Но той не се бе докоснал до друга жена и беше мислил само за нея, за дългите ѝ бели крака и най-вече за изключителното ѝ чистосърдечие. Той изпсува. И за миг не му бе минала мисълта, че тя може да вдигне ръка срещу дете, срещу което и да е дете, даже не и срещу Дахлинг, колкото и непоносимо досадна да е понякога.

– Не, ще направим всичко така, както е редно. Аз съм се въздържал, а по природа не съм мъж, скроен за безбрачие. Ще те обладая толкова пъти, колкото ми се иска да го направя и ти ще изпиташ истинска наслада. Довери ми се, Джоан.

Тя не помръдна от мястото си, даже мускулче не трепна по нея.

– Ти ме принуждаваш да се разкрия, направо да се, унижа, а това никак не ми е приятно – тя пое дълбоко въздух и го погледна право в очите. – Аз не съм бременна, Колин.

– Още по-добре, че не си. И двамата имаме нужда да бъдем по-дълго заедно, преди да родиш моите деца, имаме нужда от повече взаимно разбиране. Ти трябва да разбереш какво е мястото ти в моя дом и какво очаквам от теб.

– Не. Имам предвид, че *точно сега* не съм бременна.

Чак му идеше да закрепши от безсилие. Почувства как кръвта, нахлула в слабините му, шеметно се качва обратно към главата му. Ако беше пълнолуние, щеше да изкачи голите възвишения Ламонд и да вие и се скита като куче по тях.

Погледна я с последна искрица надежда.

– Имаш предвид, че си разбрала, че не си бременна още миналата седмица?

– Не, сега разбрах това. Ей сегичка, докато говорим.

– Може би вече си накрая?

– Не.

Очакваше ли той тя да му каже истината? Всъщност очакваше.

– Добре, проклета да е преизподнята.

– Това е любимата ругатня на братята ми с изключение на Тайсън, който е свещеник.

– Мисля, че съм ги чувал достатъчно много пъти да я произнасят. Всеки път се нахвърляха върху мен с тези думи.

– Те ме обичат – каза просто тя и изчака. Той не каза нито дума, въпреки че на външен вид не му личеше да се е затворил в себе си, но или не намираше подходящите думи, или не можеше да ги изрече. – Да – предизвика го тя, – проклета да е преизподнята!

– Ела при мен и ще те целуна.

Това нямаше да реши проблема, но тя не се съмняваше, че ще ѝ бъде приятно. Тръгна към него, без да се поколебае.

– Ще ми бъде приятно. Благодаря ти, Колин.

Това не е най-съвършената от целувките на Колин, помисли тя, изгаряща от желание да я целуне по начина, по който я беше целувал през първата им брачна нощ. Той леко я отблъсна от себе си, но задържа ръцете си върху раменете ѝ. Вдиша от сладостния ѝ аромат. Усети нежната ѝ плът под пръстите си.

Тя каза, без да отделя очи от устните му.

– Единбург е само на половин ден път от тук.

– Да, знам.

– Ще можеш ли да си идваш на три-четири дена, Колин.

– Да, но няма да го направя. Поне докато не уредя всичко така,

както искам.

– Знаеш ли къде е Робърт Макферсон? Говори ли със стария господар?

– Нямам представа къде е Робърт Макферсон сега. Може да ме е, последвал. Не знам. Най-вероятно е останал в Единбург и се опитва да се добере до мен там. Засега не е правил никакви опити. Срегнах се със стария Латхам, баща му. Той не разбира защо Роби се държи като страхлив глупак. Пратило е съобщение на сина си да отиде да го види, но поне до днес той не се е появявал. Каза ми, че Роби настоявал пред него, че докато не получи доказателства за моята невинност, няма да се съгласи с баща си. Ще видим какво ще стане. Рано или късно той ще дойде при мен.

– Защо просто не го убиеш?

Като чу въпроса й, Колин премигна от изненада и бавно отговори.

– Ти си жена.. От жените се очаква да бъдат нежни и любящи, да презират насилието и войната. А ти искаш да го убия?

Тя за миг като че ли се замисли, след което кимна и каза:

– Да, мисля, че трябва да направиш точно това. По всичко личи, че е неуравновесен тип, нещо като леля Арлет. Не ми се живее със страха, че всеки миг може да те рани или убие. Да, мисля, че трябва да го убиеш, но да го направиш умно и предпазливо.

Той сякаш загуби дар слово.

– Мога да пиша на братята ми и да ги питам кой най-добрият начин за действие.

– Не – възвърна той способността си да говори, – о, не, не прави това. Чуй ме, Джоан, възможно е той да няма нищо общо с онази неприятност. Самият аз не мисля така, но все пак това е възможно. В крайна сметка ти беше тази, която пострада в Единбург, а Роби е изключително точен стрелец. Трудно ми е да повярвам, че не е улучил целта си.

– Забравяш за Лондон. И искам да ти кажа, Колин, че е твърде меко да се нарече един опит за убийство неприятност.

– Не съм сигурен, че е било опит за убийство. Вероятно е, но не е сигурно.

– Значи ще останеш в Единбург, докато или той те убие, или ти го убиеш при самоотбрана?

Той й се усмихна накриво.

– Точно така виждам нещата.

– Понякога си мисля, че мъжете са доста мекушави.

– Не ми се ще да ме обесят.

– О... но ти си достатъчно умен, за да не оставиш у никого съмнение, че си го убил. Нали?

– Не знам! Досега не съм убивал никого преднамерено.

Той я освободи и проследи с поглед как тя отиде до едно от креслата – изключително красиво кожено кресло – и застана зад него.

– Аз също. Въпреки това иска ми се да помислиш сериозно върху въпроса. А сега, Колин, моля да ми поискаш извинение за лошото ти отношение към мен днес.

Той се наежи – все едно нажежен до червено ръжен – срещу нея.

– Ние двамата се бяхме договорили, Джоан. Ти не удържа на своето обещание. Не ми се подчини.

– И ако не бях неразположена, щеше да ме накажеш?

– Любенето не е наказание, по дяволите!

– Ха! Аз съм твоя жена и имам достатъчно основания да считам, че е! Това е нещо болезнено, унижително и въобще не е приятно, освен за мъжа, който би могъл да *начука* някоя коза й пак да изпитва удоволствие!

Той изпува. Ругатнята не беше нито нова, нито непозната за Синджан, но тонът, с който я произнесе, й подсказа, че търпението му е почти изчерпано и нервите му опънати до скъсване. Но тъй като тя беше човек с възпитание, каза:

– Добре, Колин. Ще ти простя, въпреки че ти не намери сили да ми се извиниш. Ще продължа да слагам в ред замъка, но искам да знаеш, че изхарчих всичките си двеста паунда.

– Чудесно. Значи най-после ще престанеш да завираш носа си навсякъде.

– О, не. Ако не ми осигуриш необходимите средства, просто ще се усмихна и ще оставя мисис Ситън да напомня на всички как ти, графът преследвач на богатства, си успял да се докопаш до заможна жена.

– Да продължи?

– О, да. Изпитва истинско удоволствие да говори на тази тема. Дори ме заобича, защото аз съм бездънно гърне с жълтици. Никак не ми беше трудно да я спечеля на своя страна.

Той имаше усещането, че затъва в коварното торфено блато Кели и няма никаква надежда за спасение.

– Ще говоря с нея и ще й кажа да държи езика си зад зъбите – това беше само един нещастен опит да демонстрира спокойствие и той добре го знаеше. Тя не биваше да му се присмива обаче. Колин въздъхна и каза. – В интерес на истината върнах се вкъщи, за да те видя. Да видя и

децата, разбира се. Бих искал да направяш опит да спечелиш симпатиите им.

– Децата могат да направят всичко, стига самите те да са взели решението. Филип и Дахлинг не са по-различни от другите деца. Всъщност аз съм много доволна от развитието на нашите отношения.

– Ти си на деветнадесет години, а не на деветдесет и девет! Не можеш да знаеш всичко за децата.

– Разбира се, че знам. И твоите са непредсказуеми вироглави и изключително изобретателни. Но в никакъв случай не са лоши и злобни. Ще видим какво ще се получи от всичко това. Ще бъде добре, ако останеш и им помогнеш да видят колко е симпатична тяхната мащеха.

– Заминавам за Клекманшейър, за да уредя закупуването на овцете. Животните са от Беруйк. Ще се прибера, когато свърша тази работа и когато Робърт Макферсон е или мъртъв, или съм се убедил, че е невинен.

Синджан го погледна изпитателно.

– В кабинета съм оставила няколко списъка, отнасящи се до селяните, които посетих. Надявам се, че ще благоволиш да ги прегледаш.

Той изруга отново, но тя не каза нищо повече, мина зад старомодния ориенталски параван и облече нощницата си.

Той замина на следващото утро, докато тя все още спеше.

* * *

Синджан се усмихна, когато огромният часовник във вестибула отброи дванадесет удара. Полунощ. Не й оставаше много да чака.

И наистина не чака. Не бяха минали и десет минути, когато тя чу тихия стържещ звук, сякаш бързоноги плъхове се катереха зад ламперията. Разнесе се и познатото стенание, и подрънкването на веригата.

Тя седна бавно в леглото и преброи до пет. Накрая изпищя така ужасено, че изплаши самата себе си.

– О, моля те, спри, престани, ти казвам! О, небеса! Имай милост. Имай милост! – след това започна да нарежда. – Не мога, повече, да издържам. Ще трябва да напусна този замък, който е пренаселен с признаци. Ах, Перлена Джейн, недей, моля те!

Най-после, звуците спряха.

Тя се подхилваше самодоволно, когато след час се измъкна от леглото.

Филип потръпваше в съня си. Сънуваше как пъстървата, която бе уловил предната седмица, когато Мърдок Дребосъка го заведе на Док Левън, се съпротивлява. В съня му рибата ставаше все по-голяма и устата ѝ беше достигнала размерите на отворена врата. Мърдок Дребосъка го докосна и му каза, че е рибар от класа и гласът му започна да утихва все повече и повече...

Но това не беше нито ръката, нито гласът на Мърдок Дребосъка. Изведнъж пъстървата изчезна и той отново се озова в леглото си, но не беше сам. Отново почувства до тила му да се докосват нежни пръсти и чу един мил глас да му казва.

– Ти си умно момче, Филип. Ти си много умен и много мил. О, да, ти наистина си добро момче – той се надигна и видя до леглото си протегнатата към него ръка на една мъртва жена.

Косата ѝ беше дълга, почти бяла, а самата жена беше облечена във феерична рокля. Беше млада и красива, но приличаше на призрак. Ръката ѝ се намираще само на няколко сантиметра от него, а пръстите ѝ бяха оп-бели и от роклята.

Филип преглътна и в следващия миг изпищя с цяло гърло. Грабна завивките си и ги метна върху главата си. Сънуваше кошмар и пъстървата се бе превърнала в призрак, това беше всичко. Но той плътно притисна глава в пухения дюшек и държеше завивките като удавник сламка.

Нежният глас отново достигна до слуха му.

– Филип, аз съм Невестата-дева. Новата ти машеха вече ти разказа за мен. Аз я закрилям, Филип. Вашата Перлена Джейн се страхува от мен. На нея хич не ѝ харесва начина, по който двамата с Дахлинг се опитвате да изплашите Синджан.

Гласът внезапно секна. Филип не смееше да пошавне в леглото. Не му достигаше въздух и той направи тунелче под завивките до ръба на леглото. Пое си дъх и продължи да чака. Кръвта биеше в слепоочията му.

Не пося да отметне завивките от главата си, преди да е настъпила зората. Бледата утринна светлина струеше в спалнята му. Нямаше никакви следи от някои или от нещо. Нямаше следи и от Невестата-дева.

Синджан се зае с обичайните си задължения привидно спокойна и усмихната, но всъщност я разкъсваше желанието леля Арлет да падне в някой дълбок кладенец и да се удави. Колин беше заминал преди четири

дена и тя му беше толкова ядосана, че от време на време цялата се разтърсваше от гняв.

Изкушаваше се да тръгне за Единбург. Но дали щеше да го завари там? Можеше да е в Клекманашейър или Бериук. Проклетникът му с проклетник!

Сандъците с багажа и кобилата й Фени пристигнаха късно тази сутрин. Докара ги Джеймс, който беше старши в конюшната на Нортклиф Хол, придружен от още трима прислужника. В Нортклиф Хол всичко било наред, включително и майка й, Овдовялата графиня, която според Джеймс била малко оклюмала, защото вече нямала за чие усъвършенстване да се грижи. Докато Джеймс предаваше писмата на Синджан, той забеляза Дулчи, която му се усмихваше така, сякаш той е принц и за него беше истинско удоволствие да прекара вечерта във *Вер*.

След като изпрати Джеймс и другите прислужници на другата сутрин с пълни торби храна за тях и писма за семейството, Синджан отиде в конюшната и сама оседла Фени.

– Кобилата е чудесна – заяви Мърдок Дребосъка. Младият Остал, който едва бе навършил двадесет и две години, го подкрепи горещо. Джордж II, мелез с неизвестен произход, неистово започна да лае, когато усети миризмата на новото животно. Крокър сгълча песа на такъв цветист език, че Синджан се закле непременно да го наеме за учител.

Денят беше топъл и ясен. Синджан изведе Фени на покритата с чакъл алея, която скоро бяха разширили и насипали с нови камъчета по нейно нареждане. Тя естествено се надяваше господарят да плати за направеното, когато се върне. Усмихваше се доволно. Беше наредила да се направят и други подобрения още в деня, когато Колин повторно замина. Ремонтираха покривите на три от селските къщи. Тя закупи седем кози и ги разпредели между селяните с деца и бебета. Изпрати мистър Ситън на когото никога не му омръзваше да важничи пред съседите си и търговците, да купи зърно и най-необходимите земеделски сечива. Тъкмо навреме селяните получиха много варели и няколко дузини пилета. Да, тя беше затънала до гуша в работа, захващаше се с всичко и ако Колин не се върнеше скоро, никой нямаше да се учуди, ако започне да строи ново крило на замъка *Вер*. Беше дала поръчка и на местната шивачка да ушие знамена за четирите кули. Националният костюм на Кинросови беше в червено, тъмно тревисто-зелено и черно. Искаше й се да види Колин, облечен в шотландска поличка, но това облекло беше забранено със закон след битката при Кулоден през 1746 година. Това беше жалко, но все пак знамената гордо щяха да се веят в цветовете на

носията.

Синджан пришпори Фени в галоп и не отпусна юздите почти до самия край на Лок Левън, където спря, за да може кобилата да пие от студената вода на езерото. Погледна към хълмовете на изток, които се простираха чак до възвишенията Ламонд. Дори от това разстояние петната лилав пирен, пръснати между скалите, се виждаха с просто око. На запад се ширеше свежа, буйна и сочна зеленина. Всяко парче земя беше обработено и засято с овес, ечемик и ръж. Това беше земя на крайностите. Толкова вълнуващо красива, че цялата ѝ душа потръпваше от възхищенията, докато я съзерцаваше. Сега това беше нейната родина. Нямаше връщане назад.

Тя потупа гъвкавата мускулиста шия на Фени.

– Аз съм романтичка, а ти си дебелана – каза тя и вдъхна свежия въздух, напоен с лекия, но остър мирис на орлови нокти и пирен. – Дъглас ти позволяваше да ядеш до насита, нали? Това, от което имаш нужда, моето момиче, е здраво препускане.

– Понякога и аз казвам същото на жените, с които съм.

Синджан се изви леко в седлото. На шест стъпки разстояние от нея видя мъж, яхнал великолепен черно-кафяв кон. Защо Фени не беше изцвилила?

– Чудя се защо кобилата ми не ме предупреди за вашето присъствие – каза високо тя, като се надигна на седлото и го погледна.

Той се намръщи. Щеше да бъде по-доволен, ако я бе изплашил поне малко. Или да я беше стреснал с неочакваното си появяване. Може би тя не беше съвсем в ред с ума си и не беше схванала шегата му.

– Кобилата не ви предупреди, защото в този момент пиеше вода от езерото. Казват, че тази вода има вълшебна сила и конете пият от нея, докато им се издуят коремите.

– В такъв случай не трябва да ѝ позволявам да пие повече – Синджан леко придърпа юздата, за да изтегли муцуната на Фени от водата. – Кой сте вие господине? Наш съсед ли сте?

– Считам се за съсед. А вие сте новата графиня Ешбърнхам.

Тя кимна.

– Доста сте хубава, в интерес на истината. Очаквах да видя някоя кривоъбна вещица, след като притежавате толкова голямо богатство. Колин сигурно се има за най-големия късметлия.

– Радвам се, че не съм вещица, защото ако бях такава, Колин никога нямаше да се ожени за мен, независимо от богатствата, които имам. А що се отнася до това дали се счита за късметлия, не мога да ви отговоря.

Той свъси вежди и каза:

– Колин е глупак. Не заслужава уважението на никоя жена.

Този път, когато заговори, тя го разгледа по-внимателно. Беше висок, може би по-висок от Колин, въпреки че беше трудно да определи точния му ръст, защото седеше отпуснат върху гърба на жребеца си. Върху лицето му бе изписано задоволство. Дрехите му бяха с отлично качество и му стояха безупречно. Беше много слаб, някак направо деликатен, въпреки че такова определение за мъж си беше чист абсурд. Имаше въздълга пухкава коса, челото му беше високо и широко. Лицето му беше е префинени черти – нежни и почти женствени, с бяла кожа, бледосини очи, а извивката на брадичките и скулите беше по женски изящна. Нима този толкова красив мъж можеше да бъде зъл?

– Кой сте вие? – попита тя.

– Робърт Макферсон.

– Така и предполагих.

– Наистина ли? Е, това улеснява нещата. Какво ви наговорих онзи мръсник за мен?

Синджан поклати глава.

– Вие ли се опитахте да убиете Колин в Лондон?

Тя съобрази, че не е бил той. Изненадата в очите му беше твърде искрена, ръцете му стиснаха юздите твърде бързо и рязко, за да е бил той. Значи явно е било случайно съвпадение. Той се засмя, пропъди една муха от шията на жребеца си и каза:

– Възможно е. Винаги, когато ми се предостави и най-малката възможност, опитвам се да не я изпусна.

– Защо бихте искал да убиете Колин?

– Той е долен убиец. Уби сестра ми. Счупи й врата и я хвърли от една скала. Не е ли това основателна причина?

– Имате ли доказателства за такова обвинение?

Той приближи жребеца си до кобилата, която неспокойно отметна глава назад и облещи очи, усетила мириса на самец.

– Не се приближавайте повече, ако обичате – Синджан успокои с няколко напевни думи Фени, без да обръща внимание на Робърт Макферсон.

– Не проумявам защо не се страхувате от мен. Сега сте в моя власт. Мога да направя с вас каквото пожелая. Мога да ви изнася и да изляя семето си в утробата ви. Може да забременеете и детето да бъде от мен.

Тя наклони глава на една страна и изпитателно го изгледа.

– Звучите като слаб актьор във второкласна пиеса на „Друри Лейн“.

Мисля, че това е странно.

Робърт Макферсон се смути.

– Кое му е странното, по дяволите?

Синджан му отговори, зареяла поглед в далечината.

– Представях си ви по-различен. Не сте ли забелязал, че това често се случва? Вие сте очаквал, че съм някаква вещица, а се оказва, че не съм. Аз пък, че изглеждате като Колин или Макдъф – сигурно познавате Макдъф, нали? – но не е така. Вие сте... – тя замълча. Не беше особено дипломатично да каже *хубав*. Нито *изящен*, нито *елегантен*, нито *красив*.

– Какъв?

– Изглеждате симпатичен джентълмен въпреки лошите думи.

– Въобще не съм симпатичен.

– Сестра ви приличаше ли на вас?

– Фиона? Не, тя беше смугла като циганка, но красива. Да, тя беше по-красива, отколкото човек може да си представи. Със сини очи – като езерото през зимата. С черна като дяволска нощ коса. Защо питате? Да не би да ревнувате от духове?

– Не, не мисля. Просто съм любопитна. Знаете ли, леля Арлет, тоест мис Макгрегър, казва, че Фиона се е била влюбила в Мелкъм и предала Колин. Затова именно Колин я бил убил. Това ми се видя странно, защото Колин е най-идеалният мъж на света. Коя жена би пожелала друг мъж, ако има Колин за съпруг? Мислите ли, че това изобщо е възможно?

– Идеалният мъж! Той е мръсник, долен убиец! По дяволите, Фиона обичаше единствено проклетия си съпруг. Откакто навърши петнадесет години тя искаше единствено него и никой друг. Със сигурност не си е падала по Мелкъм, въпреки че той я желаше. Баща ни настояваше да се омъжи за Мелкъм, тъй като след смъртта на стария Кинрос той щеше да стане господар, но тя не искаше и да чуе за това. Престана да се храни и едва не умря от глад. Тогава баща ни се предаде. Тя получи Колин, но не беше щастлива за дълго. Всичко, което сега си спомням, са непрекъснатите й обвинения срещу Колин, че й изневерява. Ревнуваше го ужасно? Само ако погледнеш друга жена, Фиона надаваше истерични писъци и се нахвърляше да му издере очите. Бързо му дотегна с налудничавата си ревност. Разбирам го, но все пак той нямаше право да се освободи от нея по този начин и после да твърди, че нищо не си спомня. Това е нелепо.

– Всичко случило се е доста смущаващо, мистър Макферсон. Едва

ли ще се намерят двама души, които да разкажат за нещо по еднакъв начин. Освен това не разбирам кое е дало повод на Фиона да се съмнява във верността на Колин. Той никога не би нарушил обета, който е дал.

– Какви глупости ми говорите! Разбира се, че той наруши обета. Спеше с жени по път и над път. Някога Фиона цялата сияеше и омайваше всички със своята красота. Само като я видеха, мъжете загубваха ума си. Отначало това ласкаеше мъжката гордост на Колин. Но после ревността ѝ зарази дори прислугата във *Вер*. Именно тогава той започна да спи с други жени, за да накаже Фиона. Но продължаваше да спи и с нея. Тя беше чародейка. Фиона беше една ревнива чародейка. Дори когато я ненавиждаше, той пак изгаряше от страст и неудържимо желание да бъде с нея. И тя за съжаление изпитваше същото към него. Но сега е мъртва. Мъртва, защото той се измори да бъде с нея и намери най-лесния начин да се освободи, като я убие. Трябваше да чакам покорно възмездието, защото баща ми смята, че Колин няма вина за нейната смърт. Но той е вече много стар и умът му е отслабнал. Сигурно затова отказва да предприеме никакви действия. Камериерът му ми каза, че по цял ден седял, дрънкар глупости и мечтаел на глас за отдавна отминалите нощи, когато с неговите хора извършвали набези в низините и побеждавали Кинросови. Но това вече няма значение, поне за мен. Аз ще постъпя така, както смятам за правилно. Скоро аз ще съм господарят. От няколко дни наблюдавам замъка *Вер*. Знам, че Колин е в Единбург и ме очаква там. За да се изправи срещу мен и може би дори да се опита да ме убие, както уби сестра ми. Аз обаче реших да действам по друг начин. Върнах се тук. Вие най-после излязохте сама. Сега ще дойдете с мен.

– Защо?

– Ще бъдете моя пленница и по този начин Колин ще ми падне в ръцете. Най-после ще видя как правдата възтържествува.

– Не мога да ви опиша колко ми е трудно да приема думите ви сериозно, след като ми говорите толкова ужасни неща.

Той изръмжа от ярост и вдигна юмрук.

– Не съм съгласна с вас – каза Синджан и с бързината на мълния го шибна с камшика си за езда през лицето.

Той изпищя. Жребецът му се подплаши и се вдигна на задните си крака, хвърляйки ездача на земята, който веднага се изправи.

Синджан не изчака да види какво ще направи. Тя пришпори Фени срещу неговия жребец и в последния момент изви встрани. Хвана юздите на коня и ги издърпа над главата му. Почувства как ръката ѝ направи се измъкна от ставата, когато жребецът се опъна, но накрая беше

принуден да последва нея и кобилата ѝ, и се изравни с Фени.

Чу Робърт Макферсон да сипе ругатни след нея. Противно на жребеца на Дъглас – Гарт, това животно въобще не се подчиняваше на гласа на своя господар! Слава Богу.

Той е много страшен човек, помисли си тя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Синджан не каза на никого за срещата си с Робърт Макферсон. А и с кого би могла да сподели това? Представяше си каква щеше да бъде реакцията на леля Арлет. Проклетата да е преизподнята, сигурно щеше да плесне с ръце и да поздрави Робърт Макферсон. Сигурно би я упоила с някаква билкова отвара и да му я предаде в ръцете, натикана в чувал от зебло.

Беше пуснала на свобода жребца му близо до границата със земи-те на Макферсонови и го беше потупала по гърба. Надяваше се на Макферсон да му се отвори дълъг път пеша.

Колин трябваше веднага да се прибере от Единбург. Като си помисли за това, тя поклати глава. Най-неотложното, което трябваше да направи, е първо да обмисли нещата, а после бързо да действа.

Но какво би направил Колин, ако беше тук, помисли си тя, докато сменяше костюма си за езда с тъмнозелена рокля от мек муселин. Щеше да преследва Макферсон, докато го залови? Щеше да го предизвика на дуел? Макферсон беше хамелеон, един много красив хамелеон. В Единбург, когато се бе опитал да застреля Колин, но бе ранил Синджан, беше показал истинския си лик. Тя докосна бузата си, припомняйки си парчето камък, което я беше порязало. Раната беше заздравяла, без да ѝ остане белег, въпреки че това беше без значение. Не, тя не можеше да рискува живота на Колин. Знаеше, че той е от мъжете, които могат да действат само почтено. А в същото време се притесняваше, че Макферсон едва ли притежава достатъчно от това важно човешко достойнство, наречено почтеност. Просто трябваше сама да се справи с Макферсон. Да, джентълменството изискваше от мъжете да се държат мило, от което в критичен момент нямаше никаква практическа полза. Тя трябваше да направи нещо и щеше да го направи. Искаше Колин да се прибере жив и здрав у дома, искаше той да бъде заедно с нея и с децата. Вероятността да я обикне някога, ако толкова рядко се задържа вкъщи, беше съвсем малка.

Тя бързо изкачи стъпалата до кабинета на Колин в северната кула. Трябваше ѝ пистолет и се сети, че именно там той държи подходящата за нуждите ѝ колекция от пистолети. Повече нямаше да напуска *Вер* без оръжие. Вратата беше леко открената. Тя се зачуди кой ли би могъл да бъде вътре и бутна още малко вратата, за да я отвори по-широко.

Филип стоеше пред колекцията на баща си. Ръката му всеки миг щеше да откачи от един стар пистолет за дуел, за който Синджан се съмняваше, че е безопасен.

– Филип – произнесе тя много тихо името му. Той подскочи и се извъртя с мъртвешки преbledняло лице.

– О, ти ли си? – каза той и с облекчение отпусна рамене. – Какво правиш в татковата стая?

– И аз мога да ти задам същия въпрос. За какво ти трябва този дуелен пистолет, Филип?

– Не е твоя работа! Освен това, ти си глупава женска и дори да ти кажа, нищо няма да разбереш!

Тя повдигна въпросително вежди.

– Така ли смяташ? Добре тогава, искаш ли да провериш истинността на предположението си, като отидем в градината и си премерим силите?

– Ти можеш да стреляш с пистолет!

– Естествено. Както вече съм ти казвала, възпитавана съм от братята си. Освен с пистолет, стрелям много точно и с лък. А ти?

– Не ти вярвам.

– Нямах основания да не ми вярваш. Веднъж улучих един зъл мъж в рамото и така се отървахме от целодневни неприятности.

Той се отдръпна от нея и тя забеляза, че ръцете му неспокойно шават. Испита угризения, когато се досети за причината. Невестата-дева го бе изплашила здравата и вината за това беше нейна. Никога преди не беше изпълнявала ролята на призрак пред дете. Даже не беше помислила, пък и не можеше да допусне, че той ще се изплаши толкова много. Пое дълбоко въздух, до такава степен обзета от чувството за вина, че прехапа долната си устна.

– Имаш ли някакви неприятности, Филип?

– Не.

– Казах ли ти, че откакто съм тук Перлената Джейн вече няколко пъти ми се яви?

Той се сепна, лицето му започна да добива нормалния си цвят.

– Глупости, тя не съществува. Ти си си въобразила, че ти се е явила, защото си женска и си била изплашена от нещо.

– Момчетата не се ли страхуват от духове?

Изплаши се, че той може да припадне всеки миг. Но брадичката му – досущ като тази на баща му – предизвикателно се вирна, той се усмихна презрительно и каза:

– Разбира се, че не!

– Спомняш ли, че ви бях разказвала за Невестата-дева – призрака, който обитава Нортклиф Хол?

– Да, но не ти повярвах.

– Е, трябвало е да ми повярваш. Тя наистина е там. Обаче... – Синджан пое дълбоко въздух. – Тя съществува, обаче не е тук, във *Вер*. Доколкото знам, тя никога не пътешества, въпреки че съм сигурна, че ще остане очарована от Шотландия, ако я посети.

Филип посегна към пистолета, но Синджан с рязко движение го възпря.

– Не, Филип. Тя не е тук. Ела с мен. Трябва, да ти покажа нещо.

Той я последва. Всяка частица от него беше нащрек, готова за самоотбрана.

– Това е татковата спалня.

– Знам, влез.

Синджан освободи Ема, която лъскаше масивния гардероб. Изчака я да напусне помещението, отвори гардероба и зарови ръка в единия му ъгъл, откъдето измъкна кутия за шапки. Вдигна капака и каза:

– Погледни, Филип.

После извади дългокоса перука и бяла рокля. Помисли си, че сигурно момчето ще се срути на земята от страх, но той само пребледня и отстъпи.

– Спокойно, това е само костюм. Направих перуката от сурова вълна и козя козина. Двамата с Дахлинг се опитахте да ме изплашите с представлението на Перлената Джейн, което трябва да си призная, беше от висока класа. Първия път ме изплашихте направо до смърт. Реших да си отмъстя. Посетих те същата вечер, когато вашият призрак ми се яви за последен път.

Той я гледаше смяян.

– Ти ли си призракът, който ме погали по врата и ми каза да оставя Синджан на мира?

– Да.

Искаше й се да му каже, че съжалява много за това, че го е изплашила до смърт, но знаеше добре как би приело това едно честолюбиво момче.

– Защо татко те нарича Джоан?

При този въпрос тя премигна, после се разсмя.

– Той смята, че Синджан много прилича на прякор за мъж. Всъщност е точно така. Но освен това Синджан е и моето име, което аз

харесвам страшно и с което съм свикнала. Ти искаш ли да ми казваш Синджан?

– Да, не звучи като име на някоя глупачка или на...

– Злобарка мащеха?

Той кимна, без да откъсва очи от перуката и бялата рокля.

– Откъде се досети, че не е била Перлената Джейн, а двамата с Дахлинг?

– По блатната тиня. Само по себе си това всява истински ужас, но придружено от веригите, стенанията и драшенето зад ламперията... идва малко пресилено, ако разбираш какво имам предвид. Освен това, за да се уверя, на другата сутрин попитах Дулчи какво сте правили през деня и тя ми каза, че сте излизали с Крокър и сте се отправили към Кравешкото блато.

– О!

– Не ти е необходим този пистолет, Филип.

– Бих могъл да го използвам, ако се наложи. А теб винаги ще те надмина в стрелбата.

Малките момчета, помисли си с възхищение тя, наистина са прелестни. Малките момчета стават големи мъже и като че ли въобще не се променят в това отношение.

– Съвсем сигурен ли си?

Въпросът ѝ го върна към действителността.

– Не. Татко още не ме е научил.

– Е, значи двамата можем заедно да се научим на нещо. Макдъф каза, че скоро пак ще ни дойде на гости. Ако баща ти не се е върнал дотогава, може той да ни покаже как се стреля.

– Ти наистина ли стреляш с лък?

– Наистина.

– В южната кула има стара оръжейна. Там е пълно с най-различни старинни оръжия, включително лъкове и саби. За тях се грижи Крокър. Това му е хобито.

– Ти искаш ли да се научиш да стреляш с лък?

Той бавно кимна и очите му отново се стрелнаха към бялата перука и воалената рокля.

– Мисля, че ми харесва, да те наричам Синджан. Джоан ми звучи като име на кокер-шпаньол.

– И на мен също.

Макдъф пристигна следващия следобед и намери Синджан и Филип в ябълковата градина с два стогодишни лъка в ръце. Въпреки годишните оръжията бяха в безупречно състояние. Крокър беше седнал на оградата и дялкаше стрели, а Джордж II се бе свил в краката му.

Когато се появи огромният Макдъф, Джордж II скочи и бясно започна да лае.

– Спокойно, Джордж, приятелю!

За куче с име на крал, Джордж бе изключително покорен. Сгуши се в краката на господаря си отпусна глава върху лапите си и завъртя игриво опашка като развяван от силен вятър флаг.

Синджан чу, че кучето се разлая, но не се обърна.

– Така, Филип. Заел си отлична стойка. Точно така, точно под носа и дръж дясната си ръка силно изпъната, без да мърдаш. Да, точно така.

За мишена им служеше едно сламено плашило, което Синджан бе домъкнала от полето. Бяха го поставили на двадесет крачки от тях.

– Сега много леко... точно така, лекичко...

Той освободи тетивата и стрелата полетя към плашилото. Заби се точно в корема му. Макдъф нададе вик като ранен.

– Добро попадение – каза Синджан и се обърна с лице към своя роднина, – Макдъф! Мили Боже, крайно време беше да ни дойдеш на гости. Идваш точно навреме. Умееш ли да стреляш с pistolет?

– О, не, Синджан, не и аз. Никога не ми се е налагало. Имам ръст, който е неприятен за всеки мъж, дори, за всеки трима, взети заедно. Никой не смее да се изправи насреща ми – той вдигна огромния си юмрук и го размаха пред носа й. – Тази защита ми е достатъчна, поне побойниците така смятат.

– Прав си – съгласи се Синджан. – Видя ли попадението на Филип?

– Разбира се, че го видях. Къде си се научил да стреляш така добре с лък, Филип?

– Синджан ме научи – каза момчето. – Тя е много печена. Покажи ми Синджан.

И тя показа, като се прицели с умение в плашилото. Бързо и уверено отпусна тетивата. Улучи плашилото във врата и стрелата се показа десетина сантиметра от другата му страна.

– Мили Боже! – възкликна Макдъф. – Отлично! Братята ти ли са те научили?

– Да, но те не смеят да допуснат, че вече стрелям по-добре от тях. Може и да се досещат, че е така, но никога не биха го признали.

– Ти си достатъчно разумна да не им разкриваш истината – думите

на Макдъф прозвучаха като съвет. – Ще бъдат сразени, мъжката им гордост ще бъде потъпкана.

– Мъже! – каза Синджан. – Какво значение има?

– Не знам, но има.

– Филип, защо не отидеш да кажеш на леля Арлет че Макдъф е пристигнал. Нали ще ни погостуваш известно време?

– Само няколко дена. Тръгнал съм за Единбург пътъом се отбивам да видя дали имате нужда от нещо.

Искаше й се да каже *Да, имам нужда от мъжа си*, но вместо това рече:

– Ти си гостувал някъде наблизо?

– Имам приятели, Ешкрофтови, които живеят недалеч от Кинрос.

– Е, радвам се, че си тук, макар и за кратко време.

Макдъф само кимна с глава и проследи как Филип бежешком се отправя към замъка. Той се обърна към Синджан с лека усмивка.

– Виждам, че почти си спечелила Филип. Как вървят нещата с Дахлинг?

– Тя е страхотно костеливо орехче, но мисля че ще й намеря слабо място.

– Тя е само на четири и половина, Синджан. Може ли вече да има слабо място?

– О, да. Тя е луда по конете. Заведох я да види кобилата ми Фени. Направо щеше да се пръсне от възхита. Това беше любов от пръв поглед. Още не съм й позволила да я поязди, но когато й позволя, ще я спечеля окончателно.

– Опасна си, Синджан. Значи всичко при вас върви добре.

– Надявам се, че е така. Доколко добре зависи само от времето и обитателите на замъка.

Отправиха се към замъка. От време на време Синджан спираше и се мръщеше за нещо.

– Какво има?

– О, просто на ум правя списък на нещата, които все още предстои да бъдат направени. Наистина край им не се вижда. Курникът има нужда от нов покрив, оградата около него трябва да се поправи. Струва ми се, че там се крие причината да загубим доста кокошки. Толкова много работа има. Нека да ти покажа новата градина. Готвачът е във възторг от нея, а помощничката му Джили е истинска магъосница-градинарка. Тя вече работи като помощник-готвач само половината от времето, другата половина се грижи за градината. Готвачът е щастлив, Джили сияе, а

това, което ни се сервира, с всеки изминал ден става все по-вкусно. Остава само да предумам готвача да сготви някоя английска гозба.

– Желая ти късмет – каза Макдъф и се засмя. Той беше очарован от градината. Филизите още къляха, едва пробихи плодородния чернозем.

– Колин не е щастлив – каза той неочаквано, като се спря до един кладенец, опря лакти в очуканите камъни и погледна надолу.

– Много е дълбок – каза Синджан. – Водата е сладка.

– Да, спомням си, че е така. Виждам, че си сменила веригата и вместо старата кофа има нова.

– Да. Защо не е щастлив Колин?

Макдъф спусна бавно кофата в кладенеца и се заслуша внимателно. Най-после я чу как плесна във водата. Изтегли я горе, взе дървената гаванка, която бе окачена на кукичка и загреба от водата в кофата. Отпи.

– Толкова е хубава, колкото си спомням, че е – заяви той и избърса устни с опакото на ръката си.

– Защо не е щастлив Колин?

– Мисля, че се чувства виновен.

– Има защо. Аз съм тук, а него го няма. Има и още нещо – Робърт Макферсон... – тя изведнъж млъкна, идеше ѝ да се удари през устата, че бе споменала името му. Само ако Колин разбереше, веднага щеше да се метне на гърба на някой кон и да пристигне да я защити. Макдъф не се интересуваше по какъв начин ще се добере до Колин. А ако Колин беше тук, съществуваха прекалено много възможности за него, беше застрашен дори животът на децата. Не, тя трябваше да се справи с Макферсон. Нямахме друг начин. Беше стигнала до този извод след задълбочено претегляне на плюсовете и минусите на всяка една от възможностите, както Дъглас я беше учил да прави, когато пред нея се изправи някой сериозен проблем.

– Какво за Макферсон?

Тя сви рамене и го погледна невинно като послушница.

– Чудя се докъде ли е стигнал Колин с този човек.

– До никъде. Той потъна вдън земя. Колин посети стария господар и от него разбра, че Робърт се е съюзил зад гърба му с повечето от фамилията и се опитва да се докопа до властта. Много е тъжно, но е така. Колин е в затруднено положение, защото – в интерес на истината – той харесва стария земевладелец, въпреки че Робърт и Фиона са негови деца.

– Ще разреши този проблем – отвърна кратко тя и отправи поглед на изток, отгатък ечемичните насаждения. – От три дни не е валило.

Има нужда от дъжд.

– Ще завали. Тук винаги вали и е истински рай за насажденията. Колин е благословен с най-хубавата земя на полуостров Файф. Няма големи жеги и дъжд вали в изобилие. По-голямата част от Шотландия представлява голи чукари, хълмисти възвишения и непроходими гори, но Колин има късмет със замъка *Вер*. Естествено късмет са имали още неговите прадеди, че са дошлия тук, а не са се заселили във високопланинските части или в граничните райони.

– Съмнявам се, че първите Кинросови са имали голям избор къде да се заселят. Кой са тези Ешкрофтови, Макдъф?

Той се усмихна и отвърна.

– Приятели на моите родители. Това беше едно закъсняло посещение.

– Закъсня и с посещението си у нас, но се радвам, че вече си тук.

– Искам да поразгледам всичко, което си направила. Между другото какво смята Колин за твоите подобрения?

– Няма добро мнение.

– Надявам се, че не те е оскърбил.

– Направи го. Но сигурно това ти е известно.

– Опитай се да проявиш разбиране, Синджан. Още от малък Колин почти винаги губи това, което му принадлежи. Научил се е да бъде по-таен. Научил се е да брани своята собственост. И въпреки това не винаги успява. Той беше втори син и като такъв беше лишаван от всичко негово, което брат му Мелкъм пожелаеше. Спомням си, че си имаше едно скривалище, в което криеше своите вещи – разбира се нищо ценно, просто лични вещи, които имаха стойност само за него и които не искаше да му отнемат, а Мелкъм – без съмнение – щеше да се опита да направи това. Скъпоценностите му стояха в една малка гравирана кутия в хралупата на един дъб. Отиваше до дъба, само когато беше сигурен, че Мелкъм е на друго място. Може би това обяснява защо настоява лично той да ръководи всичко във *Вер*. Сега всичко е негово и той защитава своята собственост. Ревниво пази всичко свое.

– Разбирам – каза Синджан, но всъщност нищо не разбираше. Не откриваше никакъв смисъл в това. Той беше мъж, а не момче.

– Това, че нямаше пари да възвърне предишния блясък на замъка, страшно го изнерви. С идването ти тук настъпи голяма промяна, Синджан.

– Защо леля Арлет го мрази толкова много?

– Не можеш я разбра тая стара вещица. Подлостите, които се мътят

в главата ѝ, не подлежат на никакъв смислен анализ. Не знам защо Мелкъм беше нейният любимец. Може би защото беше бъдещият господар и ѝ се искаше той да се отнася с нея с уважение и любов. Отношението ѝ към Колин беше като към подхвърлено циганче, за нея той не означаваше нищо. Спомням си, че тя бе говорила на Мелкъм за особената любов на Колин към поезията. Той беше наследил поетичната душа на майка си. Мелкъм каза на баща им, че и той се интересува от поезия и иска да има книжката на Колин. Получи я.

– Но това не е било честно!

– Разбира се, че не беше, но господарят виждаше бъдещето на клана в ръцете на своя първороден син и затова Мелкъм не го лишаваша от нищо. Това се оказа пагубно за характера му. Естествено леля Арлет ненавиждаше сестра си поради простата причина, че искаше графа за себе си. Говори се, че това е станало след смъртта на сестра ѝ, но само в леглото, а не и пред олтара. Доста странно нещо е животът, нали?

Синджан потръпна, но не защото парцаливите сиви облаци скрила следобедното слънце, а защото никога не бе свидетел на такива отношения в своето семейство. Майка ѝ беше ужасна досадница, но това нямаше значение. А сега, след като вече не ѝ се налагаше да понася терора ѝ, беше ѝ забавно като си мислеше от разстояние за нея.

– Но господарят вече е Колин. Той е добър човек и смее да кажа, че си е намерил отлична съпруга.

– Това е вярно – съгласи се тя без особен ентузиазъм. – Жалко само, че не е тук, за да се наслаждава над своето щастие.

Какво трябваше да направи тя?

През следващите два дни Синджан обмисли всички възможности. Ровеше мозъка си, непрекъснато прибавяше нови и пресяваше старите плюсове и минуси към тях. От Колин нямаше никаква вест. Макдъф бе отзивчив и любезен. Съгласи се да даде няколко урока по фехтовка на нея и Филип. Той непрекъснато я хвалеше за състоянието, в което бе успяла да приведе къщата, а нейният единствен отговор на всички комплименти беше, че водата и сапунът не са скъпи.

– Да – съгласяваше се той, – но е необходим доста силен дух, за да се издържи срещу леля Арлет и безкрайните ѝ вопли.

Синджан разгледа внимателно колекцията пистолети на Колин и си избра един – малко джобно оръжие със сребърна ръкохватка и двоен барабан, който не беше на повече от петнадесет години и щеше да се

побере, без да се забелязва, в джоба на полата на амазонката ѝ.

Сега трябваше да се освободи от Макдъф и да даде възможност на Робърт Макферсон да се изправи срещу нея. Реши да се превърне в стръв. Това беше най-простият и сигурен начин да се добере до него. Нито за миг не се усъмни, че той или пък някой от раболепните му слуги не наблюдават замъка *Вер*. Поради тази причина тя постоянно държеше под око Филип и Дахлинг. Никога не ги оставяше сами. Те, дори и да бяха изненадани от строгите ограничения, които им наложи мащехата им, не възроптаха срещу нея.

По време на закуската в деня на заминаването на Макдъф, Дахлинг преглътна кашата си и каза:

– Реших, че ти не си грозна, Синджан.

Макдъф облещи очи срещу малкото създание, но Синджан само се усмихна и отговори.

– Благодаря ти, Дахлинг. Без малко щях да счупя огледалото си от мъка.

– Мога ли да поия Фени?

– О, вече разбирам. Тя се опитва да те подкупи – каза Макдъф.

– Ще стана ли отново грозна, ако ти откажа?

Дахлинг погледна колебливо, но после поклати малката си главичка и каза:

– Не. Просто няма да си *Голяма красавица*, каквато аз ще стана един ден.

– В такъв случай защо не се спогодим за нещо? Ще те настаня пред себе си и двете заедно ще поия Фени.

Момиченцето засия. Синджан беше наясно, че детето получи точно това, което всъщност беше искало.

– Значи и двамата вече ти викат Синджан?

– Да.

– Мислят че Колин вече трябва скоро да се появи. Искаш ли да му предам някакво съобщение?

В този миг тя почувства, че не ѝ се иска той да си тръгва, поне не докато не приключи с Макферсон, а само Бог знаеше колко време щеше да ѝ отнеме това. Тя каза:

– Кажи му, че ни липсва – на мен и на децата. И че всичко в замъка е на ред. О, да, Макдъф, кажи му още, че аз никога не бих му откраднала кутийката със съкровищата от хралупата на дъба.

Макдъф се наведе, за да изравни височината си с нейната и леко я целуна по бузата.

– Не мисля, че Колин е чел поезия, откакто Мелкъм му задигна книжката.

– Ще го имам предвид.

– Довиждане, Синджан.

Синджан се учуди, че конят на Макдъф – една преуморена дребна кранта – не се огъна под тежестта му, когато той се метна на гърба му. Дори успя да се изправи на задните си крака. Младата графиня остана на високите стъпала пред входа и го проследи с поглед, докато той изчезна в далечината.

Сега, помисли тя, настъпи времето за действие.

Но този път ѝ попречи Филип. Той настоятелно започнала я моли да ѝ покаже Кравешкото Блато. С глас, който звучеше като на човек, който сякаш ѝ предлага несметни богатства, той ѝ обеща, че ще ѝ позволи си донесе малко блатна тиня за собствени нужди. След като си представи как ще реагира леля Арлет на подобно нещо в замъка, тя му позволи я убеди.

Крокър ги придружи. Синджан забеляза, че е добре въоръжен, въпреки че никои не ги беше сплашвал или нападал явно. Запита се дали Колин не му бе наредено навсякъде да ги придружава въоръжен. Това беше твърде вероятно. Крокър спомена един единствен път името на Макферсон и след това се изплю.

Яздиха цял час сред най-красивите девствени поля, които Синджан можеше да си представи, че съществуват. Изведнъж нагазиха в блатиста торфена почва, която ставаше все по-дълбока и постепенно се превръщаше в противно застояло блато, в чиито мръсни води плуваха изгнили растения.

Крокър ѝ разказа всичко за миналото на тресавището, разказа ѝ историята на всяко камъче, което забелязаха да се провижда под повърхността на рядката тиня. Синджан не би потопила и пръста си в това блато, дори животът ѝ да зависеше от това. Вонеше ужасно – сяра и на неваросан клозет. Беше станало и по-горещо! Това беше странно, но беше факт. Горещо, влажно и миризливо. Прехвърчаха всякакви насекоми, които се лепяха по тях. Накрая Синджан не издържа, замахна срещу един огромен комар и им извика да спрат.

– Достатъчно, Крокър! Хайде да напълним кофите и да се махаме от това отвратително място.

През целия обратен път към *Вер* валия пороен дъжд, който бързо

превърна деня в нощ. Синджан свали жакета си и загърна с него треперещия от студ Филип. Що се отнася до Крокър, памучната риза, с която беше облечен, се залепи о набитото му тяло.

Синджан се безпокоеше за тях двамата. Погрижи се Крокър да се напари с една баня пред огъня в камината, а Филип в своята спалня. Когато дойде време за сън, детето вече се чувстваше добре.

На следващата сутрин Дахлинг се покатери на леглото при Синджан, изпълнена с нетърпение да възседнат Фени.

– Вече е късно, Синджан. Хайде, ставай! Аз съм вече облечена.

Синджан отвори очи и насочи замъгления си поглед към момиченцето, седнало до нея в леглото.

– Много е късно – повтори Дахлинг.

– Колко късно? – гласът ѝ беше прегракнал, болеше я като говореше. Синджан премигна, за да избистри погледа си. Прорязва я остра болка в очите и едва не припадна.

– О, не, Дахлинг. Болна съм. Стой далече от мен.

Но Дахлинг се наведе напред и сложи ръчичка върху бузата на Синджан.

– Ти си гореща, Синджан. Направо париш.

Треска. Само това ѝ липсваше да се прибави към непоносимата болка в главата. Трябваше да стане и да се облече. Трябваше, да види как е Филип и да изготви план за залавянето на Макферсон, трябваше...

Опита се да стане, но не успя. Беше ужасно немощна. Всеки мускул, всяка костичка и сухожилие адски я боляха. Дахлинг се притесни, като я видя, и слезе от леглото.

– Ще повикам Дулчи. Тя знае какво трябва да се направи.

Но вместо Дулчи след десетина минути в господарската спалня се появи леля Арлет.

– Е? Най-после си повалена.

Синджан едва успя да отвори очи.

– Да, така се оказа:

– Направо грачиш. Крокър и Филип са съвсем добре. Мисля, че няма нищо чудно в това английската госпожичка да бъде точно тази, която се разболява.

– Да. Ще помоля за малко вода.

– Жадна си, така ли? Добре, но аз не съм ти прислужница. Ще ти изпратя Ема.

И тя напусни стаята, без повече да я погледни или да продума. Синджан чакаше с пресъхнало гърло, което я болеше дори само при дишане.

Накрая заспа неспокоен сън.

Когато се събуди, видя до леглото Сирена.

– Вода, моля.

– Разбира се – Сирена се обърна и излезе. На Синджан ѝ идваше да ревне с глас. О, Боже, какво да прави сега?

За разлика от леля Арлет Сирена се върна с кана вода и няколко маши. Напълни едната от тях и я поднесе към устните на Синджан.

– Отпий бавно – каза тя с нежен напевен глас. – Божичко, но ти изглежда никак не си добре. Лицето ти е останало без капчица кръв, а косата ти е в ужасен безпорядък. Нощницата ти е мокра от пот. Не, въобще не изглеждаш добре. Колко внезапно е станало всичко!

Синджан не се вълнуваше изобщо дали прилича на проскубана кокошка в този момент. Тя пи дълго и ненаситно. Когато утоли жаждата си тя се отпусна назад задъхана от усилието, което бе положила.

– Не мога да стана. Сирена.

– Недей. Виждам, че си много зле.

– Има ли лекар наблизо?

– Да, но той е стар и безсилен. Не посещава никого.

– Веднага го доведете тук, Сирена.

– Ще предам това на леля Арлет, Джоан – тя каза това и напусна с полюляваща се походка спалнята. Богатата ѝ тъмночервена копринена рокля беше толкова дълга, че се влачеше по пода след нея като шлейф. Синджан се опита да извика след нея, но от устните ѝ излезе само слаб шепот.

– Нямаме пари да платим за лекар.

Това беше леля Арлет. На Синджан ѝ беше олекнало на главата, но ѝ беше трудно да фокусира погледа си върху старата жена. Ако съдеше по часовника до леглото си, беше късно следобед. Отново изпитваше непоносима жажда, беше ужасно гладна и ѝ се ходеше до тоалетна.

– Нека Ема или Дулчи дойдат при мен.

– О, не, Дулчи е прекалено заета с децата. Божичко тук е толкова топло. Не мислиш ли така? Сигурно имаш нужда от глътка свеж въздух – леля Арлет разтвори със замах прозорците и издърпа златистите брокатени завеси встрани. – Ето. Това ще охлади треската ти. Оправяй се, скъпото ми момиче. Ще мина да те видя по късно.

Отново излезе. Синджан пак остана сама. С всяка изминала секунда в стаята ставаше все по-студено.

Синджан събра сетните си сили, за да се облекчи и едва се добра до леглото след това. Стуши се под завивките, зъбите ѝ тракаха от студ.

На следващата сутрин в стаята се вмъкна Филип. Той изтича до леглото и погледна Синджан. Тя спеше и потрепваше в съня си. Той сложи ръка на челото ѝ и веднага я отдръпна. Тя гореше, имаше треска.

Чак тогава той усети колко студено е в стаята. Прозорците бяха широко отворени. Това е работа на леля Арлет, помисли той. Знаеше, че тя бе идвала да види Синджан, защото съобщи на всички, че е била при нея и че тя вече се чувствала по-добре. Още била на легло, само защото е англичанка и следователно мързелана, която може само да раздава заповеди на другите. Леля Арлет ѝ беше мислила злото, в това нямаше съмнение. При тази мисъл той целият се наежи.

Филип затвори прозорците и дръпна пердетата. Донесе още одеяла от своята спалня и ги натрупа върху мащехата си.

– Жадна съм – прошепна Синджан.

Той подпъхна ръката си под главата ѝ, повдигна я и допря ръба на чашата до устните ѝ. Останала бе съвсем без силица. Главата ѝ увисна като прекършена на лакътя му. Той сериозно се изплаши.

– Не си добре – каза на Синджан, която бе доловила смътно уплахата му.

– Не съм. Радвам се, че си дошъл при мен, Филип. Че си тук... Липсваше ми. Помогни ми, Филип – гласът ѝ секна, но той знаеше, че този път тя не заспа, а загуби съзнание.

Леля Арлет им бе казала да стоят настрана от господарската спалня. Не искала никой от тях да се зарази. Тя ги увери, че всичко е наред и че мащехата им също не искала те да ходят при нея.

Със Синджан ставаше нещо по-лошо от обикновена настинка. Леля Арлет беше излъгала. Синджан беше много болна.

Той стоеше надвесен над леглото, впил очи в лицето ѝ и се чудеше какво да предприеме.

– Ах, ти, непослушно момче! Излизай бързо навън! Чуваш ли какво ти казвам, Филип? Веднага ела тук!

Филип се обърна и видя насреща си леля Арлет, която стоеше изпъната като бастун на прага на стаята.

– Синджан *не е по-добре*. Не си преценила правилно състоянието ѝ. Има нужда от спешна помощ.

– Аз се грижа за нея, Тя каза ли ти нещо? Ако е казала, направила го е, за да се опита да те спечели на нейна страна и да те настрои против мен. Разбираш ли? Ето, аз отново съм тук единствено с намерението да

й помогна, малки глупчо. Не искам да се навърташ около нея, защото може и ти да се разболееш.

– Нали каза, че се излежавала, защото била мързелива Как мога да се заразя от мързел?

– Е, има още температура, но няма опасност. Сега след като баща ти не е тук, аз отговарям за теб и за Дахлинг. А това означава, че трябва да се грижа и за здравето ви.

– Синджан се грижеше за нас много добре.

– Тя е една обикновена, лекомислена и – както по всичко личи – небрежна фукла. Ако не беше такава, никога не би тръгнала с теб за това проклето бласто. Надявам се, че ти е ясно, че тя само се преструва на загрижена за вас. Въобще не я интересувате – нито ти, нито Дахлинг, нито който и да е от нас. Просто ѝ доставя удоволствие да ни заповядва какво да правим и да се перчи с богатството си. О, да, тя гледа на всички нас като на бедни роднини, които ѝ се налага да изтърпи. Защо мислиш твоят скъп баща не стои в собствения си дом? Заради нея. Не може да понася присъствието ѝ тук, защото тя непрекъснато му натрива на носа колко бил беден, а на всичко отгоре има и наглостта да се държи господарски, дори с него. Мястото ѝ не е тук, тя е една долна англичанка. А сега ела при мен, Филип! Няма повече да ти повтарям.

– Прозорците бяха широко отворени, лельо.

– За Бога! Тя поръча да ги отворя. Казах ѝ, че това е неразумно, но тя продължи да крещи и да вие докато накрая ме принуди да изпълня налудничавото ѝ желание.

Тя лъжеше. Той беше убеден в това. Внезапно изпита страх и тревога. Не знаеше какво да прави. Погледна назад към Синджан и му стана ясно, че ако не предприеме нещо, тя ще умре.

– Остави я, Филип.

Той бавно тръгна към леля Арлет. Дори ѝ кимна, когато стигна до нея. Вече знаеше какво точно ще направи.

Обърна се и видя леля Арлет да поставя ръка върху челото на Синджан и да кима.

– Да, разбира се. Знаех, че ще е така. Вече няма температура. Няма нужда от лекар.

Филип напусна спалнята.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

**Нортклиф Хол
Близо до Ню Ромни, Англия**

Александра Шербрук, графиня Нортклиф се излежаваше в сладка дрямка през топлия следобед на третия ден от седмицата. Свежърва й даде съгласието си, че това удоволствие й е позволено. Дори я погали по бузата по начин, който можеше да се определи като израз на обич. Всичко това се дължеше на обстоятелството, че тя носи следващото дете на Дъглас – *като че ли съм съд за лично ползване на съпруга си*, помисли Алекс, но въпреки това съблече роклята си и бързо заспа.

Сънува Мелисанда, своята невероятно красива сестра, която съвсем скоро бе родила момиченце, което много приличаше на Алекс, въпреки че имаше златисто-червеникава коса и сиви очи. Дъглас бе казал, че това е напълно справедливо, след като техните близнаци бяха копия на славната Мелисанда – факт, който продължаваше да дава повод на съпруга на Мелисанда Тони Периш да се перчи глуповато и самодоволно да се хвали пред Дъглас. Но в съня на Алекс Мелисанда имаше някакъв проблем. Тя лежеше неподвижно по гръб, красивата й черна коса бе разпиляна като копнинено ветрило върху белите възглавници. Лицето й беше бледо, под затворените й очи се виждаха синкави сенки, дишаше тежко.

Изведнъж косата й вече не беше черна. Стана кестенява и се сплете в дебела дълга плитка. Това повече не беше лицето на Мелисанда. Не, това беше лицето на Синджан.

Алекс потрепери и се събуди. Колко странен сън, помисли тя й отново затвори очи. Току-що бе писала писмо до снаха си и сигурно затова тя бе заела мястото на Мелисанда в съня й.

Алекс се успокои. Бързо се унесе в дрямка, но този път не я споходи никакъв сън, а един тих нежен глас, който се приближаваше все повече и повече до нея, и повтаряше непрестанно.

– Синджан е болна... Синджан е болна. Тя е в беда. Помогни й, трябва да й помогнеш...

Алекс свъси вежди и простена. Събуди се мигновено. До леглото й спокойна и безмълвна стоеше Невестата-дева и бялата й рокля леко шумолеше в тишината на стаята. Тя заговори отново, но думите й звучаха

само в главата на Алекс, призракът не отвори устни. Тя чуваше нежните и тихи, но настойчиви слова.

– Синджан е болна... в беда... Помогни й, помогни й!

– Какво има? Моля те, кажи ми какво е станало със Синджан?

– Помогни й – нежният глас този път прозвуча почти умоляващо.

Красивата млада жена пред нея чупеше тревожно ръце. Странно колко дълги и тънки бяха пръстите й. Въпреки това приличаха на истински и костите прозираха под кожата като тъмни сенки. Изящната й дълга коса беше толкова руса, че блестеше като сребърна на следобедната светлина.

– Помогни й. Изпаднала е в голяма беда.

– Да, ще й помогна – каза Алекс, претърколи се в леглото и се изправи на крака. Видя, че призракът й кимва и след това се оттегля с леки стъпки към ъгъла на спалнята на графинята. Алекс наблюдаваше как постепенно избледнява и се превръща във все по-светло и ефирно отражение на самата себе си, докато накрая от нея нищо не остана. Абсолютно нищо.

Алекс пое дълбоко въздух. От много месеци насам призракът не й се бе появявал. Последния път Девата бе дошла да й съобщи с усмивка, че кравата на фермера Елиъс вече няма колики и може да дава мляко за болното бебе в къщата. Тя беше дошла и тогава, когато Алекс имаше нужда от нея – когато раждаше близнаците и пишеше измъчена от непоносимата болка и за нищо на света не вярваше, че ще остане жива. Тогава Невестата-дева бе дошла при нея и й бе казала, че ще се оправи и не трябва нито за миг да се съмнява в това. Алекс можеше да се закълне, че една нежна ръка я бе докоснала по челото, след това по корема и болката беше утихнала. Разбира се Дъглас обясни това – била в унес и имала видения. Не трябваше да го споделя с него. Той проявяваше магарешко упорство по въпроса с призрака и тя знаеше защо. Мъжете не могат да приемат нещо, което не разбират. Те не могат да приемат нещо, ако не го усетят в устата си, ако не го видят с очите си, ако на глас не разговарят с него и най-накрая – да го смачкат, ако не го харесват. Появяването на Невестата-дева не можеше да бъде обяснено, следователно тя не съществуваше.

Сега тя отново й се бе явила, за да й каже, че Синджан е болна и е изпаднала в беда. Алекс усети стаята да се върти пред очите й, но бързо й мина. Сърцето й биеше лудо. Тя спря да мисли и пое дълбоко въздух. Дъглас не беше у дома. Преди няколко дни се бе върнал в Лондон, за да се срещне с лорд Евъри във Форин Офис.

Но и без това от него не би имало полза. Ако тя споделеше с него думите на Невестата-дева, той щеше да я изгледа презрително, да се засмее и да се държи идиотски. Не, беше добре дошло, че го няма. Тя знаеше, че той не би й позволил да предприеме каквито и да било действия – беше стигнал чак дотам, че преди да тръгне, накара я да се закълне, че докато той отсъства от дома, тя ще бъде в пълен покой. А тя беше убедена, че непременно трябва да направи нещо.

Алекс уведоми, че заминава на гости при зет си и сестра си в Котсуолдс. Верният Холис я погледна така, сякаш си беше загубила разсъдъка си, а не само една закуска. За сметка на него, свекърва ѝ остана много доволна, че няма да ѝ се мярка пред очите известно време.

Алекс знаеше, че през последните пет години Невестата-дева беше посещавала и Софи. Двете заедно щяха да решат какво да правят.

Замъкът Вер

Филип се измъкна от замъка в десет часа същата нощ. Наистина беше изплашен, но не чак дотам, че да не може трезво да разсъждава. Безпокойството за живота на Синджан надделя над загнездилият се в него страх.

Той успя да си свърши работата в конюшната с такава ловкост, че дори Джордж II не излая нито веднъж. Беше го видял тъкмо навреме, за да го почеше зад проскубаните уши, преди да е вдигнал на крак цялата къща с лая си.

Филип не се задържа в конюшната. Момчетата спяха в помещението зад сайванта. Той оседла своето пони Брекън, бързо го изведе навън, прекоси алеята и чак тогава го възседна.

Предстоеше му дълъг път, но той беше твърдо решена да го измени. Молеше се само да успее да стигне навреме.

Искаше му се да уведоми Дулчи какво е решил да направи, но дълбоко в себе си знаеше, че не трябва, защото тя нямаше да държи устата си затворена. Вместо това я помоли с широка прозявка, облечен в нощницата си, да отиде и да види как е мащехата му, да ѝ даде вода и да я завие с толкова одеяла, колкото намери.

Дулчи беше обещала да направи това. Той се помоли на Бога и пришпори понито си в галоп. Молеше се леля Арлет да не спипа Дулчи в господарската спалня и да я изгони, или още по-лошо – да я удари и нарани.

Имаше пълнолуние. Тъмните дъждовни облаци, които покриваха небето през последните три дни, бяха изчезнали. На тяхно място в небето плуваха бели облаци, през които луната и звездите хвърляха своя блясък. Той виждаше ясно пътя пред себе си.

Когато чу тропот на конски копита зад гърба си, Филип помисли, че сърцето му ще се пръсне. Бързо насочи Брекън към гъстите храсталаци край пътя и затисна с пръсти ноздрите на кончето, за да му попречи да изцвили.

Конниците бяха трима. Когато приближиха, той вече ясно различаваше говора им.

– Да, голяма сладурана е тя. Ще видиш, че ще е моя.

– Не, тя ще бъде моя, нахалнико. Баща ѝ ми обеща, а и господарят също даде съгласието си.

Третият мъж избухна в силен смях – самодоволен и тържествуващ смях. Изплю се и каза:

– И двамата не сте в сметката. Не знаете ли, че аз вече спях с нея и че тя ми принадлежи. Ще кажа за това на господаря и всичко ще се уреди. И още нещо ще ви кажа, момчета, циците ѝ никак не са малки.

Разнесе се залп от крясъци и псувни, конете започнаха да цвилят. Филип стоеше като каменна статуя на мястото си, чакаше и се молеше най-силният да си получи *сладураната*, а другите двама да вървят по дяволите.

Борбата продължи още десетина минути. Накрая Филип чу как някой високо изпсува, а миг след това отекна пистолетен изстрел. Мили Боже, каза си той и преглътна толкова напрегнато, че едва не се задави.

Чу се вик и след това настъпи гробна тишина.

– Уби Дингъл, глупако.

– Да, той е спал с нея. Заслужаваше си го мръсникът!

Другият мъж се завайка и закрещя.

– А какво ще стане, ако вече е взела да издува корема? Голям глупак си, Алфи. Сега Макферсон ще си поръча нашите карантии за закуска.

– На никого няма да казваме. Все едно, че го е убил проклетият Кинрос. Давай да се махаме! Мятай се на коня!

Те се отдалечиха в галоп, а третият мъж остана на пътя. Филип стоеше, без да знае какво да направи. После върза Брекън за едно дърво и излезе тихо от скривалището си. Мъжът лежеше проснат по гръб, с широко разкрасчени крака и разперени ръце. Върху гърдите му имаше огромно червено петно. Очите му бяха широко отворени и пълни и с

изненада. Зъбите му бяха оголени, сякаш всеки миг щеше да изръмжи. Нямахме съмнение, че е мъртъв.

Филип повърна. След това изтича обратно при Брекън и го върна на пътя.

Беше разпознал мъжа. Един побойник на име Дингъл, който беше от най-злобните момци на Макферсонови.

Баща му веднъж му го бе показал, когато бяха на посещение в Двореца Кълрос и беше казал, че този е отличен образец на калибъра на макферсоновите воини.

Филип, галопираше, докато Брекън се задъха от умора. После спря да починат и заспа върху гърба на коня си. Когато понито се размърда, той се събуди и изпадна в паника, защото не знаеше колко време е проспал. Но животното не можеше да поддържа галоп постоянно и той беше принуден да не го пришпорва. Видя още няколко мъже и селянки. Какво правеха те в полето посред нощ, щеше да си остане загадка. Той сви встрани от пътя, за да не го забележат, но въпреки това чу единият от мъжете да вика след него.

Качи се на ферибота за Единбург в четири часа сутринта и отброи на стария моряк всичките шилинги, които беше взел от сейфа на баща си. Сгуши се между два чувала със зърно, за да се стопли. Пристигна пред къщата на баща си на площад Аботсфорд малко след шест часа сутринта. Беше му отнело почти час да открие къщата и когато най-после застана пред входа, очите му бяха пълни със сълзи.

На вратата застана Енгъс с широко отворена в прозявка уста, която забрави да затвори, като видя момчето.

– О, вие ли сте, млади господарю! Господарят сигурно страшно ще се зарадва. С кого сте дошъл, с госпожата ли?

– Бързо ме отведи при баща ми, Енгъс. Трябва да говоря с него.

Докато Енгъс го зяпаше и се опитваше да си събере ума, Филип го заобиколи и се стрелна нагоре по стълбата. Не спря да тича, докато не стигна господарската спалня и не разтвори със замах вратата, която се блъсна с трясък в стената.

Колин моментално се събуди и седна в леглото.

– Мили Боже, Филип! Какво, по дяволите, правиш тук?

– Татко, бързо, трябва да се върнеш у дома. Заради Синджан. Много е болна.

– Синджан? – попита недоумяващо Колин.

– Твоята съпруга, татко, *жена ти*. Бързо, тръгвай – Филип издърпа завивките от леглото. Трепереше от срах и от облекчение, че е успял да

открие баща си.

– Джоан е болна?

– Не Джоан, татко. *Синджан*. Моля те да побързаш, леля Арлет ще я остави да умре. Сигурен съм, че ще го направи.

– Проклетата да е преизподнята! Не ти вярвам. Кой е с теб? Какво става, по дяволите? – въпреки недоверието, още докато засипваше момчето с въпросите си, Колин отмести завивките и скочи гол от леглото. Кожата му настръхна от студа на сивата утрин.

– Отговори ми, Филип.

Филип наблюдаваше как баща му светкавично се облича, как плиска с шепи вода лицето си и как отпраща Енгъс, когато старият прислужник се появи на вратата.

Момчето му разказа за Кравешкото блато и за дъжда, който се бе изсипал върху тях по обратния път към замъка. Разказа му за това как Синджан си свалила жакета и го облякла с него. Каза му и за студената стая, и за отворените прозорци, и за лъжите на леля Арлет. Когато свърши, впи изплашени очи в баща си и започна неудържимо да хлипа. Бащата за миг се озова до него и силно го прегърна.

– Всичко ще се оправи, Филип. Ще видиш, че ще се оправи. Наистина си постъпил много правилно. Скоро ще бъдем у дома и Джоан ще бъде добре.

– Името ѝ е Синджан.

Колин насили капналия си от умора и тревога син да хапне от набързо приготвената каша. След половин час те вече бяха на конете. Колин предложи на Филип да остане, защото момчето беше капнало, но той не искаше и да чуе за това.

– Трябва да се уверя, че е добре – каза той. При тези думи Колин видя бъдещия мъж в сина си и остана много доволен.

Синджан се чувстваше странно спокойно. В същото време беше така необичайно изморена, толкова отпаднала, че ѝ се искаше да спи – часове наред, може би цяла вечност. Не усещаше болка, а само изпитваше сладостното желание да не мисли за нищо и да се отдаде изцяло на умората, която я бе завладяла. Тя простена тихо и чу гласа си някъде отдалеч, сякаш това не бе нейният глас, а на някой друг човек. Беше изморена, страшно изморена. Как можеше да е толкова изморена, а да е будна? След това чу мъжки глас, който отекна в главата ѝ така, сякаш идваше от много далеч. Зачуди се дали не чува отново своя собствен глас и ако

беше така, защо говореше. Не виждаше никакъв смисъл да говори в този миг, а и въобще. Не, този глас беше силен, плътен, нетърпелив, заповеднически – глас на мъж, който е недоволен от нещо. Беше чувала същата интонация достатъчно много пъти от братята си. Но това не беше нито Дъглас, нито Райдър. Не, не бяха те. Сега мъжът говореше от по-близо, беше до нея, но тя не разбираше думите му. Тези думи нищо не означаваха, нищо не й говореха. Различи гласа на още един мъж, и това беше глас на стар човек, беше по-мек и едва достигаше до нея. Не я смущаваха, а само се плъзгаше в съзнанието ѝ, след това сякаш се търкулваше нанякъде и неусетно отзвучаваше.

Най-последно суровият мъжки глас започна да се отдалечава. Скоро тя щеше да се освободи от него. Вече беше заминал и главата ѝ се отпусна на една страна, напрегнатото ѝ съзнание се успокои. Почувства как дишането ѝ става по-леко, все по-леко.

– По дяволите, събуди се! Няма да ти повтарям повече това, Синджан. Събуди се! Ти не можеш да се предадеш по този начин. Събуди се, проклета глупачке!

Виковете я свестиха и тя отново почувства болката. По този начин крещеше Дъглас, но тя знаеше, че сега не крещи той. Не, той беше далече от тук. Имаше чувството, че е на ръба на нещо, което беше много близо до нея, но още не го виждаше. То я привличаше и в същото време тя се страхуваше от него. Но изкушението беше много силно.

Мъжкният глас отново прозвуча – силен, ужасно остър глас, който се заби в мозъка ѝ като нож. Тя го мразеше. Искеше да му изкрещи да млъкне. Отстъпи от ръба, раздразнена от вмешателството. Дори отвори очи – да възроптае и да се скара на мъжа. Отвори устни, но от тях не излезе никакъв звук. Виждаше надвесен над нея най-красивият мъж, когото някога бе срещала. Съзнанието ѝ погълна образа му, черната му коса, невероятните му тъмносини очи и трапчинката на брадичката. Тя успя да произнесе с дрезгав шепот.

– Ти си толкова красив – след това отново затвори очи, защото знаеше, че той сигурно е ангел, а тя е на небето. Не беше сама и беше благодарна за това.

– По дяволите, отвори очи! Не съм красив, малка глупачке. Мили Боже, дори не съм бръснат!

– Ангелите не ругаят – каза тя и отново се опита да отвори очи.

– Не съм никакъв ангел, а твоят проклет съпруг! Събуди се, Синджан, и то веднага! Няма да те оставя повече да се излежаваш! Никакви преструвки повече, чуваш ли ме? Събуди се! Отвори проклетите си

шербруковосини очи! Върни се при мен и то моментално, иначе ще те набия.

– Проклет съпруг – повтори бавно тя. – Не, ти наистина си прав. Трябва да се върна. Не мога да оставя Колин да умре. Не искам той да умира, никога. Той трябва да бъде спасен и аз съм единственият човек, който може да го спаси. Твърде е почтен, за да се спаси сам. Той е милостив и само аз мога да го спася.

– Тогава не ме напускай! Не можеш да ме спасиш, ако умреш. Разбираш ли ме?

– Да – отвърна тя, – разбирам те.

– Добре. Сега ще те повдигна малко и искам да отпиеш малко вода. Разбра ли ме?

Тя успя да кимне. Усети една силна ръка под гърба си. Усети и студения ръб на чашата, когато се опря до устните ѝ. Тя пиеше ненаситно, а водата беше като амброзия. Стече се по брадичката ѝ, намокри ношницата ѝ, но тя беше толкова жадна, че нищо нямаше значение освен сладката вода, която се стичаше в гърлото ѝ.

– Достатъчно засега. Чуй ме. Ще те изкъпя и ще сваля температурата ти. Разбра ли? Температурата ти е много висока и аз трябва да я сваля. Но ти не бива да заспиваш отново. Разбра ли? Каж ми, че си разбрала.

Тя каза, че е разбрала, но след това отново се отнесе. Мислите ѝ поеха в друга посока, докато чу един писклив женски глас да казва:

– Тя се влоши съвсем неочаквано. Тъкмо щях да пратя да повикат онзи стар глупак Чайлдрис, когато пристигна ти, Колин. Не съм виновна аз, че състоянието и ѝ се влоши. Почти беше оздравяла преди този внезапен пристъп.

Синджан простена от страх. Опита се да се измъкне от тази жена, опита се да се свие на кълбо и да се скри от нея. Красивият мъж, който не беше ангел, каза със спокоен глас.

– Напусни стаята, Арлет. Повече не искам да влизаш тук. Махай се.

– Тази малка мръсница ще те излъже. Познавам те откакто си се родил. Ти не можеш да застанеш на нейна страна срещу мен!

Тя отново чу мъжкия глас, но сега той се отдалечаваше от нея.

След това настъпи благословена тишина. Изведнъж усети върху лицето си студена влажна кърпа и се опита да се надигне, за да притисне още повече горещата е глава към нея. Отново чу гласа му, този път успокояващ и нежен. Той ѝ каза да лежи кротко и че той ще се погрижи тя да се почувства по-добре.

– Довери ми се – настояваше той. – Довери ми се.

И тя му се довери. Той щеше да се погрижи жената да бъде далеч от нея.

Тя чу другия мъж, този със старческия кротък глас да казва.

– Не я оставяйте без кърпите, милорд. Сменяйте ги, докато температурата спадне. На всеки няколко часа и давайте да пие толкова вода, колкото може да поеме.

Тя почувства студен полъх да гали кожата ѝ. Смътно осъзна, че някой събличаше потната нощница от тялото ѝ и благодари за това облекчение, защото кожата изведнъж започна да я сърби. Усети студената кърпа върху гърдите си. Но тази хладина не беше достатъчна, не навлизахе навътре в тялото ѝ. Дълбоко там беше много горещо и вълшебната прохлада на кърпата не достигаше. Опита се да извие гръб, за да поеме повече от хладината на кърпата.

Усети върху раменете си мъжки ръце, които я притиснаха към възглавницата. Красивият мъж сега тихо ѝ говореше.

– Успокой се. Знам, че гори. Веднъж, както ти е известно, и аз преживях силна треска и се чувствах така сякаш огньовете изгаряха вътрешностите ми и с нищо не можех да ги изгаси. А пламъците им като че ли пълзяха навсякъде и търсеха изход навън.

– Да – каза тя.

– Ще продължа да правя това, докато загася този огън. Обещавам ти.

– Колин – каза тя, отвори очи и му се усмихна. – Ти не си ангел. Ти си моят проклет съпруг. Толкова се радвам, че си тук.

– Да – каза той и почувства как нещо вътре в него се размърда. – Повече никога няма да те оставя, по никакъв повод.

Изглеждаше, че тя го разбира. Опита се да вдигне ръка и да докосне лицето му, за да привлече вниманието му. Гласът ѝ се давеше в гърлото ѝ, думите ѝ излизаха дрезгави.

– Трябва да заминеш. Така ще е по-безопасно за теб. Не искам да се връщаш, преди да съм се погрижила да го премахна. Той е хамелеон и ще те нарани. Аз трябва да те защита.

Щом чу думите ѝ, Колин се намръщи. За какво, по дяволите, говореше тя? Кого имаше предвид, за Бога? Тя отново затвори очи и той продължи да я увива в кърпи – от главата до петите. Когато я обърна по корем, тя леко простена, след това се отпусна върху чаршафа.

Той продължи да сменя мокрите кърпи, докато тялото ѝ повече не пареше при докосване. Затвори за миг очи и се помоли за нея и за себе

си, помоли се Господ да го изслуша, да получи Божията милост.

– Моля те, Господи, моля те тя да оздравее – произнесе гласно той в тихата спалня и след това продължи молитвата си. Когато чу вратата на спалнята да се отваря, метна завивката върху нея.

– Милорд?

Беше лекарят. Колин се обърна и каза:

– Температурата спада.

– Отлично. Няма съмнение, че отново ще се покачи, но вие ще се справите. Синът ви спи на пода пред вратата. Дъщеря ви е седнала до него, смуче си палеца, а личицето и е доста разтревожено.

– Веднага щом облека нощница на жена си, ще се погрижа за децата. Благодаря, Чайлдрис. Ще останете ли в замъка?

– Да, милорд. Утре вече ще знаем дали ще оживее.

– Ще оживее. Тя е жилава. Ще видите. Освен това има много важен стимул да го направи – трябва да ме защитава! – каза Колин и се засмя.

Синджан чу гласа на жената и в същия миг се смръзна от страх. Страхуваше се да помръдне, страхуваше се да отвори очи. Гласът беше пълен с ненавист и злоба. Беше леля Арлет.

– Значи още не си умряла, кучко. Добре, ей сега ще се погрижим това да стане. Не, не се опитвай да се съпротивляваш. Слаба си като мушица. Безценният ти съпруг, този малък глупак, те остави. Да, остави те на моите грижи и ти ще ги имаш, момичето ми, о да ще ги имаш

– Лельо Арлет – прошепна Синджан и отвори очи. – Защо искаш да умра?

Леля Арлет продължи да говори, но гласът ѝ вече звучеше по-топло. Говореше ли, говореше, думите и почти се сливаха.

– Трябва да действам бързо, много бързо. Малкият глупак ще се върне. В това няма съмнение. Той не те иска и как би могъл да те иска? Ти си долна англичанка, ти не си една от нас. Да, може би трябва да натисна тази пухена възглавница върху главата ти. Да, това ще свърши чудесна работа. Това ще те изпрати далеч от тук. Не, ти не принадлежиш на това място, тук си чужда, никой не се интересува от теб. Да, възглавницата. Не, така ще бъде прекалено очевидно. Трябва да бъде по-хитра. Но трябва да действам, иначе може и да останеш жива и да продължиш да ме нервираш. Да, можеш да направиш още по-нещастен и без това съсипания ми живот, нали? Знам какъв чешит си ти – подла и злобна, на теб човек не може да ти вярва. Да, ти си нахална – отнасяш се с всички

нас като с нищожества! И ни тъпчеш. Трябва да направя нещо, иначе всички сме загубени. Дори и в този миг ти кроиш планове как да ме премахнеш.

– Лельо Арлет, защо си в стаята?

Тя се извъртя и видя Филип, застанал на прага на отворената врата със свити в юмруци ръце на кръста.

– Татко ти каза да стоиш далече от нея. Махни се оттук, лельо.

– Ах, ти, малки проклетнико. Всичко опропасти. Ужасно съм разочарована от теб, Филип. Естествено съм тук, за да се погрижа за нея. За какво друго мога да дойда? Махни се от тук, момче, просто се махни. Можеш да доведеш баща си, ако искаш. Да, можеш да доведеш проклетия господар.

– Не, ще остана. Ти си тази, която ще се махнеш, лельо. Баща ми не е проклет господар. Той е *господарят* и е най-добрият.

– Ха! Ти нищо не знаеш за него. Не знаеш как неговата майка – да, моята собствена сестра и твоя баба – е измамила съпруга си и се е любила с келпи¹⁴, да, с истински келпи и е измолила от самия дявол той да дойде да живее в Лок Левън. Той се превърнал в човек с образа на нейния съпруг, защото дядо ти обичаше мен, а нея въобще не я поглеждаше. Не, мъжът, с когото тя развратничеше, не й беше съпруг, защото истинският господар беше само мой. Само мой! Неин беше този келпи, който беше слуга на Сатаната. Само беше приел човешки образ, целия изтъкан от зло. И синът, който тя роди от този фалшив съпруг, беше Колин и той също е зъл и извратен до мозъка на костите си като своя баща келпи.

Филип естествено не разбираше приказките й. Той се молеше баща му да дойде, да дойде по-скоро. Или пък да се появи мисис Ситън, Крокър или който и да е друг. *Моля те. Господи, изпрати някого тук*, говореше си той наум. *Леля Арлет е откачена, както обича да казва старият бъчвар Алгер.*

Филип се страхуваше. Горещите му молби явно нямаха ответ. Леля Арлет се приближаваше към Синджан. Той се стрелна напред, метна се върху леглото до машехата си и я покри с тялото си, за да прегради пътя на леля Арлет до нея.

– Синджан! – изкрещя той, сграбчи ръцете й и ги разтресе. Отново извика името й. Този път тя отвори очи и се взря в него.

– Филип? Ти ли си? Тя отиде ли си вече?

14. Келпи – воден дух, обитаващ шотландските езера. – Б.пр.

– Не, Синджан, тук е. Не трябва да заспиваш. В никакъв случай.

– Махай се от тук, момче.

– Мили Боже! – прошепна Синджан.

– Известно ли ти е на теб, глупаво момче, че нейния истински съпруг – твоят дядо – сложи кръст от самодивско дърво над вратата, за да не ѝ позволи да влиза. Той знаеше, че тя блудства с този келпи. Но Сатаната ѝ бе дал амулет, който я предпази дори от самодивския кръст...

– Моля те напусни стаята, лельо.

Леля Арлет се изправи и бавно отмести поглед от момчето към жената в леглото, която беше завита до брадичката с проклетите одеяла. Очите ѝ бяха широко отворени и пълни със страх. Арлет остана доволен, като видя този страх.

– Ти доведе баща си. Прогърмя ушите му с твоите лъжи. Да, ти го върна тук с лъжи, накара го да се чувства виновен. Той не искаше да се връща. Той иска тя да се махне от тук. Вече е получил парите ѝ. Повече не е необходимо да я търпи.

– Моля те да излезеш, лельо.

– Чух ви да говорите за кръст от самодивско дърво и келпи. Здравей, лельо, здрасти, Филип. Как е Джоан?

Филип подскочи, когато чу гласа на Сирена. Тя се бе промъкнала безшумно като призрак до него в края на леглото.

– Името ѝ е Синджан. Отведи леля Арлет от тук, Сирена.

– Защо трябва да го правя, скъпото ми момче? А сега ми кажете за самодивския кръст. Това е нещо противно, нали знаеш, лельо. Аз ненавиждам тези кръстове. Защо трябваше да говорите за тях? Аз наистина съм магьосница, но самодивският кръст въобще не ми влияе.

Филип започна да се съмнява дали не се е побъркал! Вече не се страхуваше. Независимо каква беше истинската същност на Сирена, тя никога не би позволила на леля Арлет да нарани Синджан.

– Махай се, Сирена. Ако не го направиш, ще ти сложа самодивски кръст.

– О, не, лельо. Ти няма да направиш това. Не можеш да ми причиниш нищо лошо и това ти е пределно ясно. Твърде силна съм, за да се справиш с мен. Освен това съм много добра.

Леля Арлет пребледня. Изглеждаше разярена и по-леденостудена от водите на езерото през януари.

След това Филип съвсем се успокои. Видя баща си да прекрочва прага на стаята. Той спря и при вида на сина си, надвесен над Синджан в леглото, сякаш се опитваше да я защити, лицето му се сгърчи и

потъмня. Сирена изглеждаше отнесена и красива като приказна принцеса, която по грешка се бе озовала в лудница и се чудеше какво да прави там.

Що се отнася до леля Арлет – сухото ѝ лице беше съвсем безизразно. Тя гледаше надолу към бледите си, покрити с кафяви старчески петна ръце.

– Колин?

Той се усмихна и пристъпи към леглото. Синджан беше будна и най-после в съзнание.

– Здравей, Джоан. Вече си на себе си. Много съм доволен от теб.

– Какво е това келпи?

– Зъл дух, който живее в езерото. Може да приема най-различни форми. Силата му идва направо от дявола. Откъде ти дойде на ума да питаш за това?

– Не знам. Непрекъснато ми се въртеше тази дума в главата. Благодаря ти. Би ли ми дал малко вода?

Филип ѝ помогна да утоли жаждата си.

– Здравей и на теб – каза му тя. – Какво има, Филип! Нима изглеждам толкова зле?

Момчето нежно докосна бузата ѝ с връхчетата на пръстите си.

– О, не, Синджан. Много добре изглеждаш. Вече не се чувстваш зле, нали?

– Да. Знаеш ли, гладна съм – тя погледна леля Арлет и каза. – Ти ме мразиш и ми желаяш злото. Не те разбирам. Не съм ти направила нищо лошо.

– Това е моята къща, госпожичке! Аз ще...

Колин спокойно я прекъсна.

– Не, лельо Арлет. Не се бъркай. Повече нямаме нужда от теб – той я проследи с поглед, докато тя бавно и неохотно напускаше стаята. Страхуваше се, че силно разстроеният ѝ мозък вече не се контролира. Той си обърна назад и чу жена си да казва на Филип.

– Донеси ми пистолета, Филип. Той е в джоба на амазонката ми. Пъхни го под възглавницата ми, ако обичаш.

Колин нищо не каза. Искаше да ѝ каже да не се държи като глупачка, но всъщност въобще не беше сигурен, че водена от някаква маниакална идея за преданост към него, леля Арлет няма да се опита да я убие.

Сега, като видя, че синът му изгаряше от желание да ѝ даде пистолета, той каза:

– Ще кажа на мисис Ситън да ти приготви нещо леко за хапване, Джоан.

– Спомням си, че ме беше нарекъл Синджан.

– Не отговаряше на истинското си име. Нямах друг избор.

Синджан затвори очи. Беше страшно изморена. Тялото ѝ беше сякаш налято с олово и тя дори не беше убедена, че ще има сили да вдигне и най-лекия пистолет, ако се наложи да се защити. Температурата ѝ отново започна да се покачва и започна да я тресе. Беше жадна, ужасно жадна.

– Татко, ти остани при Синджан. Аз ще говоря с мисис Ситън. Ето пистолета, Синджан. Внимавай да бъде винаги под възглавницата ти.

Колин ѝ даде да пие вода, после седна на леглото и се загледа в нея. Тя усети дланта му на челото си и го чу как тихичко изруга.

Температурата обаче рязко спадна и тя имаше чувството, че ако помръдне, тялото ѝ ще се разпадне, направо ще стане на парченца, все едно натрошен лед. Чувстваше се *чуплива*. Мислеше си, че може да види струйките въздух, когато издиша, защото дъхът в дробовите ѝ беше леденостуден.

– Всичко ми е ясно – каза Колин. Той съблече дрехите си и се качи на леглото при нея. Притегли я към себе си, като я притискаше все повече и повече към тялото си, за да ѝ даде от своята топлина. Щом усети разтърсващото се от конвулсии тяло, той изпита болка заради страданията ѝ. Искаше да разбере много неща, но сега не му беше времето.

Продължаваше да я притиска към себе си, дори когато започна да се поти. Тя най-после се отпусна и заспа, но той продължи да я държи в прегръдката си и галеше нежно гърба ѝ.

– Съжалявам, че не бях тук – прошепна той, заровил устни в косите ѝ. – Много съжалявам – усещаше как гърдите и бедрата ѝ се притискат в него, коремът ѝ... не, не трябваше да мисли за това. Беше странно, че е възбуден, защото изпитваше повече желание да я покровителства, отколкото да ѝ се наслаждава. Беше странно, но беше така. Искаше тя отново да е здрава. Искаше да крещи насреща му, когато отново легне с нея, но той беше сигурен, че тя повече нямаше да има нищо против той да я има, защото щеше да бъде много мил. Тя щеше да го приеме с готовност.

На следващия ден треската премина. Колин, изтощен повече от всякога, се усмихна на доктора:

– Нали ви казах, че ще оживее. Много е жилага.
– Странно – отвърна Чайлдрис. – Тя е англичанка.
– Каквато и да е, сър, тя е моя съпруга. Следователно вече е шотландка.

През нощта в замъка пристигна един от селяните. Макферсон беше откраднал две крави и беше убил Макбейн и двамата му сина. Колин чак се разтрепери от ярост.

– Жената на Макбейн каза, че убийците поръчали да ви предаде, че това било отмъщение – око за око – за живота на Дингъл, когото вие сте убил.

– Дингъл! Как ли не, не съм виждал този нещастник от сума ти време... – Колин изруга. – Не помня кога го видях за последен път. Какво има, Филип? Какво става? Нещо с Джоан ли?

– Не, татко. Аз знам всичко за смъртта на Дингъл.

И той разказа на Колин какво се бе случило. Когато разбра, че синът му е бил на косъм от смъртта по време на пътуването си до Единбург, стомахът на Колин се сви на топка. Въпреки това намери сили да потуша сина си по рамото. След това се качи в кабинета си в кулата.

Не виждаше никакъв изход. Искеше да сложи край на родовата вражда. Трябваше да разговаря с Макферсон. Но какво да му каже? Може би, че наистина нищо не помни за смъртта на Фиона, нито пък защо е лежал в безсъзнание на ръба на скалата?

Синджан спеше на пресекулки. Смътно долавяше присъствието на някаква странна светлина – много мека и много бяла светлина, която блестеше топло и ясно, и в същото време беше пълна с тайни, които тя искаше да разгадае. Опита се да я заговори, но знаеше, че това няма да свърши работа. Лежеше, без да помръдва, тялото и съзнанието й бяха напълно спокойни. Тя чакаше. Черен лъч премина през бялата светлина, след това се стопи и отново проблесна – като свещ, която немирно мъждука на лекия ветреј. По-късно черният лъч се откри по-ясно и заблестя по неповторим, свой собствен начин. Появи се някаква женска фигура, съвсем нормално тяло на жена, с добронамерен израз на лицето и рокля, цялата обшита в перли. Синджан никога през живота си не бе виждала толкова перли, събрани на едно място. Навярно роклята беше много тежка.

Перлената Джейн, помисли Синджан и се усмихна. Беше се разделила с Невестата-дева, за да попадне на друг призрак, с когото сега й

предстоеше да се запознае. Не изпитваше никакъв страх. Нито тя, нито Колин бяха сторили нещо лошо на този дух, за да се страхуват от него. Тя чакаше.

Светлината, която струеше от перлите, ставаше все по-ярка и по-ярка, докато така ослепително заблестя, че болка прониза очите на Синджан. Перлите искряха и пръскаха светлина. Призракът не правеше нищо, само я гледаше с изпитателен поглед, като че ли се опитваше да прозре що за човек беше Синджан.

– Той се опита да ме купи – промълви най-после тя и на Синджан ѝ се стори, че видя как устните на жената се раздвижиха. – Наистина го направи, този предател. Опита се да ме купи с една единствена перла, но аз добре знам какво искаше той. Той ме уби, нали? Не му мигна окото, когато ме изхвърли от каретата си, а в същото време до него седеше любимката му, вирнала гордо нос, сякаш аз бях една купчинка боклук, захвърлен на пътя. Тогава поисках за себе си толкова перли, колкото са необходими, за да покрия цялата рокля с тях. Само тогава щях да го остава на мира.

Това обяснява защо по нея има толкова много перли, помисли Синджан и отново се запита – *Но нали вече си била мъртва?*

– Да, мъртва като умряла мишка под ламперията. Но се погрижих за този проклет мерзавец. Добре се погрижих за него. Направих живота му истински ад. Неговия и на сладката му женичка. Тормозих тази кучка, докато накрая тя не можеше дори да го понася. Видях, че портретът ми отново е свален. Върни го на мястото му. Той трябва да бъде между тях двамата, винаги между тях, да ги разделя и в смъртта, така както ги разделях в живота. Там е мястото на моя портрет. Погрижи се да бъде пак там. Не знам защо е свален. Върни го на мястото му. Вярвам, че ще го направиш.

– Добре. Моля те да идваш винаги, когато пожелаеш.

– Знаех, че няма да се изплашиш от мен. Добре е, че си тук.

Синджан потъна в дълбок, оздравителен сън и когато се събуди късно на следващата сутрин, тя седна в леглото и се протегна. Чувстваше се прекрасно.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Филпот отвори вратата и се стъписа от изненада. На стълбите пред входа стояха две елегантни дами, а на чакълестата алея зад тях беше спряла карета с висок покрив. Двата великолепно червеникавокафяви коня, които бяха впрегнати в каретата, дишаха тежко и потропваха с копита.

Двама конника стояха от двете страни на дамите, сякаш ги охраняваха. Кочияшът си подсвиркваше, подпрял камшика на крака си, и наблюдаваше Филпот със зле прикрито недоверие. *Долни англичани, помисли Филпот, консервативни негодници, всички до един са такива.*

Дамите бяха в пътнически костюми от най-високо качество. Филпот можеше и да е син на хлебар от Данди но имаше очи за качеството, когато то се изправеше пред него. Освен това бяха прашни и измачкани. Дамата, която бе облечена със сива рокля с военни ширити по раменете, беше с червена коса – не съвсем червена, а тъмночервена, която беше толкова тъмна... Той поклати глава. Освен това носът ѝ беше изцапан. Другата дама беше също толкова красива и също толкова неугледна от пътуването. Роклята ѝ беше с наситен тревисто-зелен цвят, а гъстата ѝ кестенява коса бе сплетена на плитка и вдигната нагоре, а върху нея беше кацнала глупава малка шапчица. Кичур от гъстата коса се бе измъкнал от плитката и се спускаше по рамото ѝ. Явно беше, че бяха бързали. Филпот се зачуди от колко ли далеч идват и колко време бяха пътували.

Дамата с червената коса, която всъщност не беше чак толкова червена, пристъпи напред и широко се усмихна.

– Това е замъкът *Вер*, нали? Домът на граф Ешбърнхам?

– Да, миледи. Мога ли да ви попитам за кого...

Зад него се чу писък и Филпот едва не припадна като чу гласа на графинята. О, Боже, да не би да ѝ е прилошало? Той се извърна назад с най-голямата бързина, която възрастта и достойнството му позволяваха. Тя се бе подпряла на един резбован бюфет от времето на кралица Елизабет, който се намираще точно зад него. Гледаше с широко отворени очи двете дами.

– Алекс? Софи? Това наистина ли сте вие?

Дамата в зелено се втурна напред.

– Добре ли си, Синджан? О, моля те, скъпа, кажи, че си добре. Ужасно се притеснихме за теб.

– Мисля, че вече съм добре. Софи. Но вие как се оказахте тук? Дъглас и Райдър навън ли останаха? Защо...

– Била си болна! Знаем това. Дойдохме със Софи, за да се уверим, че при теб всичко вече е наред. Не трябва да се притесняваш за нищо.

Двете дами заобиколиха Филпот, докато разговаряха и бързо приближиха до болната графиня. Всяка я прегърна и помилва бледите ѝ страни, като ѝ призна, колко е липсвала на всички.

Накрая, след като те горещо изразиха своята обич, Синджан ги представи на Филпот и попита:

– Знаеш ли къде е господарят?

– Не трябваше да ставате от леглото, миледи – каза той неодобрително, същински проповедник.

– Не ми се карай, Филпот. Потъвах като камък в дебелия пухен дюшек. Ако бях останала още малко в леглото, щях да се задуша. Но ти си прав, наистина не съм съвсем стабилна. Ей сега ще седна. Моля те, прати да повикат господаря. Кажу ми, че имаме гости. Не, просто му кажи, че са пристигнали снахите ми. Ние ще отидем в салона. Алекс, Софи, елате с мен.

Нейна светлост се опита да ги предвожда, но залитна. Филпот се втурна към нея, но двете дами се оказаха по-бързи. Тримата я отведоха в салона и я настаниха на канапето, като сложиха една възглавничка под краката ѝ, а с друга подпряха главата ѝ.

– Добре ли си вече, скъпа?

– О, да, Алекс. Добре съм, не се притеснявайте, въпреки че ми е много приятно да ви виждам около мен. Вие сте наистина тук! Това е чудесно. Не мога да повярвам. Как стана?

Алекс погледна Софи и протичко отговори.

– Невестата-дева ни изпрати. Каза ни, че си болна.

– А Дъглас и Райдър?

Софи сви изящно рамене и не изглеждаше да изпитва никакви угризения.

– С Дъглас се справихме лесно. Той беше в Лондон, така че Алекс просто пристигна от Нортклиф Хол да ме види, като доведе и близнаците със себе си. С Райдър обаче нещата се оказаха по-трудни. От стратегическа гледна точка той беше сериозно препятствие. Трябваше да изчакам да замине с Тони на конните състезания в Еркот, които – слава Богу! – ще продължат три дни. Аз се престорих на неразположена, както и Алекс. След това потеглихме насам – тя спря за миг, после каза. – Струва ми се, че Райдър си мисли, че съм бременна. Непрекъснато ме гледа с

типичния в такива случаи за всички мъже собственически поглед и ме гали по корема. Едва успявам да не избухна в смях, когато го прави. Идваше ми да го попитам да не би да мисли, че износването на дете е нещо заразно, тъй като – както знаеш – Алекс е бременна.

Синджан изохка.

– Те ще се появят, няма начин. Ще пристигнат и отново ще се опитат да убият Колин.

– *Отново?* – възкликнаха едновременно Алекс и Софи.

Синджан пак изохка, отпусна глава на възглавницата си и потвърди.

– Да, отново. Алекс знае за първия път. Тя самата халоса тогава Дъглас с бастуна си, за да ги разтървем! Освен този, имаше още два пъти – и двата тук, в Шотландия. Доведохте ли момчетата със себе си?

– Не – отговори Алекс. – Директорката на Брендън Хауз Джейн има удоволствието да се наслаждава на тримата, докато нас ни няма. Тя сама си избра тази титла и настоява да я представяме винаги така пред непознати. Близнаците се чувстват като в царството небесно, когато са там заедно с Грейсън и останалите *ненагледни*. В момента там има общо четиринадесет деца, но може ли някой да знае дали Райдър няма да изнамери и доведе някое ново дете от Еркот.

– Голяма щастливка е Джейн!

– О, да – ведро потвърди Софи. – Наистина е щастливка. Грейсън е готов да се бие с колкото трябва дракони, само и само да бъде при Джейн. А що се отнася до близнаците на Алекс, Мелисанда ще ги навещава всеки ден, след като толкова много приличат на нея. Тя ги нарича *малките ми огледалца*. На Дъглас направо му се повдига и той губи дар слово, когато я чуе да казва това. Той поглежда момчетата, поклаща глава, вдига очи към небето и се чуди на глас какъв ли грях е сторил, че е наказан да има двете най-красиви мъжки рожби на света, което без съмнение ще се окаже пагубно за характерите им и ще ги направи нетърпими.

– Сядайте и двете. Вече не ми се вие свят. Значи Невестата-дева е дошла при теб, Алекс, и ти е казала, че съм болна?

Преди да успее да получи отговор, вратата се отвори и в салона влезе мисис Ситън с огромен поднос в ръце, разпогледа от вълнение. За тези, които не я познаваха тя изглеждаше вдървена и благовъзпитана, като някоя важна дама, но Синджан нито за миг не можеше да бъде излъгана.

– Благодаря, мисис Ситън – каза официално тя, имитирайки позата

на мисис Ситън. – Тези две дами ще ни погостуват известно време. Това са моите снахи – графиня Нортклиф и лейди Райдър Шербрук.

– Особено ми е приятно, уважаеми дами – каза мисис Ситън и направи реверанс, достоен за салона на кралица. Липсваше й само перо в косата.

– Ще приготвя Стаята на кралица Мери и Есенната стая – добави тя с такава церемониалност, че даже майката на Синджан щеше да я приеме за малко пресилена. Мисис Ситън освен това придружи думите си с още един внушителен реверанс. – Прислугата ще се погрижи за багажа ви. Ема ще бъде на ваше разположение.

– Много сте любезна, мисис Ситън. Благодаря ви.

– Това е замък на истински земевладелец, миледи. Тук всичко се прави така, както е редно.

– Да, разбира се – каза Синджан и проследи с поглед мисис Ситън, докато тя напускате салона. – Фю! Никога не съм подозирала, че мисис Ситън има такъв...

– И аз не се сещам за точната дума, но наистина представлява внушителна гледка – каза Алекс.

– Освен това, тук има един единствен слуга – Рори, който освен лакей, изпълнява хиляди други длъжности. Ема обаче е много добро момиче и тя наистина е човекът, който най-добре ще се погрижи за вас. А сега нека се върнем към Невестата-дева.

Преди Алекс да успее да отвори уста, вратата на салона отново се отводи и Колин пристъпи гордо, като господар на този замък. Изглеждаше едновременно войнствен и предпазлив. Не видя нищо повече от две млади дами, седнали на канапето до съпругата му с чаши чай в ръце с елегантни, макар и малко поизмачкани, ръкавици. Едната от тях му беше позната – беше жената на Дъглас. О, Господи, сигурно и онзи разбойник беше някъде наблизо. Колин проточи врат, за да огледа изцяло салона.

– Къде са те? Въоръжени ли са този път? Пистолети или шпаги? Зад канапето ли се крият, Джоан?

Синджан се усмихна, макар и немощно. А това на свой ред предизвика усмивката му.

– Мили Боже – възкликна Софи и се вторачи в съпруга на зълва си. – Вие приличате на пират!

Ако един пират можеше да бъде облечен с бяла плисирана риза, разкопчана почти до кръста, така че виждаше част от окосмените му гърди. Да е обут в тесен черен брич и с черни ботуши, а черната му коса

е обърната назад от вятъра и лицето му да е загоряло от лятното слънце. В този случай Колин наистина бе пират. Софи погледна към Синджан. Тя гледаше съпруга си с такова обожание, че Софи се почувства неудобно и сведе очи.

Колин погледна жена си, видя колко е бледа и недоволно свъси вежди. Отиде до нея, наведе се и нежно постави ръка на челото ѝ.

– Нямах температура, слава Богу. Как си? Защо си слязла? Филпот беше толкова загрижен, че ми съобщи, че едва се държиш на краката си, а не, че имаме гости. Уважаеми дами, добре дошли. А сега, Джоан, кажи ми какво, по дяволите, търсиш тук?

– Направо съм като разложена от лежане – каза тя и вдигна ръка да докосне трапчинката на брадичката, му. – Не издържам повече. Моля те, Колин, чувствам се добре. Това са снахите ми. Вече познаваш Алекс. А това е Софи, жената на Райдър.

Колин беше очарован, което не му попречи да продължи да бъде нащрек.

– Много ми е приятно, уважаеми дами. А къде са съпрузите ви? – попита той при първата възможност да го направи, като продължаваше да стои прав, готов да посрещне отпразнен към него удар,

– Ще пристигнат по-късно – каза Синджан. – Но се надявам да мине известно време, докато това се случи, защото Алекс и Софи са проявили съобразителност.

– Надявам се да са по-съобразителни от теб – каза той и се обърна към дамите. – Когато пристигнахме в моята къща в Единбург, открихме, че Дъглас и Райдър вече са се настанили там и ни чакаха, за да ме убият. Спаси ме старото пушкало на моя слуга.

– Като проби огромна черна дупка в тавана на салона.

– Беше неповторима гледка – каза Колин. – Всъщност още е, защото не съм ремонтирал тавана.

Алекс изглеждаше силно заинтересована.

– Странно, че Дъглас не ми е споменал за това. Той ми каза за твоята къща в Единбург, Колин, но не стана дума да е имало намеса на сила. А кога е бил другият път, когато са те нападнали? И за него не е споменал нищо.

Колин пламна целият. Това не убягна на Алекс. Любопитството ѝ нарасна до невиждани размери. Тя случайно погледна Синджан и видя, че и нейното лице е алено, чак до косата.

Синджан бързо каза:

– Колин, Софи и Алекс са се срещнали и са дошли тук заради

Невестата-дева.

– Това не е ли призракът, обитаващ Нортклиф Хол, за който разказваше на децата?

– *Децата?* – попита с недоумение Алекс.

Колин отново се изчерви и взе чаша чай. Седна в едно кресло и потвърди.

– Да, децата.

– Имам си две прекрасни деца – каза спокойно Синджан. – Филип и Дахлинг. Съответно на шест и четири години. Те са прелестни малки павланици, точно като всички наши деца. Разказах на Колин за *ненагледните* на Райдър.

– Не си споменавала за децата в писмата си, Синджан – каза Софи с укор.

– Вярно, че не съм. Вижте... – тя побърза да се измъкне. – Колин, Невестата-дева отишла при Алекс и ѝ каза, че съм болна. Затова веднага, щом успели да се измъкнат, Алекс и Софи пристигнали тук. Много са били разтревожени за мен.

– Нещо повече от това – каза Алекс, позволявайки да отклонят въпроса ѝ. Това беше поредната загадка. Беше невероятно. – Девата каза, че си изпаднала в беда.

– О, Боже – възкликна Синджан и погледна мъжа си, който изглеждаше сериозно смутен. Дъглас щеше да се зъби насреща му и да ръси идиотските си глупости. Райдър щеше да се залива от смях.

– Няма никаква беда – каза Колин. – Е има някакви проблеми, но те не са нещо, с което да не мога да се справя сам. Какво, по дяволите, става тук? Искам веднага да узная цялата истина.

– Дойдохме на гости – заяви Алекс и широко му си усмихна. – Най-обикновени гости, това е всичко. Ще останем, докато Синджан се възстанови и е готова да поеме ежедневните си задължения. Нали така, Софи?

– Точно така – съгласи се Софи, кимна самодоволно като лелята стара мома на фамилията и отхапа зальк от втората си кифличка. – Ние двете имаме различни домакински таланти, Колин, така че е необходимо и двете да останем тук, за да продължи всичко в замъка да върви гладко. Чаят е прекрасен, Синджан.

Колин погледна към нея, повдигна черната си вежда почти цял сантиметър нагоре и каза:

– Наистина, Джоан направо е благословена от Бог със своите роднини.

– Джоан? – Софи се намръщи. – Откъде си научил името ѝ, Колин?

– Предпочитам го пред прякора ѝ.

– О, но...

– Няма значение, Софи – каза Синджан и бързо добави. – Благодаря и на двете, че дойдохте. Толкова се радвам, че сте тук! – без да се замисли, промълви – Беше ужасно мъчително.

– Какво имаш предвид? – попита Софи, като облиза изцапаня си с малиново сладко пръст.

Синджан хвърли бърз поглед към мъжа си и веднага отговори.

– По-късно, Софи, по-късно ще поговорим за това.

Колин така се намръщи, че лицето му изглеждаше свирепо.

– Веднага отивай в леглото, Джоан. Бледа си като платно, цялата си плувнала в пот. Това не ми харесва. Хайде, аз ще те занеса. Този път настоявам да останеш в леглото. Ще ти кажа кога можеш да станеш – той не изчака отговора ѝ, а просто я вдигна на ръце и я понесе към вратата. Каза през рамо: – Може да ни последвате, ако желаете, уважаеми дами. Това ще ви помогне да се запознаете с дома ни.

И така. Софи и Алекс се успокоиха, че Синджан е добре, но бяха смутени от новината за децата и за нещото, което *беше ужасно мъчително*, за което те така не разбраха нищо. Тихо последваха своя зет нагоре по невижданото от тях широко стълбище.

– Приеми това като едно приклучение – каза Алекс на Софи, сложила ръка пред устата си. – Погледни господина на онзи портрет! Мили Боже, та той е гол!

Колин се подсмихна, но не се обърна. Но все пак им обясни през рамо.

– Това е моят прапраяддо. Грантън Кинрос. Говори се, че загубил някакъв бас с един от съседите си и в резултат трябвало да позволи да го нарисуват без дрехи. Все пак той благоразумно е застанал зад един тисов храст.

– И за какво се е обзаложил? – полита Алекс.

– Според легендата, като млад Грантън имал много буйна кръв и доста се харесвал на младите дами. Искал да ошастливи всички до една и превърнал това си желание в мисия на своя живот. Един от съседите казал, че Грантън никога няма да успее да прелъсти неговата жена, независимо какви ласкателни методи ѝ приложи, защото тя била изключително целомъдрена. Така се стигнало до баса. Оказало се, че целомъдрената съпруга всъщност бил облечен като жена младеж и Грантън загубил облога, а с него и дрехите си за портрета.

Софи се засмя и каза:

– Права си, Алекс. Това ще бъде истинско приключение.

Същия ден след вечеря Софи и Алекс отидоха в спалнята на Синджан и се настаниха на леглото ѝ. Колин не им попречи да го направят. Самият той се отправи към детската стая.

– Не, не ме разпитвайте отново как съм. Добре съм, само съм ужасно отпаднала. Разболях се, след като един ден здравата ме наваля. Нищо повече и нищо по-малко от това, освен дето леля Арлет се опита да ме убие.

Софи и Алекс зяпнаха срещу нея. Най-сетне Алекс успя да възкликне.

– Мили Боже!

Софи каза:

– Тя е една противна дърта вещица. Въобще не остана доволна като ни видя. Няма спор за това. Но чак да се опита да те убие? Защо?

– Не иска да съм тук. Исква само парите ми. Може би дори и парите ми не иска. И аз не знам. Когато се разболях, Колин беше в Единбург. Тя отвори прозорците и ме остави сама в стаята. Общо взето, изпрати ме в абсолютно забвение. Филип е яздил сам през нощта, за да доведе баща си във *Вер*. Той е едно чудесно хлапе. По-късно тя направи нов опит. Не знам дали намеренията ѝ бяха сериозни, може би просто беше мръднала. Говори много, но почти нищо не се разбира от това, което казва. А сега, кажете ми какво е мнението ви за *моите* деца?

– Позволиха им да останат съвсем малко в салона Много приличат на баща си, което ще рече, че са доста хубави. Дахлинг се криеше в краката на баща си, наляпала палеца си, но Филип дойде при мен и каза, че се радва, че сме дошли. Снизил глас и ни помоли да бдим над теб и да се грижим за теб. Не искал отново да се разболяваш. Голям успех си постигнала с него. Синджан. Като го гледам, не се съмнявам, че след години ще разбие не едно или две дамски сърца.

– Точно както баща му, надявам се, няма да разби моето.

– Защо да го разбива? – попита, Алекс. – Ти притежаваш всичко, което един мъж може да иска от жена си.

– Ти, мой ангел-хранител – каза с обич Синджан и погали снаха си по ръката.

– Имаш неприятности – каза Алекс. – Знаеш, че с нас можеш да споделиш всичко, Синджан. Имам ужасното предчувствие, че господата

съпружите ни, ще пристигнат с гръм и трясък да ни искат главите. Ще се тук най-късно на зазоряване.

– Не – каза твърдо Синджан. – Ще имаме поне два дни почивка преди нахлуването на съпружите. Това ни е необходимо. Вие двете се постъпили много добре. Ще им е необходимо време да се срещнат и да обсъдят създалата се ситуация. Не казахте ли, че Райдър е в Еркот с Тони?

– Да, но това е без значение – каза Софи. – Съгласна съм Алекс. По някакъв начин ще разберат, че ни няма, и ще се срещнат. Ще пристигнат утре сутринта. Знаеш как ще се държат. Дъглас ще е бесен, защото Алекс си е позволила да пътува бременна без неговото божествено одобрение. Райдър пък ще иска да ми одере кожата, че съм запазила в тайна пътуването си.

Алекс се засмя, но и тя беше на същото мнение.

– Не се безпокойте за мен, чувствам се великолепно. Вече не повръщам на неприлични места. Господи! Вече ден и половина не съм повръщала. Кажете сега ти, Синджан!

– Софи е права. Трябва да действаме бързо. Докато лежах тук, а вие бяхте долу, успях да съставя идеалния план. Само имам нужда от малко време, за да го приведа в действие.

– План за какво? – попита Софи.

Синджан започна с Макферсонови, след това им разказа за Перлената Джейн – призракът, в чието съществуване Алекс и Софи не се усъмниха за миг.

– Мислиш ли – каза замислено Алекс, когато Синджан прекъсна за малко речта си, за да си поеме дъх, – че по някакъв начин призраците могат да общуват помежду си? Как Невестата-дева е разбрала, че си болна и си в беда? Дали тази Перлена Джейн не ѝ е казала?

Не можаха да намерят отговор на този въпрос, но Синджан изведнъж се досети.

– Мили Боже, забравих да окача портрета на Перлената Джейн и да върна другите два портрета на местата им. Това няма да ѝ хареса. Бях ѝ обещала.

– Знаеш ли защо е всичко това?

– Явно Перлената Джейн е поискала да получи невиджано количество перли от непочтения граф, някакъв дъвен Кинрос, който я прелъсти, изоставил и убил след това. Тя поискала да ѝ нарисуват портрет, като се позоват на паметта на любовника ѝ и да го поставят между неговия и този на жена му. Винаги, когато някой го премести от това място,

се случва нещо неприятно – или на господаря, или на господарката на *Вер*. О, не е нещо страшно като например да ги удари гръм. Просто им се случва нещо неприятно – я да се разболеят от развалена храна, я нещо друго подобно, което не искам да ми се случи. Мисля, че портретите са разместени от леля Арлет с надеждата да ме споходи някое бедствие. Само предполагам, разбира се. Мисля, че е напълно способна да го направи.

– Тя не се издържа – каза Алекс. – Но вече сме тук и няма да посее да ти стори нищо.

– Намирам Сирена за странна птица – каза Софи коленичи пред камината и се зае с огъня. – Толкова ефирна – и поведението, както и дрехите ѝ. Роклята, с която беше облечена тази вечер, наистина е прекрасна, но без съмнение е и ужасно скъпа. А, ето един въпрос, който си заслужава. Щом Колин няма никакви пари откъде Сирена е намерила средства за тази рокля? Не ме разбирай погрешно, Синджан. Тя се държеше много мило с нас, но в поведението ѝ има нещо смуцаващо, бих казала дори, че се държи потайно и загадъчно.

– Според мен е откачена – каза Алекс.

– И това е възможно – замислено продума Софи. – Но знаеш ли, Синджан, имам чувството, че тя игра някаква игра. Не мисля, че тя няма нищо общо с това, както ѝ се иска ти да вярваш.

– Тя ми каза, че Колин не ме обича, защото обича *друга*. Освен това обича да го целува по устата, когато той не очаква това. Но, от друга страна, тя сякаш приема присъствието ми тук. Без съмнение е странна. – Синджан сви рамене и се прозя. – А по отношение скъпите ѝ тоалети, това е отличен въпрос. Защо да не я попитам за това утре?

– Само ако съпругът ти позволи да станеш от леглото – заяви Софи и се ухили насреща ѝ.

– Синджан, скъпа, изглеждаш изморена.

– Всичко, от което имам нужда, е един здрав сън – каза твърдо Синджан. – Утре трябва да пусна плана си в действие. Вдругиден, в никакъв случай по-късно, ние вече трябва да действаме. Не забравяйте за господата съпрузите. Те ще пристигнат, в това няма никакво съмнение.

– Добре – каза Софи, – ще се молим ти да се окажеш права и да не пристигнат по-рано от петък. Утре ще закусим заедно и тогава можеш да ни кажеш какъв е този твой план. Така става ли?

– Какъв план? – попита Колин, застанал на прага.

– Той стъпва тихо, като Дъглас – измърмори Алекс. – Това е направо непоносимо.

– Планът за деня, естествено – отвърна спокойно Софи, като се надигна от мястото си пред огнището и изгупа полата си. – Да си разпределим домакинската работа и всичко останало, което не представлява интерес за никой джентълмен. Нали разбираш, Колин. Ще поговорим за бременността на Алекс, за това как се чувства тя в това състояние, за плетене на пеленки и бебешки терлички – все такива неща.

Колин оцени съобразителността ѝ. В тъмносините му очи проблесна лукаво пламъче, когато я попита:

– Сигурна ли си, че аз не се интересувам от *тези* женски работи? Защо не, те са и моя работа. Мили Боже, веднага щом имам възможност, ще се заема сериозно с този въпрос, така че коремът на Джоан да започне да се издува с моето дете.

– Колин!

– Да? Може и аз да се науча да плета и двамата да стоим пред огъня, да потракваме с куки и да изнамираме имена за потомците си.

Без да му обръща внимание, Софи каза:

– Взела съм мерки огънят да гори още три-четири часа. Благодарим ти, че прие да ви гостуваме, Колин. Да тръгваме, Алекс. Лека нощ, Синджан.

Когато вратата зад тях се затвори, Колин приближи до леглото и седна до Синджан. Погледна мрачно жена си.

– Те не са по-малко опасни от техните съпрузи. Различават се само по коварните си хитрости. Не вярвам на нито една тяхна дума. Нито на теб, ако трябва да съм точен. Сега ще ми кажеш какво става, Джоан.

Тя отново се прозя, този път умишлено.

– Абсолютно нищо. Божичко, имам чувството, че мога да спя цяла седмица, без да се събудя.

– Джоан, ти не трябва да се набъркваш в моите проблеми – каза тихо, съвсем тихо той.

– Разбира се – веднага се съгласи тя и разтвори уста в поредната фалшива прозявка, но изведнъж рязко промени намерението си.

При тази нейна реакция той повдигна въпросително вежди.

– Ти ми каза много неща, когато се върнах от Единбург. Когато беше болна, езикът ти не засичаше толкова често. Непрестанно повтаряше, че трябва да ме защитиш. Не че това е нещо ново или необичайно за теб, но обстоятелството, че Макферсон се е върнал тук, ме кара да се съмнявам в искреността ти. Заповядвам ти мила моя съпруго, да не напускаш замъка. Ще оставиш аз да се справя с този кучи син.

– Той е много красив – думите несъзнателно се изплъзнаха от

устата ѝ. В същия миг тя усети какво е направила. Погледна го ужасена, както си беше с отворена уста.

– И така – обобщи Колил и се надвеси над нея, подпрял ръце на таблата зад главата ѝ, – срещала си се с Роби, нали? Кога? Къде?

Опита се да отрече, но не успя, защото пръстите му вече докосваха врата ѝ. Не знаеше дали няма да я удуши.

– Срещнах го по време на една разходка с Фени край Лок Левън. Държеше се неприятно и аз бързо си тръгнах. Нищо повече, Колин.

– Лъжеш – опроверга я той, въздъхна и се надигна, за да седне встрани от нея.

– Ами аз, ъ-ъ-ъ... взех му коня. Нищо повече от това, заклевам се – тя замълча за миг. Когато отвори уста да продължи, той вече ѝ задаваше поредния въпрос.

– Взела си коня му? По дяволите! Никога не съм предполагал, че една жена може да се чувства на мястото си, като се бърка в чужди работи. Не, недей да добавяш нищо повече към лъжите си. Просто ми обещай, че няма да напускаш замъка, където е безопасно за теб.

– Не! Не мога да ти обещаю това.

– В такъв случай ще се наложи да те заключа в спалнята. Няма да позволя повече никакви прояви на неподчинение, Джоан. Робърт Макферсон е опасен тип! Имаш достатъчно основания да повярваш в това, самата ти вече бе ранена.

Синджан не се притесни особено от настоятелността му. Нали Софи и Алекс бяха все пак тук. Трите заедно щяха да спасят Колин от опасността.

– Съгласна съм – каза тя. – Той е опасен. Това е странно, след като е толкова красив.

– Може би и това има нещо общо е покварата му? Не съм сигурен, че е така, просто търся някакво обяснение. Когато той прехвърли двадесетте, чертите на лицето му не възмъжаха, а станаха дори по-фини. Стана по-своенравен, по-жесток и по-буен, както в действията си, така и в помислите си. А сега, скъпа съпруго, ще ми се подчиниш ли?

– Колин, знаеш, че повечето твои желания изпълнявам с готовност, но за някои неща трябва да ми позволиш аз да реша как е подходящо да постъпи.

– О, да, и едно от тези *някои неща* е нашето любене.

– Правилно.

– Говориш с такава увереност само защото знаеш, че не съм мръсник и че няма да те любя, докато не се съвземеш след боледуването.

Беше прав по този въпрос и Синджан беше принудена да се съгласи. Кимна с глава.

Той въздъхна и прокара пръсти през косата си.

– Джоан, не бях много внимателен с теб предишния път, когато се прибрах.

– Тогава ти се държа като истински негодник.

– Повече това няма да се повтори – заяви той и я погледна с болка.

– Разбрах, че поне децата ми много те обичат. Малкият ми шестгодишен син рискува живота си, за да дойде при мен в Единбург.

– Кръвта ми се вледенява, като помисля за това. Смело момче е той.

– Той е мой син!

Тя се усмихна при тези думи. Той продължи.

– Дахлинг също е моя дъщеря и когато човек успее да я придума да си извади палеца от устата, тя веднага започва да те венцеслави. Е, вярно е, че превъзнася повече кобилата ти, отколкото теб... – беше малко объркан и за изненада на Синджан – като че ли недоволен.

– Нали си съгласен, че е мое право и задължение аз да се грижа за домакинството?

– Така смятам. Макдъф ми предаде някакво съобщение от теб. Нещо от рода на това, че няма да ми откраднеш кутийката. Как да го разбирам?

– Ами така, че не искам да отнема нищо лично твое, като онази кутийка, която си крил в хралупата на дъба, за да я опазиш от алчността на брат си. Просто искам да поделя с теб това, което е наше общо. Аз не съм нито Мелкъм, нито баща ти.

Той отмести погледа си от нея.

– Виждам, че Макдъф се е поувлъкъл.

– Искаше да ми помогне да те разбере. Кога е рожденият ти ден?

– Последния ден на август. Защо?

Тя само поклати глава и се усмихна. Зачуди се кои ли са любимите му поети. След това се прозя, но този път съвсем истински. Той забеляза това и й каза:

– А сега почивай. Не се съмнявам, че двамата ти братя вече са по петите на жените си. Имаш моето разрешение да ме защитаваш от тях, и от двамата. Както разбрах, уважаемите съпруги не знаят, че мъжете им са нахлули в нашата спалня.

– Не знаят, слава Богу.

– Може би трябва да ги просветя?

– Колин! Ти се шегуваши!

– Да. Искам обаче да те попитам още нещо. Знаят ли Дъглас и Райдър, че жените им са тук?

– Защо питаш? Сигурно знаят.

– Как тогава са им позволили да пътуват сами? Не, нищо не искам да ми обясняваш. По-скоро ще ми посивее косата, отколкото да ми кажеш истината.

Колин пристъпи към огъня и започна да се съблича. Знаеше много добре, че жена му го наблюдава. *Чувстваше* погледа ѝ. Каза:

– Мисля, че Алекс е постъпила неблагоприятно, като е дошла тук. Пътят е доста дълъг и уморителен, а тя е още в първите месеци. Бих искал ти никога да не рискуваш по такъв глупав начин да загубиш детето си. Когато забременееш, ще правиш това, което аз кажа.

Синджан се усмихна зад гърба му, защото много добре знаеше, че ще прави само това, което тя реши, и ѝ се искаше в този миг той да се обърне към нея. Искеше да го види в цял ръст. Той вече беше гол. Тя гледаше дългия му гръб, хълбоците, краката. Беше съвършен, в това нямаше съмнение. Не можеше да си представи, че по света има друг мъж, който да изглежда като него.

– Колин? – тя усети, че гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

– Да? – каза бавно той и се обърна с лице към нея. Тя си мислеше, че той много добре знае какво смята и какво желае тя в този миг.

Прегрътна. Гледаше го и изгаряше от желание той да стои там още час, повече дори. Може би щеше да се научи да рисува и да може да го помоли да ѝ позира. Зачуди се дали той би приел тази уловка.

– Да, Джоан? – повтори той.

– Ще спиш ли с мен тази вечер? Ще ме прегръщаш ли?

– О, да. Знам, че това ти е приятно. Не се страхувах от това, нали? Дори ще те целуна, защото знам, че обичаш да те целувам.

Той тръгна бавно към леглото, защото знаеше, че тя иска да го разглежда и нарочно ѝ даде тази възможност. Интересът ѝ към тялото му го забавляваше и едновременно му доставеше необикновено удоволствие. Беше великолепно, когато една съпруга се възхищава по този начин от своя съпруг. Наистина беше възхитително. Той чу, че дъхът ѝ секва и се намръщи. Погледна се. Под погледа ѝ, разбира се, се бе възбудил и това я беше изплашило. А какво беше очаквала тя – може би да се стопи пред очите ѝ?

По дяволите! Искеше отново да е здрава, бързо да оздравява. Този неин глупав страх го дразнеше.

– Ще останеш ли този път у дома, Колин?

– Да, както вече ти казах. Щом Макферсон е вече тук и продължава да причинява неприятности, трябва да се разбере очи в очи с него. И ще го направя, Джоан. Без никаква помощ от твоя страна. Освен това се оказва, че се налага да те пазя и от леля Арлет.

– Оценявам това, Колин.

Той се качи на леглото при нея, и тя с готовност се гушна в него. Лежаха обърнати с лице един към друг, носовете им почти се опираха.

– Още си с тази проклета нощница.

– Мисля, че е по-добре да остана с нея.

– Вероятно си права, по дяволите – той я целуна по устните и се ухили. – Отвори устни, Джоан. Забравила си на какво те учих. Не, не като риба, нито като оперна певица. Точно така. А, да... Подай ми сега езичето си.

Той изгаряше от желание по нея. Ако не грешеше, на нея също ѝ се искаше да продължи с устни и ръце, но той знаеше, че тя е още слаба и не е в състояние да понесе една буйна страст. Той в никакъв случай не искаше тя отново да се разболе. Целуна я по върха на носа и нежно притегли главата ѝ към рамото си, като се обърна по гръб. Беше мъчително да се въздържа, но го направи. Чувстваше, се като най-благородния мъж на този свят. Тя леко въздъхна от разочарование и се опита да го целуне.

– Не, Джоан. Не искам да те изморявам. Ш-ш-т, така трябва. Почивай. Ще те прегърна и това е всичко. Филип не греша ли? Наистина ли леля Арлет се опита да те убие?

Синджан почти не можеше да говори нормално от страст. Притискахе се разтреперана в него. Опитваше се да се контролира, но просто не успяваше. Не владееше изкуството да сдържа възбудата си. Искеше ѝ се да го целува, докато има въздух. Искеше ѝ се да гали тялото му. Искеше ѝ се да обсипе с целувки корема и слабните му, да го поеме отново в устата си. Беше толкова трудно изведнъж да спре и да се прави, че не забелязва, че той е до нея. Тя се притисна в него, неспособна да се справи с натрупалото се в нея напрежение. Ръката ѝ се сви в юмрук върху корема му. Бавно, много бавно, тя разтвори пръсти и дланта ѝ почувства напрегнатите му, топли слабини, къдравите косъмчета по кожата му.

Колин стисна клепачи и прехапа устни.

– Не, Джоан. Не прави нищо, наистина не трябва, любима. Премести ръката си, преди да съм се почувствал неудобно. Моля те, отговори на въпроса ми.

Чак тогава тя смътно долови, че и той е страхотно напрегнат и се опитва да се овладее. Оцени загрижеността му за здравето ѝ, въпреки че си помисли, че предпочита да рискува отново да има треска. Пръстите ѝ се придвижиха надолу и го докоснаха. Той обаче беше твърдо решен, че ще се държи като джентълмен. Тя въздъхна и каза:

– Не ми изсипа направо отрова в гърлото, но няма никакво съмнение, че искаше да умра. Дори отвори прозорците, за да ми помогне да се възвися във вечността. След като ти се върна, тя веднъж ме издебна сама и ми каза, че щяла да ме задуши с възглавницата. Каза, че съм била опропастила всичко, че съм щяла да направя живота ѝ още по-нещастен. Толкова много приказки изговори тогава, Колин, толкова много неща е казвала и друг път и толкова много научих, докато те нямаше, че ми е трудно да ти разкажа всичко – тя му разказа за несвързаните приказки на леля Арлет за водния дух, за това как била принудила мисис Ситън да не почиства замъка, затова, че бащата на Колин всъщност не бил негов истински баща, а такъв бил някакъв демон-келпи, за това, че господарят обичал Арлет, а не сестра ѝ, която била глупава и зла...

Колин ѝ зададе много въпроси, но доста неща останаха неизяснени. Накрая, когато Синджан остана без сили и вече не можеше дори да говори, той я целуна по челото и каза:

– Ще се погрижа тя да не остане повече във *Вер*. Представява опасност и за себе си, и за нас. Един Бог знае какво може да направи с децата, ако превърти съвсем. Странно, че преди никога не съм забелязвал колко е особена. Знаех само, че не ме харесва, което си беше съвсем очевидно, но не обръщах внимание. Хайде, заспивай вече. Моля те, премести ръката си по-нагоре. Да, така е добре. Гърдите ми не са толкова опасно място.

Тя се усмихна, притиснала глава в рамото му. Нищо лошо не може да ѝ се случи, щом той е тук. А тя щеше да направи това, което трябва, за да не му се случи и на него нищо лошо. Той можеше да ѝ държи високопарни речи, да се прави на господар и диктатор колкото си ще, но това нямаше никакво значение. Той просто нямаше шанс срещу тяхната женска тройка.

Абсолютно никакъв шанс.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съпругите изпитаха едновременно чувство на облекчение и на разочарование, когато при пукването на зората Дъглас и Райдър не се появиха във *Вер*. В осем часа сутринта в господарката спалня Софи най-после даде израз на безпокойството си.

– Но къде са те? Мислиш ли, че може да им се е случило нещо лошо, Алекс?

– О, не, даже не го допускам – каза Алекс и сви вежди. – Започвам да си мисля, че са ни сърдити и затова не идват. Искат да ни дадат урок. Дъглас се умори да се опитва да се налага и все да стига някъде по средата. Сигурно е решил този път да ме накаже с отсъствието си.

Синджан погледна първо едната, после другата си снаха и избухна в смях. Върху лицата и на двете беше изписано едно и също изражение – на дълбоко засегнати, но тя не можеше да спре да се смее.

– Не мога да повярвам, че това сте вие. Звучите така, сякаш искате в тази секунда да пристигнат.

– О, не!

– Това е абсурдно!

Синджан отмести поглед от едното разочаровано лице върху другото.

– Някоя от вас двете блестящи любими направи ли си труда да остави бележка къде е?

Алекс погледна Синджан така, сякаш тя изведнъж се бе побъркала и сви презрително рамене – беше изпълнение, от което Дъглас щеше да се пукне от гордост.

– Защо? Естествено, че му писах къде отивам. За какъв човек ме смяташ? Никога не бих си позволила да разтревожа Дъглас.

– И какво точно му написа?

– Ами... че съм отишла на гости на Софи. О, по дяволите!

Синджан бързо отмести очи върху Софи, която се мръщеше и беше забила поглед в бледосивите си пантофи.

– А ти? Писа ли на Райдър закъде сте тръгнали?

Много бавно, с вперен в пантофките си поглед, Софи поклати глава.

– Просто му писах, че отиваме на екскурзия в Котсуолдс и че ще му се обадя кога ще се върнем.

– О, Софи. Не е възможно да си го направила! – Алекс я замери с една възглавница. – Не мога да повярвам, че не си му писала истината. За какво си мислила, за Бога?

– Е, Алекс, и ти не си постъпила кой знае колко по-добре – отвърна ѝ Софи и хвърли обратно възглавницата, уцелвайки величествения ѝ бюст. – Казала си само част от истината и сама си направила първата крачка към лъжата, така да се каже. Ти също не е требвало да лъжеш.

– Трябваше да си дадеш сметка, че не е било необходимо да се лъже! Трябваше да помислиш за това, но не си го направила, ти...

– Да не си посмяла да ме наречеш глупачка!

– Не съм имала намерение да те нарека глупачка, но ако смяташ...

– Престанете веднага и двете! – каза Синджан, като полагаше неимоверни усилия да не се размее. Великолепният бюст на Алекс прииждаше и се отдръпваше като огромна вълна, Софи беше почервенияла със свити в юмруци ръце.

Най-после Алекс наруши млчанието. Гласът ѝ прозвуча много нещастен, когато попита:

– Какво ще правим сега?

Синджан не се усмихна. Смехът беше замрял в гърлото ѝ. Каза твърдо.

– Райдър и Дъглас бързо ще се досетят какво е станало. Убедена съм в това. Ако ще се чувствате по-спокойни, като им пишете, побързайте да го направите още сега, а аз ще изпратя някое от момчетата да занесе писмата ви до Единбург. Въпреки че не мисля, че това се налага.

– Това ще отнеме цяла вечност!

– И не е необходимо – повтори Синджан. – Имайте ми доверие. Обещавам ви, че съвсем скоро и двамата ви съпрузи ще бъдат тук. Държа на казаното, че ще пристигнат в петък, не по-късно. Искате ли сега да си подадете ръка и да се заловим за работа?

Докато наблюдаваше как снахите ѝ роптаят една срещу друга, дори и докато се прегръщаха, Синджан усети, че се чувства много добре. Да, беше по-силна от вчера. Още не напълно възстановена, но умът ѝ сечеше като бръснач и работеше безотказно. Не се чувстваше вече отпаднала.

Разискваха плана толкова подробно, докато Синджан сметна, че им е казала всичко. Бяха обсъдили евентуалните последици, за които Синджан се бе сетила. Софи и Алекс не харесаха плана ѝ, но Синджан настояваше пред тях, че друга възможност не съществува.

– Да не би да мислите, че е по-добре да го застрелям и да изхвърля

трупа му в езерото? – попита тя и с това сложи край на възраженията им. Беше написала писмото предния следобед и го беше дала на Остал да го предаде. Той беше единственият посветен в тайната. Молеше Бога да не я издаде.

Синджан погледна първо едната, после другата си снаха и каза:

– Започваме действията тази сутрин. Не можем да рискуваме да губим цял ден. Може да нямаме друга възможност. Вие може и да се съмнявате в Дъглас и Райдър, но не и аз.

И Алекс и Софи бяха взели със себе си своите джобни пистолети. И двете умееха да стрелят, разбира се не, толкова добре колкото Синджан, но все пак прилично добре. Видът на пистолетите ги накара да стъпят на земята.

– Невестата-дева каза *беда*, Синджан – рече Алекс. – Не сме толкова глупави, макар и да не сме помислили за *всичко*. Или не сме *написали* всичко. А сега, къде е твоят пистолет?

Синджан измъкна малкия пистолет изпод възглавницата си.

– Чувствам се достатъчно силна да приключим с това тази сутрин. Така ще наглася нещата, че Колин да има някаква работа навън, за да не обръща внимание какво правите нито вие, нито аз. Ще се справя някак си с него. Сега елате и слушайте внимателно.

Но се оказа не толкова лесно да се освободи от Колин, колкото се бе надявала Синджан. Накрая, когато вече беше изчерпала цялата си изобретателност, тя реши да се престори, че ѝ е зле. Започна да кашля мъчително. Преви се на две и притисна с ръце гърдите си. Кашлицата не ѝ даваше мира. Разбира се, започна да я боли главата. Остра болка пронизваше лявото ѝ око. Едва си поемаше дъх. Изигра го безупречно, дори очите ѝ се просъзвиха от раздиращата кашлица. Успя даже убедително да потръпне няколко пъти така, сякаш я тресееше.

– По дяволите. Мислех, че вече си добре – каза Колин, като я взе на ръце и започна да разтрива гърба ѝ. Той самият предложи, а после направо настоя да отиде и да доведе доктор Чайлдрис, но преди да тръгне, помоли Софи и Алекс да му обещаят, че ще бъдат неотлъчно със Синджан. Изобщо не го излъгаха, когато му обещаха да изпълнят молбата му. Синджан изпита неудържими угризения, когато той прояви такава загриженост, но знаеше, че не трябва да се отклонява от твърдия курс, който вече беше поела.

Само да не бяха толкова упорити и неподатливи на обработване тези мъже, помисли тя, но това си беше направо мечта.

– Чувствам се отлично – каза Синджан в отговор на въпроса на

Алекс, докато бързо обличаше един от спортните си костюми от син шевиот, излъскан от старост и употреба. – Сигурно по-късно ще се чувствам отпаднала като новородено коте, но сега съм добре. Не се тревожете за мен. Трябва да го направим, преди да са пристигнали съпрузите ви. Не, не се гледайте така кръвнишки. Ще дойдат и то съвсем скоро.

– Къде отиваш?

Въпросът зададе Филип. Влезе в спалнята, без да обърне никакво внимание нито на Алекс, нито на Софи. Отиде направо при Синджан. Сложи ръце на хълбоците си по същия начин, по който баща му обичаше да прави това и вперил очи в нея.

– Къде отиваш? – повторно я попита той. – Облякла си костюм за езда, а не нощница. Татко няма да остане доволен, че си го направила, Синджан. И аз не съм.

На Синджан ѝ се искаше да зарови пръсти в косата му, но се въздържа. Вместо това леко му се усмихна.

– Само ще разведа из имението новите ти лели. Чувствам се много добре, Филип. Ще внимавам, обещавам. Щом почувствам умора, веднага се връщам в леглото.

– Къде е татко?

– Сигурно е отишъл да купуват нещо с мистър Ситън или пък е тръгнал да наобиколи селяните. Отсъства цели три седмици и много неща очакват с нетърпение височайшето му внимание. Ти не го ли попита къде отива?

– Не бях долу, когато е тръгнал. Дахлинг я прихвана нещо и се опитваше да ухапе по крака Дулчи. Трябваше да остана и да защита Дулчи.

– В такъв случай може ли, докато аз изпълнявам задълженията си на любезна домакиня, ти да следиш вместо мен какво прави леля Арлет?

Очите му светнаха.

– Добре. Ще го направя, но, Синджан, моля те внимавай да не се измориш.

– Обещавам, че няма – тя проследи с поглед Филип, който напусна спалнята. Чувството за вина я прободеше като острие в сърцето. – Никак не ми се искаше да постъпвам по този начин, но той се опитва, също като баща си, да ме закриля и пази.

– Ти си първокласна актриса, Синджан – заяви Алекс, докато се измъкваша по задното слугинско стълбище. – Аз никога не съм достигала твоята класа.

– Не исках да го правя, но нямаш друг избор – каза на един дъх

Синджан. – Изпитвам ужасни угризения! Но трябва да спася Колин, Той непременно ще разбере колко важно е това за мен. Ще ме разбере, ако въобще някога научи какво сме направили.

– Построила си пясъчната кула на своя оптимизъм, скъпа – каза Софи. – Той е мъж. Разбирането не е качество, което мъжете развиват в себе си, особено когато става въпрос за *разбирането* към собствената съпруга.

– Софи е права – каза Алекс. – Ако Колин разбере, а ако съдя по собствения си опит, съпрузите обикновено научават *всичко*, което крият от тях съпругите им, той ще се вбеси и ужасно ще се разтревожи, защото напълно възможно е да пострадаш. И като мъж, той разбира се ще те обвини, че си станала причина за тревогата му. За всички мъже това има огромно значение. Странно е, но е така.

– Един мъж не може да се примири, че има неща, които той не може да прави – продължи Софи. – Ако жена му успее в нещо, в което той не е успял, направо побеснява от яд. Непременно в такъв случай я кара да изпитва вина затова, че е успяла.

– Знам – каза Синджан и дълбоко въздъхна. – Вече съм омъжена и си давам ясна сметка, че Колин не е по-различен от Дъглас или от Райдър. Докато не ми кипне, не спира да вика и да крещи. Но сигурно ще разбере, че не съм имала друг избор да направя това, което трябва.

– Ха! – това беше единствената реакция на Алекс.

– Ха-ха! – тази на Софи.

– Това ще стане, само трябва да му обясня.

– Ти фантазираш – каза Алекс.

– Думите ти приличат повече на пиянски брътвежи – беше по-ясна Софи.

Трите дами се отдадоха на мрачни мисли, докато стигнаха конюшната. Синджан намери Остал и му поръча да оседлае Фени и още два коня за дамите.

– Не ми харесва това, миледи – каза Остал, а после повтори думите си.

– Ще държиш езика си зад зъбите, Остал – каза Синджан с такъв заповеднически тон, че изненада снахите си. – Веднага щом заминем, ти тръгваш за Единбург, за да проучиш останалото. Изключително важно е никой да не знае причината за заминаването ти. Важно е да се върнеш възможно най-бързо. След като се върнеш, трябва да се срещнем насаме. Разбра ли ме, Остал?

Той беше ужасно притеснен, но кимна утвърдително. Сладките

гвинеи издуваха джоба му и накланяха везните към решението да не споделя с господаря си какви ги върши жена му.

За нещастие поради бедността, която беше споходила конюшните на Кинросови през последните години, там имаше само една кобила, подходяща за жена.

– Добре – отвърна само след миг Синджан. – Аз ще взема Аргил, Софи – Фани, а ти, Алекс, съжалявам, но ще трябва да яздиш Керът.

Керът, глупавата десетгодишна кобила с хлътнал гръб, погледна Алекс, силно изпръхтя и заклати дългнестата си глава.

– Съгласна съм – каза Алекс, която се славеше като добра ездачка.

– Ъ-ъ, миледи, Аргил днес не е в спортна форма. Не е, миледи. Негова светлост се канеше да тръгне с него, но като видя колко е нервен, взе Гъливер. Негова светлост тръгна преди няма още десет минути.

Гъливер беше червено-кафяв жребец, който Колин държеше в Единбург. Беше се върнал с него, когато Филип отиде да го повика преди няколко дена. Тя преглътна и каза:

– Е, няма значение дали е нервен или спокоен. Приготи за мен Аргил. Казваш, че господарят е тръгнал преди десет минути? Побързай, Остал. И не се тревожи. Всичко ще бъде наред.

Никога преди това не беше яздила жребеца на Колин! Мили Боже, когато се метна върху широкия му гръб имаше чувството, че с него може да изпревари и разбушувал се ураган. Молеше се Колин да не забележи, че Аргил не е в конюшната. Но дори и да забележеше, не можеше нищо да направи. Нямахше да знае в каква посока са поели. Остал също нямахше да бъде тук, за да го разпитва и да изтръгне истината от него. Тя въздъхна дълбоко и заби пети в мускулестите хълбоци на Аргил.

След няколко минути трите дами вече се носеха в лек галон по дългата, оградена с дървета алея на замъка на Кинросови. Летният вятър галеше нежно лицата им, ярките слънчеви лъчи пробиваха гъстия свод от зеленина над тях.

– Толкова е хубаво тук – каза Софи и изви силно врата си, за да огледа извисилия се в края на алеята замък.

– Да – съгласи се Синджан и преглътна. – Колин каза, че един от прадедите му – този, който е нарисован гол, е засадил дърветата. Много са красиви. Разбира се тук няма като вашите градини в Нортклиф Хол Алекс.

– Вярно, но за сметка на това дърветата наистина са великолепни. Непременно трябва да засади такива в Нортклиф Хол. Как мислите, ще подхождат ли борови брези и дъбове? – попита Алекс.

Синджан знаеше, че и двете ѝ снахи изпитват смътен страх от плана ѝ и се тревожеха за нея. Затова Алекс бръщолевеше за дървета. А Софи приличаше на мрачен генерал след загубено сражение и гледаше право между ушите на Фени. Синджан не каза нищо. Беше задействала своя план. Насочи ги направо към тесния път. Не искаше да оставят следи, по които Колин да ги последва, ако случайно или нарочно попадне на тях.

Яздеха, без да разговарят. Двете снахи не се отделяха много от жребеца на Синджан, който изглеждаш много доволен от своята ездачка. За щастие не ѝ създаде никакви проблеми. Никак не ѝ се искаше да разпилява насъбралата се в нея енергия за укротяване на някакъв си проклет кон.

Изминаха миля и Синджан им викна да спрат. Намираха се близо до пустото голо поле Крайгнюа.

– Замъкът на Макферсонови *Свети Монанс* се намира на седем мили от тук, отгатак този пуст участък и възвишенията Авимор след него. Остал ми показва един по-кратък път до него. Ще сме там след час. Вие двете готови ли сте за това? Сигурни ли сте?

– Никак не ми харесва цялата тази работа, Синджан – каза Софи – Нито на Алекс. Не може да няма някакъв друг начин. Беше по-лесно да разговаряте и да се споразумеете, отколкото това, с което сега сме се захванали. Опасно е. Могат да се случат доста неприятности.

Синджан поклати глава.

– Дълго размислях. Последното нещо, което искам, е аз или Колин да се срещнем с него случайно или нарочно и да разговаряме. Той вече се опита веднъж да убие Колин. Възможно е и още веднъж да е направил опит да го премахне. Втория път по случайност бях ранена аз – дъхът им секна, защото Синджан още не им бе разказала за стрелбата в Единбург. Тя продължи все така уверено. – Трябва да запазя самообладание и да действам според плана. Ще го изненадаме. Знам, че е възможно да възникнат неочаквани проблеми, но не можах да измисля нищо по-добро. И този план ще ни свърши работа. Трябва да ми имате доверие. Остал ще получи в Единбург необходимата за по-нататъшните ни действия информация. Всичко едва ли ще ни отнеме повече от два дни. Дори и съпрузите ви да пристигнат, тогава просто аз ще се измъкна от замъка и ще довърша сама нещата. После ще оставя Колин да крещи и да блъска юмуци в мебелите, ако въобще разбере какво съм направила. Това няма да има никакво значение. Глупавото му поведение ще ми достави истинско удоволствие, щом знам, че вече е в безопасност. А

сега, скъпи мои, да вървим.

– Мъжът ти не само ще крещи и ще боксира мебелите, но ще убие и трите.

– Ще го излъжа. Той ще знае, че го лъжа, но въпреки това няма да може да разбере истината.

– Каква лъжа си сътворила, за да обясниш своето и нашето отсъствие от замъка? – попита я Алекс. Тя вдигна ръка и продължи. – Виж какво, Синджан. За да се справим с това, трябва да разполагаме изцяло с днешния и с утрешния ден. Възможно е да имаме работа и през останалите дни. Планът ти е трудно осъществим, дори и без намесата на съпрузите. Кажете сега какво ще излъжеш Колин.

– В интерес на истината още не съм измислила нищо, но когато той се разкрещи насреща ми, без съмнение ще ми хрумне нещо гениално. Винаги става така. Всичко с времето си. Да тръгваме – Аргил се понесе напред, като пръсна дребни камъчета след себе си.

Да яздят беше доста мъчително. Видяха много малко хора по пътя. Колкото по-нагоре се изкачваха, толкова по-труден ставаше теренът. Лилавият пирен беше разцъфтял и се подаваше между острите камънаци, като засилваше хубостта на дивния пейзаж.

– Сигурна ли си, че този път е по-кратък? – попита я Алекс.

Синджан кимна и каза:

– Вече приближаваме.

Замъкът *Свети Монанс*, домът на клана Макферсон, беше разположен на края на Билки Лок – малко езеро, което още повече се бе стеснило през последното столетие. Около него имаше малки горички и плодородна обработваема земя. За разлика от замъка *Вер* на *Свети Монанс* възрастта му личеше. Тъй като беше лято, бяха нацъфтели изключително красиви цветя, които успяваха да смекчат донякъде опустошителното въздействие на времето, но въпреки всичко плевелите бяха повече от цветовете. Всичко изглеждаше запуснато и занемарено, обрулено и бедно. Същото беше казал и Крокър за замъка. Сивите камъни на зидовете се ронеха или бяха изкъртени и напукани. Някога около замъка е имало ров, но сега той се бе превърнал в тресавище, покрито с буйни плевели, което вонеше ужасно – като Кравешкото благо в онази гореща утрин.

– И това място има въпиюща нужда от богата наследница, Синджан.

– Според това, което научих, това се отнася почти за всеки

шотландски клан, особено пък за тези във високопланинските райони. Ние имаме късмет, че сме на Файф. Тук обработваемата земя е в изобилие, освен това не се налага да се внасят отвън овце, нито пък селяните да напускат земята си, така както става във високите планински райони. Не знам защо Макферсонови са бедни. Божичко, аз се разбъбрих съвсем като теб, Алекс – Синджан пое дълбоко въздух. – Горещо се надявам Робърт Макферсон да си е у дома. Както знаете, в писмото си му писах, че ще бъда сама и ще пристигна тази сутрин. Ако не е тук, аз съм направо провалена. Стискайте палци. Стойте тук и не се показвайте. Сега имам нужда от уверенията ви, че всеки мъж само като ме погледне, ще загуби ума и дума от страстно желание да бъде с мен.

– Поне е сигурно, че ще загуби дар слово – каза Софи и имаше предвид точно това.

По тази част от плана и двете й снахи имаха сериозни възражения, но Синджан изглеждаше уверена в себе си.

– Остал се закле, че е предал писмото – каза тя. Трите размениха погледи, но не намериха повече какво да си кажат. Спряха в средата на малка горичка от брези и ели и снахите се приготвиха да чакат.

– Ако не се върнеш с него до половин час, идваме да си те вземем – каза й Алекс.

Синджан се насочи право към портите на замъка. Пред Аргил щъкаха пилета, кози и кучета. Навън имаше около дузина мъже и жени, които спряха работата си, за да видят жената, която се приближаваше върху коня си.

Тя забеляза двама мъже, които още щом я видяха, изчезнаха отгътк окованите с желязо порти. Тя спря Аргил при долното стъпало на входа и се усмихна на хората около себе си.

За нейна изненада и облекчение, Робърт Макферсон застана на прага на отворената врата. Стоеше там и се взираше в нея. Бавно, без да пророни и дума, той заслиза надолу по очуканите каменни стъпала и спря, когато очите им се изравниха.

– И така – каза той, кръстосал ръце пред гърдите си, – Вие дойдохте. Въпросът ми към вас, скъпа госпожо, е защо дойдохте съвсем сама в моите земи и защо не виждам никакъв страх в красивите ви очи?

Толкова е красив, помисли тя. Всяка негова черта беше самото съвършенство – от безупречната извивка на русите му вежди до тънкия аристократичен нос. Очите му бяха точно толкова красиви, колкото нейните шербруковосини очи. Тя го поразгледа още няколко мига.

– Елате да поюздим – каза тя.

Робърт Макферсон отметна назад глава и избухна в смях.

– Нима ме смятате за толкова глупав? Без съмнение мъжът ви се е скрил с още дузина други мъже сред брезите и ме причакват да ме убият.

– Това са чисто, ваши измислици. Вие пък наистина ли смятате, че Колин Кинрос е толкова непочтен, че да изпрати собствената си жена за примамка на врага му?

– Не – отвърна бавно Макферсон. – Колин е твърде горд, за да направи това. Но тук не става въпрос за почтеност. Вие сте се омъжила за един безочлив мъж, мила моя. Той е прекалено горд и прекалено зъл. Не би се поколебал и секунда, ако реши да дойде сам, да спре пред портите на замъка и да ме предизвика.

– Значи излиза, че според вас е безстрашен!

– Не. Държи се глупаво, защото е неопикуемо суетен. Сигурно един ден ще умре без да разбере как се е случило това. Да не би вие да сте дошла да ме предизвикате?

– Може би не сте разбрал правилно писмото ми? Нима съм била път до тук напразно?

– О, не, много добре разбрах всяка ваша дума, скъпа госпожо. Бих казал, че прислужникът ви едва не подмокри гащите, когато ми предаде писмото. Толкова беше уплашен. Но не и вие. Това е любопитно. Но в интерес на истината желанието ви да се срещнете с мен не ми изглежда правдоподобно. Последната ни среща не остави в мен впечатлението, че желаете да се видим отново. Наистина страшно ви се ядосах тогава. За ради вас трябваше да измина пешком дълъг път.

– Вината си беше ваша. Вие ме подценихте само защото съм жена. Честно казано, държахте се просташки. Не трябваше нито да ме насилвате, нито да ме сплашвате. В такива случаи аз не се държа никак мило с мъжете. Сега ви давам възможност да покажете по-добри обноски и може би да спечелите приятел.

– Точно това ме интересува. Защо го правите?

Синджан се наклони към него, както беше на седлото. Гласът и прозвуча нежно, топлият й дъх погали лицето му, очите й синееха като безоблачно небе.

– Вие сте прекалено красив за мъж. Заинтригува ме вашата хубост. Искам да разбере дали в панталоните ви има истински мъж или просто едно хубаво момче, което се перчи с мъжко тяло.

Очите му се присвиха от ярост. Той я сграбчи, а тя ловко измъкна ръката си и насочи пистолета си право в лицето му.

– Казах ви, че не понасям простаци, сър. Сега ще ми докажете ли какво представлявате всъщност – хубаво момче или истински мъж, на когото не са чужди плътските желания?

Тя видя, че в очите му се надигат буйни страстни пламъци. Беше репетирала това безброй много пъти предния ден и сега беше спечелила. Но от победата ѝ я побиха тръпки.

– Откъде да знам, че няма да ме застреляте с този хубав малък пистолет, когато отидем в горичката?

Тя му се усмихна.

– Знаете, че няма да направя такова нещо.

Той я стрелна с изпитателен поглед.

– Пребледняла сте. Да не би да се страхувате?

– Малко. Все пак възможно е и ваши хора да са скрити в горичката и да ме застрелят. Но репутацията ви ще бъде жестоко опетнена, ако убиете жена. От друга страна, кой знае? Винаги съм смятала, че човек трябва да черпи с пълни шепи от всичко, което му предлага животът, и че не, е интересно, ако от време на време не рискуваш. Има ли скрити от вашите хора наоколо?

– Не. Както казахте, вие сте само една жена. Освен това сте англичанка, дъщеря на граф. Не съм срещал друга жена като вас. Очарован съм. Защо сте се омъжила за Колин щом не го желаете? Женени сте само от два месеца, ако не се лъжа?

– Може би също така сте чул, че за това време сме прекарвали много малко дни, а и нощи, заедно. Той замина за Единбург, а мен остави тук, вързана за проклетия му порутен замък. Умирам от скука вече, сър. Вие изглеждате толкова различен от останалите. Още в мига, когато ви видях, разбрах, че вие сте различен от Колин. Доста сте красив и – без съмнение – това ви е добре известно.

Той я погледна замислено и ѝ каза:

– Елате с мен до конюшнията. Ще взема коня си и после, мила моя, ще ви отведа на онова специално място, където ще ви покажа, че е възможно едни мъж да има красиво лице и в същото време да бъде надарен с великолепни мъжки атрибути.

– Великолепни като на Колин?

Той целия се вдърви, сякаш беше глътнал бастун.

– Много неща мога да кажа за съпруга си, но не мога да отрека, че от всяка частица на тялото му се излъчва неудържима мъжественост. Проблемът между нас е, че аз не го интересувам, интересуват го само парите ми.

– Той не представлява нищо особено – каза накрая Макферсон. – Скоро сама ще се убедите в това.

Синджан искрено се усъмни, че това е възможно, но естествено не обори твърдението му. Целта ѝ беше той да тръгне с нея, а не да започне да крещи от ярост и да се опита да я свали от коня. Последното нещо, което ѝ се искаше, беше да го застреля тук, върху собствената му земя, но ако се наложеше, щеше да го направи.

Десет минути по-късно Робърт Макферсон беше заобиколен от три дами, всяка от които яхнала кон и насочила пистолет към него. Той се обърна към Синджан.

– Виждам, че съм бил прав.

– Със сигурност не. Колин не знае нищо за това. Той е прекалено почтен, за да ви проследи и да ви убие. Истината, сър, е, че ние трите решихме да свалим това бреме от плещите му. Не мога да ви позволя да се опитате отново да го нараните. Наистина не трябваше да правите опит да го убие нито в Лондон, нито в Единбург. Не биваше да изгаряте колибите на нашите селяни и да убивате нашите хора. Ще си платите за престъпленията. А аз ще изпитам огромно облекчение, когато се махнете за дълго от тук. Между другото, съпругът ми не е убивал вашата сестра. Щом не убива нищожества като вас, как тогава можете да допуснете, че би причинил подобно нещо на жена, особено ако тази жена е собствената му съпруга?

– Тя му досаждаше. Беше му омръзнала.

– Може би сте прав. В края на краищата само след две срещи вие успяхте да ме отегчите ужасно. Но въпреки че се изкушавам да ви хвърля от някоя скала, няма да го направя, макар че освен простак, страхливец и лицемер, вие още сте и човек без капчица достойнство. Правя го, защото разбрах от Колин, че баща ви е добър човек, и не искам да му причиня огромната скръб да ви загуби. Стига толкова! Алекс, Софи, казах това, което имам да кажа. Ще го вържем ли за коня му?

Колин първо се притесни ужасно, след това така се вбеси, че му идеше едновременно да плюе и да ругае – нещо, което не беше никак лесно да се направи.

Застана пред сина си и го запита с леденостуден глас, който прозвуча доста овладян.

– Казваш, че мащехата ти и двете ти лели са излезли да се поразходят из имението?

– Да, така ми каза Синджан, татко. Каза, че се чувства прекрасно и иска да им покаже имението. Попитах я ти къде си... сега разбирам, че не ми е казала истината.

– Вероятно искаш да кажеш, че те е излъгала. По дяволите очите й, ще я пребия, ще я заключа в спалнята, ще...

– Милорд – каза доктор Чайлдрис, като докосна ръкава на Колин с покритата си със старчески петна ръка. – Какво не е наред? Нали в крайна сметка графинята не е болна?

– Жена ми – каза през зъби Колин, – се престори на много болна, само за да ме разкара от пътя си. По дяволите! Какво ли си е наумила?

Той помълча известно време, след това се плесна с длан по челото.

– Как можах да бъда толкова глупав?

Той се завъртя на пета и хукна към Гъливер, който доволно си пощипваше от розите на леля Арлет покрай стълбището пред входа.

Филип каза на лекаря.

– Страхувам се, че майка ми много е ядосала баща ми. Мисля, че е добре да отида с него, за да я защитя, ако се наложи. Извинете ни, господине – и Филип изтича след баща си.

Доктор Чайлдрис остана сам и смутен. Той се заслуша в забързаните стъпки на момчето, които отекваха по мраморния под на вестибула. Познаваше Колин от мига, в който се бе появил на бял свят. Пред очите му беше израснал силен, здрав и горд. Беше видял как баща му и по-големият му брат се опитаха да смажат духа му, но слава Богу, не успяха. И на глас тъжно си каза:

– Опасявам се, че младата жена е дръпнала, лъва за опашката!

Лъвът спря под прикритието на няколко ели и отправи поглед към замъка *Свети Монанс*. Гъливер дишаше тежко. Докато наблюдаваше замъка, Колин потупваше леко жребеца по врата.

– Ти си моя беден стар приятел, нали, Гъл? – нареждаше той на своя кон. – Мисля, че си в много по-добро положение от жена ми, на която никак няма да и хареса начина, по който ще протече денят й, след като ми падне в ръцете. И още нещо – продължи да нарежда на коня си той, – Остал не беше в конюшната. Казват, че май се бил разболял и отишъл да си легне. Това съвсем не ми изглежда правдоподобно. Представяш ли си, глупавата ми жена е имала нахалството да вземе Аргил – той потръпна при произнасянето на тези думи. Гъливер обаче не му обърна особено внимание, а само тръсна глава, за да отпъди мухите.

Колин не забелязваше нещо необичайно в замъка *Свети Монанс*. Хората на Макферсон вършеха ежедневната си работа. Не се виждаше, никакво оживление, нямаше насъбрани хора, нямаше викове. Въобще всичко беше най-обикновено.

Какво бяха намислили да правят Джоан и двете съпруги? Той не можеше да намери отговора на този въпрос. Какво си беше наумила жена му? Наистина ли беше дошла тук?

След още десетина минути отегчително съзерцаваме той разбра, че само си губи времето. Ако не отидеше до огромните, обковани с желязо порти на *Свети Монанс*, за да попита къде е съпругата му, нямаше смисъл да виси тук и да зяпа като глупак. Страхът за жена му и яростта от своеволието ѝ го бяха тласнали към необмислени и прибрзани действия.

Къде, по дяволите, беше Джоан? Къде бяха съпругите?

Той издиша дълбоко, обърна Гъливер и опули очи срещу сина си, който стоеше мирно и кротко върху гърба на своето пони. Колин не каза нищо. Дори не беше чул кога е пристигнал Филип. Явно не беше в добра форма. Поклати глава.

Баща и син заедно се върнаха замислени във *Вер*.

Не беше особено изненадан, когато видя трите коня на местата им в конюшната да преживят необичайно енергично. Беше очевидно и за най-непросветеното око, че са изминали тежък път. Аргил обърна глава към него и го погледна така, сякаш искаше да каже – *Тя наистина го направи този път, любезни мой*.

Колин се засмя, въпреки че никак не му беше весело. По-скоро беше готов да убива. Какво бе сторила тя, по дяволите? Беше яздила коня му, по дяволите красивите ѝ очи.

Той се отпрати към къщата, като замахваше с камшика си по бедрото си в ритъм с крачките си.

На никого нищо не каза. Поклати глава към Филип, когато той понечи да му каже нещо. Изкачи стълбите, като вземаше по две-три стъпала наведнъж.

– Недей да забравяш, татко – извика Филии след него. – Не забравяй, че беше болна!

– Ще се моля треската да я повали отново, преди да съм свършил – извика през рамо Колин на сина си.

Видя леля Арлет. Тя на свой ред видя гнева му и се усмихна. За

Колин беше очевидно, че тя горещо се надява той да убие жена си. Беше добра идея, но предпочиташе да я удуши бавно и мъчително. Ема излизаше от една от спалните на съпругите. Като видя графа, тя бързо се шумугна обратно в стаята.

– Доста умно от твоя страна – промърмори той под носа си. Искаше му се да нахлуе в господарската стая и да се разкрещи. В последния миг обаче се овладя и запази спокойствие. Трябваше да бъде внимателен с тези жени. Бяха свикнали с мъже, които викат. Крясъците му нямаше да предизвикат желанието от него ефект – пребледняване, объркан говор, горещи молби и най-накрая пълни самопризнания.

Много внимателно, с почти сгърчени от усилието да потисне гнева си пръсти, Колин отвори вратата на спалнята. Странно, но въобще не се изненада, когато видя двете съпруги, облечени безупречно, като изискани светски дами, събрали се на чаша чай. Изглеждаха елегантни, свежи и красиви. Жена му лежеше в леглото. Косата ѝ нежно ограждаше с букли лицето ѝ. Беше облечена с красив дантелен пеньоар. Изглеждаше млада, елегантна и невинна като агънце. В ръката си държеше книга. И трите бяха спокойни на вид. Сякаш се намираха в някой английски салон на площад „Пътнам“. Нито едно косъмче не беше разместено от прическите им. Нямаше нито една гънчица на роклите им. Хвърляха му въпросителни погледи, сякаш искаха да му кажат *Мили Боже, в спалнята е влязъл мъж. Колко странно. Дошъл е без покана. Какво да правим с него?*

Синджан извика с нежен и невинен като лицето си глас.

– О, Колин. Радвам се, че се върна. Прости ми, че съм те изпратила да повикаш доктор Чайлдрус. Почувствах се по-добре почти миг, след като ти тръгна. Не е ли странно това? Опитвах се да те върна, но ти вече беше извън пределите на замъка. Вече съм съвсем добре, както виждаш. Не си ли доволен?

– Това, което виждам – каза спокойно Колин и влезе в стаята, – е едно идеално представление, достойно за всяка театрална сцена на „Друри Лейн“. И трите действително сте от голяма класа. Винаги съм знаел, че Джоан е като светкавица – върши невероятно сложни неща за много кратко време, спомнете си само как избягахме, за да се оженим. Но сега виждам, че и вие двете не сте за пренебрегване. Дори сте съчетали цвета на роклите си с този на нейния пеньоар. Забележително. Моите аплодисменти.

Синджан не каза нищо. Съпругите също мълчаха и се усмихваха смутено, отпуснали ръце в скутовете си.

Той отиде до Синджан и седна на леглото до нея. Много леко прокара пръсти по бузата ѝ. Тя изведнъж се изчерви като узряла ябълка. Беше ѝ толкова ядосан, че му се искаше да я удуши. Погледна настървен бялата и шия. Косата ѝ беше нежна и красива, гъста и къдрава. Прокара пръсти през няколко кичура. Не каза нищо. Само я гледаше и галеше лицето и косата ѝ.

Синджан беше убедена, че той ще нахлуе с гръм и трясък в спалнята, че ще започне да крещи и да ѝ надува главата с проповеди. Но той не беше постъпил така и тя вече губеше почва под краката си. Не вярваше, че ще се справи с положението. Продължаваше да изчаква и да мълчи. Не можеше да намери пукната дума, която да каже в този момент.

– Колко красива изглеждаш – каза той след като мълча няколко минути. – Хубава и чиста. Няма и следа от миризмата на кон.

– Яздихме съвсем малко. Бързо се изморих.

– Сигурно е било така. Милата ми, сигурна ли си, че си вече добре? Наистина ли да спра да се притеснявам, че състоянието ти отново може рязко да се влоши?

– О, да, Колин. Чувствам се великолепно. Много мило от твоя страна, че си толкова загрижен за мен.

– Да, нали? Всъщност, Джоан, това, което искам от теб, това, което искам веднага, още в този миг, е да ми кажеш истината. Ако ме излъжеш, ще разбера и ще те накажа.

– Ще ме накажеш? Наистина ли, сър? Не е цивилизовано да ме заплашваш по този начин.

– В този момент въобще не се чувствам цивилизован. Напротив, чувствам се като дивак. Говори, Джоан! Веднага! – гласът му беше толкова тих и спокоен, а думите му... О, Боже, нима той можеше да е опасен от Дъглас или Райдър?

Тя хвърли бърз поглед към Софи и Алекс, които стояха като истукани върху столовете си. В този миг Софи, Бог да я благослови, скочи на крака.

– Всичко, Колин, всичко, което направихме, беше само една кратка разходка с конете. Нищо повече. След това Синджан се почувства малко отпаднала и се върнахме в замъка, за да си легне. Не можеш да се сърдиш, че сме направили това.

Колин любезно ѝ отвърна.

– Лъжеш, Софи. За щастие не съм твоя съпруг и следователно нямам право да те набия. Но тази глупачка тук е моя жена. Тя ми принадлежи. От нея се очаква като моя съпруга да се подчинява на волята ми.

Но се оказва, че това е нещо, което тепърва ми предстои да й втъпя. Тя трябва да разбере най-последно, че...

Алекс се хвана за корема, простена и скочи на крака.

– О, Боже! Бебето! Стомахът ми! Софи, повдига ми се! О, Боже!

Това беше изненадващо драматична кулминация, достойна за изпълнението на Ема Хамилтън. Колин не остана безразличен към актьорския талант на Алекс. Той започна да ръкопляска.

– Браво! Брависимо!

Но Алекс се свлече на колене и повърна върху скоро изпрания килим.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Тя непрекъснато повръщаше, когато беше бременна с близнаците – каза Синджан, опитвайки се да стане от леглото. – Първите три месеца всички бяхме нащрек и навсякъде имаше легени. Горката Алекс.

– Недей да ставаш! – каза Колин на жена си. Отиде бързо до Алекс. Тя се бе хванала за стомаха, в който вече нищо не беше останало и се опитваше да си поеме дъх. Той прихвана снаха си под мишниците и я вдигна. Погледна бледото ѝ лице. По челото ѝ бяха залепнали потни кичури коса. Каза ѝ съчувствено:

– Зле ти е, нали? Съжалявам. Скоро ще се почувстваш по-добре.

Алекс въздъхна и положи глава на рамото му.

– Донеси вода и една мокра кърпа. Софи – обърна се Колин към другата си снаха и положи Алекс на леглото до Синджан.

– Поне не беше яла много на закуска – каза Синджан. – Горката Алекс, по-добре ли си вече?

– Не – каза Алекс и изпъшка. – И престани да ме наричаш *горката Алекс*. Направо се чувствам като болната ти от подагра неомъжена стара леля.

Софи вдигна на крак прислугата и се справи с бедствието. През следващите няколко минути настана истински хаос.

Ема гледаше с широко отворени очи повърнатото върху килима, а зад нея се бяха наредили да зяпат още две слугини. Софи влезе с мокра кърпа в ръка. Лакеят Рори надничаше зад нея да види какво е станало в спалнята. Мисис Ситън последва гостенката си с леген, пълен със студена вода.

– Пийни от тази вода – каза Колин и леко надигна Алекс.

Тя отпи от чашата, която той бе напълнил с вода от гарафата на масичката до леглото. В същия миг се хвана за корема и отново простена.

– Спомням си, че стомахът ѝ понякога се бунтува, когато пие вода – каза Синджан, – Мисис Ситън, това, от което имаме нужда, е малко топъл чай.

– Горкото момиче – каза мисис Ситън и избърса старателно потното ѝ лице. – Да, радостта от майчинството почти винаги е придружена с немалко страдания.

Алекс отново простена, при което Софи съобщи:

– На мен не ми се гадеше нито за миг.

– Млъкни, Софи – процеди Алекс през зъби. – Първо ти липсваше всякаква съобразителност да напишеш на Дъглас къде отиваме, а сега, когато на мен ми е толкова лошо, че направо ми се иска да умра, ти се перчиш самодоволно колко прекрасно си се чувствала, когато си била бременна с Грейсън.

– Ш-ш-т – каза Колин, взе кърпата от ръцете на мисис Ситън и избърса лепкавата студена пот от лицето на снаха си. – Съвсем скоро и ти ще се почувстваш прекрасно, обещавам ти.

Изведнъж по коридора се чу тежко топуркане, което все повече и повече приближаваше. Стъпките ставаха по-бързи, сякаш в къщата беше нахлул отряд кръстоносци, тръгнали да освобождават Светите земи. Само това липсваше, помисли Колин, когато Дъглас Шербрук отвори с трясък вратата и нахлу в спалнята. Райдър почти заби нос в гърба на брат си, а Филпот подскачаше като обезумял зад тях, докато очите му сяха да изскочат от изумление.

– Милорд – Филпот успя да надвие врявата, – те минаха направо през мен!

– Всичко е наред – каза на един дъх Колин и продължи да попива потта от лицето на Алекс. – Дъглас, Райдър, здравейте! Заповядайте. Филпот, няма да нападнат никого пред очите на съпругите си. Ема, престани да зяпаш килима. Почисти го. Останалите да напуснат стаята.

– Знаех, че ще дойдете – каза Синджан и им се усмихна лъчезарно. – Но се оказа, че пристигнахте по-бързо, отколкото очаквах дори от мъже като вас.

Софи беше забила поглед в пантофите си.

Алекс само простена и затвори очи.

Дъглас отиде до леглото, погледна жена си и каза хладнокръвно.

– Повърнала си, нали? И то върху много красив килим, както виждам. Е, Синджан, пропускът за това си е твой. Знаеш каква е Алекс. Проклетата да е произподнята! Тя повръщаше върху всеки скъп килим, който ѝ попаднеше в Нортклиф Хол. Не можа ли да предвидиш да сложиш по един леген във всяка стая? Тя веднъж повърна дори върху любимия ми виненочервен халат.

– Беше си го заслужил – каза Алекс, без да отваря очи.

Райдър обаче въобще не беше хладнокръвен. То отиде до жена си, сграбчи я за раменете и изкреця почти в лицето ѝ.

– По дяволите, Софи погледни ме в лицето!

– Гледам те!

– Замина, без да се обадиш. Много се притесних. Този път

наглостта ти премина всякакви граници!

– Наглостта ми преди не е ходила никъде! И освен това ти си тук, Райдър. Тук си заедно с Дъглас, точно както предполагаме, въпреки че Алекс вече беше започнала да си мисли, че Дъглас няма да дойде, само за да я накаже с отсъствието си.

– Да, тук съм. И никога не бих използвал отсъствието си като наказание. Нито Дъглас би направил това. Проклетата да е преизподнята, ужасно се тревожех за теб направо се побърках от притеснение, докато разбрах, че всичко е било само лъжа. Ти не си бременна.

– Никога не съм ти казвала, че съм. Ти беше този, който ходеше наперен и самодоволен. Аз просто не оспорих самовнушението ти.

– Ще те набия. Къде е спалнята ти?

– Няма да те заведе в моята стая. На Алекс ѝ е лошо. Синджан беше болна, слава Богу вече е по-добре. Колин изглежда философски настроен, но не му имам голяма вяра. Ти и Дъглас се държите така, както винаги. Синджан знаеше, че ще пристигнете. Но не разбирам как сте се сетили да дойдете тук, след като не съм ви оставила бележка къде отиваме.

– Да – каза Алекс, – как разбрахте къде сме, Дъглас?

Дъглас беше отправил поглед към нещастната Ема, която почистваше килима. Той се обърна към жена си и каза:

– Глупачка такава! Мислиш, че ми беше особено трудно да се досета къде може да си отишла?

– Оставих ти бележка, че отивам на гости на Софи – каза Алекс, като продължаваше да лежи със затворени очи.

– Ах, нося чаша чай за нейна светлост – каза мисис Ситън и гордо се отправи към леглото. Погледна свирепо Дъглас и той покорно се отмести встрани. Тя седна и внимателно поднесе чашата към устните на Алекс.

– О, много е добре – каза Алекс, отпи три големи глътки и отпусна главата си на възглавницата.

– Двете изглеждате наистина забележителни в това легло, наредени една до друга – каза Райдър.

– Само да ти олекне – каза Дъглас на жена си. – Много неща трябва да ти кажа, госпожо.

– О, стига, Дъглас – каза Синджан и на мига съжали, че си е отворила устата, защото брат ѝ, който беше въбсен, че жена му е болна и по този начин недосегаема за гнева, който кипеше в него, прехвърли цялото си недоволство върху нея.

– И така, мила сестричке, ти отново си се захванала с глупости,

нали? Виждам, че вече си напълно добре, за да си получиш заслуженото. Би ми доставило огромна радост да те напердаша лично аз по задника, но вече си имаш съпруг и ще трябва да се лиша от това удоволствие. Поне ми остава надеждата, че той ще го направи. Нали сестра ми вече е добре, Колин?

Колин се усмихна.

– Без съмнение тя вече е съвсем здрава.

– Добре – Дъглас потри ръце. – Надявам се да не му се налага да ти търпи лудориите, както аз правех това в продължение на дълги години.

– Мога със сигурност да заявя, че няма да изтърпя нито една.

Софи ги прекъсна.

– Виж какво, Дъглас, искам да знам как ти и Райдър разбрахте, че сме тук. Синджан беше убедена, че ще дойдете в петък, единствено защото за нея вие сте богове.

Алекс леко простена. Мисис Ситън бръкна в един от огромните си джобове и извади една бухнала козуначена кифличка, пълна със стафиди и увита в салфетка.

– Хапнете си, миледи. Ще ви помогне. Ще успокои стомаха ви, ще видите.

Синджан беше впила поглед в Дъглас. Той изглеждаше смутен, започна да се изчервява. Стана и тръгна към най-отдалечения ъгъл на спалнята, после се върна обратно. Нямахме съмнение, беше силно развълнуван,

Докато отхапваше с апетит от кофичката си, Алекс започна да се досеща каква е причината за внезапното му смущение.

– Знаете от Невестата-дева! Тя ти се е появила и ти е казала къде сме. Какво още ти каза?

– Това са абсолютни глупости! – изкрещя Дъглас. – Нищо подобно. Този проклет призрак не съществува.

– Разбира се, че не съществува – каза Синджан, Невестата-дева е мъртва от векове. Само духът ѝ витае наоколо.

– Затваряй си устата, Синджан. Просто напънах малко мозъка си. Не се оказа никак трудно да разгада действията ви. Бързо се досетих, че сте духнали за Шотландия.

Райдър се мръщеше срещу брат си.

– Ти дойде да ме вземеш от Еркот. Каза ми, че трябва да отидем и да приберем жените си, които били получили вест от Синджан, че е болна и е изпаднала в беда. Не съм ѝ помислял да се усъмня в думите ти. Мислех, че Алекс ти е оставила писъмце. Но явно не е било така. Как си

разбрал, че Софи е с нея? Какво става всъщност, Дъглас?

Дъглас прокара пръсти през косата си и я разроши. Изглеждаше сериозно притеснен, готов за отбрана.

– Просто имах предчувствие. Това е всичко. Най-обикновено предчувствие. От време на време всички имаме предчувствия, дори и ти, Райдър. Това проклето предчувствие ме споходи, докато спях на леглото на Алекс, защото по необясними причини *Майка* беше настояла да изгупат и проветрят моя дюшек. Обичам да лежа на пухения дюшек на Алекс и през нощта, както си бях потънал в него и си мислех за Алекс, ми се появиха тези предчувствия. Това е всичко. Най-обикновени предчувствия и най-обикновени умозаклучения.

Колин бе отишъл до камината. Подпираше се небрежно на мраморния перваз, кръстосал ръце пред гърдите си. Изглеждаше напълно безразличен към заядливите забележки и темата за призрака. Дори му беше забавно, според любящите очи на Синджан, или поне тя се надяваше да му е забавно. За момент най-последна настъпи мълчание, което той използваше и каза:

– Килимът въобще не беше толкова скъп. Не се притеснявай за него, Алекс. Мисля, че Ема се справи отлично с почистването.

Алекс отвори едното си око.

– Благодаря ти, Колин. Ти се държиш много мило с една болна жена за разлика от...

– Как смееш не само да помислиш, но й да изречеш такова нещо – каза Дъглас. Макар и твърде късно, мисис Ситън най-последна беше напуснала стаята и Дъглас отново бе заел мястото си върху леглото до жена му. – Да не си посмяла да кажеш и дума повече. Аз съм твоят съпруг и аз съм този, който е бил с теб, а не другите мъже. Разбра ли?

Очите й за първи път премигнаха насреща му.

– Разбрах, Дъглас. Но, Дъг, ти сигурно си видял призрака и той ти е казал къде сме отишли.

– Не, по дяволите.

– Това, което не мога да си обясня – прекъсна ги Софи, – е защо Невестата-дева е трябвало да казва това на Дъглас. Да не би да мисли, че ние не сме в състояние сами да се справим с тази ситуация.

– О, Боже – извика Синджан. – Софи!

Софи ахна и се плесна през устата. После, изтръпнала от ужас, погледна Колин.

– Значи – каза Колин, – има ситуация. Не че съм се съмнявал в това. Сигурно е нещо свързано с Макферсон. Предполагам, че след като

ме пратихте за зелен хайвер тази сутрин сте се погрижили за него. Скъпа моя съпруго, какво направихте с него? Мъртъв ли е? Да не би да сте хвърляли чоп коя от трите да го убие?

– Никога! – Алекс беше категорична.

– Много ми се искаше да го убия – сподели тъжно Синджан, – но мислех, че няма да одобриш подобно нещо. Ти обичаш баща му. Не, този простак, не е мъртъв. Нали разбираш, Колин? Трябваше да направя нещо. Трябваше да те защитя. Ти си мой съпруг. Той можеше да те причака някъде и да ти забие нож в гърба, той е от този род негодници. Или щеше да изпрати някой от бабаитите си, както направи в Лондон, когато те раниха с нож в крака. Няма капчица достойнство, никакво...

Нито мускулче не трепна по лицето на Колин, но Синджан видя, че дясното му око нервно заигра. Той каза с изключително спокоен глас.

– Всичко това е особено интересно. Нали сте съгласни, Дъглас? Райдър? Моята съпруга, която освен това е и вашата малка сестра, ме смята за безпомощен като осиротяло магаренце. На нея ѝ доставя удоволствие да ме вижда лишен от мъжеството ми. Тя ме смята за слаб, за глупак, който не е способен да види истината и да се защити сам, когато е необходимо. Какво мислите, съм длъжен да предприема?

Сякаш вече не му е толкова забавно, помисли Синджан.

– Ти си ѝ съпруг – каза Дъглас. – Ще направиш това, което е необходимо, за да осигуриш нейната безопасност.

– Бих искал да знам – каза замислено Райдър, като пренебрегна репликите между Колин и Дъглас и продължаваше да стиска раменете на жена си, – как вие трите се събрахте заедно.

– Невестата-дева се е явила на Алекс, естествено – обясни Софи. – Тя обикновено посещава спалнята на графинята – на Дъглас това му е добре известно – с изключение на времето, когато дойдох за първи път в Нортклиф Хол. Тогава тя ме посрещна в твоята спалня, Райдър.

– Глупости! – каза Райдър. – Ти си изгаряла от желание да се любиш с мен и когато аз не съм пристигнал достатъчно бързо, женският ти мозък се е впуснал в драматични преживявания, за да се разтовариш от страхотното напрежение. Или е станало така, или Синджан си е поиграла на Невестата-дева. Същото е станало и с Алекс.

– Но тя обикновено се появява в спалнята на графинята – каза Алекс. – Това е добре известно на Дъглас.

– Не е съвсем така. Веднъж... – Дъглас не продължи изречението си и изруга. – Чуйте всички. Нека да престанем с това. Както и да са се стекли обстоятелствата, в крайна сметка сега всички сме тук, където

има някаква заплетена ситуация. Бих искал да я разрешим. Кажете, Синджан, какво си направила с този приятел Макферсон, когото още не познаваме?

– Вързахме го в една изоставена колиба.

Тримата мъже се вторачиха в Синджан и за първи път от четвърт час насам млъкнаха. В стаята настъпи благословена тишина.

– Не бяхме прекалено жестоки – продължи Синджан. – Оставихме свободна част от веригата, така че да може да прави леки движения и да си взема някои неща. Налагаше се да го вържем. Не можехме да рискуваме да избяга.

– Разбирам – каза бавно Колин. – И сега Роби трябва да умре от глад, така ли?

– О, не – намеси се Алекс, този път отпрати поглед към Колин, а не към Дъглас. – Ще се редуваме да ходим до колибата и да му носим храна. Не искахме ти да заподозреш нещо – тя въздъхна. – Струва ми се обаче, че всичко отиде по дяволите.

Дъглас се опита, но неуспешно, да спре да премигва от изненада.

– Не – каза той и погали пребледнялата страна на жена си, – нищо не е отишло по дяволите – той се надигна. – Райдър, Колин, сега ние ще се заемем с тази ситуация и ще я доведем до желания от нас изход.

Синджан ахна.

– Не няма да ви позволим това! Защо всички вие не се върнете просто у дома си...

– Аз съм си у дома – каза Колин.

– Знаеш какво искам да кажа. Нямаме нужда от вашата намеса. Всичко се развива великолепно. Ситуацията въобще не е сложна. Всичко е в мои ръце. Плановете ми ще... О, по дяволите, просто се махнете от тук всички.

– Къде е колибата, Джоан?

– Няма да ти кажа. Ти ще го пуснеш. Тогава той ще те убие и аз ще остана вдовица, преди още да съм станала истинска съпруга. Това не е честно.

– Намерението ми да станеш истински доволна и щастлива съпруга не подлежи на съмнение – каза Колин и остана доволен, че тя не му възрази. – Къде е колибата?

Синджан само поклати глава. Дъглас се намеси.

– Добре. Кажете тогава ти, Алекс, къде е?

Алекс запримига безпомощно. После си пое дълбоко въздух и в същия миг погледът на мъжа ѝ отскочи върху великолепния ѝ бюст. Тя

потри ръце и отвърна:

– Не си спомням, Дъглас. Знаеш колко зле съм с ориентацията. Непрекъснато завивахме ту в една, ту в друга посока и само Синджан знае къде е. Софи и аз толкова се объркахме, че никога не бихме могли да се приберем сами. Нали, Софи?

– Точно така.

– Сега ще те набия – викна Райдър и притегли жена си плътно към себе си. Наведе се да и каже нещо, но вместо това жадно я целуна. Вдигна глава и се изхили.

– Не се безпокойте, Дъглас, Колин. Трябва ми съвсем малко време, за да измъкна всичко от нея. Тя се топи като свещ. Много е приятно и...

Софи заби юмрук в корема му. Дъхът му секна, но той продължи да се хили.

– Е, недей да отричаш, любима. Знаеш, че ме обожаваш. Боготвориш дори сянката от краката ми. Ти си като една прекрасна роза, която всяка сутрин разтваря цвета си, за да посрещне слънцето.

– Ти си ужасен поет, Райдър – каза Синджан. – Просто млъкни и остави Софи на мира.

Колин свъси вежди и рече:

– Искам да знам какви са намеренията ви по отношение на Макферсон. Със сигурност не сте мислили да го храните три пъти дневно през следващите тридесет години.

– Не – каза Синджан. – Действаме по план. Ако просто се махнете от тук и отидете да изпие по чаша коняк или нещо друго, ние ще се погрижим за всичко.

– Какъв е този план, Синджан? – попита Дъглас. Той се надигна, този път за да се премести откъм нейната страна на леглото. Тя поклати глава и заби очи в средното копче на коженото му яке за езда.

– Синджан – каза той, като се надвеси над нея. – Когато се роди, аз те държах в ръцете си. Повръщала са върху ризата ми. Учил съм те да яздиш. Райдър те е учил да разказваш вицове. Двамата те научихме да стреляш й да се наслаждаваш на книгите. Ако беше расла без нас, сега щеше да бъдеш една страхливка. Кажете какъв е този твой план.

Тя отново поклати глава.

– Все още мога да те напердаша, малчо.

– Не! За съжаление не можеш, Дъглас – каза Колин. – Но аз мога и твърдо съм решил да го направя. Когато се венчахме, тя се закле, че ще се подчинява на волята ми, но още не е преминала от клетвите пред олтара към действията в живота.

– Как, по дяволите, да ти се подчиня, след като ти беше в Единбург? Като ме пренебрегна, бих могла да допълня. Беше щастлив като пойна птичка в онази проклета къща с черна дупка на тавана в салона, нали?

– О, ти като че ли си малко разгневена? Джоан, може би искаш да разкажеш на всички присъстващи какво наложи да остана в Единбург?

– Причините ти бяха нелепи. Не ги приемам. Плюя на тях.

Колин въздъхна.

– Много е трудно. Искан ми се да се справя с теб по най-подходящия за такива случаи начин, но не мога, след като проклетите ти братя се мотаят наоколо. Дъглас, Райдър, защо не изведете съпругите си от тази стая? Тогава ще мога да разпитам Джоан както трябва.

– Не. Искан Алекс и Софи да останат тук! Гладна съм. Време е за обяд.

– А! – възкликна Колин. – И коя от съпругите е наред да занесе обяда на Макферсон?

– Върви по дяволите, Колин.

Райдър се разсмя.

– Това е вече напредък. Съвсем скоро ще получим отговора, който търсим. По някое време все ще му занесат храна, освен ако не искат Макферсон да умре от глад. Тогава ще разберем.

– Защо си останал в Единбург. Колин? – запита Дъглас.

– За да защита жена си – отвърна просто Колин. – И децата си. Помните онази сутрин, когато Синджан си нарани бузата. Вината за това не беше нейна. Един куршум рикошира в паметника, пред който бяхме спрели и я нарани. Не можех при тези обстоятелства да ѝ позволя да остане с мен в Единбург. Мислех, че тук ще бъде в безопасност и тя беше, докато Макферсон не реши да напусне Единбург и да се върне отново тук.

– Какви деца? – попита Райдър, отправил настоятелен поглед за отговор към зет си.

– Не започвайте отново – намеси се Синджан. – Имам две заварени деца – Филип и Дахлинг. След малко ще се запознаете с тях. Те ще са във възторг от теб Райдър, както са всички останали деца. А от теб Дъглас, ако не престанеш да се мръщиш, сигурно ще избягат с ужасени писъци.

Дъглас наблюдаваше замислено Колин. Накрая въздъхна и рече:

– Трябва да обсъдим много неща. Мисля да отведа жена си да легне. Само за да си почине, естествено. А аз самият искам да се срещна с

новите си племенници.

– Ела, Софи. Можеш да придружиш Алекс. Ако остана насаме с нея, може да се изкуша и да не се държа по начин, подобаващ на щастливото ни семейно положение.

Когато Колин и Синджан останаха сами, Колин напусна мястото си при камината и отиде при нея. Изражението му беше спокойно, но очите му – тези красиви тъмносини очи – пламтяха от гняв. Той седна на леглото. Не каза нищо, само се надвеси на няколко сантиметра от лицето ѝ. Погледна я в очите и много тихо каза:

– Този път отиде твърде далеч, Джоан. Няма да търпя да ми нанасяш повече обиди и да се бъркаш в моите работи. Къде е Макферсон?

– Ако ти кажа, може да те нарани. Моля те, Колин, остави ме да осъществя моя план.

Той се отдръпна назад и кръстоса ръце пред гърдите си.

– И какъв е този твой план?

– Ще предам Робърт Макферсон на Кралския морски флот. Разбрах, че не са особено взискателни към хората, които им предават, нито към това дали те имат или нямат желание да бъдат във флота. Нали разбираш?

– О, да, разбирам – той отмести очи от лицето ѝ. – Не е лош този план – спокойно каза той. – Кой точно кораб от Кралския флот имаш предвид?

– Изпратих Остал, за да провери на кои кораби бихме могли да го предадем. Трябва да има поне един такъв кораб, не мислиш ли?

– Да, ако точно в този момент няма, то поне скоро ще има. Обаче съществува едно обстоятелство, което ти не е имало откъде да знаеш и което прави плана ти практически неосъществим.

– И кое е то?

Той се засмя на разочарованието, което прозвуча в гласа ѝ.

– Думата *клан* идва от келтски и означава буквално *деца*. Така че кланът Макферсон всъщност представлява децата на Макферсон. Ако премахнеш един от клана, или иначе казано – някое от децата, останалите непременно ще потърсят кръвно отмъщение и отплата за това. Ако направиш така, че изчезне синът на господаря, кланът Кинрос ще бъде основният заподозрян и ще започнат прояви на насилие срещу него, които непрекъснато ще се увеличават без никаква провокация от наша страна. Получава се един порочен кръг. Разбираш ли?

Синджан едва-едва кимна.

– Не знаех. О, Боже, какво да правя сега, Колин?

– Първо ще ми обещаеш, че вече никога няма да поемаш тези въпроси в своите бели ръце. Ще ми обещаеш, че вече няма да имаш тайни от мен и че няма да се опитваш да ме защитаваш от никакви врагове.

– Много работи трябва да обещаая, Колин.

– Вече направи това веднъж и ме излъга. Ще ти дам още един шанс, преди всичко, защото си много по-слаба от мен, за да има някакъв смисъл да те бия.

– Ще ти обещаая, ако й ти обещаеш нещо.

– Ще те набия, въпреки че си слаба.

– Искаш ли да го направиш?

– Не наистина. Може би преди петнадесет минути това би ми доставило огромно удоволствие, но не и сега. Всъщност, мислех да те удуша. А сега искам само да съблека нощницата ти и да обсия с целувки всякак част от тялото ти.

– О!

– О! – повтори той, като имитира гласа й.

– Мисля, че това ще ми хареса. Поне целуването.

– Ще те целувам, след като ми кажеш къде е Макферсон, за да мога аз да се справя с него.

Синджан не знаеше какво да направи. Страхуваше се за своя съпруг и – за нещастие – притеснението й беше изписано на лицето й. Той каза:

– Дори недей да мислиш за това, Джоан. Кажи ми сега истината. И то цялата истина. След това можеш да ми обещаеш повече да не се бъркаш в моите работи.

– Той е в колибата на западния край на пустото поле Крейгмюър.

– Отлично скривалище. Никой не ходи там. Сигурно вече е побеснял от гняв.

– Въобщо не е толкова отдавна там. Няма повече от три часа.

– Ще се видим по-късно – каза той и се изправи. – Искам ти да останеш в леглото и да възстановиш силите си, докато се върна. Разбрах, че никак не е било добре от моя страна да стоя далеч от теб. Ти си моя жена. Ще спя с теб тази вечер и всяка вечер до края на живота си.

– Ще бъде хубаво – каза тя и започна да мачка чаршафите с дългите си пръсти. – Искам да дойда с теб, Колин. Искам да видя как ще приключиш с тази история.

Той я изгледа продължително и каза:

– Нали се досещаш за съобщението, което Макдъф ми предаде в Единбург? Там пишеше, че нямаш никакво намерение да ми откраднеш кутийката. Когато той ми каза това, аз го погледнах недоумяващо, като

хванат на местопрестъплението крадец, докато най-после ти ми обясни, че ти бил разказал за баща ми и брат ми. Бих искал да не го беше правил, но това вече е сторено. Също така разбрах, малко късно може би, че искаш да имаш стойност за замъка *Вер* за мен и за децата. Много добре, Джоан. Ти и аз заедно ще отидем да видим Робърт Макферсон.

– Благодаря ти, Колин.

– Нека да изчакаме още няколко часа. Искам да подивеем от ярост.

Синджан се засмя. За нейно голямо удоволствие той се присъедини към смеха ѝ.

– Ще се върна по-късно, да те събудя. Сега спи.

Това беше много добро начало, помисли тя, докато го наблюдавате да напуска стаята. Отлично начало. Не ѝ даваше сърце да му каже, че е гладна, гладна като вълк, а и въобще не ѝ се спи.

Беше малко преди десет вечерта. Синджан седеше в скута на мъжа си в едно дълбоко кресло, обърнато към камината. Беше облечена с нощница и бледосин пеньоар отгоре. Колин още беше с кожения си брич и бялата батистена риза. Вечерта беше студена. Колин бе запалил огън, чиято топлина им действаше благотворно. Синджан отпусна глава, на рамото му, но често се извиваше и надигаше, за да го целуне по врата.

– Братята ти и съпругите им сякаш отново водят семейни разговори – каза Колин. – Струва ми се, че ако Софи не е още бременна, то скоро ще бъде. По време на вечерята Райдър беше вперил жаден мъжки поглед в нея.

– Той винаги я гледа така. Дори когато е ядосан.

– Значи е щастливка.

Синджан погледна нагоре към потъналата му в сянка брадичка.

– Може би и ти някога би могъл да ме поглеждаш по този начин.

– Може би – каза той и я прегърна още по-силно. – Как се чувстваш?

– Приключението ни с Макферсон въобще не ме измори.

– Сигурно защото не те измори, спа два часа, когато се прибрахме вкъщи?

– Може би все пак ме е изморило малко – отстъпи тя. – Мислиш ли, че сега той ще престане да те напада? Смяташ ли, че можеш да му вярваш?

Колин се върна в мислите си към онзи един час, който той и Джоан

бяха прекарвали в пустата колиба с Робърт Макферсон. Бяха пристигнали в ранния следобед. Той ѝ позволи тя да влезе първа. Тя стъпваше твърдо като генерал, предвождащ войската си. Той се усмихна след нея. Беше доволен, че я е взел със себе си. Преди два месеца не би могъл дори да си представи подобно нещо, но Джоан беше различна от останалите жени. С нея той виждаше всичко по друг начин.

Робърт Макферсон беше толкова бесен, че отначало не можеше да говори. Видя я как влиза през вратата на колибата и го заля желанието да скочи върху нея и да я тъпче до смърт. Тогава се появи Колин и Макферсон за първи път се смръзна от страх, но отказа да позволи на копелето пред него да стане свидетел на страха му.

– Значи. – каза той и се изплю на пръстения под, – всичко е било лъжа. Ти си знаел за това. Изпратил си проклетата си жена да ме вкара в капана. Негодник такъв, проклет долен страхливец!

– О, не – бързо отвърна Синджан. – Колин дойде тук, за да те освободи от моя плен. Аз щях да те предам на Кралския флот – да търкаш палубите, докато се поправиш или докато някой те изхвърли зад борда, да се удавиш. Колин не ми позволи да направя това.

– Сякаш не се чувстваш много удобно, Роби – каза Колин и се почеса по бузата.

Макферсон скочи напред, но не успя да направи повече от три стъпки. Веригата едва не го събори на земята.

– Свали тези неща от мен – каза той, задъхвайки се от ярост.

– Когато му дойде времето, ще го направя – отвърна Колин. – Първо искам да поговоря с теб. Жалко, че тук няма столове. Джоан. Изглеждаш малко бледа. Седни на пода и се облегни на стената. Така е добре. Сега, Роби, двамата с теб ще обсъдим нещата.

– Ах ти, проклет убицецо! Няма какво да обсъждам с теб! Продължавай нататък, убий ме. Да, ти ще направиш това, нали, долен убицецо! Но тогава моите хора няма да оставят камък върху камък от замъка *Вер* и ще съспят цялата ти земя. Продължавай!

– Защо?

– Какво, по дяволите, имаш предвид е това защо? Ти уби сестра ми. Уби горкия Дингъл.

– О, не, Дингъл е намерил смъртта си от ръката на един от твоите хора. Случайно синът ми Филип е станал свидетел на крамолата. Станало е сбиване, заради жена естествено. Алфи го е убил.

Робърт Макферсон поклати глава и каза с неприязън.

– Ах тази проклета женска! Казвах им... – той изведнъж млъкна и

отново се хвърли напред, но беше спрял от веригите. – Добре. Това приемам, но другото остава. Ти уби сестра ми.

Синджан отвори уста, но ги затвори, без да каже нищо. Това си беше работа на Колин. Тя знаеше, че е много важно да не се намесва. Нямахте съмнение, че Макферсон вече е разбрал, че тя обича безумно своя мъж и сигурно е убеден, че е готова да излъже, без да се замисли, за да го защити, което всъщност си беше и самата истина. Беше й трудно, но замълча и продължи да бъде ням наблюдател.

– Сестра ти умря преди почти осем месеца. Защо не излезе веднага срещу мен?

– Тогава не вярвах, че ти си я убил. Баща ми беше сигурен, че си невинен и аз му повярвах. Но след това разбрах каква е била истината.

– А – каза Колин. – Истината. Би ли ми казал кой е източникът на тази истина?

Внезапно в очите на Макферсон блесна коварство.

– Защо трябва да го правя? Нямам причина да се съмнявам в достоверността му. Баща ми също не би се усъмнил, ако можеше разумно да мисли, а не с побъркания си сантиментален мозък.

– Баща ти беше съвсем добре с разсъдъка последния път, когато го видях – каза Колин. – Върви при него в Единбург и му кажи за *твоята* истина. Виж дали ще се съгласи с теб. Предполагам, че ще избухне в смях, като те чуе. Мисля, че ти се страхуваш да му кажеш, Роби. Страхуваш се, че той ще се присмее на проклетата ти доверчивост. Е, добре. Отговори ми. Не е ли така? Ще ти кажа и още нещо. Мисля, че ти предпочиташ да се спотайваш на тъмно и да си плащаш на наемници да те пазят. Мисля, ме предпочиташ да твърдиш, че баща ти си е загубил разсъдъка и то само защото той няма да се съгласи с теб. Само за това си готов да го изхвърлиш на боклука. Кажи му Роби. Той е господарят на Макферсонови. Той е твой баща. Имай му вяра, за Бога. А сега ми кажи кой ти, каза, че съм убил сестра ти?

– Няма да ти кажа.

– Тогава как да те оставя да си тръгнеш от тук? Аз не искам да умра, нито искам непрекъснато да се тревожа за живота на Джоан и на децата си.

Макферсон погледна ожулените си китки. Беше прикован към проклетата стена като някой престъпник и всичко това беше направила онази смешна жена, която седеше на пода и мълчаливо го наблюдаваше с широко отворените си сини очи. Тя го беше измамила, беше го направила пълен глупак. Той премести очи от нея към Колин Кинрос – един

мъж, който познаваше през целия си живот. Един висок, строен, честен и сърцат мъж, с изсечени мъжествени черти, които не бяха така красиви като неговите. Мъж, когото жените боготворяха и преследваха, за да го имат. Той беше мъжът, когото Фиона бе обичала въпреки налудничавата си ревност. Никой не подлагаше на съмнение неговата мъжественост. О, да, Робърт беше чувал как глупавите девойчета се кискат, докато си разказват за неговата надареност и уменията му на любовник. Никой не поставяше под въпрос това дали той е истински мъж. Усети как ревността започва да го гризе и погледна встрани. Каза тихо:

– Ако обещаеш, че няма да правя опити да нараня нито това момиче тук, нито децата ти, ще ме освободиш ли? Мили Боже, човече, Филип и Дахлинг са мои племенници! Те са децата на Фиона. Не бих могъл да им сторя зло.

– Да, Роби. Мисля, че дори и ти не би паднал толкова ниско. Но това не ми дава никакви гаранции за Джоан, а тя е моя жена. Освен това има неприятния навик непрекъснато да се опитва да ме защитава и спасява. Когато тези й напъни не ме вбесяват, това е направо трогателно.

– Трябва да я напердашиш. Тя е само една проклетата жена.

– Със сигурност не би разсъждавал по същия начин, ако тя е непрекъснато нащрек за твоето спокойствие и здраве. Кой ти каза, че аз съм убил Фиона?

– Няма да й направя нищо лошо, проклетнико!

– Но ще продължаваш да се опитваш да нараниш Колин, нали? – Синджан вече се бе изправила на крака. Тя не изпитваше никакви топли чувства към Макферсон. Ако зависеше от нея, щеше да го остави завързан тук, докато изгние.

Колин разчете чувствата, изписани върху лицето ѝ. Засмя се и ѝ каза:

– Седни, Джоан. Не се намесвай.

Тя се подчини, но мисълта ѝ работеше трескаво. Кой беше обвинил Колин в убийство? Леля Арлет? Това изглеждаше напълно вероятно. Ако той умре, тогава тя би могла да прави каквото си иска. Но това не беше логично, наистина не беше. Леля Арлет високо ценеше парите, с които господарят се беше добил, от зестрата на Джоан. Ако аз умра, тя ще бъде страшно доволна, помисли Синджан, но защо Колин? Възможно ли е леля Арлет да го мрази толкова силно, че да иска да умре, само защото по някакъв начин го чувства виновен за смъртта на брат му? Синджан усети, че главата започва да я боли. Дясното ѝ слепоочие започна да пулсира. Това вече беше прекалено! Толкова много неща се

бяха случили напоследък.

Колин подскочи като опарен. Рязко се отърси от спомените за днешния, следобед с Макферсон. Притисна още по-силно жена си в обятията си, а тя се сгуши в него, целуна го по врата за пореден път и каза:

– Вярваш ли му, Колин? – и пак го целуна. Беше топъл, солен и невероятно вкусен. Можеше да го целува, докато премалее.

– Не искам да говорим повече за него тази вечер.

– Но ти го пусна! Аз се страхувам!

– Ти си в безопасност. Той се закле в името на баща си.

– Ха! Той е истински хамелеон – красив и зъл.

– Тихо, Джоан. Сега искам да те целуна – той я намести нежно в ръцете си и долепи устни до нейните. Още усещаше в устата си дъха на сладкия загадъчен портвайн, който беше пил с Дъглас и Райдър след вечеря. Устните му бяха твърди и когато езикът му навлезе в устата ѝ, тя изпита желание да обвие ръце около врата му и никога да не го пусне.

– Усещането в мен е чудесно – прошепна тя, без да отдели устните си. Езикът му докосна нейния и тя леко потръпна.

Той вдигна глава и я погледна.

– Липсваше ми. Тази вечер, Джоан, ти ще познаеш истинското удоволствие. Ще ми се довериш ли и ще престанеш ли да бръщолевиш колко голям съм бил за теб?

– Но ти си все така голям, колкото беше, Колин. Това не може да се промени. Още не разбирам как въобще би могло да ми хареса, когато влезеш в мен.

Той само се усмихна. После каза:

– Довери ми се.

– Е, сигурно ще трябва да го направя, след като искам да виждам красивото ти лице до края на живота си! Ти си много *значим* за мен, Колин. Трябва да се грижиш добре за себе си. Нали си съгласен?

– Да. А също така ще се грижа добре и за теб.

Той я целуна отново и после пак. Продължи да я целува нежно, после страстно, като захапваше долната ѝ устна. Не спря да я целува, докато накрая тя започна тежко да диша и да се притиска в него – ту заравяше пръсти в косите му, ту ги вливаше страстно в раменете му. Той не посегна да погали гърдите ѝ или да я докосне на друго място, освен по гърба и раменете. Сякаш да я целува беше единственото, за което мислеше. В продължение на пет минути Синджан беше блажено

щастлива.

Но искаше още. Целувките му я объркваха, тя обаче нямаше никакви възражения. Отново изпита онова стремително свиване ниско в корема – нещо като огън, който беше едновременно буен, но се разстилаше и като тлееща жарава. Тя знаеше, че има още нещо, нещо по-значимо от това и желаше да го изпита. Сега смътно си припомни за чувството, което беше изпитала и преди, и което бе изчезнало в мига, в крито той й причини болка. Взе ръката му в своята и я притегли към корема си. Натисна дланта му в плътта си.

– Чувствам се особено – прошепна тя в устните му. Дъхът ѝ беше топъл, гласът – дрезгав. Тя го целуваше с леки целувки без никакви задръжки, заровила пръсти в косата му, галеше лицето и раменете му.

– Да, усещам, че се чувстваш особено – каза той. Пръстите му много дълго време стояха спокойни ѝ не помръдваха върху корема ѝ. Той продължи да я целува, докато тя простена. Тогава пръстите му се спуснаха бавно надолу. Синджан затаи дъх в очакване. Сякаш обезумяваше. Беше ѝ много горещо. Изгаряше. Знаеше, че ѝ предстои нещо прекрасно и то беше наблизко, съвсем наблизко.

– Колин – каза тя и отново простена в устните му.

– Какво би искала сега, Джоан?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колин си беше изготвил стратегия, която нямаше намерение да забрави или да промени. Не, той нямаше да допусне да загуби контрол над себе си. Тази вечер щеше да накара жена си да го пожелае безумно, а след това щеше да види какво да прави по-нататък.

Страстното желание я превземаше бързо и цялостно и той едновременно изпитваше удоволствие и облекчение от това.

Продължи да я целува. Беше топла, нежна, копнееща за него. Той изгаряше от желание да я докосне с пръсти, да влезе в нея, да я усети как се стяга около него, да усети топлата ѝ нежна плът. Но успя да контролира това желание. Не, нека първо то се натрупа в нея. А той щеше да разпалва страстта ѝ, докато тя не започне да се извива и стене. Затвори очи и се опита да си представи лицето ѝ в мига, когато тя изцяло щеше да се понесе върху вълните на насладата.

– Искам... – без да довърши, тя докосна с езика си неговия и простена.

– Ще ти дам всичко, което искаш – увери я той и страстно я целуна. Нежно я държеше в ръцете си, но не я милваше. Пръстите му оставаха неподвижни, едва я докосваше.

Синджан недоумяваше какво става. Спомняше си, че предишните пъти той беше невъздържан и ѝ бе причинил болка. Смътно долавяше, че сега той е много внимателен с нея, не беше *настървен*. Дали той не си мислеше, че тя все още не се е възстановила след болестта?

Не, той просто не искаше и този път да я изплаши. Тя се усмихна, без да прекъсва целувката им. Каза, без да се замисли и без капчица колебание.

– Обичам те, Колин. Обикнах те още в мига, в който те видях. Мисля, че ти си най-изключителният мъж в цяла Шотландия.

Той подскочи при тези нейни думи. Усети дълбоко в него да се надига странно чувство, което не беше изпитвал никога досега. Беше нещо горещо и раздиращо, но в същото време нежно като полъх. Това чувство бързо отмина и той се съсредоточи върху своята възбуда и нейните думи. Щеше да помисли върху признанието ѝ по-късно. Целуна я отново, отпивайки от сладостта на устните ѝ. Целуна я още три пъти и чак тогава попита:

– Само в Шотландия ли?

– Е добре. Навярно в цяла Великобритания.

– Целуни ме, Джоан.

Устните ѝ бяха горещи и набъбнали от целувките му, но въпреки това тя се отзова на молбата му, без да се двоуми нито миг. Той видя желанието, което напираше в очите ѝ. Усети лекия трепет на устните ѝ, когато езикът му се стрелна между тях.

А в мига когато горещият ѝ език замилва устата му, пръстите му се спуснаха надолу – парещи като огън в сравнение с хладината на тънката ленена нощница – и при допира им тя усети, че направо ще литне към него.

Не знаеше какво да направи. Само потопа поглед в очите му. Кимна бавно. Той я изправи и съблече нощницата ѝ. После отново я отпусна върху бедрата си. Огънят от камината пръскаше своята топлина и светлина зад гърба ѝ. Виждаше гърдите ѝ отстрани, и тънкия ѝ кръст, и прибрания корем. Никога през живота си не бе виждал по-красиво женско тяло от нейното. И тази жена цялата беше негова. Ръцете му започнаха да треперят и той побърза да ги притисне към бедрата си. Не, той ще успее да се владее докрай. Този път нямаше да я изплаши. Щеше да продължи да изпълнява своя план, колкото ѝ трудно да се окажеше това.

Отпусна глава на облегалката на креслото и меката кожа се огъна удобно под тежестта му.

– Какво искаш да направя сега, Джоан?

– Искам да продължиш да ме целуваш.

– Къде?

Той долови как дъхът ѝ изведнъж секва.

– По гърдите – отвърна нежно тя и погали брадичката му. – Ти си още облечен, Колин, Това не е справедливо.

– Забрави за справедливостта засега – каза той, обхвана нежно раменете ѝ и я притегли към себе си. Изобщо не можеше да си позволи да се изправя гол пред нея. Това сигурно мигновено щеше да охлади разпалената в нея страст. И щеше да я изплаши до смърт.

– Мисля, че гърдите ти могат да почакаат малко – каза ѝ той, като внимаваше да не я възбужда до краен предел, докосвайки я по копнеещата за милувките му плът. Целуна я по устните. После отново и отново направи същото. Обхвана с ръце лицето ѝ, пръстите му се плъзнаха към косите ѝ, като придържаха главата ѝ срещу устните му. Когато тя потърпна в скута му, той пое нежно лявата и гърда в топлата си длан.

– Ох!

– Толкова си хубава – той погали връхчето с пръсти. – Отпусни се.

Тя го направи, без да отделя очи от лицето му. Наблюдаваше го как се навежда към нея, докато повдигаше гърдата ѝ с ръка. Когато я докосна с устни, тя едва не извика от наслада. Той се усмихна, опитвайки вкуса на дивната ѝ плът. Самият той също потръпваше от удоволствие, но беше достатъчно опитен, за да скрие това от нея. Беше станал твърд като камък. Той изгаряше от неудържимо желание и за миг беше готов да зареже плана си и да я отнесе до леглото, за да проникне в нея. Сигурно вече беше готова. Но не, беше глупаво дори да допуска тази мисъл.

Овладея се. Целуваше гърдата ѝ и я галеше с пръсти и целувки, докато усети, че тя е напълно готова да го приеме. Притисна длан към коrema ѝ и почувства как мускулите ѝ се свиват.

– Сега искам да затвориш очи, любима, ѝ твоето прекрасно мозъче да си представи какво правят пръстите ми.

Вече нямаше сили да се съдържа. Пръстите му бързо я намериха и се задвижиха в ритъм – бавен и нежен после бърз и настойчив. Тя нямаше възможност да се противи, нито пък да се смути. Единственото, което можеше да направи, беше да усеща как тялото ѝ потръпва и без да осъзнава, да свие и разтвори крака, за да го приеме. За него не остана неразгадано обзелото я желание. Беше изписано на лицето ѝ. Тя го погледна със забулени, объркани очи.

– Колин – прошепна тя и прокара език по долната си устна.

– Ела сега тук, Джоан. Искам да мислиш само за пръстите ми – къде са и какво правят с теб. Ще те целуна и искам, когато усетиш, че в теб напират вик, да не го задържаш, да извикаш, без да отделяш устни от моите.

В същия миг той проникна с пръст в нея и едва се съдържа да не извика от удоволствие, когато я почувства около себе си. Целуна я така, сякаш правеше това за последен път в живота си. Изпитваше непозната досега наслада. Дори за миг се зачуди дали това, което става, е действителност. Пръстите му отново се заеха с възбудената ѝ плът. Продължиха да я гаят нежно, докато най-последно тялото ѝ се напрегна и тя се изви. Той погледна лицето ѝ и се усмихна с усилие.

– Да, любима. Ела при мен сега.

Тя го направи. Изведнъж дишането ѝ се учести, краката ѝ изтръгнаха, цялото ѝ тяло запулсира, завладяно от невероятното усещане. Тя не разбираше какво става с нея. Каквото и да беше обаче, тя само се молеше никога да не свършва. Беше толкова силно и дълбоко в нея. Той беше в нея, беше впил поглед в лицето ѝ, очите му се усмихваха, а устните му непрестанно мълвяха.

– Ела при мен, ела при мен.

Невероятното усещане се надигна като мощна вълна и я пренесе в един непознат, вълшебен свят. Свят, в който попадеше за първи път и който не искаше никога да напусне. Тя застина. В същия миг пръстите му престанаха да се движат и да разгарят пламъците на страстта в нея.

– Мили Боже – прошепна тя. – Мили Боже, Колин. Беше прекрасно.

– Да – отговори той и гласът му беше пълен с болка и огромно удоволствие. Той не беше отделил очи от лицето ѝ нито за миг ѝ сега се наведе напред, за да я целуне нежно. Недоумението в шербруково-сините ѝ очи, шеметни и развълнувани, го изпълваха с неопишуемо удоволствие, което достигна до самата му душа.

Синджан си пое дълбоко въздух. А какво става с неговото удоволствие, запита се тя. Тя не му беше доставила никакво удоволствие. Дали сега той щеше да ѝ причини онази болка? О, не, той никога повече нямаше да го направи. Но неговото удоволствие... Сърцето ѝ започна да бие по-спокойно. Тя затвори очи. За изненада и разочарование на Колин тя заспа почти мигновено.

Той дълго я държа в ръцете си пред огъня. Не откъсваше очите си от нея. После се загледа в догарящите пламъци и се удиви на факта, че тази жена сякаш го бе преродила.

На следващата сутрин Синджан се събуди с усмивка. С една глуповата, самодоволна усмивка, породена от една единствена мисъл – мисълта за нейния съпруг. Господи, колко го обичаше. Изведнъж застина и усмивката изчезна от лицето ѝ. Тя му беше казала, че го обича, че го е обикнала още в мига, в който го е видяла. А той не ѝ беше отговорил нищо, обаче ѝ беше доставил такова удоволствие, което тя – макар че не можеше да си обясни – се молеше горещо никога да не спира, дори ако това ѝ коства живота.

Беше му казала, че го обича, а той не ѝ беше отговорил нищо.

Е, добре. Беше глупаво от нейна страна да прави такива признания, но имаше ли вече някакво значение. Струваше ѝ се смешно да пази тайни от него. Той знаеше, че тя го обича. Ако това му даваше някаква власт над нея, нека тогава да има тази власт. Ако той използваше властта си над нея, за да ѝ причини страдание нека тогава, го направи.

Тя беше такава, каквато е. Не можеше да бъде друга. Беше омъжена жена, беше *съпругата* на Колин. Бог я бе поверил на него. Тя никога и нищо нямаше да скрива от него. И нищо сложно нямаше в това. Той

просто беше най-значимият човек в нейния живот.

Въпреки всичко, когато след няма и час тя влезе във вътрешната господарска стая, усети че по лицето и е избила червенина, чувстваше се нервна и обърквана. Колин беше в стаята, разположен удобно на централното място на масата. Държеше в ръка чаша с кафе, пред него имаше чиния с овесена каша, от която се вдигаше пара. Чинията му беше поставена върху красивата бяла ленена покривка, която тя неотдавна бе купила от Кинрос.

Братята ѝ не бяха в стаята. Нито пък някоя от съпругите. Нямаше ги и децата. Нито леля Арлет, нито Сирена. Целият замък уж беше пълен с народ, а те бяха сами.

– Всички приключиха, със закуската преди половин час. Изчаках те да дойдеш. Мислех, че няма да ти е приятно да седнеш на масата сред толкова много народ.

Дали това беше истината, запита се тя. Но въпреки това на устните ѝ цъфна усмивка и тя влезе в стаята, с гордо вдигната глава.

– Мислех, че може би ще поискаш да разговаряме за усещанията, които предизвиках в теб снощи. На четири очи, естествено. Мислех, че може да си разочарована, защото те доведох до истинското удоволствие само веднъж. Много съжалявам, че заспа, Джоан. Аз съм истински джентълмен и не можех да си позволя да те събудя и насила да предизвикам в теб върховното удоволствие. Съвсем скоро беше болна все пак. Не исках така изведнъж да се превърнеш в истинска съпруга.

– Много си мил, Колин – каза тя. Очите им се срещнаха и лицето ѝ пламна. Той говореше безсрамно, също като проклетите ѝ братя. Тя никога не се беше изчервявала като глупачка, когато те се бяха държали скандално. Наложил си с усилие да се обърне и да вирне брадичка.

– Не съм разочарована, скъпи съпруге, но се безпокоях за теб. Ти беше много мил. Бях ти казала, че ще се държа като твоя съпруга, но ти не ми позволи да ти доставя *облекчение*.

– *Облекчение?* – повтори той. – Каква неприятна дума, за да се назове крещящата, пулсираща наслада на плътта. *Облекчение*. Трябва, да споделя това с приятелите си, за да видя какво ще е тяхното мнение.

– Бих искала да не го правиш. Смятам, че това е съвсем лично. Добре тогава, вземам си назад тази дума *облекчение* и ще използвам някоя от речника на братята си. Съжалявам, Колин, че ти снощи не крещя от удоволствие.

– Така е по-добре. Какво те кара да мислиш, че не съм изпитвал удоволствие? Наблюдавах как наситеносините ти очи стават още по-

тъмносини, а след това се премрежиха и забулиха. Беше очарователно. Аз се наслаждавах на твоето удоволствие. Ти потръпваше под моите пръсти и стенеше в моите устни. Когато издаваше тези звуци, уверявам те, че ми достави невероятно мъжко удоволствие, от което ми идеше да се разкрещя заедно с теб.

– Но ти не го направи – каза тя й седна на своя стол.

Погледът му беше неразгадаем. Той каза прозаично, като петдесетгодишен съпруг.

– Искаш ли каша?

– Мисля, че искам само една препечена филийка.

Той и кимна и се надигна да й сервира с думите.

– Не, остани на мястото си. Искам отново да бъдеш силна.

После й наля кафе и сложи препечена филийка в чинията й. След това, без да я предупреди, я хвана за брадичката и повдигни главата й. Първо я целуна дълго и страстно, след това много нежно. Когато я пусна, очите й бяха потъмнели, а погледът – премрежен. Беше отпуснала главата си на рамото му, а ръцете й висяха отстрани на тялото й.

– Филип ми каза, че е готов да ти прости, че си го излъгала, ако ти го помолиш за това – каза той и се върна на мястото си. – Струва ми се, че той те разбира много добре. Казва, че лъжата ти нямала никакво значение, след като си я използвала за каузата си да служиш

Тя се взираше в него. Филип беше умно момче. Продължи да се взира в Колин, в устните му. Сигурно трябва да му каже нещо мило, помисли тя. Някакви нежни гальовни думи. Може би трябваше да му каже, че оценява това, че той се е трогнал от нейната обич. Усещаше в устата си вкуса на устните му. Погледна го безпомощно. Всичко, което си мислеше, се четеше като в отворена книга по лицето й. Това извика усмивка на огорчение на устните му, която изчезна толкова бързо, колкото се бе появила.

– Яж, Джоан – изражението му оставаше все така неразгадаемо. Това направо я измъчваше.

Тя отхапа от препечената филийка и се зачуди защо Бог със своя всевишен разум беше сътворил мъжа толкова различен от жената.

– Искях да ти кажа още, че тази сутрин възнамерявам да разпитам леля Арлет. Ще измъкна от нея истината и ще разбере дали тя е източникът, на който Робърт Макферсон се позовава, за да твърди, че съм убил Фиона.

– Нещо ме кара да мисля, че не е тя, въпреки невероятната й омраза към теб. Но от друга страна тя не е обичала и Фиона. Обичала е

единствено баща ти и брат ти, както успявам да разбера от несвързаните й бръщолевения. На леля Арлет рядко ѝ се случва да каже нещо смислено. Нали се сещаш като разправяше, че си син на келпи? Много е странна.

– Това е без значение. След като изясня каква е нейната роля в тази история, тя, заедно със своята странност, ще напусне *Вер*.

– Но тя няма никакви пари, Колин.

– Както ти казах, тя има семейство и аз вече съм изпратил писмо на брат ѝ. Той и семейството му живея близо до Питлокри в централния високопланински район. Те са длъжни да ѝ дадат подслон. Съжалявам, че се е държала така с теб.

В интерес на истината, едва не ме уби – канеше се да каже Синджан, но замълча. И това беше без значение. Тя скоро щеше да се махне от тук. Затова каза:

– Ако не тя е източникът на Робърт Макферсон, тогава кой е?

– Не знам, но ще науча. Междувременно, както знаеш. Роби обеща да внимава и по отношение на хората си, и по отношение на себе си. Обеща да разговаря е баща си и да се вслуша в думите му. Не ме разбирай погрешно, Джоан. Ако той нападне някого – било нас самите или някой от селяните ни – аз ще го убия и той знае това. Може би ще направи всичко възможно да се държи разумно.

– Сирена е негова сестра. Логично е тя да те е обвинила пред него.

Той изглеждаше изненадан и смутен като някой младеж, който току-що се е осмелил да отправи първия си комплимент към дама.

– О, не, Сирена ме обича. Поне ми го е казвала безброй пъти, откакто се ожених за теб. Ще се погрижа и тя да отиде при баща си.

– Мили Боже, замъкът ще опустее! Моля те, Колин, това не е необходимо. Сирена е странна птица, може би дори е откачена, но тя е безопасна. Ако се опита обаче да те целуне отново, сигурно ще се наложи *да разговарям с нея*.

Колин се засмя.

– Тя не си дава сметка колко си свирепа и какво собственическо отношение имаш към мен. Трябва да ѝ кажа, че никак няма да бъде безопасно за нея да се навърта около теб, ако си позволи даже да ме докосне. Сама трябва да ме помоли да я изпратя при баща ѝ. Сега, след като ти си тук и се грижиш за децата, изобщо няма нужда от никоя от тези две жени. Съгласна ли си?

– Напълно – отговори Синджан.

– Вече всичко идва на мястото си – продължи след миг той. Тези

дни очаквам да пристигнат овцете. Не съм купил чак толкова много, че да принудя хората си да напуснат своите земи, а само толкова, колкото ни трябва за вълна и мляко. Освен това свиквам всички селяни и арендатори. Имам предложение да разработят цялата земя. Аз ще осигуря всичко необходимо. Ще ремонтираме покривите, оградите и навесите. И кланът Кинрос повече няма да страда от недоимък и несигурност. Благодаря ти, Джоан.

– Няма нищо – каза тя и преглътна. Той беше разговарял с нея като с равноправен партньор. – Защо ми казваш всичко това?

За миг той замълча. Взе си една лъжица от кашата и замислен преглътна.

– Мога да си го позволя благодарение на твоите пари. Редно е да знаеш за какво ги харча.

Изпита разочарование, защото гласът му прозвуча студен и презрителен. Въпреки това тя успя да отговори достатъчно спокойно.

– Каж ми какво трябва да направя аз. Домакинството вече влиза в релси, но има още много неща, които трябва да бъдат ремонтирани. Трябват и градинари.

– Знаем. Алекс вече ми проглуши ушите с настоявания какво трябва да се направи в двора. Няма да се изненадам, ако я видя навън да почиства розовите храсти от плевели. Говореше с такова вълнение за това. Разговаряй по този въпрос с мистър Ситън. Той ще ти представи евентуалните кандидати, за да се спреш на най-подходящите. Всичко това ще ни отнеме време, но времето е нещо, с което сега разполагаме. Кредиторите вече не висят като дамоклиев меч над главата ми. Вече сме платежоспособни и вървим с пълна пара напред. Съвсем скоро ще изготвим с теб онзи прословут списък. А сега Дъглас и Райдър пожелаха да ги разведе из имението и да им кажа какво правим. Искат да се срещнат с някой от нашите хора. Желаш ли да ни придружиш?

Тя погледна мъжа си. Той беше включил и нея. Дали това не беше доказателство, че най-после е повярвал, че тя няма да му открадне кутийката? Не, сигурно не беше това. Просто ставаше въпрос за нейните пари, както той беше казал. Явно не искаше тя да се чувства пренебрегната. Държеше се любезно. Проклета да е преизподнята, тя не искаше от него да проявява към нея любезност! Любезността върви ръка за ръка със студенината и безразличието.

– Не, не този път – каза тя и хвърли салфетката си върху чинията. Стана и каза: – Искам да се срещна с децата, по-специално с Филип. Дължа ми извинение и тъй като той е във всяко отношение твой син,

сигурно ще ме накара да се унижа пред него, преди да ми прости.

Колин избухна в буен смях. Синджан продължи:

– Освен това и съпругите ще искат да узнаят какво е станало с Макферсон.

– Вече им разказах всичко по време на закуската. Алекс тъкмо спореше безпощадно с мен, когато изведнъж позеленя, хвана се за корема и изхвърча от стаята. Дъглас изохка, грабна легена, който мисис Ситън предвидливо му бе подала, и хукна след нея. Райдър и Софи се редуваха ту да се присмиват, ту да си крещят един на друг. Направиха жалък опит да проявят интерес към моите проекти, но се провалиха. Братята ти са очарователни, Джоан, когато не се опитват да ме убият.

Тя се засмя, представяйки си без затруднение картината, която Колин и описваше.

– Как се държаха леля Арлет и Сирена? Като виновни или като ядосани?

– Леля Арлет не обели нито дума. Сирена изглеждаше отнесена в някакъв свой свят. Дахлинг беше тази, която непрекъснато задаваше въпроси. Искаше да знае защо не си я взела и тя да се изправи срещу Макферсон, след като това е бил един дамски поход. След това попита Сирена защо брат ѝ е толкова лош човек. Сирена отвърна, че мразел ангелското си лице и затова отхранвал в себе си душа на дявол.

– Излиза, че трябва да се извиня и на Дахлинг. Сигурен ли си, че леля Арлет нямаше вид на виновна?

– Не. Страхувам се, че не. Въпреки това ще разговарям с нея лично.

– Все още се страхувам, Колин.

Той се изправи и тръгна към нея. Доближи я, погледна я, после разпери ръце и каза:

– Никой никога няма да те нарани повече – притегли я към гърдите си, преди да продължи. – Мили Боже, ти ме изплаши до смърт.

Тя зарови лице във врата му.

– Божичко – пророни тя, докато обсипваше с целувки брадичката му, – ти беше ужасно проклет. Няма да ти се отрази зле, ако се промениш поне малко в бъдеще.

Той се засмя, привлече я по-плътно в прегръдката си и я попита:

– Днес чувстваш ли се добре?

– Много по-добре. Само леко отпаднала.

– Това сигурно е заради снощи. Така ще се чувстваш почти всяка сутрин от днес нататък.

Тя вдигна глава с намерение да го целуне.

– Татко, на Синджан сигурно не ѝ харесва да я милваш на масата по време на закуска.

Колин въздъхна, целуна леко брадичката на Синджан и я пусна. Погледна към сина си, който стоеше на вратата с ръце на хълбоците в същата поза, която той, неговият баща, често заемаше.

– Какво има, Филип? Джоан тъкмо се готвеше да се срещне с теб. Тя иска да те помоли за прошка. Готова е даже да се умилква около теб, да ти приготвя захаросани бадеми, докато ти се развалят зъбите. Готова е да приеме безконечните ти обиди, които ти сигурно ще отправиш към нея, след като си мой син.

За един кратък миг Филип успя да запази строгото си изражение, после каза:

– Няма нищо, Синджан. Добре те познавам. Съмнявам се, че някога ще се промениш – след това бързо се обърна към баща си. – Чичо Райдър ме попита дали искам да отида на гости при него и леля Софи, както и на всичките им деца. Казва, че сега са повече от дузина и ще ми бъде много забавно там. Всички живеели в Брендън Хауз която се намирала съвсем близко до тяхната къща. Знаеш ли, татко, че чичо Райдър спасява деца от най-различни страшни ситуации? Става техен настойник, грижи се за тях и ги обича. Струва ми се, че той се чувства неудобно, когато хората го смятат за добър човек. Чичо Райдър ми разказа за своя малък шурей Джереми, който учи в Итън. Той бил куц, но бил най-добрият борец, който чичо Райдър е срещал от много време насам. Каза ми още, че Джереми яздел бързо като вятъра. Чичо Райдър може да ме научи да се боря, ако ти нямаш нищо против. Казва, че Джереми бил на същата възраст като мен, когато го учил да се бори. Моля те, татко, позволи ми да се науча.

– Чичо Райдър и чичо Дъглас... – размишляваше на глас Колин. – Чуй какво ще ти кажа, Филип. Двамата с чичо Райдър ще се борим и който победи, той ще те учи. Съгласен ли си?

Филип никак не беше глупав.

– Може би ще е най-добре, ако и двамата с чичо Райдър ме учите.

– Той трябва да стане дипломат – заяви Колин на съпругата си, после притегли към себе си сина си, прегърна го и продължи. – Двамата ти чичовци и аз ще обсъдим този въпрос. А ти си почини, Джоан. Ще ти се обадя по-късно.

– Татко, знаеш ли, Синджан ме научи да стрелям с лък, но трябва да се науча и да се фехтувам. Макдъф ни даде няколко урока за начало, но трябваше да замине. Ти нали ще продължиш да ни учиш?

– Джоан се е учила да се фехтува заедно с теб?

– Да. И аз също трябва да продължа. Не мога да позволя Филип да ме превъзхожда.

– Не знаех, че притежаваш такива умения.

Като че ли беше малко недоволен. Тя наклони глава и се засмя.

– Толкова ми приличаш на Дъглас и Райдър, когато правех нещо по-добре от тях. Те ме научиха да стрелям с пистолет, да бъда отличен стрелец с лък, да яздя като същинска Диана, да плувам като... е, няма значение като какво. Мисълта ми е, че те ме научиха на всички тези мъжки умения, но когато ги овладях безупречно, те бяха искрено възмутени.

– Естествено, че са постъпили неразумно. Никой мъж не може да бъде доволен, когато жена му нахлузи неговия брич и яхне коня му, за да се сражава с враговете му, а в същото време зарязва мъжа си у дома – в неведение какво да прави и какво да каже.

– Вече разбрах, че една съпруга не бива да се намесва в тези работи. Мисля, че на мъжете им трябва да си мислят, че те са тези, които владеят положението.

– Въпреки цялата твоя решителност и смелост, въпреки цялата страст, с която се бориш да ме защитиш, въпреки страхотната ти изобретателност, ти пак си оставаш по-слаба от мен. Всеки мъж, независимо дали той е най-съвършеният или е кръгъл глупак, може да те нарани. За това са мъжете на този свят. Ние наистина сме полезни същества. Нашата най-святата отговорност е да закриляме съпругите и децата си.

– Ха! Знаеш, че това са глупости, Колин. Не живеем в средновековието, когато пътищата са гъмжели от разбойници.

– Защо спорите? – намеси се Филип, като местеше очи от Синджан към баща си. – И двамата сте прави. Момчетата също могат да бъдат силни. Нима аз не яздих сам през нощта, за да те доведа от Единбург, татко? Ако ти не се беше върнал, Джоан можеше сериозно да пострада.

Двамата се спогледаха над главата на Филип. Синджан се усмихна, а Колин каза:

– Ти смяташ, че всеки член от семейството трябва да дава своя принос, така ли? На всеки трябва да му се даде възможност да се прояви като герой.

– Това означава, че и за Дахлинг трябва да има такава възможност – каза Филип и се намръщи. – Ти какво мислиш, Синджан?

– Мисля, че баща ти най-накрая намери правилният отговор.

– Сега, Филип, ако ти приемеш извинението на Джоан...

– Името ѝ е Синджан, татко. Ти си готова да направиш всичко за доброто на моя баща, така че смятам, че не бива да заставам срещу теб.

– Благодаря ти – отвърна кротко тя и забеляза как лявата вежда на Колин въпросително се повдигна. Проследи как баща и син напускат Вътрешната господарска стая. Колин се бе привел напред, за да чува какво му говори Филип.

Тя го обичаше толкова силно, че чак изпита болка от това.

Кой, по дяволите, беше казал на Робърт Макферсон, че Колин е убил жена си?

Късно следобед се застуди. Небето беше безоблачно и шербруково-синьо, както Софи обърна внимание на съпруга си, преди да го целуне.

Колин беше пожелал да остане за известно време сам. Сега, като видя петното от вода върху страницата на книгата, която държеше в ръце, той свъси вежди. Нямахте съмнение, че за книгата бяха положени грижи – беше почиствана от праха, корицата беше запъната в хартия, но петното си стоеше върху страницата. Разбира се, тя се бе погрижила за книгата, както беше направила и с всички останали книги. Той знаеше отпреди, че тя беше свършила тази работа, но чак сега разбра, че се е отнесла с всяка книга като с истинско съкровище – с почит и преклонение. Той остави книгата и се върна при бюрото си. Отпусна се удобно в креслото, кръстосал, ръце на тила си, и затвори очи.

Намираще се в своя кабинет в северната кула. Усещаше аромата на пресен пирен и рози. Както и този на лимон и пчелен восък. Това му напомняше за майка му, но сега той не изпитваше гняв към съпругата си, а напротив – дълбока благодарност. Помисли си, че сигурно не след дълго, когато му замирише на лимон и пчелен восък, вече няма да се сеща за майка си, а ще си мисли за жена си.

Обичам те.

Колин мислеше, че винаги е знаел, че тя го обича, въпреки че не се отнасяше с особено доверие към идеята за любов от пръв поглед. От друга страна, тя беше застанала до него още от самото начало. Вратата ѝ в него никога не се разколеба. Дори когато спореха, той знаеше, че тя с готовност ще умре за него, ако се наложи.

Всичко беше много просто.

Той беше толкова щастлив, че не можеше да повярва, че това, което става, е истина. Беше открил своята богата наследничка. Освен това беше намерил жената, която да бъде чудесна майка за неговите деца, беше

спечелил незаменима съпруга. Макар и твърдоглава. Макар и прекалено импулсивна.

Точно в мига, когато всичко просветляваше и се измъкваше изпод булото на огромния черен облак, се появяваше някакъв таен неприятел. Замисли се дали не е трябвало да използва сила, за да научи името на врага си от Макферсон. Може би Джоан нямаше да му попречи да го направи в колибата. Може би тя самата щеше да настоява пред него да набие Макферсон.

Това предизвика усмивката му. Тя ставаше истински кръвожадна, когато нещо заплашваше неговия живот. Помисли си за леля Арлет – една жена, която явно не беше на себе си, и той беше единственият, който не го бе забелязал. Заради неговата слепота Джоан можеше сега да е мъртва. Той стисна зъби при тази мисъл. Всичко се оказа вярно. Леля Арлет призна пред него, че щяло да бъде по-добре, ако малката кучка била умряла. Тогава всичко щяло да се върне по старому. Тогава тя отново щяла да има власт.

Но тя не беше казвала нищо на Макферсон. Колин въздъхна. Когато чу да отекват стъпки нагоре по стълбището на кулата, той отвори очи. Разпозна чии са тези леки стъпки и се наведе напред в креслото, отправил поглед към обкованата с желязо врата.

Беше Джоан. Лицето и беше поруменяло от напрежението. Челото ѝ беше потно.

Той скочи от мястото си и отиде при нея:

– Още не си съвсем във формата си на амазонка. Ела и седни за малко, да си поемеш дъх.

Тя го направи.

– Срамота е да се задъхам от някакви най-обикновени стълби. Здравей. Колин. Добре ли си? Имах нужда да се освободя за малко от чуждо присъствие. И ти ли?

– Да, но се радвам, че ти си тук.

Тя пое дълбоко дъх.

– Дойдох по конкретен повод.

– Искаш да разбереш как е минал разговора ми с леля Арлет.

– Може би да, но не е точно това. Тоест, има нещо друго, но мисля, че няма да ме изгониш навън, след като не съм дошла да науча това. Дошла съм за нещо съвсем различно, което не търпи отлагане. Виждам, че не четеш никаква книга.

Той въпросително повдигна вежди и ѝ подаде книгата с думите.

– Благодаря ти, че си се погрижила за тази книга. Тя ми спомен от

дядо ми. Той обичаше да ми чете откъси от нея. Това са *Писмата на Честърфийлд до сина му*. Мисля, че е време и аз да започна да чета на Филип от тези писма на историческа и митологическа тема. Прегледах отново книгата и се оказа, че съм бил прав.

– Синът на Честърфийлд също се казва Филип. Не е ли любопитно това съвпадение? Дъглас не ме насочи към Честърфийлд, но аз сама го открих много бързо. Той не е живял добре с жена си и затова е имал лошо отношение към жените въобще. Дъглас каза, че Честърфийлд нямал удоволствието да срещне мен, за да промени отношението си. И след като било така, аз не трябвало да му обръщам никакво внимание. А ето едно от любимите ми писма. *Носи знанието си, както личния си часовник, в своя джоб... Най-важно от всичко е да избягваш да говориш за себе си когато това е възможно.*

Той я гледаше смаян. Чудеше се дали тя ще продължи да му поднася изненади до края на живота му.

– Книгите ми, които пристигнаха от дома, още стоят в сандъците. Не ми е останало време да ги разопаковам – като каза това, тя го погледна неуверено. – Освен това не знам къде би желал да ги подреда.

Колин се почувства като някой влюбен в себе си идиот. Ако не тя, а някой друг беше поставил този въпрос пред него по такъв начин, той щеше да го измъчва, да го смаже от бой. Но с нея беше различно. Дори сега тя не беше сигурна как ще реагира на думите ѝ той. Ставаше въпрос за проклетите ѝ книги, за Бога.

– Знаеш – произнесе бавно той и се усмихна, – че в замъка има стаи в излишък. Можеш да използваш всяка една от тях, която пожелаеш. Но ако искаш, ще ми бъде приятно да поделя тази стая с теб.

Ослепителна усмивка огря лицето ѝ и тя скочи на крака.

– Ах, Колин. Толкова те обичам! – и се хвърли в обятията му.

Той я пое. Смееше се, целуваше ухото и носа ѝ, галеше веждите ѝ с пръсти. Завъртя я във въздуха и попита:

– И всичко това единствено заради предложението да използваш тази мрачна стая и няколко рафта?

Той ѝ предлагаше част от себе си. Предлагаше ѝ нещо лично свое, нещо скъпо, мило и съвсем интимно, което никога не би позволил да му отнемат. Но тя не му каза това. Той ѝ го беше предложил, защото вярваше, че тя никога нямаше да му го отнеме.

– Дойдох при теб по специален повод – каза с искрящи очи тя и го целуна по брадичката.

– Да, но още не си ми казала точно какъв е поводът.

– Дойдох при теб, за да се любим. Колин.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Но това не се прави по този начин – каза бавно Колин, без да отделя очи от жена си. Всичките му намерения и представи за това как ще я прелъсти нежно и внимателно мигновено излетяха през прозореца.

Тя погали лицето му с пръсти, прегърна го силно целуна го безброй пъти по устните, после по брадичката и носа и започна да гали и захвапва ухото му. Между целувките каза:

– Постъпих егоистично. Държах се като дете. Беше ме страх, а ти си мъж и когато си се оженил за мен си очаквал да се държа като жена. Още сега ще осъществя очакванията ти. Не ме интересува болката. Това не е важно. Искам да ти дам това, което ти се полага. Ще ти се отдам толкова пъти, колкото пожелаеш, без да се оплаквам и да ридая като дете.

– Това е чудесно, Джоан. Но болката... Знам, че не си забравила за нея. Не искам да страдаш. Не искам да плачеш от болка, която аз съм ти причинил.

– Няма да плача. Ще бъда силна. Дъглас и Райдър ме научиха да понасям стоически трудностите. Винаги, когато се държах като момиче, Райдър ми дърпаше ушите. Никога повече няма да те разочаровам, Колин – тя си пое дълбоко въздух. – Заклевам ти се.

Той хвана ръцете ѝ и бавно ги свали от врата си.

– Не мога да приема тази твоя саможертва. Прекалено голяма е, за да го искам от теб. Но може би ще позволяваш веднъж годишно да идвам при теб... за да създадем дете, за нищо повече от това – той тежко въздъхна и заприлича на мъченик. – Наистина нямам нищо против да бъде така. За мен ще бъде достатъчно аз да ти доставям удоволствие всяка нощ. Трябва да се задоволя с това. Не съм никакво чудовище, за да те карам да виеш от болка.

– О, Колин. Толкова си благороден, толкова си великодушен, но аз вече реших. Готова съм да го направя още сега. По този начин ще имам достатъчно време да се възстановя до вечеря. Освен това, ако не издържа на болката и закрепя, тук няма никой, който може да ме чуе. А сега искам да се съблека.

Той беше толкова смаян, че не можеше да откъсне очите си от нея. Опита се да потисне надигналия се в него лудешки смях.

– Предлагаш ми се по този начин, за да повярвам колко много ме

обичаш – каза той силно трогнат. – Въпреки че ти е известно какво ще се случи, ти си готова да ми се отдадеш? Това наистина ме трогва, Джоан. По този начин осъзнавам колко силни и всеотдайни са твоите чувства към мен. Покорен съм от твоето себеотрицание.

Тя си играеше с връзките на ризата му и дърпаше копчетата на брича му, Той се засмя и я плесна през ръцете, за да ги махне оттам.

– Ще направим това едновременно. Съгласна ли си?

Тя кимна, този път без да го погледне, и се зае да съблече дрехите си.

Синджан искаше да го прелъсти на килима. Направо беше готова да се нахвърли върху него. Той се замисли за миг върху ситуацията и намери, че идеята ѝ е възхитителна.

Колин още изхлузваше левия си ботуш, когато тя вече стоеше гола пред него, сложила ръце на кръста си. Направя жалък опит да му се усмихне прелъстително. Изглеждаше изплашена до смърт, но непоколебима. Приличаше на своята съименница Жана д'Арк, поела пътя към своето мъченичество, изпълнена с гордост, че опазва достойнството си, дори докато наблюдава пламъците на кладата, върху която ще изгори. Каква чаровна глупачка беше тя.

Той се съблече и усети, че очите ѝ не се отместват от корема му. Още не беше напълно възбуден, така че не би трябвало веднага да се разпищи от ужас.

В мига, в който тя се хвърли към него, той моментално се преобрази в ролята си на нежен прелъстител, за да сложи край на трагикомичния театър, който му се бе наложило да разиграва. Бързите му рефлексии спасиха и двамата. Тя така го стискаше за врата, сякаш искаше да го удуши. Засипваше го с целувки, а той се заливаше от смях.

Нека го прави, каза си той. Погали ръцете и хълбоците ѝ и вдигна краката ѝ около кръста си.

– О! – пророни тя и го обсипа отново с целувки, докато най-последно трябваше да спре, за да си поеме въздух.

– Какво искаш да правя сега, Джоан?

– Искам да легнеш по гръб, за да те целувам. Не искам да мърдаш, Колин.

Той се подчини, отпусна я върху скъпия килим и сам, се настани до нея. Късното следобедно слънце изпращаше сребърните си лъчи през тесните прозорци на кулата. Въздухът беше топъл и приятен. Тя лежеше върху, него, наместила удобно краката си между неговите. Теглата им бяха плътно долепени.

Без да иска той се притисна в нея и видя как в очите ѝ мигновено се появи страх, но тя бързо го преодоля, усмихна му се и се отпусна назад.

– Много си красив, Колин. Няма по-щастлива съпруга от мен.

– Ъ-ъ-ъ... благодаря – отговори той. Усещаше как ужасно бързо се възбужда, по-бързо отколкото допускаше, че е възможно. От допира в корема ѝ нарастваше още повече. Въпреки това тя не се разколеба. Чу я как дълбоко си поема дъх.

– Не искам да се мърдаш, Колин. Искам да лежиш съвсем спокойно. Ще те целувам така, както ти ме целува. Нали си съгласен?

При тези думи той се задави. Задави се така, че едва не си глътна езика. Това си беше истинска лудост. Едва успя да събере сили и да кимне.

Тя го целуна по врата, после по раменете и по гърдите. Нежните ѝ пръсти бързо последваха дирята на устните ѝ. Тя го обсипа с целувки. Той имаше чувството, че всеки миг ще се разлети на парчета. Тръпки побиха тялото му. Вдигна ръка, за да я отмести от себе си.

– Не, не мърдай. Ти обеща!

Нищо не беше обещавал, мислеше той, направо обезумял. Но въпреки това със сетни усилия си наложи да не мърда от мястото си. Сви юмруци встрани от тялото си. Нали това искаше тя. Но тя щеше да разбере всичко, о да, съвсем скоро всичко щеше да разбере.

Когато горещите ѝ устни докоснаха корема му, той се надигна и потръпна.

– Джоан – пророни той. Ето това е *болка*, мислеше той, истинска, напълно реална болка. Тя го погледна и се засмя.

– Чувстваш ли се така, както ме накара аз да се чувствам? Тръпнеш ли целият? Имаш ли усещането, че в теб е избухнал пожар, който искаш да се разгара още и още и да те обхване целия в пламъците си?

– Почти същото.

Тя спусна ръката си надолу. Докосна го. Погали го. Впи очи в него, после ги отмести към ръката си, в която го държеше. Той беше странно смутен. Изпитваше усещания, които никога досега не бе изпитвал. Тя за миг като че ли се отнесе в друг свят и каза по-скоро на себе си, отколкото на него.

– Не. Искам още. Искам да опитам вкуса ти.

Пое го в устата си. Той подскочи и простена. Гърдите му бурно се повдигаха. Имаше чувството, че всеки миг ще умре.

– Ах! – възкликна тя на чудната му реакция и се залови да го накара да вика от удоволствие. И той наистина щеше да се разкрещи всеки миг,

защото усещаше че не може да задържи освобождението си.

– Джоан, недей, любима. Трябва да спреш. Аз съм устроен различно от теб. Ако продължиш, семето ми ще се излее и саможертвата ти ще отиде напразно.

– О – възкликна тя и се отдръпна. – Необходимо ли е да излееш семето си вътре в мен. Така се прави това, нали? Ти си мъж и имаш нужда от това, ясно ми е. Това, което сега правя, също ти доставя удоволствие, но другото... другото е това, което най-много искаш. Добре тогава.

И преди той да отгатне намерението ѝ, тя се метна отгоре му и се настани върху него.

– О, недей – възпротиви се той, докато тя полагаше усилия да го приеме. Ако не беше разтърсван от болката да влезе по-скоро в нея, сигурно щеше да се размее. Милата, тя не беше готова да го приеме и въпреки това правеше такива страхотни опити.

Тя го погледна, докато той ѝ говореше и тогава Колин забеляза, че е по-бледа от преди. Явно се страхуваше от болката, която все, по-реално се приближаваше.

Той се усмихна и погали раменете ѝ.

– Не още, Джоан. Не се опитвай ти да правиш нещо, което е моя работа. Още не съм готов за теб. Въобще не съм. Не, не, това е вярно. Необходимо ми е още да продължим, за да изпитам истинска наслада. Не мога да достигна своя връх, докато... – тя ахна и той не довърши думите си. Беше погледнала надолу, към невероятната му ерекция, после отново вдигна очи към лицето му. Гледаше го така, сякаш беше побъркан.

– Искаш да кажеш, че още не си напълно възбуден. Но ти стенеше. Вече се потиш. Малко е вероятно да ти трябва още много...

– Не, необходимо е – отвърна той отчаян. – Аз съм мъж и затова имам нужда от повече ласки. Повярай ми. Трябва да ми имаш доверие за тези работи. Нали аз съм този, който има опит. Ако не продължим, удоволствието, което ще изпитам, ще е нещо съвсем обикновено. Нали предпочиташ да изпитам нещо изключително пред нещо по-малко?

– Разбира се. Обещах ти да не бъда егоистка в това отношение. Ако желаш да растеш още, ако това е нещото, което ще ти достави истинско удоволствие и ще те кара да викаш, тогава нека бъде така – тя по дълбоко въздух. – Какво искаш да направя сега?

Той се усмихна въпреки нетърпимата болка.

– Претърколи се по гръб. Не, не, още не поемам нещата в свои ръце. Нищо подобно. Просто трябва да ти покажа какво да правиш, за да ме предизвикаш да крещя от удоволствие, както аз направих с теб

снощи.

Тя кимна подозрително, но се подчини. Легна по гръб, като следеше всяко негово движение, докато той се настани върху нея. Отново видя как очите ѝ се изпълват с проклетия страх, но не можеше да я упрек-ва за това. Беше възбуден, нечовешки възбуден, твърд като гранит. А тя знаеше, че ще стане още по-възбуден и по-твърд.

Успя да се овладее. Нямахше да допусне тази чудесна изненада да се превърне в поредното фиаско.

Намести се удобно между краката ѝ – така, както малко преди това тя се бе настанила между неговите. Легна върху нея, без да се отпусна с цялата си тежест.

– Сега ме погледни, Джоан. Да, точно така. Необходимо ми е да ме целуваш още малко. Това е много важно, иначе ще трябва да се преструвам, че ми е приятно. Нали не искаш да се преструвам, че ми е хубаво?

– О, не – каза Синджан, като не успяваше да открие никакви лоши намерения у него. Когато го целуваше, тя винаги забравяше за онази част от него, която сега се притискаше в корема ѝ и която беше огромна, твърда и щеше да ѝ причини болка. Не можеше да не я боли, но тя твърдо бе решила, че този път няма да го предаде. Той я желаше и тя щеше да му се отдаде по какъвто и начин, да искаше той това.

Колин не искаше да пропилее и миг от малкото време, с което разполагаше. Целуна я, като разтвори устните ѝ и вмъкна език между тях. Продължи да я целува, докато най-последно, слава на небесата, тя простена и потръпна под него... Той се усмихна, все още с болка, след това се плъзна надолу по тялото ѝ да погали гърдите ѝ. Имаше чудесен вкус, от който той се разтърси от желание.

– Вече достатъчно ли ме желаеш, Колин?

Той се наведе над нея, когато чу плахия ѝ, напрегнат гласец.

– Не, още не. Имам нужда от още малко, Джоан. Трябва ми още малко време, за да събера достатъчно страст.

– Добре.

– Приятно ли ти е това, което правя? Тоест, любима, не е задължително, но, можеш да изпитваш удоволствие едновременно с мен.

– О, да усещането е доста приятно.

Само почакай малко, любима, каза си той наум и се придвижи надолу, а езикът му започна да гали белия ѝ корем. Усети как мускулите ѝ се стегнаха, след това тя потръпна и той разбра, че тя е наясно какво ще направи той в следващия миг. Въпреки това, ласките му ѝ доставяха удоволствие, възбуждаха я, тя почти беше готова да му позволи да

прави с нея всичко, което иска.

Още в следващия миг той впи страстно устни в нейните и тя изви-ка, стиснала косата му в шепи.

Той продължи да я целува и гали. Проникна с пръсти в нея и напра-во щеше да се пръсне от радост, когато откри, че тя е готова, да го прие-ме. Беше напълно готова за него. Беше откликнала на страстта му. Бързо се надигна и леко я повдигна към себе си.

– Погледни ме, Джоан.

Тя го гледаше в очите, докато той проникваше в нея. Видя как шербруково-сините ѝ очи се разширяват и знаеше, че тя очаква с напре-жение болката, която смяташе за неизбежна, но щеше да чака напразно. Да, наистина! Нямаше да има никаква болка.

Той продължи бавно и внимателно да навлиза в нея като я повдига-ше, за да го приеме по-лесно. Усети как плътта и се разтваря и се нагла-сява към него, но болка нямаше, той беше сигурен. Беше толкова топла и нежна, че той стисна зъби, за да се овладее.

– Колин?

– Какво има, не ти ли е приятно?

– О, страшно е приятно. Само че нищо не разбирам! Защо не изпит-вам отново онази ужасна болка? Чувствам как се разтварям да те прие-ма, чувствам те как ме изпълваш, но не усещам болка. Всичко е много приятно.

Той се тласна напред и целия навлезе в нея. После бавно се изтегли обратно и започна да я целува.

– Движи се и ти Джоан. Това ще засили насладата ми. Нали това искаш?

– О, да – съгласи се тя и рязко се надигна към него, но веднага след това тялото ѝ само започна да следва неговия ритъм. Той я целуваше, галеше и се движеше в обезумяла вихрушка от тласъци. Накрая, когато знаеше, че повече няма да успее да се владее, прокара ръка между тела-та им и бързо я откри.

Наблюдаваше очите ѝ, докато пръстите му я галеха.

Всичко беше много просто, тя беше направо смяяна.

– Колин – извики с тънък писклив глас тя.

– Да, любима. Нека едновременно почувстваме удоволствието. Ис-каш ли?

– Не разбирам какво става... – без да довърши, тя отметна назад глава, изви се в дъга и извики. Тялото и потръпваше конвулсивно около него и той най-после даде воля на своите чувства.

Тя стоеше неподвижна под него.

Калин успя да успокои дишането си и сложи ръка върху гърдата ѝ. Сърцето ѝ все още лудо биеше. Той се засмя. Идваше му да танцува от радост.

– Хайде, успокой се – каза той и пое устните ѝ в своите.

Тя започна да диша по-спокойно. Вдигна ръка, но бързо я отпусна до тялото си. Той имаше желание да я прегърне, но реши, че вече е доста изтощена. Беше много приятно, когато един мъж направи това със съпругата си, особено ако тя бе очаквала да изпита непоносима болка.

– Ти беше много смела, Джоан – гласът му прозвуча сериозно, като на изповед. – Мисля, че беше прекрасно от твоя страна така да скриеш болката си от мен и да ме накараш да си мисля, че ти е било приятно. Аз съм най-щастливият мъж, който има най-всеотдайната и благородна съпруга.

В същия миг той вече виеше от болка и разтриваше ръката си.

– ...и зла – завърши той. – Защо ме удари?

– Ти ме излъга, проклетнико. Не, по дяволите, не ми повдигай президентно вежда. Ти ме излъга. Ти се съгласи с мен, че болката е ужасна. Смеел си се насреща ми и си ме лъгал. Мразя те!

Той избухна в такъв смях, че усети как излиза от нея. Бързо затвори устата си. Не искаше да излезе. Искаше да бъде вътре в нея, да чувства колко е нежна, колко е топла. Той отново нарасна и навлезе навътре.

– Не съм се съгласявал с теб. Това си беше единствено твоя глупава идея. Не преиначавай нещата, Джоан. Не съм забравил как първия път...

– Първия път! Ти направо ме разкъса три пъти един след друг!

– Съгласен съм. Не беше хубаво от моя страна и аз ти се извиних, ако си спомняш. Освен това, ако паметта ти не се е изпепелила от пожара на наслаждението, не забравяй, че ти бях казал, че вече никога повече няма да те боли, но ти направо отказа да ми повярваш. Вече разбра, че съм ти казвал истината. Тази сутрин ти казах, че мъжете са полезни същества. Ние сме добри закрилници, когато ни позволите да ви закриляме, и умеем да доставяме удоволствие. Сега, след като го изпита, искаш ли да направим същото отново?

Тя вдигна очи към него. Беше готова да се изплюе в лицето му. Сините и очи се бяха присвили толкова, че приличаха на две цепки. Въпреки това се съгласи.

Люби я бавно и този път по-продължително, което му хареса. Когато тя се сгърчи и простена, той затвори очи, отдаден на неудържимото удоволствие и даде воля на собственото си облекчение.

– Не отричай, Колин, че ми се присмиваш – каза му тя по-късно, когато се извъртя към него.

– Може би малко да. Но повечето време се смеех тайно. Ти беше толкова наивно смешна с убедеността си, че моето тяло не е подходящо за твоето. Да, наистина беше забавно, когато не ме болеше. Разбираш ли желанието ми да бъда в теб беше неистово. Струва ми се, че и сега пак те желая. Ти какво мислиш? Не, почакай, ако го направим, ще бъде за трети път – също като онези безславни три пъти. Обмисли внимателно преди да ми отговориш, Джоан.

– Искам! – веднага отвърна тя и се изви, за да го целуне.

Закъсняха за вечеря. Бяха повече от закъснели. Когато влязоха в стаята, Филпот и Рори вече сервираха курабийките с боровинки. Филип и Дахлинг се бяха нахранили и Дулчи ги бе отвела обратно в детската стая.

На масата бяха Сирена, братята и съпругите. Леля Арлет беше в своята стая и щеше да остане там, докато пристегнеше каретата, която брат ѝ беше изпратил, за да я отведе в бащиния ѝ дом.

Дъглас повдигна въпросително вежди, но нищо не каза. Синджан се чудеше на необикновената му тактичност, докато най-последно видя, че устата му е пълна с курабийки.

Устата на Райдър обаче беше пълна само с дяволии. Той се отпусна назад в стола си и кръстоса ръце върху стегнатия си корем. В сините му очи проблеснаха дяволити пламъчета.

– Синджан, от изражението на лицето ти ми идва да стана и да набия Колин. Ти си моята малка сестричка. Нямах право да изглеждаш по този начин, нямаш право да правиш това, което по всичко личи, си правила с истинско вдъхновение.

– Я да мълчиш! – Софи заби вилницата си в ръката му.

– Вярно – намеси се Дъглас щом преглътна курабийката и се приготви да даде изблик на своите чувства.

– Не се меси в това – прекъсна го Алекс. – Тя е омъжена жена. Вече не е на десет години.

– Това е факт – каза Колин, ухилен срещу новите си роднини. Целуна жена си по носа и я настани на мястото на графинята. – Всъщност фактите са два – той тръгна към централното място на масата, вдигна чашата си с вино и каза. – Вдигам тост за моята съпруга – една красива и доста привлекателна дама, която до такава степен беше затънала в

женско неведение и погрешни представи, че...

– Колин! Да не си посмял да го кажеш! – Синджан запрати супената си лъжица по него. Не можа да го улучи, защото масата беше дълга дванадесет стъпки и лъжицата се стовари върху една ваза с нарциси.

Филпот шумно се изкашля, но никой не му обърна внимание.

Сирена въздъхна, отмести поглед от Колин върху Синджан и каза:

– Колин никога не е гледал нито Фиона, нито мен по този начин. Тя не само възбужда мъжката похотливост у него, а нещо много повече от това. Той ми прилича на котарак, който се е натъпкал с повече сметана, отколкото му се полага. Мисля, че е много себичен. Надявам се да не повърне цялото количество сметана. Струва ми се, че направо си го съсипала, Джоан. Филпот, би ли ми дал малко курабийки?

Филпот, който се бе изчервил като рак, внимателно постави подноса с курабийките пред нея.

– Радвам се, че е способен на нещо повече от обикновена похотливост – каза закачливо Райдър на сестра си. – Да не си ми дала някакво любовно биле, сестричке? Може би сте обменили рецептите си за това със Софи? Тя е толкова ненаситна, не изпитва никакво съжаление към мен, че понякога трябва да мобилизирам цялото си достойнство, за да задоволя всичките ѝ искания. Това е прекалено много дори за човек като мен, който се бори с всички сили да ѝ направи бебе. Тя никога няма да ме остави на мира. Непрекъснато е по петите ми. Оставя ме на спокойствие единствено на масата.

– Сигурно ще те набоде отново, ако не си затвориш устата – каза Алекс. – Надявам се, Софи, когато отново забременееш, поне веднъж да ти прилошее и да пропуснеш закуската си.

– О, никога – отвърна Софи. – Това няма да стане, никога не може да стане. Аз съм прекалено симпатична, за да ми се случи подобно нещо. Мисля, че това става с теб заради мъжа ти, Алекс. От него ти прилошава.

Трите съпруги се заляха в буен смях. Дъглас се намръщи на снаха си, а Райдър изпъчи гърди и заяви.

– Не, Софи няма да се чувства зле нито ден. Аз просто ще ѝ забраня това.

Алекс поклати глава и се обърна към Софи.

– Понякога ми се случва да забравя какви са всъщност те. Когато ми припомнят това, разбирам, че животът е повече от сладък, направо е апетитно вкусен. Много по-вкусен от тези курабийки с боровинки, с които Дъглас не престава да се тъпче.

– Сега, когато каза чистата истина – отговори ѝ Дъглас, – те умолявам да не хукваш към легена, който Филпот тактично остави в преддверието.

– Не искате ли да сменим темата? – предложи Синджан.

– Да – съгласи се Райдър. – Сега, след като Дъглас и аз виждаме, че ти си доволна от *този* мъж, Синджан, можем да преминем на друга тема. Дватама с Дъглас обмислихме внимателно ситуацията, Колин. Смятаме, че човекът, който е казал на Робърт Макферсон, че ти си убил сестра му, най-вероятно е нейният убиец.

– Или *убийца* – допълни Алекс.

– Правилно. Но защо някой би искал Фиона да умре? – попита Синджан. – И Колин да се озове на ръба на скалата в безсъзнание, така че всички да се усъмнят в неговата невинност, след като той нищо не си спомня. Някой е действал по предварително добре обмислен план. Сирена, познаваш ли някой, който да е мразил толкова много сестра ти, че да е могъл да извърши това? Някой, който разбира от упойващи питиета и би могъл да изтрие паметта на Колин за известно време?

Сирена вдигна поглед от курабийките, усмихна се отнесено на Синджан и каза с безкрайно нежен глас.

– Фиона беше една нечестна кучка. Аз я мразех до смърт. Освен това познавам въздействието на опиума, буника и други упойващи билки. За мен би било лесно да направя всичко това.

– О!

– Нека направим още една крачка напред – каза Дъглас. – Сирена, а кой мразеше Колин?

– Баща му. Брат му. Леля Арлет. Накрая и Фиона, защото тя го ревнуваше ужасно, а той не я обичаше. Тя дори го ревнуваше и от мен, а аз тогава не съм те докосвала, Колин, бях много предпазлива.

Колин слушаше, без да помръдне от мястото си. Бавно сложи вилцата върху чинията си и отговори спокойно, без да издава болката, която Синджан знаеше, че е изпитал при думите на Сирена.

– Баща ми не ме е мразел. Сирена. Той просто нямаше полза от мен. Брат ми беше бъдещият господар, а аз няхах никакво значение. Разбирах това и знаех, че нито е справедливо, нито е честно. Разбирах, че не ме обича и, разбира се, ме болеше. Това е все едно Джоан и аз да имаме син и да го пренебрегваме, защото Филип е първородният. А шо се отнася до брат ми, Мелкъм също не е имал причина да ме мрази. Имаше всичко, което пожелаеше. Ако го е разяждала някаква омраза, не разбирам защо тя е трябвало да се насочи към мен. А по отношение на

лея Арлет, тя обичаше баща ми и мразеше своята сестра – моята майка. Искаше след нейната смърт баща ми да се ожени за нея, но той не го направи. Истина е, че тя ме ненавиждаше и смяташе брат ми за богоизбран сред простосмъртните, но се съмнявам, че е имала каквото и да било основание да изпитва такива чувства към мен. По-скоро се опасяваше от мен, може би защото аз също бях потомък на графа и като такъв – негов възможен наследник.

– Аз не те мразя, Колин.

– Благодаря ти, Сирена. Наистина не знам какви чувства е хранела към мен Фиона преди да умре. Моля се на Бога да не ме е мразела. Никога не съм ѝ желал злото.

– Аз никога няма да те намразя, Колин, никога. Но много ми се искаше аз да съм тази заможна наследница, която ти беше необходима. Тогаваше да се налага да ходиш до Лондон и да се жениш за нея.

– Е, но отидох и всичко приключи. А ти, мила моя, ще заминеш за Единбург и ще заживееш при баща си. Там ще ходиш по балове и партита. Ще срещнеш много симпатични мъже. Всичко е за твое добро, Сирена.

– Всички възрастни казват това, когато искат да оправдаят постъпките си.

– Ти също не си първа младост – каза Синджан. – Сигурно не искаш да останеш завинаги тук, във *Вер*.

– Права си, че не искам. След като Колин няма вече да се люби с мен, мога да замина – като каза това, тя стана от мястото си, без да дочака помощта на Рори и без да се смути от внезапната тишина в стаята, и напусна вечерята.

– Имаш странни роднини, Колин – каза Дъглас.

– А ти какво ще кажеш за майка си, Дъглас, и за нейното отношение към мен?

– Добре, Алекс. В почти всяко семейство има но някой и друг странен представител – съгласи се Дъглас и се усмихна на жена си. – Сирена... Не знам, Колин. Като че ли ѝ хлопа дъската, ако разбираш какво имам предвид. Не е луда, нямам предвид това, просто ѝ хлопа дъската.

– Да, като че ли не стъпва на земята. Фантазира си, че е чародейка и от много години се занимава е билки.

– Но нали не допускаш, че би могла да убие собствената си сестра? И да те упои, така че да обвинят теб в убийството?

– Не, не вярвам в това, Джоан. Но, както казва Дъглас, Сирена е доста странна. Винаги е била такава. Фиона я боготвореше и

настояваше да живее заедно с нас, въпреки че аз не бях съгласен.

– Опитвала ли се е да те целува пред сестра си?

– Не, Алекс. Не го е правила никога преди смъртта на Фиона. Когато се върнах тук заедно с Джоан, тя започна с тези опити да ме издебва зад всяка врата.

– Ще бъде добре да получим малко повече яснота по този въпрос – намеси се Дъглас.

– Може би трябва да извикаме Дахлинг – предложи Синджан. – Тя има мнение за всички и по всички въпроси.

– Джоан – рече изведнъж Колин, като погледна масата пред нея и сбърчи недоволно вежди, – никак не съм доволен, че нищо не си яла. Настоявам да възстановиш силите си. Филпот, моля те да сервираш на нейна светлост една достойна порция.

В този миг двете двойки братя и съпруги се спогледаха и избухнаха във весел смях. Колин запримига. След това, за приятна изненада на Синджан, той се изчерви.

Колин, който се бе въздържал седмици наред, не беше особено затруднен отново да достави удоволствие на жена си, преди да заспят. И Синджан, изморена от продължителното неведение, в което се бе озовала, и щастлива от новото си откритие, му отвърна с охота.

И двамата спяха дълбок сън, докато изведнъж, без причина, Синджан се събуди и широко отвори очи в тъмнината на стаята.

Сред нежно блещукаща светлина, облечена в брокатена рокля, на тежала от безброй бляскави бледокремави перли, стоеше Перлената Джейн, Беше притеснена. Синджан усети това дълбоко в душата си.

– Бързо, стаята на леля Арлет!

Думите ѝ отекнаха силно в съзнанието на Синджан, толкова силно, че се изненада защо Колин не се събужда с рев.

След това Перлената Джейн изчезна, стопи се за миг. Не както Невестата-дева бледнееше бавно пред погледа и очертанията ѝ чезнеха, докато се слееха със сенките. Не, Перлената Джейн за миг се озова там и в следващия миг вече я нямаше.

Синджан започна да разтърсва Колин, за да се събуди, като едновременно отмяташе завивките от себе си.

– Колин – извика тя, докато навличаше нощницата си през глава.

Той се събуди. Беше сънен и объркан, но тревожните нотки в гласа ѝ бързо го свестиха.

– Какво има, Джоан? Какво е станало?

– Бързо, на леля Арлет ѝ се е случило нещо лошо?

Синджан изскочи от стаята, без дори да вземе свещ. Не искаше да губи време. Крещеше, докато премина без да се спре, покрай вратите на стаите на братята. Стигна спалнята на леля Арлет и със замах отвори вратата. Спря на място, смразена от ужас. Леля Арлет висеше на вързано за полилея на тавана въже, а краката ѝ се люлееха на една стъпка разстояние от пода.

– Не-е-е!

– О, Боже! – това беше Колин, който я избута от вратата и нахлу в стаята. Бързо грабна леля Арлет и я повдигна нагоре, за да освободи примката на въжето около врата ѝ.

Миг след това в стаята пристигнаха Дъглас, Райдър, Софи и Алекс.

Колин здраво държеше краката на леля Арлет и викаше през рамо.

– Бързо, Дъглас, Райдър, отрежете това проклето въже. Може би все още има възможност да я спасим.

Не можаха да намерят нож, така че Дъглас се качи на един стол, за да достигне възела на полилея. Отне му няколко мига, които им се сториха цяла вечност, докато го развърже. Колин свали бавно леля Арлет и я занесе на ръце до леглото. Внимателно развърза въжето от врата ѝ и го хвърли на пода.

Сложи пръсти на врата ѝ, за да напипа пулса. Удари ѝ няколко шамара по лицето. Разтри ръцете и краката ѝ, след това отново я плесна през лицето, после започна да я разтърсва. Нямаше никаква реакция.

– Мъртва е – каза накрая той и се изправи. – Мили Боже, тя е мъртва.

Сирена каза от вратата.

– Знаех, че ще умре. Любовникът-келпи на майка ти е дошъл да я прибере, защото каза на Джоан какъв е произходът ти. О, да, Колин, ти си син на келпи, и затова Арлет сега е мъртва, но тя си го заслужи.

Обърна се и напусна спалнята. Бялата ѝ нощница се развяваше около нея, докато вървеше. Спря и каза през рамо.

– Не вярвам на тези глупости за келпите. Не знам наистина защо казах това. Но не съжалявам, че е умряла. Тя беше опасна за теб, Колин.

– О, Боже – каза Алекс и се свлече на земята, без самата тя да бе очаквала това.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

– Тя не се е самоубила – каза Колин.

– Но защо тогава е този стол зад нея? – попита Синджан. – Обърнат е така, като че ли тя... – не можа да довърши. Преглътна й наведе глава. Колин я прегърна плътно до себе си.

– Знам – каза тихо той. – Знам, че ако бяхме дошли няколко мига по-рано, може би...

Дъглас стана и отиде до камината. Подпря се на нея, взел в ръка чаша с набързо приготвен чай.

– Не, тя не се е самоубила. Сигурен съм. Нали аз развързах възела в основата на полилея. Тя просто няма нито силите, нито умението да направи такъв възел.

– Не трябва ли да изпратим Остал да повика магистрата – попита съпруга си Синджан.

– Аз съм магистратът. Съгласен съм с Дъглас. Имам само един въпрос към теб, Джоан. Какво те накара да се събудиш и да отидеш в стаята и?

– Перлената Джейн ме събуди. Тя ми каза бързо да отида в стаята на леля Арлет. Ние отидохме веднага, Колин. Не сме се колебали нито за миг да го направим. Чудя се защо ли е чакала толкова дълго, преди да ми каже. Може би си е мислила, че леля Арлет ще издържи. Или е искала да умре. Искала е да си получи наказанието за това, което е сторила на Фиона... И на теб, Колин, а също и на мен. Как бихме могли въобще да разберем какви са били мотивите на един призрак!

Дъглас се дръпна от камината. Лицето му бе почервеняло.

– По дяволите, Синджан. Стига вече с тези проклетите призраци! Няма да допусна това, не и тук. Вкъщи трябва да търпя, защото това проклета традиция там, но тук – не!

Разговорът продължи още дълго. Синджан беше ужасно изморена. Освен умората я бяха сполетели такива изненади, че тя просто седеше там, слушаше, но всъщност не чуваше нищо от мненията и аргументите, които те непрекъснато излагаха. Но това нямаше значение. След като се бяха събрали представители на рода Шербрук и съпруги на мъже от рода Шербрук, беше ясно, че всеки има свое собствено мнение, което е коренно противоположно на това на другия.

По едно време Софи потръпна, отстъпи бързо назад и се свлече в

стола зад нея. Райдър свъси вежди и веднага отиде при нея. Прегърна я, наведе се и допря чело в това на жена си.

– Всичко е наред. Софи. Какво има, любима?

– Насилието Райдър, това ужасно насилие, болката. Това ми напомня за ужасите, които преживях в Ямайка. Мразя спомените. Мили Боже, колко ги мразя.

– Знам, любима. Съжалявам за това, но ти сега си с мен и ще останеш завинаги е мен. Никой никога вече няма да те нарани и да те накара да страдаш. Никога. Забрави проклетия си чичо, забрави и Ямайка – той разтри гърба ѝ и леко я раздруса.

Дъглас се намеси.

– Райдър, защо не заведеш Софи да си легне. Достатъчно ѝ се събра за днес. Изглежда много по-изморена от всички ни.

Райдър кимна на брат си.

Пет минути по-късно, към четири сутринта, Колин каза:

– Дъглас е прав. Всички сме изморени. Достатъчно обсъждахме случая тази вечер. Утре ще поговорим отново за него.

Той притискаше към себе си Синджан, обвил с ръце раменете ѝ и опрял глава в слепоочието ѝ.

– Кой е убил леля Арлет, Колин?

Той усети топлия ѝ дъх по врата си.

– Не знам – отговори той. – Проклет да съм, но не знам кой го е направил. Може да е била съучастничка в убийството на Фиона, а може просто... Не знам. Господи, каква нощ. Нека да си починем малко.

На следващата сутрин беше изненадващо, но те наистина не водиха дълъг разговор по време на закуска. Колин беше казал на Дулчи да задържи Филип и Дахлинг при себе си, защото не искаше ужасяващите версии, да се обсъждат пред техните млади главици.

Въпреки всичко нямаше много неща за обсъждане.

Сирена не каза абсолютно нищо. Тя изяде овесената си каша, като преглъщаше бавно и кимаше от време на време, като че ли провеждаше някакъв личен разговор със самата себе си, което Синджан си мислеше, че наистина прави. Никога нямаше да разбере Сирена. Съмняваше се, че и самата Сирена разбира себе си.

Най-после Сирена усети, че Синджан я наблюдава. Тя каза със спокоен, ведър глас.

– Жалко, че не беше ти на нейно място, Джоан. Тогавя Колин щеше

да има парите ти и мен. Да, жалко. Аз естествено те харесвам. Теб човек трудно може да не те харесва. Но все пак е жалко – като каза тези думи, от които кръвта на Синджан направо се смрази във вените ѝ, Сирена се усмихна на всички и напусна Вътрешната господарска стая.

– Тя ме плаши – каза Софи и потръпна.

– Мисля, че всичките ѝ думи са празни приказки – каза Алекс. – И мисля, че говори по този начин, само за да се прави на интересна. Обича да смайва хората около себе си. Синджан, вземи се в ръце. Това бяха само думи, нищо повече.

Колин каза:

– Ще се погрижа Сирена да замине за Единбург колкото може по-скоро. Всъщност може би е най-добре още сега да изпратя Остал да предаде съобщение на Робърт Макферсон. Той може сам да дойде да си я прибере. Нямам причини да чакам.

Робърт Макферсон дойде във *Вер*, а заедно с него пристигнаха още дузина мъже, всичките въоръжени до зъби.

– Както виждаш, Алфи вече не е сред моите хора. Обесих го заради убийството на Дингъл.

Той слезе от коня ѝ даде знак с ръка на бойците си да направят същото. Увериха се, че огромните порти след тях ще останат отворени и чак тогава влязоха в замъка.

– Тук има много подобрения – каза той и кимна на Синджан. Добра домакиня сте, нали?

– О, да – каза тя ѝ се запита защо ли не го беше застреляла, когато имаше възможност да го направи. Не вярваше нито на една негова дума. Той беше красавец, но носеше злото в душата си.

– Сега ще заведе Сирена в Единбург. Обещах ти, че ще разговарям с баща си, въпреки че вече те предупредих, Колин, че той не е съвсем наред с ума си.

– Беше съвсем наред, когато го видях последния път – каза Колин. – Ако просто ми кажеш кой твърди пред теб, че съм убил сестра ти, и двамата можем да си спестим много време.

– О, не – каза Робърт Макферсон и спокойно изтръска някаква прашинка от ръкава на самото си. – Няма да стигнем доникъде, ако ти кажа. Ти ще се опиташ да убиеш човека в яростта си и аз пак ще остана със съмненията. Не, първо ще говоря с баща си. Ще му кажа за този човек, който те обвинява. Ще видя какво ще ми каже той. Повече не ме

разпитвай, Колин.

– Няма да убия проклетия ти доносник!

– Ако ти не направиш това, тогава кръвожадната ти съпруга ще го направи.

– Сигурно наистина бих го убила – каза Синджан. – Прав е за това, Колин.

Колин чак сега осъзна, че се намират във вестибюла. Той не искаше Макферсон да влиза в дома му, но той беше дошъл за Сирена. Трябваше да се държи любезно, но това не означаваше, че трябва да го третира като скъп гост – да го покани в салона и да му предложи чаша чай. Щяха да останат във вестибюла. За да наруши неловкото мълчание, Колин каза:

– Нали познаваш съпругите?

– О, да, познавам тези две проклетни дивачки. Дами – поправи се Робърт Макферсон и направи дълбок поклон и пред двете. – А това предполагам са техните съпрузи. Чувствам се по-спокоен, като виждам, че и двамата са тук. Тези две очарователни женски създания трябва да бъдат държани под ключ – той се обърна отново към Колин. – От писмото ти разбрах, че искаш да взема от тук Сирена и да я отведа в Единбург. Мога ли да знам какво е наложило това да стане точно сега?

– Леля Арлет умря снощи. Някой я е обесил в стаята ѝ.

– О, разбирам. Примамил си ме тук, за да ме обвиниш, че съм убил дъртата вещица. Имам късмет, че съм довел със себе си своите хора.

– Не ставай глупак, Роби. Всичко беше нагласено, така че да прилича на самоубийство, но Дъглас правилно забеляза, че Арлет няма нито необходимата сила да върже такъв здрав възел, с който възето беше стегнато около полилея, нито пък необходимото умение. Не е самоубийство. Някой я е убил. Може би това е твоят вестоносец, който е бил неин съучастник. Може би се е страхувал, че тя ще проговори и е решил да я премахне.

Робърт Макферсон го наблюдаваше. Той отстъпи назад – да бъде по-близо до отворените врати и до своите хора, които бяха разположени на стълбите отвън готови да нападнат и да се отбраняват при първия сигнал.

– По дяволите, Роби, това, което ти казвам, означава, че някой се е вмъкнал в замъка и я е убил!

– Може да е била все пак достатъчно силна, за да направи проклетия възел – каза той. – Арлет беше по-здрава, отколкото изглеждаше.

Колин се отказа от този разговор. Тръгна да доведе Сирена. Докато

вървеше до нея надолу по широките стълби, тя го гледаше така, сякаш той е неин възлюбен. Гледаше го така, сякаш той беше нейният Ромео, а тя Жулиета.

– Изпитвам голямо облекчение, че се маха от тук – прошепна Софи на Синджан. – Тя ме плаши, независимо дали думите ѝ са или не празни приказки.

– Мен също – каза Синджан.

– Сестро – каза Робърт Макферсон, кимна и мимоходом направи знак на своите хора да поемат двата куфара от ръцете на Колин.

– Здравей, Роби – поздрави го Сирена. Тя се бе повдигнала на пръсти да целуне брат си по устните. – Днес си по-красив, отколкото беше преди шест месеца. Искрено съжалявам жена ти. Ще трябва да се състезава с теб по хубост. Трябва да ми обещаеш, че когато отидем в Единбург, никъде няма да ме придружаваш.

Дъхът му секна и за един ужасен миг Синджан изтръпна от страх, че той ще я удари. Но Робърт бързо се усмихна и отговори спокойно.

– Ще си пусна брада.

– Радвам се, че можеш да направиш това – каза Сирена. Тя се обърна към Колин, прокара пръсти по страните му, след това се повдигна на пръсти и го целуна по устните, точно както преди малко бе целунала брат си. – Довиждане, любими. Жалко, че предпочете тази. Жалко, че е толкова мила, но съм доволна, че се ожени за нея, защото е заможна.

Без да каже нищо повече. Сирена мина покрай брат си и излезе през главния вход.

Колин само кимна на Робърт Макферсон. Мина покрай него и излезе навън. Денят беше мрачен и студен. Видя как Сирена се мята на гърба на кобилата, която брат ѝ беше довел за нея. Видя как един мъж от хората на Роби привързва куфарите ѝ отзад за седлото си. Видя ги как всички възседнаха конете си и препуснаха по дългата, оградена с дървета алея на замъка Вер.

– Обади ми се, след като разговаряш с баща си – извика Колин след него.

– Със сигурност ще предприема нещо – извика през рамо отговора си Робърт Макферсон.

– Всъщност – обърна се към жена си Колин, когато се върна във вестибула, – радвам се, че се ожених за заможна жена и то точно за определена заможна жена.

Въпреки че не ѝ беше лесно да го направи, Синджан отвърна на думите му с весел смях. Той се опитваше да разведри настроението на

всички, но това трудно му се отдаваше.

Софи потри ръце и каза:

– Сега пред нас стои за разрешаване страхотна загадка. Синджан, искам да науча нещо повече за Перлената Джейн. Защо мислиш, че е дошла при теб и ти е казала за леля Арлет?

Дъглас, се завъртя на пета и напусна замъка. Преди това каза на Алекс, която беше впила очи в него.

– Отивам да пояздя малко. Ще се върна, когато приключите с ваши-те глупави брътвежи за този проклет призрак.

– Горкият Дъглас – каза Райдър. – Той е от хората, които докрай поддържат една теза, щом веднъж са се застъпили за нея.

– Знам – каза Алекс, – Мога да го накарам да се съгласи почти с всичко, но не и със съществуването на Невестата-дева. Софи е права. Крайно време е да обсъдим подробно това.

Колин каза:

– Щеше да бъде лесно, ако можехме всяка вечер да заключваме замъка отвсякъде. Но не е възможно. Всеки, който дори бегло познава замъка, може да се вмъкне вътре и да отиде където пожелае.

– Това е много жалко – намеси се Синджан. – Представям си как Сирена изплаква очите си за пропуснатите възможности.

Те изказваха мнения, обсъждаха, спореха, докато накрая бяха прекъснати от децата. И двете бяха пребледнели, защото бяха научили от прислугата за смъртта на леля Арлет.

– Елате тук – каза Колин. Той притегли двете деца към себе си и ги прегърна. – Всичко ще се оправи. Ще разберам какво е станало. Знаете, че съм умен. Чичовците и лелите ви също са умни. Машехата ви понякога, но ако ѝ бъде посочена правилната посока също може да стигне до верни изводи. Всичко ще се оправи.

Той дълго ги държа в прегръдките си, докато накрая Дахлинг вдигна очи към него и каза:

– Пусни ме вече, татко. Синджан има нужда от мен.

Дахлинг заспа в скута на Синджан. Филип стоеше до нея като верен закрилник, помисли тя, и му се усмихна с цялата любов, която носеше в сърцето си.

Следващия следобед братът на леля Арлет – Ян Макгрегър – дойде и отнесе тялото ѝ. Той не беше нито изненадан, нито смутен от новината, че е била убита в собствената си спалня. Дори и да не беше очаквал

това, той успя да го прикрие. Беше ясно, че иска да напусне *Вер* колкото се може по-бързо. Не искаше да се замесва в нищо! Всичко беше много просто. Имаше жена и седем деца, в края на краищата. Беше им казал това с такова лицемерие в гласа, че на Синджан ѝ идваше да го зашлеви през лицето. Не разполагал с никакво време. Трябвало да се прибира у дома. Той щял да се погрижи за погребението на Арлет. Разбира се, че ще го направел, но щял да остави Колин – както беше редно, щом е била убита в неговия дом – сам да разреши загадката около смъртта ѝ. Арлет винаги си е била странна. Винаги е искала това, което сестра ѝ е имала. Да, това било жалко, но в живота често се случвали жалки неща.

Когато се приготви да тръгва, той се обърна към Синджан.

– Вярвам, че няма да се оставите да ви убият, както горката Фиона, въпреки че мисля, че това вече не е толкова важно, щом Колин се е оженил за вас и парите ви вече са в неговите ръце.

Те го видяха как яхва коня си редом до откритата каруца, в която бенаварен ковчег с тялото на леля Арлет, покрит с черно одеяло.

– Той е мой вуйчо – каза Колин по-скоро на себе си, отколкото на някой друг. – Той е моят проклет вуйчо, когото не съм виждал от петгодишен. Женен е за четвъртата си жена. Има много повече от седем деца. Седем са децата му само от четвъртата му жена. Щом някоя от съпругите му умре от прекалено много раждания за кратко време, той веднага си намира нова и веднага започва да прави с нея същото. Той е едно нищожество.

Никой не възрази на това определение.

– Ти приличаш по нещо на него, Колин – каза Дъглас. – Странно е, че е толкова хубав, а е толкова пропаднал.

Синджан се обърна и зарови лице в гърдите на Колин.

– Какво ще правим сега?

– Това, което истински ме притеснява, е фактът, че някой се е вмъкнал в замъка и е убил леля Арлет. Не може да е била Сирена. Поне се моля да не е била тя.

– Но аз ви казвам, че Сирена не може да направи това – каза Дъглас. – Снощи видях раменете ѝ. Ръцете ѝ са толкова крехки, почти няма никакъв мускул по тях. Синджан би могла да направи това, но не и Сирена.

На Колин не му допадна тази забележка. Той погледна сурово Дъглас, но граф Нортклиф само вдигна рамене.

– Вярно е, Колин – каза Синджан, – Много съм силна.

– Знам – каза Колин, целуна Синджан по челото и въздъхна.

Синджан беше седнала върху купчина сено и си играеше с няколко новородени котенца, чиято майка – котката на конюшната Том – ги беше родила в третата клетка, която слава Богу беше празна от четири седмици. Тя чу, че Остал и Крокър разговарят. Чу, че Фени изпръхтя две клетки по-нататък, без съмнение, за да извести, че иска още сено.

Беше капнала от умора, но не обръщаше внимание на това. Страхът се бе стаил дълбоко в нея и можеше всеки миг отново да излезе на повърхността. Беше оставила Колин да разговаря с мистър Ситън. Братята ѝ бяха отишли да работят заедно със селяните на полето.

– Това ми носи душевно спокойствие – бе отвърнал Райдър, когато Софи го попита защо прави това.

– Освен това Дъглас иска да се поизпоти малко – беше казала Алекс. – Чувства се обръкан. Минаха два дни от смъртта на леля Арлет.

Синджан бе оставила двете съпруги да спорят оживено, дори след като вече бяха тръгнали ентузиазирани из замъка, за да проверят всяка врата дали не носи следи от взлом или тайно нахлуване. Синджан беше пожелала да остане малко сама. Котенцата я успокояваха. Сега двама малки Томчовци се катереха по полата ѝ, за да се наместят удобно в скута ѝ и мъркаха доволно, докато тъпчеха фустата ѝ с лапички.

Тя ги погали, но си мислеше за нещо друго. Гласът на Остал вече звучеше далече и ставаше все по-неясен. На нея ли беше казал нещо? Не, разбира се, че не. Гласът на Крокър също едва се долавяше. Фени отново изпръхтя, но Синджан чу съвсем неясно и това. Беше съвсем отпусната и спокойна. Скоро заспа.

Не след дълго се събуди. Котенцата бяха заспали в скута ѝ. Слънце-то се бе качило високо и ярко светеше през огромния прозорец на конюшната.

Макдъф се бе настанил удобно върху сламата срещу нея.

Тя поклати глава и му се усмихна.

– Здравей. Каква приятна изненада. Нека да стана и да те поздравя с добре дошъл, както е редно, Макдъф.

– О, не, Синджан, не е необходимо да ставаш точно сега. Погрижи се за котенцата. Те са хитри малки негодничета, нали? Не, стой там. Аз ще дойда при теб.

– Добре – съгласи се тя е си прозя. – Толкова много неща се случиха, откакто замина. Толкова много. Просто исках да избягам от всичко за малко. Срещна ли се с Колин? Знаеш ли за леля Арлет? Да не би да си

дошъл да ни помогнеш?

– О, да – отвърна той. Наведе се над нея, нежно вдигна заспалите котенца от скута ѝ и ги постави върху старото одеяло. – А сега – каза той и миг след това изтегли назад юмрука си и го заби в челюстта ѝ.

Колин огледа внимателно салона. Беше късно следобед и всички се бяха събрали на чай.

– Къде е Джоан? – попита той.

– Не съм я виждала, откакто се разделихме след обяда – каза Софи. – Нито Алекс я е виждала, защото двете бяхме непрекъснато заедно.

– Ние търсихме някакви следи. По-точно искахме да разберем през коя врата точно се е вмъквал в замъка убиецът. Но не успяхме да открием нищо.

Софи я изгледа презрително и каза:

– Толкова си твърдоглава, Алекс! Ние открихме вратата. Минал е през малката странична вратичка на кухнята, Колин. За мен е очевидно, че тя е била отворена с взлом, въпреки че Алекс твърди, че било нормално да бъде в това състояние заради дълголетната употреба.

– Ще я видя – каза Колин. – Благодаря и на двете за усилията.

– Къде, по дяволите, е Синджан? – Райдър огласи целия салон с вик си.

Пристигна писмо, което малкият син на един от селяните предаде на Колин.

– Стой тук – каза Колин на момчето и веднага разпечата плика. Прочете писмото веднъж, после още един път. Пребледня. След това изруга.

Колин разпита момчето, но не успя да научи нищо от него. Бил някакъв господин, каза то, шапката му била нахлупена ниско над очите и бил увит с шал почти до носа. Изглеждал му познат, но не могъл да се сети кой е. Бил на кон и не слязъл нито за миг от огромния си жребец.

Колин се върна в салона и подаде писмото на Дъглас.

– Мили Боже! Не мога да повярвам, че това е истина!

Настъпи истински хаос, докато накрая Райдър прочете на висок глас.

Лорд Ешбърнхам,

Вашата заможна наследница е в ръцете ми. Ще я убия, ако не ми донесете петдесет хиляди лири. Давам ви два дни да донесете парите от Единбург. Предлагам ви да тръгнете незабавно. Ще ви

наблюдавам неотлъчно. Когато се върнете в замъка *Вер* с парите, отново ще се свържа с вас.

– Проклета да е преизподнята! – изруга Алекс. Няколко минути по-късно в салона влезе Филпот и съобщи, че едно от момчетата току-що е открило Крокър и Остал вързани с кърпи в устата в сайванта. Никой от двамата не знаеше кой ги бе вързал. Просто си говорили, когато някой ги ударил отзад по главите. Колин се обърна и тръгна към вратата.

– Къде отиваш? – попита го Дъглас и го улови за рамото.

– В Единбург да взема проклетите пари.

– Изчакай миг, Колин – каза бавно Райдър, като прокараваше бавно пръст по брадичката си. – Първо трябва да помислим върху това. Вече имам план, предполагам. Елате.

Софи скочи на крака.

– О, не, вие няма да направите това! Дойдохме тук, за да помогнем на Синджан. Не можете да ни държите настрана точно сега!

– Наистина нямате право да го направите! – извика и Алекс и в същия миг се хвана за корема. След това се втурна към ъгъла на стаята, където Филпот беше поставил един леген специално за нея.

Макдъф видя как Колин напусна *Вер* рано на следващата сутрин, възседнал огромния Гъливер. Той беше бърз като вятъра. Макдъф бе предположил, че Колин ще тръгне веднага, но в края на краищата той не беше сключвал този брак по собственото си желание, така че нямаше нищо чудно в това да не бърза. Беше се оженил за Джоан Шербрук само за да сложи ръка върху парите ѝ. Защо трябваше да бърза? Защо трябваше да се тревожи, ако бъде убита?

Разбира се, достойнството му изискваше от него да плати откупа и да я спаси.

Колин яздеше сам. Макдъф потри доволно ръце. Ако имаше късмет, Колин щеше да се върне във *Вер* с парите още същата вечер. Беше решил да ги остави да умират от страх за нея и да не изпрати съобщението си до следващата заран. Но нещо го накара да бърза да доведе нещата докрай. Нямаше причина да се бави и да се оттегля, без да си е свършил работата.

Дори му харесваше обстоятелството, че двамата ѝ братя и жените им се намираха в замъка. Надяваше се, че ще се опитат да се намесят и ще приложат някой глупав план, за да го хванат. Така Колин още по-лесно щеше сам да влезе в капана, който Макдъф бе заложил за него.

Щеше да му бъде приятно да им покаже какви глупави английски дървенияци представляват те. Беше много доволен, че са тук. И да искаше, не би могъл да нареди нещата по-добре от това.

Англичаните здравата губят. В това имаше някаква сладка ирония и Макдъф беше доволен. Тази радост притъпи постоянната болка, която чувстваше в гърдите си.

Изчака още малко, за да види дали някой от братята на Синджан няма да напусне замъка, но никой не излезе през главния вход. Изчака още час. Накрая, доволен от това, че никой не беше предприел нещо, Макдъф яхна коня си и се отправи обратно към малката колиба.

През страничната врата на кухнята се бе промъкнал Джейми, най-малкото от момчетата на един от селяните. Той бе влязъл през прословутата врата, за която Софи твърдеше, че е послужила за вход на убиеца. Джейми беше едно от дванадесетте малки момчета, които братята бяха скрили добре в наблюдателните им постове, разположени от всички страни на замъка.

Колин стоеше до масата в кухнята с огромна чаша гъсто кафе в ръка и чакаше.

– Беше един мъж, милорд. Това е вашият братовчед, онзи великан с червената брада, дето му викат Макдъф.

Колин пребледня. Райдър сложи ръка на рамото му.

– Кой е Макдъф, Колин?

– Братовчед ми. Дъглас се запозна с него в Лондон. Мили Боже, Райдър, защо? Нищо не разбирам.

Райдър даде на Джейми една гвинея. Момчето остана с отворена уста, после ахна и каза:

– Благодаря, милорд. Много ви благодаря. Майка ми ще ви благославя, наистина ще ви благославя.

Колин стана.

– А сега, Джейми, заведи ни на мястото, където го видя.

Дъглас се вмъкна през същата странична врата на кухнята час по-късно. Очите му искряха от зле прикрито вълнение. Той вдигна очи към жена си и видя, че и нейните искрят със същите пламъци.

– Двамата сме от един вид, нали?

– О, да. И скоро ще хванем Макдъф. Спомняш ли си го, Дъглас? Симпатичният великан, който дойде да види Колин в Лондон. Колин едва не припадна от изненада, когато разбра кой му е изпратил писмото.

Той не разбира защо би могъл Макдъф да направи това.

– Мили Боже.

– Знам, че това за теб е голяма изненада. Колин и Райдър тръгнаха с момчето, което го е видяло, за да им покаже мястото, където се крие.

– Скоро ще пипнем убиеца на Арлет, както и този на Фиона. Чудя се само какъв ли мотив е имал.

Алекс поклати глава.

– Не знам, Дъглас. Нито Колин знае това. Разбира се Софи твърди, че ако е била с нас в Лондон, веднага е щяла да го заподозре.

Дъглас се засмя.

Когато Дъглас пристигна обратно в замъка в седем вечерта, той знаеше, че Макдъф ги наблюдава както знаеше и мястото, от където ги следи. Внимаваше да държи така извита главата си, че да не се вижда лицето му под гъстата зеленина, на елите. Стараеше се да даде възможност на Макдъф да забележи издутия пакет, които беше привързан на седлото му. Надяваше се Макдъф да не забележи, че Гъливер не е облян в пот и пяна от дългия път, който е изминал. Всъщност Гъливер не беше изминал повече от десетина минути път. Този кон беше цяла стихия. Дъглас си мислеше дали Колин би се съгласил да му го продаде.

Половин час по-късно Филпот предаде писмото, което беше оставено на стълбището пред главния вход. Дъглас го отвори и го прочете. Усмихна се.

Макдъф си подсвиркваше, когато спря коня си пред пустата колиба, сгушена под клоната на елите близо до източния край на Кравешкото блато. Беше усойно. Вонеше на гниеща растителност и застояла вода. Самата колиба можеше всеки миг да се разпадне. Знаеше се, че някакъв стар отшелник живял в нея в продължение на много години, докато една нощ но време на разразила се яростна буря той просто навлязъл в блатото, възпявайки небесата, и поел своя вечен път. Колибата имаше един единствен прозорец, който отдавна не беше свалян, закован с дъски, които бяха разкривени и изгнили, а една от тях се люлееше на ръждясалия пирон, на който висеше. Макдъф свали ръкавиците си и влезе вътре. Подът беше от пръст. Имаше едно тясно легло, една маса и два стола. Синджан беше вързана здраво за единия от тях. Макдъф сам бе донесъл столовете и масата. Той не можеше да си представи да се храни седнал върху пръстения под. В колибата имаше и плъхове, които се грижеха за остатъците от храната. Той си помисли, че сигурно са правили отлична

компания на Синджан, докато него го е нямало.

Синджан забеляза огромния мъж, чак когато той се появи на вратата. Беше толкова едър, че не се побираше в рамката. Изглеждаше доволен от себе си проклетникът. Тя затвори за миг очи и си представи Колин и братята си. Те щяха да я открият. Не се съмняваше и за миг, че ще го направят. От друга страна, тя самата на всяка цена щеше да се опита да избяга. Почти беше готова.

– Не остава много време – заяви Макдъф, настани се на другия стол и потри една в друга огромните си ръце. Столът изскърца зловещо под тежестта му. Той изпъна пръстите си и пукотът от кокалчетата разцепи тишината. Отвори някаква кафява торба и извади от нея един хляб. Отчупи голямо парче от него и започна да яде.

– Не – каза с пълна уста той, – не остава много. Преди малко видях Колин да се връща от Единбург. Оставих писмото на стълбите пред главния вход. Нямахме смисъл да чакам до сутринта. Може би той ще пожелае да те получи обратно жива, мила моя. Кой може да знае това?

– Той е много почтен – каза Синджан, като се стараеше да запази неутрален тон. Тя не беше глупава. Страхуваше се от Макдъф.

Макдъф изсумтя и преглътна залька си. Не спря да дъвче, докато не изяде целия хляб. Синджан усети как стомахът ѝ се присвива от глад. Този негодник не го беше грижа дали тя умира, защото не е яла.

В този миг тя се замисли дали той наистина възнамерява да я освободи, както беше обещал.

– Гладна съм – каза тя, когато забеляза другата кафява торба.

– Жалко. Аз съм доста едър и няма достатъчно храна, за да дам и на теб. Може би за плъховете е останало нещичко, но не и за теб. Да, много жалко.

Тя го наблюдаваше как продължи да яде, докато и двете торби се изпразниха. Той ги смачка на топка и ги запрати в ъгъла. Въздухът беше пропит с миризмата на наденица и хляб.

– Ако плъховете искат да си хапнат от трошичките, ще трябва да прегризат първо торбите – каза той и се засмя доволно на остроумието си.

Почти беше свободна, помисли тя. Оставаше ѝ малко. Той стана и се протегна. Достигаше изгърбушения покрив на колибата, както беше вдигнал ръце над главата си.

– Може би сега ще ми кажеш защо правиш това?

Той погледна синината на челюстта ѝ, където я бе ударил предния следобед.

– Изкушавах се да те ударя отново, когато снощи ми зададе същия въпрос – той сви юмрук и го притисна в дланта на другата си ръка. – Вече не изглеждаш изискана дама, мила моя графиньо Ешбърнхам. Поскоро приличаш на раздърпана уличница от Сохо.

– Страхуваш ли се да ми кажеш? Да не би да си мислиш, че мога да се измъкна по някакъв начин и да те убия? Ти май се страхуваш от мен, така ли е?

Той отметна назад глава и се разсмя. Синджан чакаше. Молеше се той да не се нахвърли отново върху нея и този път да я убие.

– Дразниш ме, за да ме предизвикаш да говоря, а? Е, добре. Защо пък не? Ти не си глупава, Синджан. Трябва да си даваш сметка, че ако исках, нищо не ми пречи да убия и теб, и Колин. Ти си толкова различна от Фиона. Колин сигурно си мисли, че вече си мъртва и си тръгнала към царството небесно. Ти имаш не само пари, имаш и свободен дух. Това е една непоклатима комбинация. Ще помисля върху това. Но нали ти е ясно, че всичко това, което ти казвам, по никакъв начин не променя изхода от това положение. Правя го просто защото трябва да запълним по някакъв начин времето. Тъй че защо да не ти кажа?

Той се протегна отново и след това огледа малкото помещение.

– Какво мизерно място – каза той по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Тя чакаше и работеше усилено с ръцете си, които бяха вързани зад гърба ѝ.

– Колин е копеле – каза изведнъж Макдъф и избухна в гръмогласен смях. – О, да, той е истинско копеле, тъй като майка му е била курва и е спяла с друг мъж. Арлет знаеше за това, но понеже хранеше надежди да се ожени за графа, когато майката на Колин умря, тя се страхуваше да му каже истината, за да не се обърне заради това срещу нея. Затова тя просто скалъпи онази история за майката на Колин и нейния любовник-келпи. Да, келпи. Нищо подобно – любовникът ѝ е бил мъж от плът и кръв, а и най-важният му атрибут също си е бил от плът и кръв. Старият граф никога не се ожени за Арлет. Той спеше с нея, но нищо повече от това. След това той умря и Мелкъм стана граф. Арлет обичаше Мелкъм и никой от нас не успя да разбере защо. Мелкъм беше покварен, той беше дребнав и зъл. Понякога беше доста жесток. Да, но после и той си получи заслуженото, като отиде в ада и Колин стана новият граф Ешбърнхам. Но нали разбра вече, че той е копеле? Аз бях този, който трябваше да стане следващият граф Ешбърнхам. Аз трябваше да наследя замяка *Вер*. Арлет беше много объркана и разстроена, когато Мелкъм

умря. Тя мразеше Колин. Нямаше никакво съмнение в това. Старата вещица обеща да ми даде доказателството, че той е незаконен наследник. Тя обеща да ми даде доказателството, с което трябваше да отстраня Колин и аз да стана граф Ешбърнхам.

Синджан не помръдваше върху стола. Дори не мигаше. Той беше побеснял, направо вече не се владееше. Тя се страхуваше за живота си повече от всеки друг път.

Той сякаш изведнъж се успокои. Целият бе облян в пот.

Когато отново заговори, гласът му звучеше напевно, като че ли казваше нещо, което дълго време е репетирал и знаеше наизуст всяка думичка. Нарещаше без да спира. Може би се опитваше да се оправдае, да се освободи от чувството си за вина.

– Арлет се опита да те убие, като те лиши от грижи, когато ти имаше нужда от тях. Това беше нейното отмъщение към Колин за това, че той беше жив, а Мелкъм – мъртъв. За голямо съжаление ти оцеля. Тогав старата вещица изпита силни угризения на съвестта. След всички мръсни години тя изпита угризение на съвестта! Убих я, защото отказа да ми даде доказателството, което ми беше обещала. Исках да ѝ счупя кокалестия врат, но реших, че ако я обеса, ще си помислите, че се е самоубила, защото е виновна за смъртта на Фиона.

– Направил си много здрав възел на полилея. Тя не би имала сили да го направи.

Той вдигна рамене.

– Това вече е без значение. Така или иначе аз ще получа петдесет хиляди лири и ще замина с тях за Америка. С тези пари там ще бъда богат, много богат. Реших, че няма смисъл да убивам нито теб, нито Колин, освен ако не ме принудите да го направя. В такъв случай, разбира се няма да се колебая. Иначе нямам причини да ви убивам. Никога не съм мразил нито теб, нито него. Но когато убивам, аз изпитвам някаква странна възбуда, някакво оживление. В тези безценни мигове се чувствам истински щастлив.

– Ти ли уби Фиона?

Той кимна. Лицето му беше замечтано.

– Може би трябваше да убия Колин все пак. Той винаги е имал това, което аз съм искал, въпреки че никога не си е давал сметка, че е така. Фиона беше лудо влюбена в него, а той не даваше пукната пара за нея. Тя направо го побъркваше с нескончаемите си сцени на ревност. Пищеше му, дори само ако погледне в посока, в която е застанала някоя жена. Тя не се интересува нито от замъка, нито от хората, които живееха

там. Тя се интересуваше единствено от Колин. Искаше той да се превърне в нейното галено кученце. Той просто трябваше да я пребие поне веднъж от бой. Това сигурно щеше да помогне, но той не го направи, а просто се оттегли от нея. Но аз я желях, обичах я, а тя ме отхвърли. Да, Арлет ми даде някаква отвара, която излях в чашата с бира на Колин. След като старият граф и Мелкъм бяха мъртви, Арлет не се интересуваше дали всички в проклетия замък ще умрат. Тя беше готова да помогне на всички да се озоват в гробовете си. Колин изпи бирата и припадна. Аз счупих красивия врат на Фиона и я хвърлих от скалата. Тя ме умоляваше да не го правя, кълнеше се, че ще обича само мен, но аз не й повярвах. Сякаш за миг-два бях склонен да й повярвам, но бързо ме обзе онази странна възбуда. Не можех да се спра, щом веднъж вече бях започнал. Постъпих майсторски, Синджан. Наместих тялото на изпадналия в безсъзнание Колин близо до ръба на скалата, но не е било достатъчно близо. Ако бях имал късмет, той също щеше да падне от скалата. Ако бях имал късмет, щяха да го обесят за убийството й. Но аз въобще нямам късмет.

Потокът на думите му изведнъж секна, сякаш някой беше завъртял кранчето, от което се изливаше. Но Синджан трябваше да научи истината.

– Ти ли нае човек да го убие в Лондон?

– Да, но онзи глупак не можа да си свърши работата. Дойдох да видя моя скъп братовчед и го намерих щастлив, спокоен и невредим в дома на проклетия граф Нортклиф. Въпреки това аз не се отказах да действам. Мислех, че ако умре в Лондон, далеч от Шотландия, нещата ще се наредят по-удобно за мен наистина щеше да бъде така, по дяволите. Само ако бях имал късмет. Брат ти реагира точно така, както предполагам, когато му изпратих писмото, с което обвинявах Колин в убийството на Фиона. Но ти, Синджан, ти беше напълно непредвидима. Ти бързо отведе съпруга си далеч от Лондон, далеч от намесата на семейството ти, далеч от мен. Колин обвини за всичко Робърт Макферсон, въпреки че единственото, което Роби беше направил, бе да открадне няколко овце и да убие някой и друг от неговите селяни. Опита се да застреля Колин в Единбург, без малко да не оплеска всичко. Непохватният му глупак рани теб. Роби се мисли за много жесток и зъл. Мисли се за такъв, защото го е яд, че е много красив. Мисли си, че колкото е по-зъл, толкова по-малко красив ще го виждат хората. Казах му, че Колин е убил Фиона и той повярва, защото освен това му казах още нещо, което е вярно – казах му, че съм обичал сестра му и не мога да понеса Колин да се

измъкне ненаказан за нейната смърт. Убедих го, че е длъжен да отмъсти за смъртта на сестра си.

След като каза това, Макдъф се обърна на другата страна и се прозя.

– Не ми се приказва повече. Казах ти повече неща, отколкото съм казвал на някое друго живо същество. Ако имаш още въпроси, мила моя, можеш да ги отправиш към Господ, когато отидеш на небето – ако разбира се реша да те изпратя там. Реших да поспя – той се разсмя. – Мисля да дремна малко. А може и много. Ти просто си почивай, мила моя, слушай как плъховете си гризкат. Ще се опитам да не хъркам.

Той разгъна няколко одеяла и ги постла на пода. Легна отгоре им, като внимаваше да не опира дрехите си до земята. Беше обърнат с гръб към нея.

Тя му даде двадесет минути. Трябваша й не повече от десетина, за да си освободи ръцете. Китките й бяха разранени и разкъравени. Но това нямаше значение. Още малко, оставаше й още съвсем малко.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Той не хъркаше, по дяволите. Ако го беше направил, тя щеше да е спокойна, че е заспал.

Не можеше да си позволи дълго да чака. Ако се преструваше на заспал, само за да я изненада, значи така е трябвало да се случи. Беше длъжна да опита. Синджан се наведе бавно напред и започна да развързва въжетата около глезените си. Успя да разхлаби възлите за много повече време, отколкото плъховете успяха да прегризат торбите и да се доберат до трошичките.

Най-после тя се освободи. Стана безшумно от стола, но веднага беше принудена да се отпусне отново върху него. Краката ѝ не я държаха. Тя започна да разтрива първо стъпалата, после глезените, после колелата, като неотстъпно разделяше вниманието си между ръцете си и Макдъф. Той изведнъж се размърда. Дъхът секна в гърлото, ѝ. Той се обърна по гръб.

О, Боже, не му позволявай да се събуди.

Отново се опита да се изправи. Този път успя. Тръгна бавно към вратата на колибата.

Един от плъховете изписка. Синджан замръзна на място.

Макдъф се размърда, после изпъшка в съня си.

Пръстите ѝ се бяха вкопчили в бравата. Тя я натисна. Нищо не се случи. Натисна отново и я бутна.

Чу се остро изскърцване. Макдъф подскочи и седна върху одеялата.

– Ах ти, малка кучко – изкрещя той и скочи на крака.

Синджан изпита истински ужас, но това ѝ помогна. Тя рязко отвори вратата и се стрелна навън, в непрогледния мрак. Слава Богу, че зловонната нощ беше толкова черна. Земята под краката ѝ изведнъж омекна, после около ходилата ѝ започна да се пълни с вода. Калта се лепеше по пантофите ѝ, които при всяка стъпка издаваха шумно пльок-пльок. Краката ѝ изведнъж затънаха в тресавището, влажната мръсотия се лепеше по полите ѝ и я теглеше надолу. От всички страни я душаха зловонни изпарения, носеха се странни звуци, издавани от същества, които тя предпочиташе да не вижда. Той беше по следите ѝ и крещеше.

– Проклетата кучка! Ще умреш в блатото! Казах ти, че няма да те убия! Върни се, искам единствено парите, ти ще си свободна! Не вярвам да мислиш, че бих могъл да се справя с всички. Да убия и теб, и Колин,

а сигурно и братята ти! Не бъди глупава, върни се!

О, не, мислеше тя, в никакъв случай. Гласът му се чуваше все по-близо. Тя чувстваше как той се удря в клоните зад нея. Обърна се обезумяла, за да го види колко наблизо е, и се блъсна в дънера на едно дърво. Едва не се преби. Стоеше, опитваше се да си поеме дъх и прегръщаше проклетото дърво. То беше наклонено към застоялата гъста тиня и тя усети с опипване, че стъблото му е много тънко. Почувства как започва да потъва все по-дълбоко в гъстата кал. Сграбчи стъблото и се опита да се изтегли нагоре. Не успя. Тя потъваше, лепкавата тиня вече заливаше колената ѝ. Грандиозният ѝ план беше отишъл по дяволите. Или щеше да потъне в блатото, или Макдъф щеше да я убие. Защо той не вземе да потъне като камък. Нали тежеше три пъти повече от нея, защо, по дяволите, още не беше потънал?

– Господи, каква глупава кучка си била. Трябва да те оставя тук, трябва да оставя блатото да те погълне.

Макдъф я изтегли от тинята и без да се колебае я метна през рамо.

– Ако отново ми създадеш някакъв проблем, да знаеш, че пак ще те ударя.

Тя дишаше тежко, лицето ѝ се удряше в рамото му. Повръщаше и се, но тя нямаше намерение да се предаде. Преглътна, после дълбоко си пое въздух. Трябваше да направи нещо. Искаше единствено да избяга от него. По дяволите, всичко беше отишло на вятра.

Изведнъж тя политна от раменете на Макдъф, удари се в земята и се претърколи по корем. Чу гласа на Колин, който направо сечеше въздуха. – толкова бе леден и студен от ярост.

– Добре, проклетнико, вече всичко свърши.

Синджан бързо се извъртя. Видя, че Колин беше насочил пистолет срещу Макдъф. Слава Богу, че не се бе нахвърлил да се бие с него. Макдъф щеше да го пречупи на две. След това се появиха двамата ѝ братя, следвани от Софи и Алекс. Наредиха се в полукръг около тях и наблюдаваха безмълвно развързката с пистолети в ръце.

Колин коленичи и я взе на ръце.

– Синджан, как си?

Тя се ококори срещу мъжа си.

– Какво каза?

– Попитах те как си, по дяволите. Цялата си оплескана с тиня и кал.

– Така е, Колин. Ти ме нарече Синджан.

– Това беше грешка на езика. Направил съм я от вълнение. А сега, Макдъф, всички ще отидем в онази малка мрачна колиба, за да ми

отговориш на няколко въпроса!

– Върви по дяволите, мръсно изчадие на дявола! Как успя да направиш това? По дяволите, аз те видях да заминаваш за Единбург възседнал Гъливер, видях те да се връщаш обратно в замъка. Наистина те видях! Не е възможно да си знаел, че съм в колибата!

Дъглас се намеси за първи път.

– Видял си мен, За да открием скривалището ти, поставихме на пост около замъка дузина момчета. Джейми те откри. Всичко беше много лесно оттам нататък.

Макдъф погледна смаян Дъглас, след това се обърна към Колин.

– Аз нямаше да убия нито теб, нито Синджан. Просто исках да се махна от тук. Баща ми не ми остави никакви пари, когато умря, Колин. Ти можеш да си позволиш да отделиш петдесет хиляди лири от състоянието си, след като се ожени вече за нея. Просто исках една малка част от твоето богатство. За всичко е виновна единствено леля Арлет.

– Ти си я убил – каза Колин с треперещ от ярост глас. Беше като обезумял заради предателството на Макдъф. – Господи, а аз ти вярвах. Вярвах ти през целия си живот. Аз вярвах, че ти си ми приятел.

– Да, бях твой приятел. Само че нещата се промениха. Станахме големи мъже – той погледна надолу към краката си и в следващия миг нададе обезумял рев и се нахвърли върху Колин. Сграбчи ръката му с пистолета, изви я нагоре и издърпа братовчед си към себе си, като пристегна огромните си ръце около гърба му, така че се чу как ребрата му изпукаха.

Синджан за миг скочи на крака, но замръзна на мястото си, преди още да беше направила и една крачка. Пистолетът изгърмя.

Синджан изпищя.

Бавно, много бавно, Колин се измъкна от ръцете на Макдъф, който се свлече на земята и повече не помръдна.

Настъпи гробна тишина. Шумовете на нощта станаха още по-отчетливи. На Синджан й се стори, че чува как един от плъховете пищя.

– Той знаеше, че няма да успее да се измъкне от всички ни – кача бавно Дъглас, отправил поглед към пистолета в ръката си. – Видя, че Райдър и аз сме въоръжени.

– И ние също – каза Алекс.

Колин погледна надолу към трупа на братовчед си. Погледна към човека, когото беше обичал като момче и когото бе уважавал като мъж. Той беше мъртъв. Вдигна очи към жена си. По лицето му премина сянка от остра болка.

– Загубих толкова много близки... Каза ли ти защо е направил това, Синджан?

Тя почувства неговата болка, жестоката болка от отвратителното предателство. Това никога повече няма да се случи, помисли тя. Никога вече. Погледна право в красивите му очи и отвърна.

– Каза ми, че е убил Фиона, защото тя го била отхвърлила. Убил леля Арлет, защото тя притежавала доказателство, че той е убил Фиона. Както сам ти каза, сега се намирал във финансово затруднение. Искал да напусне Шотландия, а затова му били необходими пари. В наше лице намерил вероятния източник, от който можел да си ги набави. Това с всичко, Колин, няма друго.

Колин стоеше с наведена глава.

– Няма ли друго? – попита той без да я погледне.

– Не, нищо повече. Не е искал да убива никого от нас, Колин. Мисля, че съжаляваше, че ни причинява такива тревоги. Благодаря ти, че ме спаси.

– Ей – намеси се Дъглас, – този път няма да твърдиш, че проклетата Невеста-дева или абсурдната Перлена Джейн са ни изпратили тук, за да спасим бялата ти кожа. Нали?

– Този път не, скъпи ми братко – тя каза това и се усмихна на мъжа си. Той я изгледа внимателно и прокара пръсти по синината на брадичката ѝ.

– Направил те е на каша – каза той. – Една красива каша. Много ли те боли?

– Сега не. Добре съм. Само съм мръсна и ужасно изморена от тези отвратителни блатни изпарения и ужасни звуци.

– Тогава нека се приберем у дома.

– Да – каза Синджан, – нека се приберем у дома.

Два дни по-късно Синджан отиде в спалнята на леля Арлет. Никой не беше влизал в стаята, откакто бяха намерили обесеното ѝ тяло. Слава Богу, въжето не висеше повече от тавана. Не бяха останали, никакви следи от разигралата се трагедия, въпреки че никой от прислужниците не смееше да се приближи на повече от три стъпки до вратата.

Синджан затвори внимателно вратата след себе си, остана за миг на място и огледа стаята. Бързо откри следи, че Макдъф е претърсвал помещението, за да намери доказателство за това, че Колин не е законен наследник. Но той не го беше намерил. То все още беше тук, освен ако

леля Арлет не беше излъгала Макдъф, а Синджан не допускаше, че тя би направила това.

След половин час старателно търсене тя все още не беше открила нищо. Нямаше представа какво точно търси, но знаеше, че когато го види, веднага ще го познае.

Измина още половин час в безплодно търсене. Тя започна да се отчайва и вече почти беше склонна да приеме, че леля Арлет с измъчения си мозък си е съчинила тази история.

Седна на креслото срещу малката камина, отпусна глава и затвори очи.

Какво можеше да представлява това доказателство?

Изведнъж усети как я облива топлина, някаква пробождаща топлина, която я накара мигновено да стане от креслото. Стоеше, без да смее да помръдне и се чудеше какво, по дяволите, става. Изведнъж, така както изведнъж я беше обляла топлината, тя разбра какво ставаше. В стаята бе дошла Перлената Джейн да ѝ помогне.

Тя тръгна направо към дългите брокатени завеси, които се спускаха от тавана до пода на отсрещната източна стена на спалнята. Коленичи и вдигна подгъва на завесата. В широкия подгъв беше зашито нещо тежко.

Конецът не беше от най-здравите. Тя го дръпна леко и подгъвът се разши. Оттам изпадна някакво малко пакетче писма, вързани с избеляла зелена сатенена панделка.

Това бяха писма от лорд Донъли. Хартията беше пожълтяла и изпомачкана от годините. Бяха писани в продължение на три години, като първото от тях датираше от преди тридесет години.

Доста преди раждането на Колин.

Всички писма бяха адресирани от имението на лорд Донъли в Хантингтън, Съсекс. Тя прочете няколко реда, след което сгъна листа и го върна обратно в пакета. Извади последното писмо. Датата на него беше след раждането на Колин.

Тя прочете Изписаните с избеляло черно мастило и ситен почерк редове.

Скъпа моя любима,

Само да можех да видя своя син, да можех да го подържа, да го допра един единствен път до своето тяло. Но знам, че това не е възможно. Винаги съм знаел, че ти никога няма да бъдеш моя. Но ти имаш нашия син. Аз ще се съобразя с твоите желания. Няма да

те търся повече, за да те видя. Ако някога имаш нужда от мен, знай че винаги съм на твое разположение. Ще се моля съпругът ти да престане да бъде жесток и да не те наранява...

Почеркът ставаше неясен тук и тя не успя да разчете останалото. Но това нямаше значение. Беше прочела предостатъчно.

Синджан изтърва писмото в скута си. Усети как сълзите ѝ започнаха да капят върху ръцете ѝ.

Топлината сякаш се завъртя около нея. Тя, разбира се, знаеше какво трябва да направи.

Синджан напусна стаята на леля Арлет десет минути по-късно. След себе си тя остави леко затоплената стая от огъня, който беше запалила за кратко време там...

Отиде в салона и се отправи към камината. Застана до нея и вдигна очи към портрета на Перлената Джейн, който стоеше между портретите на графа и съпругата му, точно както Перлената Джейн бе настояла да бъде.

– Благодаря ти – каза нежно тя.

– На кого говориш, Синджан?

Името ѝ прозвуча чудесно, произнесено от неговите устни. Тя се обърна, за да се усмихне на Колин, на своя съпруг, на своя любим, на мъжа, за когото бе готова да жертва живота си. Над него вече нямаше надвиснали облаци. Нито над нея. Животът беше пред тях.

– О, говорех си сама. Наистина. Струва ми се, че портретът на Перлената Джейн се нуждае от освежаване. Тук има ли специалист, който да го реставрира?

– Трябва да има. Ако в Кинрос няма, то в Единбург непременно има.

– Мисля, че Перлената Джейн заслужава най-доброто. Нека да занесем портрета ѝ в Единбург. Освен това, дойде ми наум, че щях да направя голяма грешка, ако бях изпратила Робърт Макферсон в Австралия.

– Това без съмнение щеше да се отрази добре на характера му, но нямаше да е справедливо. Все пак много съм доволен, че не успя в това си начинание. Случайно го срещнах тази сутрин и му разказах всичко за Макдъф.

– Само не ми, казвай, че ти се е извинил.

– О, не, не стигна чак до там, но ми предложи чаша бира. В неговия дом. И никой от хората му, нито от слугите му не беше насочил нито пистолет, нито нож срещу мен. Освен това, струва ми се, че се опитва да

си пусне брада.

– Видя ли Сирена?

– Не! Той я е изпратил по най-бързия начин в Единбург да се грижи за домакинството на баща им. Мисли си, че се е освободил от нея, но се съмнявам в това, доколкото познавам Сирена.

Синджан се засмя. Хвърли се в ръцете му и силно го прегърна.

– Днес казала ли съм ти вече, че те обожавам? Че те боготворя? Че съм готова да беля люспите на гроздовите зърна, ако намерим отнякъде чепка грозде, и да ги пускам в красивата ти уста?

– Това би било чудесно – каза той. Целуна я по устните и по върха на носа. Погали с пръсти веждите ѝ.

– Обичам те, съпруже.

– И аз теб, моя уважаема съпруго.

– Това звучи чудесно, Колин.

– Преди да остана с теб насаме в салона, кажи ми къде са съпругите?

– Последния път когато ги видях, Софи обсъждаше с Алекс къде е най-подходящо да засадят розовите храсти. Дъглас и Райдър са на полето и работят със селяните. Аз имах намерение просто да дойда и да видя как си. И може би да те целуна веднъж. Казах им, че те са женени отдавна и затова не заслужават облагите, които на мен ми се полагат. Целуни ме, Синджан.

Тя го направи с огромно удоволствие.

Той я целуваше неспирно, докато вече не ѝ стигаше дъх. После я притисна силно до себе си.

– Господи, нямаше да мога да понеса, ако нещо ти се беше случило.

Тя усети как едрото му тяло потрепери. Прегърна го още по-силно и обсипа с целувки врата му. След това отново почувства как я залива нежната топлина. Почувства, че залива и него, но той сякаш не я усещаше. След това топлината намаля, но на нейно, място не се появи хлад. Не, след нея въздухът остана мек и спокоен. Синджан долови някакъв тих напевен звук, който може би беше щастлив смях.

Колин каза, докато я хапеше по ухото.

– Обичам смеха ти, Синджан. Той е толкова нежен, толкова топъл и сладък. Прилича на безлунна нощ.

КРАЙ

© 1993 Катрин Каултър

Catherine Coulter
The Heiress Bride, 1993

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание: ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10285>]